

Alexandra Marinina

GIẤC MƠ

BỊ ĐÁNH CẮP

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

isochinfo

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 1

— Dừng, dừng lại! Dừng! Thật là tồi tệ!

Trợ lí đạo diễn Grinevich giận dữ vỗ tay và quay lại phía người phụ nữ ngồi bên cạnh.

— Thấy chưa? - ông nói thiếu não. - Những người đẹp này không đủ sức làm nổi cái điều đơn giản nhất. Đôi khi tôi thật tuyệt vọng, tôi có cảm giác là tôi sẽ chẳng đạt được gì với vở diễn này. Dù họ có thể hiện vai diễn nào đi nữa thì mỗi cô đều cố tỏ cho người ta thấy các ưu thế của cô ta và nhất thiết phải được mọi người thấy rõ. Larixa!

Một cô gái dong dỏng cao mặc áo thun màu sẫm đi lại gần sàn diễn và ngồi xuống một cách yếu điệu, co một chân lên, còn chân kia tì vào ngực.

— Larixa, cô là ai? - Grinevich hỏi một cách nghiêm khắc, - cô đóng vai một chú chó tạp chủng, nó là trái quả của một mối tình bị cấm đoán giữa chú Focster và cô ả Bolonca. Cô cần phải là tinh nghịch, thân thiện, hơi xăng xái. Nhưng cốt yếu - cô phải nhỏ. Nhỏ con, hiểu chưa? Bước ngắn, không một động tác rộng phóng khoáng. Vậy mà cô đã diễn thế nào với tôi cơ chứ? Loại chó săn Nga chẳng? Tất nhiên, như thế cô sẽ tiện phô diễn thể hình tuyệt diệu của mình hơn. Ở đây, cô bé ạ, không phải cuộc thi sắc đẹp, ở đây chẳng ai cần thể hình của cô. Tôi muốn nhìn thấy một con chó tạp chủng nhỏ bé, chứ không phải tấm thân quyến rũ của cô. Rõ chưa?

Larixa nghe nhú lông mày và đung đưa cái chân thanh thoát.

— Nếu tôi có vú thì bây giờ phải xẻo nó đi, để đóng vai con chó này à? - cô ném ra gay gắt.

— Cô có muốn tôi nói cho cô cần phải làm gì không? - Grinevich đáp về cầu hoà. - Hãy thôi tự ngắm mình, đây là tất cả bí mật. Hãy đi làm việc đi. Larixa!

Larixa chậm chạp đứng lên và đi vào bên trong sân khấu. Tất cả những gì cô nghĩ lúc này về trợ lí đạo diễn Grinevich là những chữ rục rủa được ghi trên tấm lưng nuột nà của cô, còn những dấu ngắt câu trong dòng tràng giang đại hải không dễ chịu được biểu hiện bằng những chuyển động khiêu khích của cặp mông tròn và đôi vai như chuốt gọt.

Nạn nhân tiếp theo bị Grinevich chỉ trích nhảy từ sân khấu xuống và tựa vào vai cô.

— Sao, Gena, anh cũng tồi tệ à? - cô hỏi rầu rĩ.

— Ira yêu quý ơi, trong cuộc đời này em là một cô gái rất tốt. Miễn bàn, đó là ưu điểm của em mà vì thế tất cả bọn anh đều yêu em. Nhưng em diễn thì cứ như một con chó nghiệp vụ lông ngắn bản thủ. Khi bằng những phương cách chó của mình em muốn làm sáng tỏ thái độ với những nhân vật khác, thì em quả là vụng về. Luôn luôn em vẫn nguyên là Ira đáng yêu, và em cảm thấy xấu hổ vì con chó của mình, con chó vốn vẫn xử sự một cách thô lỗ và không công bằng. Em thương xót tất cả những ai bị nó liếm, và điều đó thấy rất rõ. Hãy bỏ cá tính của mình đi, được không? Đã bước ra sân khấu - hãy quên đi em là ai, hãy quên đi điều cha và mẹ đã dạy em. Em đang trong nhóm những con chó - ông trùm hợp pháp, em là mạnh nhất, em đang củng cố và giữ uy tín và quyền lực của mình. Em là con kèn kèn loại nhất và không được ngại ngần về điều đó. Và đừng cố diễn nhân vật của mình tốt hơn so với tác giả đã nghĩ ra. Thoả thuận thế nhé?

Ira lặng lẽ đi lên sân khấu, còn Grinevich lại quay sang người cùng trò chuyện với mình:

— Cô nghĩ thế nào, Naxtia, có thể tôi đã bày ra những thứ đó hoàn toàn vô ích? Từ thời còn ở đại học Sân khấu tôi đã có mơ ước dựng một vở kịch về cuộc sống của những con chó. Tôi mê sáng bởi ý tưởng này, trở trăn với nó. Cuối cùng đã tìm ra tác giả, thuyết phục ông ấy viết vở kịch, sau đó gần như là phải quỳ xuống mà cầu xin để ông ấy sửa lại cho nó thành ra như tôi muốn. Sau đó đã cầu cạnh đạo diễn để ông đồng ý dựng. Bấy nhiêu năm, bấy nhiêu sức mất đi. Mà kết quả hoá ra là các diễn viên trẻ không biết đóng thế nào.

— Họ không biết đến thế ư? - Naxtia quan sát các diễn viên từ đầu buổi diễn tập, hỏi một cách ngờ vực. - Tôi hiểu là anh lo gì rồi, nhưng điều đó thì không cách nào học được, điều đó chỉ có thể hiểu nổi ngay trên chính kinh nghiệm của bản thân. Ở đây thì chẳng đạo diễn, chẳng nhà sư phạm nào giúp nổi. Cần phải dạy họ không ngừng yêu bản thân, ngoại hình của mình, cá tính của mình, nhưng không được quên, anh Grinevich thân mến ạ, rằng nói chung thì điều đó là phản tự nhiên. Nếu anh bỏ công sức đọc các sách về tâm thần học và phân tích tâm lí, chắc anh sẽ biết rằng, sự phủ nhận trọn vẹn các nhân phẩm và giá trị của chính bản thân là dấu hiệu của một tâm lí không bình thường. Một người khoẻ mạnh bình thường cần phải yêu và trân trọng bản thân.. Tất nhiên không đến mức ích kỉ, mà trong giới hạn hợp lí. Anh muốn để bên ngoài sàn diễn các diễn viên là những cá thể, với mọi ưu khuyết điểm của mình, còn khi bước ra sân khấu, lập tức đã mất đi cái cốt lõi bên trong và biến thành, tỉ như, một cục đất sét mà từ đó anh nặn gì thì được nấy. Anh cố đạt đến điều ấy, đúng không? Tôi khuyên anh nên mời một nhà tâm lí về đoàn.

— Mà... có lẽ, phải..., chắc cô nói đúng. - nghe Naxtia nói nhưng vẫn không ngừng theo dõi các diễn viên trên sàn diễn, Grinevich lăm lăm về

không tin lắm. - Dù tôi không tin chắc điều đó. Victor! Này Victor! Lại đây!

Một chàng trai khổng lồ gân guốc diễn vai con chó loài Labrador đen, đi xuống dãy ghế đầu, thả phịch người xuống ghế bành, và lấy khăn lau mặt và cổ.

— Gì thế, anh Grinevich? - anh ta thốt ra, gần như ngạt thở. - Lại không phải như thế à?

— Không. Tôi không hiểu, tại sao cậu không đạt được cái cảnh diễn với con chó xù què. Gì cản trở cậu vậy?

Victor nhún đôi vai vạm vỡ bóng loáng vì mồ hôi.

— Không biết. Tôi không thể hiểu nổi. Tôi còn trẻ, ngu ngốc, còn con xù - già và què. Tôi không hiểu tại sao tôi trẻ hơn và mạnh hơn, và phải đuổi nó khắp sàn diễn cứ như nó ngang bằng với tôi. Còn nó thì kiêu hãnh và không muốn cho thấy rằng, nó mệt nhọc đùa giỡn cùng với tôi. Chỉ khi nó ngã vì kiệt sức, tôi cần phải đoán ra và hổ thẹn. Đúng không?

— Đúng. Vậy cái gì cản trở cậu? Cậu không biết cách thể hiện thế nào là hổ thẹn hả?

— Vấn đề không phải ở đó. Đơn giản là tôi không cảm thấy xấu hổ. Anh hiểu đấy, Surich chạy nhẹ nhàng đến như vậy khắp sân khấu, nên khi cậu ta ngã xuống như chết rồi - tại sao tôi chẳng thấy thương hại gì cậu ta cả.

Surich vốn là kiện tướng thể thao về môn điền kinh, đóng vai con chó xù già chạy nhẹ nhõm và đẹp, và khi anh ta ngã nằm im bất động, nó giống như sự giả vờ.

Grinevich nhìn Naxtia bằng cặp mắt đầy tuyệt vọng:

— Lại cũng là chân lí! Và ở đây cũng y như thế!

Naxtia không phải là diễn viên và công việc của cô chẳng có điểm gì chung với nhà hát. Với Grinevich, có thời chị đã từng sống chung trong một ngôi nhà, trên cùng một chiếu nghỉ cầu thang, và từ khi ông bắt đầu làm việc trong nhà hát, đều đặn một năm ba, bốn lần, chị đến chỗ ông xem các buổi tổng diễn tập. Chị đến chỉ với một mục đích duy nhất: xem và học, những hình tượng khác nhau nhất được nặn ra bằng cách nào nhờ những sắc thái cử chỉ uyển chuyển nhỏ nhất. Grinevich không phản đối những cuộc thăm thú này, ngược lại, thường rất hài lòng khi cô bạn cũ đến. Grinevich nhỏ con, với bộ mặt chú lùn kì quái nhưng buồn cười, đã nhiều năm trộm yêu Naxtia và cực kì tự hào rằng cho đến tận giờ vẫn không một ai, kể cả Naxtia, đoán ra điều này.

— Chỗ tôi đây đây rầy Madong và Van Damm, - ông tiếp tục càu nhàu vẻ giận dữ. - Những người đẹp và các nhà thể thao yêu bản thân hơn là nghề diễn viên và nhà hát. Chứ sao! Bấy nhiêu năm lao động kiên trì, luyện tập, mồ hôi, kỉ luật, ăn kiêng mà, tiếc làm sao, nếu không ai nhìn ra và đánh giá được điều đó. Giải lao nửa tiếng! - ông hét to.

Grinevich và Naxtia đi vào quầy hàng và lấy mỗi người một tách cà phê không ngon, chỉ hơi âm ỉm.

— Naxtia này, cô sống thế nào? Gia đình và công việc ra sao?

— Vẫn cứ thế thôi. Mẹ ở Thụy Điển, bố đi dạy, chưa có ý định nghỉ hưu. Một loại người này giết một loại người khác và không hiểu sao người ta lại không muốn trừng trị chúng. Chẳng có gì mới mẻ cả.

Grinevich khẽ vuốt tay Naxtia.

— Cô mệt mỏi?

— Rất mệt, - chị gật đầu, không ngẩng mắt khỏi tách cà phê.

— Có thể, cô chân công việc của mình rồi?

— Anh nói gì lạ! - Naxtia ngẩng đầu và nhìn trợ lí đạo diễn với vẻ trách móc. - Sao anh lại nói thế! Tôi mệt kinh khủng vì công việc, trong nó có lắm thứ bần thiêu, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, nhưng tôi yêu nó. Grinevich, chính anh biết, tôi biết làm nhiều thứ, tôi chắc cũng có thể kiếm được nhiều hơn hẳn bằng nghề dịch, ấy là chưa nói về nghề dạy kèm. Nhưng tôi không muốn làm gì ngoài công việc của mình.

— Chưa lấy chồng chứ?

— Câu hỏi thường trực! - Naxtia cười to. - Anh hỏi tôi mỗi lần khi chúng ta gặp nhau.

— Câu trả lời...

— Cũng thường trực. Thì tôi đã nói: không có gì mới mẻ xảy ra trong cuộc sống của tôi rồi mà.

— Nhưng cô có ai đó chứ?

— Tất nhiên. Vẫn có Alexei. Cũng thường trực nốt.

Grinevich đẩy chiếc tách ra và chăm chú nhìn Naxtia.

— Này, cô có cảm thấy rằng, đơn giản là cô buồn chán trong cuộc sống đơn điệu của mình? Hôm nay tôi chẳng thích cô gì cả. Lần đầu tiên tôi trông thấy cô thế này, mà tôi thì vốn biết cô từ... xin Chúa cho trí nhớ...

— Hăm bốn năm. - Naxtia mách nước. - Khi gia đình anh chuyển đến, tôi lên chín, còn anh mười bốn. Đúng lúc người ta phải kết nạp anh vào Đoàn, nhưng vì việc chuyển nhà anh đành phải đổi sang trường khác, mà ở đây người ta nói, đối với họ, anh là người mới và họ không thể giới thiệu

anh vào Đoàn. Vậy là tất cả được kết nạp Đoàn ở lớp tám, còn anh - ở lớp chín. Hồi ấy anh đau khổ ghê gớm.

— Tại sao cô biết? - Grinevich sững sốt. - Lúc ấy chúng ta chưa nói chuyện với nhau, đối với tôi cô mới chỉ là một con nhãi. Tôi nhớ chính xác là chúng ta đã kết bạn như thế nào, khi các cụ thân sinh mua cho tôi với cô hai con chó con giống hệt nhau. Còn trước đó, theo tôi, thậm chí tôi chưa vào nhà cô.

— Thế nhưng bố mẹ anh lại thường sang. Và đã kể tất cả về anh, về Đoàn, về cô bé ở lớp mười và về bài kiểm tra vật lí.

— Về bài kiểm tra nào cơ? - trợ lí đạo diễn hỏi vẻ không hiểu.

— Cái bài mà anh đã không muốn làm ấy. Anh tắm nước nóng, gội đầu và mặc một chiếc áo ngủ, đi chân trần ra ban công đầy tuyết, lúc đó là vào tháng hai. Chính ở đó bố mẹ đã tóm được anh.

— Và sao nữa?

— Chả sao cả. Sức khỏe của anh rất tốt, nên buộc phải viết bài kiểm tra.

— Ôi thử nghĩ xem! - Grinevich cười toáng. - Tôi hoàn toàn không nhớ chuyện ấy. Cô không bịa ra đấy chứ?

— Tôi không bịa. Anh biết là trí nhớ của tôi tốt mà. Còn nói tôi buồn chán vì cuộc sống đơn điệu thì anh không đúng. Tôi chưa bao giờ buồn chán cả. Luôn luôn có gì đó để suy ngẫm, thậm chí với cuộc sống đơn điệu.

— Nhưng dù sao thì cô vẫn chưa chát thế nào ấy, Naxtia ạ, ai đã xúc phạm cô chẳng?

— Điều đó sẽ qua thôi, - chị mỉm cười buồn. - Sự mệt mỏi, bão từ, cuộc diễu binh của các hành tinh... Tất cả sẽ qua đi.

o O o

Chẳng có gì vô nghĩa hơn nghỉ phép vào tháng mười một! Vào những tháng có tuyết có thể trượt tuyết, vào tháng ba, tháng tư mặt trời đầy sức sống của những nhà nghỉ vùng nước khoáng Cavcaz rót sức lực vào cơ thể đã yếu đi do thiếu vitamin qua mùa đông, việc nghỉ phép từ tháng năm đến tháng tám thì nói chung chả nói làm gì, tháng chín, tháng mười - mùa đẹp trời nhất dọc các bờ biển phương nam ấm áp. Còn tháng mười một? Tháng mười một - tháng buồn tẻ nhất, khi sự quyến rũ màu vàng đã biến đi và sự tất yếu của những ngày lạnh tới đặng đặng đang trở nên hiển hiện. Tháng mười một buồn nấu ruột, bởi mưa và sự bắn thiu vào tháng ba, tháng tư là điềm báo trước của sự ấm áp và niềm khoan khoái, vào thời kì ngay trước mùa đông lại phủ lên nỗi u sầu và xót xa.

Không, không một người thông minh nào lại đi nghỉ phép vào tháng mười một cả.

Chánh thanh tra đặc nhiệm của cơ quan điều tra hình sự Sở Công an Moskva, thiếu tá Naxtia, ba mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học Luật, là một người rất và rất có tư duy sáng suốt. Ấy thế nhưng chị lại nghỉ phép vào đúng tháng mười một!

Tất nhiên kì nghỉ phép này vốn được tính toán hoàn toàn theo kiểu khác. Lần đầu tiên trong đời, Naxtia đi điều dưỡng, thêm nữa là đến một viện rất đắt đỏ và có sự phục vụ và chữa bệnh tuyệt vời. Nhưng sau hai tuần chị đã bỏ đi khỏi đấy, bởi vì tại viện điều dưỡng này xảy ra một vụ giết người và vì nó chị đã buộc phải tham dự vào những quan hệ phức tạp và rắc rối, thoát đầu với cơ quan điều tra hình sự địa phương, sau đó là với mafia địa phương. Còn khi vụ án mạng, thoáng qua thì chẳng có gì đặc biệt, được khám phá, thì đằng sau nó kéo theo một chuỗi những tội ác khủng

khiếp, nên Naxtia đã vội rời viện điều dưỡng hiếu khách, không chờ nổi đến lúc những đối tượng mà chị đã quen biết bị bắt. Và kết quả - tháng mười một, nghỉ phép, tâm trạng xấu, sức khoẻ tồi tệ, tóm lại, tất cả ba mươi ba cái sự khoan khoái chả thấy đâu.

o O o

Ra khỏi nhà hát, Naxtia chậm rãi đi dọc theo đại lộ về phía metro, cố để kịp quyết định sẽ đi đâu trước khi ngồi lên toa xe: về nhà mình hay đến chỗ bố dượng. Chị đã có quyết định, nhưng lại khá độc đáo: chị đi đến nơi làm việc. Để làm gì tự chị cũng không biết.

Thủ trưởng của Naxtia là Gordeev, thực lạ, cũng lại có mặt ở đó, vì thế dự định mê sảng của chị chắc sẽ thành hiện thực. Nếu Gordeev không có trong phòng làm việc - biết thế nào, mọi sự sẽ xoay trở ra sao. Nhưng Gordeev đang ngự sau chiếc bàn của mình và chăm chú gặm cặp gọng kính, dấu hiệu của những suy tư sâu sắc.

— Chú Gordeev ơi, hãy gọi tôi trở lại làm việc đi, - Naxtia đề nghị, không phí những lời vô ích. Chị đã gặp thủ trưởng sau khi trở về từ viện điều dưỡng, và ông đã nắm rõ mọi điều về kì nghỉ không thành của chị. Ngoài ra Gordeev yêu quý Naxtia, đánh giá chị cao và hiếu chị, có thể là hơn bất kì người nào khác.

— Sao Naxtia, cô khó thở hả? - ông hỏi về đồng cảm.

Naxtia im lặng gật đầu.

— Thôi được, cô bé ạ, hãy xem như từ hôm nay cô đã đi làm. Hãy đến chỗ Dosenco, lấy các tài liệu về thi thể cô Victoria chỗ cậu ấy. Và hãy nhắc tôi, để tôi viết giấy gửi phòng tổ chức. Có điều đừng quên, chứ không sẽ mất đi mấy ngày. Có khi sẽ cần đến chúng.

Lấy tài liệu chỗ Dosenco rồi, Naxtia nhốt mình trong phòng làm việc và bắt đầu đọc chúng. Vụ án được khởi tố nhân tìm thấy xác một người đàn bà trẻ. Không hề phát hiện được giấy tờ hay bất kì gì đó ở người chết cho phép xác định nhân thân cô ta. Cái chết do ngạt thở đã xảy ra 4-5 ngày trước khi được giám định viên xét nghiệm thi thể. Để xác lập nhân thân người chết, người ta đã lôi ra tất cả các Thông báo tìm những phụ nữ trẻ đi khỏi nhà và không trở về theo những nguyên nhân không rõ. Từ những thông báo được chọn, những cái mà trong đó chỉ rõ rằng người mất tích có tóc đen dài, cao 1.68 - 1.73m. Có mười bốn thông báo phù hợp, những người thông báo được mời đến nhận dạng tử thi, và người nhận dạng thứ chín theo thứ tự đã nói rằng người chết là cô Victoria, 26 tuổi, làm thư kí tại công ty mà ông ta lãnh đạo. Cũng là ông ta đưa thông báo tìm kiếm, bởi vì Victoria mồ côi, được nuôi dưỡng trong trại trẻ mồ côi, cô chẳng có cả chồng lẫn họ hàng. Trong trường hợp này công việc tìm kiếm được tiến hành theo yêu cầu chính thức từ nơi làm việc.

Tiếp theo từ các tài liệu cho thấy rằng Victoria, vào thứ hai ngày 25 tháng 10, đã không đến chỗ làm việc. Thế nhưng chẳng ai lo lắng về điều đó: tất cả đều biết Victoria thích rượu và khá hay đắm vào những vụ ăn chơi mà sau đó có thể không đi làm nổi. Khi cô ta không xuất hiện ở công ty cả vào ngày hôm sau, người ta đã quyết định gọi về nhà cô - xem có xảy ra chuyện gì không. Không có ai nhắc điện thoại, từ đó có thể kết luận về một vụ say xỉn kéo dài. Thứ tư, 27 tháng 10, Cartasov, tình nhân của Victoria, gọi đến công ty hỏi: Victoria ở đâu? Sau khi đã gọi khắp cho các bạn gái của Victoria và đến nhà cô (Cartasov có chìa khoá căn hộ của cô), mọi người hiểu ngay có chuyện không hay.

Cartasov phóng đến công an. Nhưng như vẫn thường thấy, người ta trả lời anh rằng, chẳng có nguyên cứ để làm huyên náo và cần phải chờ thêm vài ba ngày nữa: một cô gái trẻ, nghiện rượu, không vướng bận gia đình - chắc chắn rồi sẽ tự xuất hiện. Để phòng xa, người ta báo trước rằng, dẫu sao thì cũng không ai nhận đơn về việc tìm kiếm của anh ta, mà cần có yêu

cầu từ nơi làm việc của Victoria. Đơn yêu cầu như thế đã có hôm 1 tháng 11. Qua một ngày nữa, 3 tháng 11, người ta tìm thấy Victoria bị giết ở trong rừng, cách Moskva 75km theo đường Xavelovx. Nếu tin kết luận của giám định viên, Victoria chết không trước ngày 30 tháng 10. Nói khác đi, trong khi Cartasov quay cuồng tìm kiếm người yêu của mình, tại nơi làm việc người ta nhún vai, công an cố đẩy khỏi mình lá đơn yêu cầu tìm kiếm, thì Victoria vẫn còn sống, và nếu như kịp thời bắt đầu cuộc tìm kiếm, chắc có thể, đã kịp tìm ra trước khi cô bị sát hại.

Trong tay Naxtia không có nhiều tài liệu; tất cả các giấy tờ được lập sau khởi tố vụ án hình sự, đang ở chỗ Olsanxki, điều tra viên Viện Công tố thành phố. Còn trong tay chị chỉ là bản sao các tài liệu từ việc tìm kiếm, chỉ thể hiện cái thông tin nhận được từ thời điểm có thông báo tìm kiếm và đến khi phát hiện ra tử thi. Chẳng nhiều nhận gì, nhưng chỉ với lượng thông tin nhỏ như thế cũng phải xem xét kỹ lưỡng. Trong đầu Naxtia cứ nảy sinh nhiều câu hỏi mới và mới hơn.

Tại sao một công ty có tên tuổi, trả cho các nhân viên một phần lương bằng ngoại tệ và có tiếng tăm trong giới làm ăn, lại giữ ở nơi làm việc một nữ thư kí nghiện ngập và không có kỉ luật? Có thể hay không, rằng cô thư kí này đang tổng tiền ban lãnh đạo công ty, bằng cách đó bảo đảm cho bản thân một công việc không vất vả và thu nhập ổn định bằng ngoại tệ? Và có phải đó là nguyên nhân cái chết của cô hay không?

Tại sao chỉ đến ngày 27 tháng 10, tình nhân của cô mới lao bổ đi tìm, dù xét theo thông tin nhận được từ những người quen của Victoria, không ai nghe và trông thấy cô; bắt đầu từ thứ bảy, ngày 23 tháng 10? Thứ sáu, ngày 22 tháng 10, Victoria ở nơi làm việc, tất cả các nhân viên công ty khăng định điều đó. Vào 17 giờ chính thức kết thúc ngày làm việc, và tất cả đã tập trung tại gian tiệc nhỏ để chúc vụ làm ăn thành công với các đối tác nước ngoài. Sau buổi tiệc, Victoria đi về nhà, một trong số người của hãng chở cô về trong xe ông ta.

Cô về đến nhà, xét mọi nhẽ, hoàn toàn bình yên, bởi vì vào khoảng 11 giờ đêm cùng ngày, Victoria đã nói chuyện qua điện thoại với bạn gái của mình, thoả thuận gặp cô kia vào chủ nhật và không có kế hoạch nào liên quan với việc có thể đi khỏi Moskva. Lúc ấy cô ở một mình hay không ở trong phòng? Nhà doanh nghiệp chờ cô về, khẳng định rằng, anh ta cố xin một cốc cà phê, nhưng cô gái vin có mệt và hứa mời ông ta đến chơi vào lần sau, tiễn cô đến thang máy và hôn tay cô xong, ông ta đi về. Ông ta nói dối không? Làm sao kiểm tra?

Sau 23 giờ ngày thứ sáu bắt đầu sự lặng im trọn vẹn. Victoria không gọi cho người quen nào nữa, không xuất hiện ở những nơi người ta có thể nhận ra, nhưng cô ta cũng không có ở nhà, bởi cô đã không trả lời điện thoại. Còn nếu cô vẫn ở nhà, nhưng không nhắc điện thoại, thì tại sao? Và cô ta đã biến đi đâu cả một tuần? Từ 23 đến 30 tháng 10? Chẳng lẽ ở trong trạng thái say mềm đến nỗi đã không gọi cho ai, chẳng đến cơ quan, chẳng cho tình nhân?

Khi Naxtia “ngoi lên” khỏi những suy ngẫm và xem xét giấy tờ của mình thì đã gần tám giờ tối. Chị gọi điện thoại nội bộ cho Gordeev.

— Chú Gordeev, ai chuyên trách vụ Victoria?

— Cô.

Lời đáp bất ngờ đến nỗi Naxtia suýt làm rơi ống nghe. Qua tất cả những năm chị làm việc tại phòng của Gordeev, chị hầu như chỉ chuyên trách độc mỗi công việc phân tích, thế nhưng lại về tất cả mọi vụ án mà các thám tử của Gordeev tiến hành. Đó là họ chạy, giẫm mòn ủng và nổi chai sạn trong những cuộc kiểm tìm nhân chứng và chứng cứ, đó là họ thực hiện những chiến dịch thông minh, lọt vào các băng nhóm tội phạm, tham gia vào việc bắt giữ bọn tội phạm nguy hiểm. Nhưng tất cả mọi thông tin đạt được trong những vụ chạy đôn chạy đáo ấy, họ như những chú kiến cần mẫn, tự nguyện tha về phòng làm việc của Naxtia và, thờ đốc mệt mỏi, ngã

lăn cạnh ngưỡng cửa: Naxtia sẽ tự biết rõ cái gì liên quan với cái gì, đặt sự kiện nào lên ngăn nào và ghim phiếu gì vào nó: tự chị sẽ đánh giá sức nặng của từng mẩu thông tin, độ tin cậy và tính chính xác của nó và áng chừng, thông tin này sẽ cần cho vụ nào mà hiện thời họ đang theo đuổi, hay có thể xếp “dự trữ” sang một bên, còn nếu cần, có thể tin nó hay không, hoặc kiểm tra nó như thế nào. Naxtia sẽ mở máy vi tính của mình, chiếc máy làm việc không phải từ ổ cắm điện mà từ cà phê và thuốc lá, và ngày mai, còn trong trường hợp hạn hữu, ngày kia chị sẽ kể, có thể dựng lên những giả thuyết, cần phải hỏi cung ai để ngay trong tiến trình nói chuyện như thế làm rõ được giả thuyết đó, v.v. và v.v. Hàng tháng, Naxtia nghiên cứu tất cả các vụ án giết người, các vụ tổn thương nặng về thân thể và các vụ cưỡng dâm và lập cho Gordeev một báo cáo phân tích. Nhờ những báo cáo này ông Gordeev nhìn thấy không chỉ các sai sót và sơ hở điển hình trong việc phá những vụ trọng án, mà cả những phương pháp độc đáo mới và các thủ pháp thu thập chứng cứ và vạch mặt những kẻ có tội, cũng như, và là điều quan trọng nhất, tất cả những gì mới nhất trong việc tiến hành tội ác: tổ chức, biện pháp và thậm chí là các động cơ.

Nhiệm vụ của Naxtia là công việc phân tích tỉ mỉ, và khi hỏi ai là người chuyên trách về vụ sát hại Victoria, chị sẵn sàng để được nghe vài ba cái tên đồng nghiệp của mình mà ngay tối hôm đó chắc chị sẽ gọi điện thoại khắp cho họ. Chị sẵn sàng nghe bất cứ điều gì, ngoại trừ chữ “cô”!

— Có thể ghé qua chỗ chú không?

— Tôi sẽ điện thoại, - Gordeev đáp ngắn gọn mà từ đó Naxtia hiểu ngay rằng, trong văn phòng của ông còn có ai đó khác.

Cuối cùng khi chị đợi được lời mời và bước vào phòng làm việc của thủ trưởng, thì ông đang đứng quay về phía cửa sổ và trầm ngâm gõ gõ đồng xu lên mặt kính.

— Bất hạnh của chúng ta, Naxtia ạ, - ông nói mà không ngoái lại. - Có ai đó trong số người của chúng ta không trung thực. Mà có thể đó là mấy người. Mà cũng có thể là tất cả. Trừ cô.

— Sao chú biết được?

— Tôi chưa nghe câu cô hỏi.

— Thì tôi đã hỏi đâu. Tôi có ý nói: tại sao lại trừ tôi? Vì sao có sự tin cậy như thế?

— Đó không phải là sự tin cậy, mà là sự tính toán. Cô không có khả năng để không trung thực, cô không làm việc trực tiếp với mọi người. Cô có thể là người không trung thực, nhưng điều đó không cứu được việc người ta sẽ đưa hối lộ cho cô. Cứ cho là cô không nghĩ được thấu đáo điều gì đó quan trọng thực sự cho vụ án. Đây là sự bảo đảm rằng nhân viên tác chiến tiến hành vụ án cũng không nghĩ ra và không nhận thấy? Không, bé con ạ, cô nguy hiểm bởi điều cô đang làm. Còn sự bất động của cô, thậm chí là cố tình, không có vai trò gì. Đối với kẻ đưa hối lộ thì cô không phải là nhân vật.

— Ôi cảm ơn. - Naxtia cười nhếch mép. - Hoá ra, chú tin tôi theo sự tính toán, chứ không phải vì tình cảm. Thôi cứ cho là thế.

Gordeev quay phắt lại. Và Naxtia trông thấy khuôn mặt ông bị biến dạng bởi nỗi đau đến mức chị cảm thấy khó xử.

— Phải, tôi tin cô theo sự tính toán, chứ không vì tình cảm, - ông nói gay gắt. - Và cho đến khi chúng ta chưa giải quyết xong bất hạnh của mình, tôi phải quên đi các cô chỗ tôi tốt như thế nào, và tôi yêu các cô ra sao. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ rằng có ai đó trong các bạn lại là lá mặt lá trái, bởi vì mỗi người trong các bạn đều gần gũi và thân quý đối với tôi, bởi vì chính tôi đã chọn từng người vào làm việc, dạy dỗ, chăm sóc. Tất cả các bạn là con trẻ của tôi. Nhưng tôi phải gạt bỏ tất cả điều đó khỏi lòng mình

và chỉ chuyên tâm với sự tính toán, để tình cảm hay đơn thuần là quan hệ tốt không che mờ ánh sáng và bịt mắt mắt tôi. Bất hạnh qua đi - tình yêu sẽ quay lại. Không sớm hơn. Bây giờ nói về công việc đã.

Gordeev chậm chạp lùi khỏi cửa sổ và ngồi xuống ghế.

Ông vốn không cao, vai rộng, với cái bụng đã hơi phưỡn, cái đầu tròn gần như hói sạch. Những người dưới quyền yêu quý gọi ông là Coloboc (quả cầu), hơn nữa, biệt danh này đã gắn chặt với ông đã ba chục năm rồi, và các đồng nghiệp, rồi sau đó là bọn tội phạm trân trọng lưu chuyển từ thế hệ này qua thế hệ khác. Naxtia nhìn ông và nghĩ rằng, giờ đây ông hoàn toàn không phù hợp với cái biệt danh thân mật ấy. Giờ đây cả người ông bị đúc bởi nỗi đau và chì đặc.

— Với những gì tôi đã nói với cô, tôi không muốn giao cho ai vụ án mạng Victoria, ngoài cô. Vì thế tôi rất mừng là cô đã cắt ngang kì nghỉ phép. Vụ án quá tệ hại, bốc mùi hôi thối xa hàng cây số. Những công ty, những đồng đôla, tiệc tùng, đối tác nước ngoài, mũ nhân thư kí được tìm thấy bị xiết cổ với các dấu vết tra tấn, một anh tình nhân phóng đảng nào đó - tôi không thích tất cả những thứ đó. Trong khi tôi chưa làm rõ ai trong số chúng ta nhận tiền của bọn tội phạm để không phá các vụ án giết người, chỉ mỗi cô sẽ chuyên trách vụ án Victoria. Nếu cô không phá được nó, ít ra tôi cũng yên tâm rằng tôi đã làm tất cả những gì có thể. Từ sáng mai cô hãy đến Viện Công tố thành phố gặp Olsanxki, xem các tài liệu vụ án và bắt đầu đi.

— Thưa chú, một mình tôi thì sẽ không làm nổi gì. Chú sao thế, đùa à? Ở đâu thấy có chuyện chỉ độc mỗi một cán bộ tác chiến làm việc với một vụ án?

— Ai nói là cô chỉ một mình? Có Phòng Điều tra hình sự của Sở công an thành phố, có công an khu vực chỗ Victoria, nơi đang tiến hành công việc truy tìm. Có thể giao nhiệm vụ cho các nhân viên của Phòng chúng ta

thông qua tôi nhưng không phải lật ngửa quân bài ra. Hãy vặn óc, hãy suy nghĩ cho ra. Cái đầu của cô tốt. Và đã đến lúc cần thâm góp kinh nghiệm rồi.

o O o

Ngày hôm ấy, 11 tháng 11, Naxtia rời khỏi nơi làm việc vào lúc 10 giờ đêm, quyết định về ngủ ở nhà cha mẹ, vốn nằm không xa Petrovca 38, so với căn hộ của chính chị. Đồng thời chị tính đến một bữa ăn tối ngon nóng sốt, bởi bố dượng của chị, Leonid Petrovich mà Naxtia vẫn gọi giản dị là Lionia là người khác hẳn với chị, một người quán xuyến và không lười biếng, và chuyển công tác dài hạn của vợ, giáo sư Camenxcaia, không hề ảnh hưởng đến cả sự sạch sẽ lẫn sự hiện diện thực đơn hàng ngày có những món ăn giàu dinh dưỡng được chuẩn bị.

Ngoài bữa tối, Naxtia còn theo đuổi một mục đích nữa. Chị quyết định, rốt cuộc, nói một vấn đề không đơn giản và quá tế nhị với bố dượng, người mà chị gọi là bố và yêu quý một cách chân tình. Thế nhưng, bắt đầu câu chuyện, hoá ra không dễ như quyết định về nguyên tắc. Naxtia trì hoãn thời điểm, từ tốn nhai món ăn nóng, sau đó cầu kì pha trà, chậm chạp rửa bát đĩa, kì cọ vết bám trên xoong chảo. Nhưng Leonid Petrovich biết con gái riêng của vợ khá rõ để hiểu rằng đã đến lúc cần giúp chị.

— Cái gì không ổn với con thế? Nào hãy nói ra đi.

— Bố ạ, bố có cảm giác là mẹ ở Thụy Điển đã có ai đó rồi không? - Naxtia tuôn ra mà không dám nhìn bố dượng.

Leonid Petrovich im lặng hồi lâu, đi đi lại lại trong phòng và bình thản nhìn chị.

— Có cảm thấy. Nhưng bố còn cảm giác rằng, thứ nhất, điều đó không động chạm đến con, còn thứ hai, trong đó chẳng có bi kịch gì cả.

— Nghĩa là sao?

— Bố sẽ giải thích. Mẹ con lấy chồng sớm, nếu con còn nhớ, lấy bạn học cùng lớp. Lúc đó bà ấy mới vừa mười tám tuổi. Họ cưới nhau, bởi vì sắp sinh con. Đám cưới này đã hỏng ngay từ đầu. Mẹ li dị với bố của con, khi con chưa đầy hai tuổi. Một nữ sinh viên hai mươi tuổi với con nhỏ trên tay! Tã lót, bệnh trẻ con, sự học tập xuất sắc, nghiên cứu sinh, luận án phó tiến sĩ, định hướng khoa học, những bài báo, những hội nghị, luận án tiến sĩ, các chuyên luận... Có hơi nhiều không đối với một phụ nữ? Bố ít giúp đỡ được gì, bố làm việc trong điều tra hình sự, đi sớm về muộn, mà bố với con lại còn cần được cho ăn và được săn sóc. Thậm chí khi con đã khá lớn để giúp mẹ việc nhà, bà ấy không bắt con đi cửa hàng, gọt khoai tây, hút bụi thảm, bởi vì bà thấy con đang thích đọc sách, làm toán và học ngoại ngữ, và coi việc cho con khả năng rèn luyện đầu óc là quan trọng hơn nhiều so với rèn dạy việc nhà. Đã bao giờ con nghĩ là mẹ con đã trải qua một cuộc sống thế nào chưa? Giờ bà ấy năm mốt tuổi, bà ấy vẫn xinh đẹp, dù chỉ ông trời mới biết tại sao với cuộc sống như thế mà bà ấy vẫn giữ được nhan sắc. Khi bà được mời đi làm việc ở Thụy Điển, cuối cùng thì bà cũng có được khả năng sống một chút thanh thản và nếu muốn, sống đẹp nữa. Phải. Phải, đừng nhăn mặt thế. không có gì đáng hổ thẹn ở đây cả. Bố biết, con thất vọng khi mẹ đồng ý gia hạn hợp đồng và ở lại nước ngoài thêm một năm nữa. Con nghĩ rằng bà không yêu bố và con, không buồn nhớ về chúng ta và con phật lòng về điều đó. Naxtia bé con ạ, đơn giản là bà mệt mỏi vì chúng ta thôi. Chúng ta làm bà bị chán phần nào. Tất nhiên, phần lớn điều đó liên quan với bố. Nhưng dù sao đi nữa cũng hãy để bà nghỉ ngơi. Và thậm chí bà có mối tình nào đó thì cứ mặc. Và bà xứng được hưởng điều đó. Bao giờ bố cũng là ông chồng tốt của bà, nhưng là một người tình không ra gì cả. Mẹ của con đã hơn hai chục năm chẳng nhìn thấy cả hoa lẫn những món quà bất ngờ từ bố. Bố không thể mời mẹ đi đến chỗ nào đó hay ho thú vị, bởi vì thời gian rỗi giữa bố và mẹ thực tế không bao giờ trùng nhau. Và nếu bây giờ ở bên ấy, ở Thụy Điển, bà có mọi thứ ấy, thì bố chỉ mừng thôi. Bà xứng với điều đó.

— Và bố tuyệt nhiên không ghen ư?

— Tại sao chứ, tất nhiên là ghen. Nhưng trong chừng mực hợp lí. Con thấy đấy, bố mẹ rất hoà hợp. Trong quan hệ của bố mẹ thiếu sự lãng mạn, nhưng bố mẹ đã sống với nhau hăm bảy năm, vậy nên con cũng tự hiểu... Bố mẹ là bạn bè. mà ở lứa tuổi này điều đó là quan trọng hơn cả. Con sợ gia đình ta sẽ tan vỡ ư?

— Con sợ.

— Biết sao được... Hoặc mẹ sẽ nhận được những gì mẹ thiếu và sẽ trở về nhà, hoặc sẽ lấy chồng ở Thụy Điển khi đã li dị với bố. Có gì thay đổi riêng đối với con? Mẹ sẽ không ở Moskva ư? Thì bây giờ cũng không có bà ở đây, và tuyệt đối không hiểu bao giờ bà muốn trở về. Và sau nữa, đặt tay lên ngực, hãy tự thú nhận đi: chả lẽ con cần sự có mặt của mẹ đến thế ư? Xin lỗi, bé ạ, bố biết con đã lâu đến mức bố có quyền nói đôi điều. Con không đến nỗi quá cần có mẹ sống ở Moskva, đơn giản là con bị chạm tự ái rằng bà sẵn sàng sống xa con. Còn riêng bố và con, thì con sẽ không ngừng đến gặp bố chỉ vì bố sẽ không còn là chồng của mẹ con nữa, đúng không?

— Tất nhiên, bố ạ. Bố như cha đẻ của con. Con rất, rất yêu bố. - Naxtia nói rầu rĩ.

— Và bố cũng yêu con, nhóc ạ. Còn hãy đừng phán xét mẹ. Tiện thể, đừng phán xét cả bố nữa.

— Con biết, - Naxtia gật đầu. - Bố giới thiệu cô ấy với con nhé?

— Có cần không? - Leonid Petrovich cười to.

— Thì thú vị mà!

— Thôi được, nếu thú vị thì bố sẽ giới thiệu. Chỉ có điều hãy hứa là con sẽ không thất vọng.

o O o

Chỉ đến gần sáng Naxtia mới chợp mắt nổi. Chị cố suy nghĩ về những gì nghe được từ thủ trưởng Gordeev. Công an bị mafia mua chuộc, - không là sự lạ... Nhưng cho đến giờ khi điều đó chỉ xảy ra với những người khác, trong đơn vị khác, trong thành phố khác, nó được xem như một hiện thực khách quan mà cần phải tính đến và cần phải lưu tâm khi phân tích thông tin và tiếp nhận quyết định. Còn khi nó xảy ra bên cạnh với ta, trong phòng của ta, với bạn bè ta thì từ vấn đề phân tích công vụ trở thành vấn đề tâm lý đạo đức không có giải pháp đơn nghĩa. Tiếp theo sẽ làm việc ra sao đây? Cần xử sự thế nào với các đồng nghiệp? Nghi ngờ ai? Tất cả ư? Cả những ai ta không ưng ý và cả những ai ta cảm tình, lẫn những ai ta thật sự quyến luyến? Và nếu nhận ra gì đó gây ngờ vực trong hành vi của ai đó trong số đồng nghiệp, thì biết làm gì đây? Chạy đến Coloboc tố cáo ư? Hay giấu trong lòng, tự mình nhắc nhở và lặp đi lặp lại rằng chẳng có chuyện gì như thế? Mà có thể, tự tránh né, nói với bản thân rằng không được bán đứng bạn bè, thậm chí nếu họ không đúng, và cứ mặc để kẻ thù xử trí với họ? Vậy thì ai là kẻ thù? Thanh tra nhân sự ư? Hay dù sao thì đó vẫn là kẻ giúp bọn tội phạm bất chấp lợi ích công lý? Trời ơi! Sao nhiều câu hỏi thế! Mà chẳng có lấy một lời đáp...

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lần đầu tiên Naxtia vào phòng Olsanxki, công tố viên của Viện Công tố thành phố. Họ đã biết nhau từ lâu, nhưng chỉ gặp nhau ở Petrovca nơi Olsanxki thường lui tới. Ông là một người thông minh và là một công tố viên nhiều kinh nghiệm, am hiểu công việc, tận tình, can đảm, nhưng không hiểu sao Naxtia vẫn không cảm tình nổi. Chị đã nhiều lần thử phân tích thái độ của mình, nhưng vẫn không thể hiểu những nguyên nhân không thân thiện đối với Olsanxki. Thêm nữa, chị biết rằng rất nhiều người cư xử với Olsanxki cũng không thân thiện, dù công khai thừa nhận tính chuyên nghiệp và trình độ cao của ông.

Bề ngoài Olsanxki gây ấn tượng là một kẻ ngớ ngẩn không thành đạt: ánh mắt cau có, chiếc áo vét nhàu nhĩ, trên bất cứ cái cà vạt nào cũng có những vết bẩn không rõ xuất xứ, đôi giày chằng bao giờ được đánh bóng, cặp kính thì có gọng lỗi thời đáng sợ. Ngoài ra, Olsanxki khác biệt còn bởi cử chỉ sống động và bởi hoàn toàn không quan tâm đến khuôn mặt, nhất là khi viết lách. Kẻ quan sát bên ngoài khó lắm mới tìm nổi bật cười khi nhìn thấy cái mặt nạ khó tả với cái lưỡi thè lè ra. Đồng thời, ông không hiếm khi gắt gỏng và bất lịch sự, dù không thường xuyên, và ông lại càng lạ lùng hơn đối với các nhà giám định. Ông bị mê mẩn với hình sự học, đọc toàn bộ tài liệu mới, cho đến những luận án và tài liệu của các hội nghị khoa học, và trong thời gian xem xét nơi xảy ra vụ án, đúng là ông cứ chọc ngang các nhà giám định, đòi hỏi họ những điều không thể hiểu nổi nào đó và đặt cho họ những câu hỏi bất ngờ nhất.

Phòng làm việc của Olsanxki thể hiện khá chính xác cả tính chủ nhân: trên bề mặt chiếc bàn ghép được đánh bóng - những vòng từ đáy cốc nước

nóng, bàn làm việc ngổn ngang đến không thể, cái chao nhựa đèn bàn mờ đục dưới lớp bụi vĩnh cửu, từ màu xanh dương rực rỡ biến thành màu xám mịt mù. Tóm lại, Naxtia không thích phòng làm việc này.

Olsanxki đón chị một cách thân mật, nhưng lập tức hỏi ngay về Larssev. Larssev và Dosenco mười ngày đầu, từ ngày 3 đến 11 tháng 11 đã thực hiện các nhiệm vụ của điều tra viên về vụ án mạng Victoria, và Olsanxki chờ để gặp ai đó trong số họ. Trong phòng của Gordeev mọi người biết rằng Olsanxki đặc biệt xem trọng Larssev và thừa nhận anh có kỹ năng hỏi cung, thường giao cho anh làm việc với các nhân chứng và bị cáo và luôn luôn nhấn mạnh rằng, các kết quả công việc như thế ở Larssev còn tốt hơn so với ở ông.

— Larssev đang bận, - Naxtia trả lời né tránh, - anh ấy được giao nhiệm vụ khác.

Tôi sẽ chuyên trách vụ Victoria.

Cần phải đánh giá xứng đáng công tố viên: nếu ông có thất vọng, thì cũng không lộ ra mặt. Lấy hồ sơ vụ án từ két sắt ra, ông mời Naxtia ngồi xuống bên chiếc bàn ghép.

— Hãy đọc thầm thôi. Tôi cần phải có kết luận buộc tội. Sau bốn mươi phút tôi có cuộc đối chứng, vậy đành phải đuổi cô thôi. Cố cho kịp nhé.

o O o

Tài liệu không phải là nhiều. Kết luận của pháp y: nguyên nhân cái chết - tắc thở sau khi bị xiết cổ, mà chính xác nhất là bằng khăn mặt (những sợi lông vải được phát hiện trên mép sắc của chiếc hoa tai dạng bông hoa năm cánh). Trên thi thể người bị giết phát hiện thấy vô số vết máu ở vùng lưng và ngực do những cú đánh bằng dây thừng to hoặc thắt lưng. Thời

gian tạo vết bầm máu - từ hai ngày (lâu nhất) đến hai giờ (muộn nhất) trước khi chết.

Biên bản hỏi cung sếp của Victoria, tổng giám đốc công ty, nói: Victoria uống nhiều, nhưng đi làm đều đặn. Tất nhiên, trong xử sự có những điều kì quặc giống như bất cứ người phụ nữ say rượu nào. Cô ta có thể, ví dụ, bỏ đi hai, ba ngày với một người đàn ông ít quen biết. Nhưng dẫu sao thì Victoria vẫn chưa bao giờ quên xin phép sếp, thêm nữa, không ngại ngần tuyên bố thẳng lý do. Vào thời gian cuối cô ta thay đổi, trở nên khép kín, khó đoán định, thường trả lời không ăn nhập, ngồi thần thờ lâu, chăm chăm nhìn vào một điểm, và đôi lúc thậm chí không nghe khi người ta nói với cô. Tạo nên ấn tượng là cô bị bệnh nặng.

Biên bản hỏi cung Cartasov, tình nhân của Victoria: Tôi hoàn toàn tin rằng Victoria bị ốm. Khoảng một tháng trước, xuất hiện một ý tưởng không buông tha cô, rằng có ai đó đang tác động lên cô bằng radio và đánh cắp các giấc mơ của cô. Tôi khuyên cô đến chỗ bác sĩ tâm lí, nhưng cô kiên quyết từ chối. Lúc đó chính tôi đã gặp một bác sĩ quen, và ông ấy nói là Victoria bị thần kinh nặng và cô cần vào viện. Thế nhưng Victoria không nghe tôi. Đôi khi cô ấy xử sự cực kì nhẹ dạ, làm quen với những kẻ bắt gặp tình cờ và quan hệ gần gũi với những loại đáng ngờ, đặc biệt, vào lúc say khướt. Đã từng có việc cô ấy mất tích mấy ngày với một tình nhân thoáng qua. Tôi đi công tác khỏi Moskva ngày 18 tháng 10, quay về ngày 26, bắt đầu tìm kiếm Victoria, sợ rằng trong trạng thái ốm đau cô ấy có thể gặp nguy hiểm. Còn chuyện cô ấy định đi đâu đó thì tôi không biết gì cả. Cô chẳng cho tôi biết tin tức gì.

Biên bản hỏi cung Lena, bạn gái của Victoria: tôi biết Victoria từ nhỏ, chúng tôi cùng được nuôi dưỡng ở trại trẻ mồ côi. Tự nhiên thôi, tôi cũng biết Cartasov. Khoảng một tháng trước, Cartasov nói với tôi là Victoria bị ốm, ở cô ấy xuất hiện ám ảnh rằng có ai đó nhờ radio ăn cắp những giấc mơ của cô ấy. Cartasov nhờ tôi trò chuyện với Victoria, thuyết phục cô ấy

đến bác sĩ. Victoria từ chối thẳng thừng, nói rằng cô tự thấy mình tuyệt đối mạnh khỏe. Khi tôi hỏi cô ấy, có đúng hay không là cô đã nói với Cartasov, hình như người ta đang đánh cắp những giấc mơ của cô, cô ấy khẳng định rằng đó là sự thật. Lần cuối cùng tôi nói chuyện với Victoria là tối 22 tháng 10, khoảng vào 23 giờ, tôi gọi về nhà cô ấy. Chúng tôi thoả thuận gặp nhau vào chủ nhật. Tôi không gặp và không nói chuyện thêm nữa với cô ấy.

Biên bản hỏi cung phó tiến sĩ y khoa Maxlenicov, bác sĩ tâm Thần mà Cartasov đến tư vấn: chừng hai ba tuần trước, khoảng giữa tháng mười, Cartasov có gặp tôi nhân chuyện ở cô người quen xuất hiện những ý tưởng xấu. Những triệu chứng anh ta mô tả đã cho phép tôi kết luận rằng người phụ nữ trẻ đang ở giới hạn của căn bệnh nghiêm trọng và cần phải nhập viện không chậm trễ. Cái trạng thái như của cô ấy được gọi là hội chứng Cadinxki-Clerambo. Các bệnh nhân ở trong trạng thái thần kinh sốc thường cực kì nguy hiểm, bởi vì họ nghe thấy “những giọng nói”, và “những giọng nói” này có thể ra lệnh cho họ làm bất cứ điều gì, cho đến cả việc giết hại một người qua đường tình cờ. Cũng chính xác như thế, những bệnh nhân này dễ dàng trở thành nạn nhân của vụ tội phạm bởi vì không có khả năng đánh giá một cách chính xác tình huống, đặc biệt nếu vào thời điểm đó “giọng nói” “khuyên bảo” họ gì đó... Tôi đã giải thích với Cartasov rằng việc cô người quen của anh ta nhập viện không thể thiếu sự đồng ý của cô ta cho đến khi sự phá vỡ tâm lí chưa dẫn đến những vi phạm hiển nhiên trong hành vi và cô ấy chưa rơi vào tay công an. Cartasov nói với tôi rằng cô ấy kiên quyết từ chối thậm chí cả sự tư vấn đơn giản ở nhà chuyên môn và cho bản thân là hoàn toàn khỏe mạnh. Tiếc rằng, trong những trường hợp như thế không thể làm được gì, việc nhập viện bắt buộc chỉ có thể, như tôi đã nói, khi xử sự của bệnh nhân bị lọt vào tầm ngắm của công an.

Còn một số biên bản với lời khai của các nhân viên công ty nơi Victoria làm việc cũng như của những người quen của người bị hại và của anh bạn Cartasov. Naxtia không nhìn thấy có gì mới trong các biên bản này. Chị bắt gặp một tờ giấy với danh sách các địa điểm và địa chỉ mà Victoria

thường đến uống rượu. Đính vào tờ giấy là sáu báo cáo rằng tại những địa điểm được nêu vào thời gian từ ngày 23 tháng 10 đến 1 tháng 11, không có ai nhìn thấy Victoria. Chỉ còn hai địa chỉ chưa được kiểm tra.

Naxtia gấp hồ sơ vụ án và nhìn Olsanxki. Công tố viên đang đánh nhanh trên máy chữ, quay lưng lại Naxtia và còng người trên chiếc ghế không thuận tiện.

— Anh Olsanxki, - chị gọi.

Ông quay phắt lại phía chị, khuỷu tay gạt vào đồng giấy tờ trên bàn. Các tài liệu bay tung toé khắp nơi, một số rơi xuống sàn. Thế nhưng Olsanxki chẳng hề quan tâm đến điều đó.

— Có, - ông đáp lại bình thản, dường như không có gì xảy ra, gỡ kính và lấy tay chùi mắt lia lịa.

— Tôi muốn hỏi anh ba câu. Một câu về vụ án, hai câu khác.

— Hãy bắt đầu từ những câu không về vụ án ấy, - công tố viên nói hờn hậ, ngoẹo đầu sang một bên như chim và mấy ngón tay áp vào chóp mũi. Cũng như tất cả những người bị cận thị nặng, thiếu kính trông ông bối rối và bất lực. Có gì đó không thể nắm bắt đã thay đổi, và Naxtia chợt hiểu rằng Olsanxki có khuôn mặt đẹp đáng kinh ngạc và cặp mắt to với hàng mi dài kiểu thiếu nữ. Cặp mắt kính cộm dày làm cho mắt nhỏ đi, còn cái gọng sửa đi sửa lại với vô số dấu hàn gắn đã làm ông dị dạng đến không nhận ra nổi.

— Lương anh có đủ cho anh không?

— Phải xem để làm gì đã, - Olsanxki nhún vai, - để không chết đói ở bờ bụi thì đủ, thậm chí còn dư. Còn để cảm thấy sống tốt thì không đủ.

— Đối với anh cái gì có nghĩa là “cảm thấy sống tốt”? - Naxtia cố hỏi thêm.

— Đối với riêng tôi ư? Mà cô hoá ra trơ tráo gớm, Naxtia ạ! Bây giờ tôi vừa bắt đầu trả lời cô, cô đã len vào ruột tôi. Tôi buộc phải kể về ý thích, khoái cảm, về thú chơi, về những vấn đề gia đình và có trời mới biết về gì nữa. Mà để làm gì? Cô là ai đối với tôi - bà mối, anh em, bạn thân nhất? Nào câu hỏi thứ hai đi.

Công tố viên công khai nói năng lỗ mãng nhưng trong khi đó lại mỉm cười vui vẻ, làm loé sáng hàm răng trắng đều đặn, và hoàn toàn không thể hiểu ông đang bực hay đùa bỡn.

— Anh không bằng lòng là tôi sẽ làm vụ Victoria thay Larsev?

Nụ cười trên mặt Olsanxki càng rộng hơn, nhưng ông không trả lời ngay.

— Tôi thích làm việc với Larsev, anh ta là một chuyên gia có hạng, một nghệ sĩ thực thụ. Và nói chung, tôi có cảm tình sâu sắc với anh ta. Tôi luôn luôn vui mừng với tư cách một công tố viên, cũng như một con người, khi có dịp tiếp xúc với anh ta. Còn gì liên quan đến cô. Naxtia ạ, thì trước đây tôi chưa bao giờ làm việc cùng cô và hầu như không biết cô. Gordeev rất khen cô, nhưng đối với tôi - nó chẳng có nghĩa gì. Tôi quen tự mình có kết luận về người khác. Cô thoả mãn với lời đáp của tôi chứ?

— Nói thực là không. Nhưng đâu còn lời đáp khác?

— Sẽ không có.

— Vậy thì câu hỏi thứ ba: nhà doanh nghiệp đã chở Victoria về nhà hôm thứ sáu, ngày 22 tháng 10, sau buổi tiệc, nay ở đâu?

— Rất tiếc, đã đi về nhà, ở Hà Lan. Nhưng giống như anh ta không vào phòng của cô ta. Cô đã đọc biên bản cuộc khám xét căn hộ chưa?

Chưa kịp. Tôi chỉ mới đọc các lời khai của nhân chứng. Còn biên bản hỏi cung tay doanh nhân này không có ở đây. Sao, người ta không hỏi cung ông ta à?

— Không. Ông ta bay đi trước khi phát hiện ra tử thi và khởi tố vụ án. Thế nhưng khi người ta bắt đầu tìm kiếm Victoria, ông ta còn ở Moskva, và tổng giám đốc hãng gọi điện thoại cho ông ta và hỏi về cô gái. Như thế, về các sự kiện tối 22 tháng 10 chúng ta chỉ biết từ lời của sếp Victoria. Và thế, trong căn hộ đã không phát hiện ra dấu vân tay của doanh nhân này.

— Thế các anh xác định như thế nào? Đối chiếu với cái gì? - Naxtia ngạc nhiên.

— Với các vân tay trên các tài liệu mà con người hào hoa giàu có này đã kí.

— Vẫn ông tổng giám đốc kia trình tài liệu chứ?

— Hoàn toàn chính xác.

— Hơi yếu, - Naxtia nói với vẻ ngờ vực,

— Hơi yếu, - Olsunxki đồng tình ngay. - Nhưng có thể cô sẽ được an ủi bởi tình huống là vào 22 giờ 30 cùng ngày hôm ấy ngài này đã gọi điện thoại từ khách sạn “Balsur” sang Paris mà về điều đó thì có ghi chép chỗ các cô điện thoại viên. Còn Victoria, nếu cô nhớ, lúc gần 11 giờ vẫn đang khỏe mạnh và nói chuyện điện thoại với bạn gái. Và nói chung, ít có thể tin nổi rằng người Hà Lan kia có dính líu đến vụ giết người, bởi vì cô ta bị giết không thể trước ngày 30 tháng 10. Tất nhiên là cần hỏi cung ông ta, nhưng điều đó, cô tự biết, là một bản ca dài - thông qua Bộ Ngoại giao, sứ quán và

cứ thế, chưa kể là ông ta hoàn toàn có thể đã rời khỏi Hà Lan vì công việc kinh doanh. Chẳng thể đuổi theo ông ta khắp cả thế giới.

— Anh Olsanxki này, tôi làm việc theo các giả thuyết của anh hay tự nghĩ ra?

— Thì hiện giờ tôi cũng chỉ có hai giả thuyết thôi. Thứ nhất - vụ giết hại Victoria gần với những công chuyện đen tối tại hãng. Thứ hai - cô ta thực sự bị bệnh tâm thần và trở thành nạn nhân của một tên đầu cẳng nào đó tình cờ bắt gặp cô ta trên đường. Giả thuyết thứ nhất hiện giờ chưa được kiểm tra, theo giả thuyết thứ hai đã làm được khá nhiều, nhưng đáng tiếc là không kết quả. Không thể phát hiện ra dấu vết nào về sự di chuyển của người chết qua mấy ngày từ thời điểm cô ta biến mất đến khi phát hiện thi thể.

— Và anh thấy nhiệm vụ của tôi là gì? - Naxtia hỏi.

— Tôi muốn cô suy nghĩ, còn có thể làm gì nữa với giả thuyết thứ hai. Tôi muốn cô nghĩ ra, ở đâu và bằng cách nào phát hiện được dấu vết của Victoria, nếu cho rằng, trên thực tế cô ta trong trạng thái loạn thần kinh cấp tính. Hãy nói chuyện với các chuyên gia, hãy hỏi bác sĩ tâm thần, hãy làm rõ, người bệnh sẽ xử sự thế nào trong trạng thái như thế, hãy lường tính, cô gái có thể đi đâu và để làm gì.

Thế còn giả thuyết thứ nhất thì sao? Liên quan với các mưu mô tại hãng? Chúng ta sẽ không kiểm tra?

— Naxtia ạ, cô làm tôi mũi lòng đấy, nói thật mà! - Olsanxki vung vẩy tay. - Lẽ nào cô đủ sức cùng một lúc làm cả điều này lẫn điều nọ? Tôi muốn cô làm việc theo giả thuyết mà xuất phát từ các tài liệu vụ án tôi cảm thấy là có triển vọng nhất. Nếu trong khi đó cô cảm thấy còn có thể làm theo một giả thuyết nữa thì tôi chỉ có mừng mà thôi. Nhưng nói thực với cô, tôi không tin lắm vào điều đó, khi chỉ có mỗi mình cô. Gordeev có định trích

người cho vụ này hay không? Ở đâu chỉ một người làm việc với một vụ án mạng?!

Naxtia nghĩ cách trả lời công tố viên để không phụ lòng tin của thủ trưởng Gordeev. Thực sự, không thể nói với Olsanxki rằng Gordeev có thông tin về sự không trung thực của ai đó trong số các thám tử, vì thế ông không muốn giao vụ án cho ai khác ngoài chị, bởi ở đây có thể dính líu đến quyền lợi của mafia. Nhưng rất may, Olsanxki không đòi hỏi giải thích các ý định của thủ trưởng Phòng đấu tranh chống trọng án có sử dụng bạo lực. Ông diễn đạt sự tức tối của mình rồi và cho là vấn đề đã xong. Hơn nữa, đã đến lúc ông có cuộc hẹn đối chứng.

o O o

Nhìn chăm chăm để không rơi vào vũng nước ngập mắt cả chân, Naxtia chậm chạp lê chân đến bến xe buýt đi về nhà mình. Chị mệt khủng khiếp trong những ngày gần đây, bởi chị, vốn quen kiểu ngồi lý tại văn phòng, buộc phải làm một công việc thông thường của nhân viên điều tra hình sự: đi khắp Moskva tìm kiếm những địa chỉ, những người cần thiết, trò chuyện với họ, và không đơn thuần trò chuyện, mà thường phải thuyết phục để người ta trả lời. Biết làm sao, ít ai thích nói chuyện với công an. Kết quả những nỗ lực của Naxtia thực đáng khốc: Victoria cứ như chui xuống đất sau ngày 23 tháng 10. Không ai trong số những người cô ta vẫn thường cùng chuyện trò thân mật hay nhậu nhẹt say sưa, nhìn thấy cô.

Nhóm người này không lớn gì, nhưng ngoài “hạt nhân” những người quen cũ thường xuyên, vẫn còn một nhóm khá đông những người tham gia vào các cuộc nhậu thịnh thoảng khác. Tất cả bọn họ đã được tìm ra và bị hỏi, và tất cả nhất nhất như một nói một cách chắc chắn rằng, sau ngày 23 tháng 10 họ không trông thấy Victoria và không trò chuyện điện thoại với cô.

Tiếp xúc với nhiều người trong số họ không hề đơn giản: thay vào việc kể về cô người quen đã chết một cách bi thương, họ cố chứng minh rằng, uống rượu là việc riêng của họ và không phải là lí do để công an can thiệp.

Thế nhưng từ tất cả những cuộc nói chuyện này Naxtia rút ra một thông tin quan trọng: càng say, Victoria càng có nhu cầu gọi điện thoại cho ai đó. Trong thời gian những cuộc say, đôi khi kéo dài hai, ba ngày, gần như cứ hai giờ một lần cô gọi cho Cartasov, để bằng cái lưỡi líu nhíu báo với anh ta rằng mọi việc với cô vẫn ổn, rằng mọi đàn bà đều ngu đần và đều cẳng và không ai có quyền dạy cô phải sống thế nào và uống bao nhiêu. Ngoài Cartasov, cô gọi cho cô bạn Lena, chính là người cùng lớn lên với cô trong trại trẻ mồ côi. Hơn thế, cô thậm chí còn mấy lần gọi được đến chỗ làm để đoán chắc rằng ngày mai nhất định cô sẽ đến. Bởi cả sếp của Victoria, cả bạn gái Lena lẫn Cartasov đều cam đoan rằng, vào thời kì vắng bật tin, Victoria đã không hề gọi cho họ, có thể kết luận là, ít nhất, trong thời gian ấy cô gái không say. Với điều kiện khá rõ: cả ba người nói sự thực. Nếu như cả ba người, rất khác nhau như thế, sống ở những nơi khác nhau và có ít điểm chung, đều đồng loạt nói dối, nghĩa là có lí do nặng kí cho điều đó. Và Naxtia cố để hiểu, chị cần làm gì trước: tìm cái nguyên nhân bí ẩn này, tất nhiên nếu có nó, hay dù sao thì cũng nên cố mà phát hiện những dấu vết của Victoria. Làm việc với Naxtia về vụ án mạng Victoria là Tjernusev từ Sở công an tỉnh. Tjernusev là một chàng trai đáng mến, thông minh, tháo vát, mà cái chính - có xe riêng, nhờ đó anh kịp làm trong một ngày đến gấp ba lần so với bản thân Naxtia. Anh mê mẩn với những con chó, mà nhất là với con bécgiê, anh quan tâm như một đứa trẻ thân đồng, luôn luôn lo rằng sự cho ăn và chăm sóc không đúng có thể ảnh hưởng đến khả năng trí tuệ của nó. Thế nhưng cần khen anh ta: con bécgiê với cái tên Kirill kì quặc được huấn luyện một cách lí tưởng, thi hành vô điều kiện các mệnh lệnh và hiểu chủ của mình không chỉ từ nửa lời mà còn từ nửa ánh mắt và nửa tiếng thở, điều mà Tjernusev hết sức hãnh diện. Và Naxtia biết rằng những ưu điểm của Kirill hoàn toàn không phải được thổi

phòng. Một năm rưỡi trước, trong khi bắt giữ tên giết thuê Gall, chính con chó này, tuân theo những mệnh lệnh kín đáo của chủ, đã bảo đảm cho Naxtia khả năng không gây ngờ vực ở kẻ giết người, thoát khỏi chỗ nguy hiểm và không cản trở những người đang phục kích hắn. Kirill làm ra vẻ định cắn vào cô chị, còn Naxtia, về phía mình, làm ra vẻ rất sợ điều đó, mà kết quả là đầu nổi bướu, sưng đầu gối và gãy gót giày, chị đã an toàn thoát khỏi đường đạn.. Bề ngoài Naxtia và Tremainsev giống nhau như anh em: cả hai đều cao gầy, tóc sáng, với đường nét khuôn mặt thanh mảnh và mắt màu xám. Nhưng nếu Tremainsev đẹp trai, thì Naxtia chắc gì có ai đó có thể nói như vậy. Chị chẳng xinh, chẳng dị dạng, chị đơn giản là chẳng thế nào cả, không được để ý đến, không gây ấn tượng, với khuôn mặt không để nhớ và cặp mắt bệch bạc.

Chị chẳng thấy đau khổ gì về điều đó, bởi chị biết rằng, nhờ biết trang điểm và quần áo thanh lịch chị có thể trở nên không thể diễn tả, và đôi khi đã sử dụng điều đó. Còn lại thì Naxtia là một con chuột xám xấu xí, khi chị không cảm thấy một tí ti cái nhu cầu để được người ta thích và gây sự tán phục. Chị chả thú vị với chuyện đó.

Tất nhiên hai người họ kịp làm nhiều việc, nhưng chẳng lợi lộc gì từ điều đó, nói thẳng thế... Vụ án vẫn chết cứng. Các nhân viên Phòng đấu tranh với tội phạm kinh tế không hề có số liệu gì về những mảnh khóc gian lận tại công ty nơi người bị hại đã làm việc, còn khi Naxtia ngờ vực rằng, vào thời chúng ta có những cơ sở kinh doanh hoạt động tuyệt đối sạch sẽ, người ta trả lời chị:

— Sự bẩn thỉu đầy rẫy khắp nơi, và chỗ họ chắc cũng có. Nhưng không phải về mặt tiền bạc, chúng tôi đã kiểm tra rồi.

Hoá ra Gordeev đã kịp nhờ họ về điều này. Nhưng dẫu sao Naxtia vẫn quyết định tự mình đến công ty.

Ngược mọi sự chờ đợi, tổng giám đốc không né tránh cuộc trò chuyện, đã tiếp Naxtia, như thường nói, theo yêu cầu đầu tiên và sẵn sàng một lần nữa trả lời các câu hỏi.

— Tại sao ông có thể chịu đựng như thế đối với cô thư kí nghiện ngập và vô kỉ luật? - Naxtia hỏi ông ta.

— Tôi đã nói điều này với nhân viên của chị rồi, - tổng giám đốc nhún vai. - Tất nhiên, điều đó không làm chúng tôi đẹp mặt, nhưng tôi thấy chẳng có nghĩa gì phải giấu, hơn nữa, không còn gì có thể làm hại Victoria thêm được nữa. Trách nhiệm của Victoria là ngồi ở phòng tiếp tân, trả lời điện thoại, cũng như pha tiếp trà, cà phê và thức uống khác, đặc biệt khi trong phòng làm việc của tôi có các đối tác nước ngoài. Chị hiểu tôi chứ?

— Không, - Naxtia đáp khô khan.

— Lạ thật. Thôi được, tôi sẽ nói thẳng: đôi khi, để thuyết phục đối tác, cần nài ép anh ta uống và giúi cho ông ta một cô gái đẹp để ông ta mềm ra. Sao chị nhìn tôi như thế? Lần đầu nghe thấy chẳng? Chị đừng giả vờ, chị Naxtia ạ, có phải ngày đầu tiên chị sống trên đời đâu. Tất cả đều làm thế. Và tôi giữ Victoria ở đây chính vì điều đó. Cô ấy đơn giản là đẹp đến huyền hoặc, không một người đàn ông nào giữ được vẻ thờ ơ, dù anh ta có sở thích nào đi nữa. Nếu cần, tôi để cô ấy đi mấy ngày cùng với người cần thiết, cô ấy tháp tùng những người nước ngoài, nếu họ muốn đi Pite (Gọi tắt tên thành phố Saint-Peterbourg) hay theo “Vòng cung Vàng”, hoặc còn đâu đó nữa. Victoria không bao giờ nhõng nhẽo, luôn luôn thực hiện các yêu cầu của tôi, dù với bất kì người đàn ông nào. Do đó tôi bỏ qua cho cô vì những trận uống say và nghỉ tự do. Nhân thể nói thêm, bất kể say rượu, cô ấy vẫn là người có trách nhiệm. Chị sẽ không tin, nhưng nếu tôi báo trước với cô ấy, ví dụ, đến thứ tư chỗ tôi có cuộc thương thuyết quan trọng và tôi cần cô ấy, thì dù ở trận say bí tỉ nào, dù có uống bao nhiêu, vào thứ tư cô ấy sẽ có mặt ở văn phòng với đầy đủ lễ phục. Cô ấy chưa bao giờ,

chưa một lần, chị nghe ra chưa, phụ lòng tôi. Vì thế, hoàn toàn tự nhiên là tôi đã bỏ qua cho cô ấy nhiều điều.

— Nói khác đi, ông giữ Victoria như một cô điểm trong biên chế, - Naxtia kết luận giọng khe khẽ.

— Phải! - tổng giám đốc nổi xung. - Nếu chị thích thế hơn, thì vâng! Có gì phạm pháp ở đây? Cô ấy làm thư kí nhận lương vì điều đó. Còn ngủ với khách hàng - cô ấy thích, cô ấy làm chuyện đó một cách tự nguyện, hãy lưu ý, và không vì tiền. Bề ngoài điều đó trông chỉ thế chứ không thế nào khác! Còn gì tôi kể với chị - chỉ là vợ vãn.

— Tức là ông phủ nhận những lời của mình? - Naxtia hỏi rõ.

— Trời ạ, tất nhiên là không. Tôi nói sự thật với chị, nhưng chỉ là để giúp tìm ra kẻ giết Victoria thôi, chứ không phải để chị dạy luân lí cho tôi. Và nếu chị chỉ ngón tay đe dọa tôi và và chỉ trích sự vô đạo đức, thì tôi từ chối tất cả, hơn thế, tôi thấy, chị không ghi biên bản. Chị biết không, tôi đã sống khá đủ và không cần đến những bài luân lí của chị. Còn án giết người là thứ nghiêm trọng, và tôi cho rằng mình không có quyền che giấu gì đó. Thế nhưng tôi hi vọng là tôi được hiểu đúng. Hẳn là tôi đã lầm. Rất tiếc, chị Naxtia ạ.

— Ô không, ông không lầm, - Naxtia cố mỉm cười sao cho tươi hơn, nhưng không đạt, nụ cười thành ra bối rối, xấu hổ và có phần hối lỗi. - Cảm ơn ông vì sự cởi mở. Hãy nói, có thể ai đó... trong số khách hàng này đã đến Moskva vào tháng 10, và đã cố ý bỏ qua ông, để gặp lại Victoria không?

— Dĩ nhiên. Nhưng hẳn tôi sẽ lập tức biết ngay. Victoria làm... đã làm chỗ tôi hơn hai năm. Tôi đã cần cô ấy phục vụ vô số lần, nhưng không phải tất cả đối tác là người mới. Một số thích cô đến nỗi muốn được gặp cô cả trong những chuyến đến sau này. Cũng có ai đó làm việc này sau lưng tôi.

Nhưng Victoria chẳng bao giờ giấu tôi, vì đó là công việc, chứ không còn là đời tư của cô nữa. Cô ấy quá rõ ràng, nếu một đối tác nước ngoài có mặt ở Moskva và không gọi điện thoại cho tôi, ít ra chỉ là nói đôi lời thân thiện, thì đó là bằng chứng của thái độ anh ta không chỉ đối với tôi, mà với công ty và sự kinh doanh chung của chúng tôi. Cô ấy hiểu rằng, những sự kiện ấy tôi phải được biết, mà tôi cũng không chỉ một lần căn dặn cô ấy.

Không, tôi không nghĩ là cô ấy đã quyết định giấu giếm tôi điều gì đó.

— Nghĩa là, trong tháng 10 không có gì tương tự xảy ra?

— Không. À, nhân thế, tay doanh nghiệp Hà Lan kia, người đưa Victoria về nhà hôm 22 tháng 10, đã ngủ với cô ấy hai năm, vào mỗi lần ông ta đến.

— Tôi cần danh sách tất cả khách hàng của Victoria, - Naxtia đòi hỏi.

Danh sách ấy khá dài, được trao cho chị, và giờ đây Naxtia chờ, bao giờ thì thông qua phòng cấp visa và đăng kí để người ta kiểm tra, có người trong số được nêu ở Moskva vào giai đoạn khi Victoria biến mất hay không. Naxtia rất hy vọng vào giả thuyết này, nhưng chị hiểu là phải đợi rất lâu.

o O o

... Về đến nhà, chị kiệt sức đổ người xuống divăng và khoan khoái duỗi thẳng chân tay. Rất muốn ăn, nhưng lười đứng dậy đi vào bếp. Nói chung, Naxtia nghĩ, rằng sự lười được để ra sớm hơn nhiều so với bản thân chị.

Nằm dài trên divăng đến đêm khuya, chị cố sức bò ra bếp. Thức ăn trong tủ lạnh còn quá ít, chẳng có gì mà lựa chọn: trứng rán và thịt hộp. Chìm sâu vào suy nghĩ, Naxtia không cảm thấy vị của thức ăn. Rất muốn

uống cà phê, nhưng chị kiên cường chống lại mong muốn của mình, bởi chị biết, chỉ thế này chị đã rất khó chợp mắt rồi.

Chị bị dẫn dắt bởi cảm giác vô ích của điều chị đang làm, bởi sự bế tắc trong phá án. Chị có cảm tưởng rằng chị làm mọi việc không đúng, rằng Gordeev sẽ thất vọng. Lần đầu tiên chị làm việc độc lập, chứ không phải phân tích thông tin do cộng sự kiếm được, và không cho họ những lời khuyên thông thái. Giờ đây tự chị phải đi kiếm thông tin, và chị chẳng có các nhà tư vấn. Chị còn nổi dẫn dắt là thương thủ trưởng Gordeev của mình, người không rõ từ đâu biết được rằng trong số thuộc cấp của ông nảy ra một kẻ không trung thực, mà có thể không chỉ một, và giờ đây ông không thể tin ai trong số họ, nhưng phải làm ra vẻ là không có gì xảy ra. Giống như trong nhà hát, Naxtia thầm nghĩ, nhớ lại buổi tổng diễn tập chỗ Grinevich. Chỉ khác biệt là Gordeev kể từ nay đến lúc làm sáng tỏ tình hình thì cả cuộc sống biến thành vở kịch, cả ngày ông phải là nghệ sĩ trên sân khấu. Cuộc sống thực sự - chỉ là cái gì trong lòng ông. Và nếu diễn viên, sau khi đóng kịch, có thể gỡ hoá trang, đi về nhà và sống một chút đời sống thực của mình, thì Gordeev không có khả năng đó, bởi vì thậm chí ở nhà ông vẫn luôn nhớ rõ rằng, có ai đó mà ông yêu và tin, đang lừa dối ông. Làm sao ông có thể sống với gánh nặng này?

Không hiểu sao Naxtia lại hoàn toàn không nghĩ rằng, từ nay chị cũng sẽ sống với gánh nặng như thế trong tim...

o O o

Khó còn nhận ra đại tá Gordeev. Con người nhiệt huyết, linh hoạt, vào những lúc suy nghĩ thường thích đi nhanh trong phòng, giờ đây ông dường như hoá đá, ngồi bất động sau chiếc bàn và hai tay ôm đầu. Có vẻ, các xúc cảm trong ông đang sôi sục và ông sợ rằng một cử động thiếu thận trọng - và tất cả những gì đã bùng sôi sẽ trào ra ngoài. Lần đầu tiên trong suốt thời gian làm việc tại Petrovca, Naxtia cảm thấy khó xử khi có mặt thủ trưởng.

— Có gì về vụ Victoria không? - Gordeev hỏi. Giọng ông đều đều, không sôi nổi. Trong đó không có cả sự hiếu kì.

— Tắc tịt, chú Gordeev ạ, - Naxtia trả lời thành thật. - Tôi chẳng đạt được gì cả. Ngõ cụt hoàn toàn.

— Chà, chà, - Gordeev lúng búng, ngó đi đâu đó phía trên đầu Naxtia. Chị có cảm giác là thủ trưởng không nghe chị mà đang nghĩ về điều gì đó khác.

— Cần trợ giúp không? - Ông bỗng hỏi. - Hay tạm thời hai người đủ xoay xở?

— Sẽ cần, nếu tôi nghĩ ra giả thuyết mới. Đến hôm nay đã kiểm tra...

— Không cần, - vẫn vẻ thờ ơ, Gordeev cắt ngang lời chị. - Tôi tin là cô không lười. Quan hệ với Olsanxki bình thường chứ?

— Chúng tôi chưa cãi nhau, - Naxtia đáp ngắn gọn, hơi khô khan, cảm thấy trong lòng đang dâng lên sự bất bình.

— Chậc, chậc, - đại tá lại gật đầu, và lần nữa Naxtia có cảm giác rằng ông hỏi chỉ để thể hiện vai trò lãnh đạo. Ông không quan tâm đến lời đáp của chị, trong lúc đó ông đang nghĩ về điều khác.

— Cô chưa quên là từ mùng một tháng 12 chỗ chúng ta sẽ có một thực tập viên từ Học viện cảnh sát Moskva chứ?

— Tôi nhớ.

— Có vẻ không giống lắm. Chỉ còn mười ngày, mà cô vẫn chưa đến đây. Sao cứ lần lữa thế?

— Ngay hôm nay tôi sẽ điện thoại và thoả thuận. Chú đừng lo.

Naxtia cố nói giọng bình thản, dẫu vào thời điểm này chị muốn nhất trên đời là chạy thực mạng ra khỏi phòng Gordeev, chốt cửa phòng mình và khóc cho thỏa thích. Tại sao ông lại như vậy với chị? Chị có lỗi gì? Qua suốt những năm làm việc chị chưa hề bị trách cứ rằng đã không làm gì đó vì quên. Phải, chị không biết làm nhiều thứ, chị bản sủng kém và không biết võ, chị không thể phát giác sự theo dõi và thoát khỏi nó, chị chạy tòi, nhưng trí nhớ của chị thì dị thường. Naxtia không bao giờ quên gì cả.

— Đừng lặn khăn nữa, - trong khi đó Gordeev vẫn tiếp tục. - Hãy lựa chọn người tập sự cho mình, chứ không phải cho ai khác. Cho cậu ta nhập cuộc vào vụ Victoria. Giống như, dù sao sau mười ngày chúng ta cũng không thể phá được vụ án mạng. Vậy nên cô sẽ làm việc cùng cậu ta, đồng thời hướng dẫn luôn thế. - Nếu cô không làm - cậu ta sẽ được nhận về làm việc, chỗ chúng ta thiếu người. Còn giờ có việc khác. Hồi mùa xuân đã có phái đoàn quan chức cảnh sát Italia đến chỗ chúng ta. Tháng 12 đã lập kế hoạch cuộc thăm đáp. Cô cũng đi.

— Tại sao?- Naxtia bối rối. - Sao lại thế?

— Thì cô nghĩ làm gì. - Đi là đi, thế thôi. Cứ cho đó là sự đền bù cho kì nghỉ phép dang dở. Tôi đã thuyết phục cô đi viện điều dưỡng, tự tôi kiểm về cho cô và cảm thấy một phần trách nhiệm vì chuyện cô không được nghỉ một cách thoả đáng.

Cô sẽ đi Roma.

— Thế còn Victoria thì sao? - Naxtia hỏi vẻ ngây ngốc.

— Victoria? Victoria thì sao? Nếu theo dấu vết nóng không phá được, thì sau đó dăm bảy ngày chẳng có ích gì. Cô bay đi Roma ngày 12 tháng 12. Nếu đến thời gian ấy cô chưa bắt được tên giết Victoria, thì chẳng bao giờ cô bắt được nữa. Điều đó là cái chắc. Và nữa, thiếu cô, cuộc sống vẫn

không dừng lại. Cần làm gì đó - Trensêv sẽ làm. Mà còn có học viên thực tập nữa...

o O o

Đối với việc chọn lựa cán bộ Gordeev có thái độ rất nghiêm túc, không coi thường cả những người tốt nghiệp của các học viện Bộ Nội vụ. Mỗi năm, trước thời kì Thực tập, theo thoả thuận không lời với trưởng phòng giáo vụ của Đại học cảnh sát Moskva, ông phái Naxtia đến chọn học viên được cử đến chỗ họ tập sự. Để cho việc đó có cái “ô” tiện lợi như mời các cán bộ thực hành dạy một số giờ học, đặc biệt về hình pháp học, tổ tụng hình sự và hoạt động tác chiến điều tra, Naxtia tiến hành các buổi xeming và giờ thực hành tại hai, ba lớp học viên lớp trên, sau đó Gordeev gọi điện thoại vào trường và nói tên học viên mà ông muốn sẽ qua tập sự ở Phòng của ông. Tất nhiên, điều đó là vi phạm mọi quy tắc, nhưng hiếm khi người ta từ chối Gordeev. Con người ông rất nổi tiếng, mà người quen của ông cũng không ít. Chính bằng cách đó, Dosenco, chàng thám tử trẻ nhất mà Naxtia “đào ra” ở tận Đại học Omxk trong một chuyến công tác, đã lọt vào Cục điều tra hình sự Moskva. Mười năm trước chính Gordeev đã ngấm ở trường Moskva, kiểm tra trong thời kì thực tập và dẫn về Phòng Lexnicov, người giờ trở thành một trong những cán bộ tác chiến xuất sắc nhất dưới trướng Gordeev.

Naxtia gọi đến phòng giáo vụ nhà trường, chị được đề nghị chọn mấy đề tài mà theo đó vài ba ngày tới sẽ có xemina và giờ thực hành. Chị đề nghị cho chị giờ thực hành về những đặc điểm tâm lí trong lời khai của nhân chứng.

— Rất tốt, - ở phòng giáo vụ người ta mừng rỡ đáp. - Giảng viên phụ trách các giờ này hiện đang ốm, vậy chẳng có vấn đề gì. Và chúng tôi đỡ đi gánh nặng: không cần tìm người thay thế.

Naxtia biết chính xác chị sẽ lựa chọn thực tập viên theo nguyên tắc nào.

Thử nghiệm giải đề rất nổi tiếng của Raven mách cho chị nguyên tắc này. Thử nghiệm gồm 60 bài toán trong đó 59 bài được xây dựng trên cùng một nguyên tắc và chỉ khác biệt về mức độ phức tạp: nếu sáu bài đầu tiên là đơn giản sơ lược, thì bắt đầu từ bài 54 để lựa chọn giải đáp đúng đòi hỏi khá nhiều căng thẳng, gắn với sự cấp thiết giữ bằng mắt và theo dõi đồng thời mấy chỉ số. 59 bài, bằng cách đó kiểm tra khả năng người được thử nghiệm tập trung sự chú ý và nhanh chóng có quyết định trong điều kiện thời gian hạn chế. Ngoài nhiều cái khác, thử nghiệm của Raven chỉ ra, người được thử có biết tập trung và không rơi vào bấn loạn khi bị hăm vào thế bí hay không. Còn bài cuối, bài sáu mươi là rất giáo hoạt, bởi nhẽ, với vẻ đơn giản đáng kinh ngạc, được dựng trên một nguyên tắc hoàn toàn khác. Nếu người được thử giải nổi bài toán cuối, điều đó có nghĩa là anh ta biết nhìn bài toán từ phía khác, vượt cao phía trên nó và đi tìm những con đường khác, chứ không chỉ theo một hướng được đặt ra, cố mở ổ khoá vẫn bằng một cái chìa khoá như trước, chỉ trên cơ sở là những ổ khoá trước được mở dễ dàng chính bằng cái chìa đó. Tất nhiên, Naxtia tự nhủ, từ quan điểm vật lí, 59 thử nghiệm là hoàn toàn đủ để làm kết luận về bài 60. Còn từ quan điểm toán học, còn lâu mới là thế. Và Naxtia tìm trong số học viên chính là người có tư duy toán học.

Chị lục lọi trong những ghi chép cũ, gọi điện thoại cho hai cán bộ cảnh sát giao thông quen biết và cuối cùng lập bài toán mà trên thí dụ đó sẽ tiến hành giờ thực hành.

o O o

— Công việc thế nào, - mỉm cười. Olsanxki hỏi Naxtia vừa bước vào với vẻ quan tâm.

— Tồi tệ, anh Olsanxki ạ. Cần bắt đầu lại từ đầu.

Chị ngồi xuống cạnh bàn và chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện dài. Nhưng xét mọi nhẽ, công tố viên không chia sẻ những dự định của chị. Ông trộm liếc đồng hồ và thở dài.

— Tại sao phải bắt đầu lại từ đầu? Tại sao không thể đi tiếp?

Naxtia không đáp, bởi câu trả lời là khó đối với chính chị, cả đối với Olsanxki. - Cần lấy lời khai lại Cartasov, anh bạn của Victoria.

Công tố viên chậm chạp ngẩng đầu lên và không nháy mắt, ghim cái nhìn vào chị.

Từ sau đôi tròng kính dày cặp mắt ông có vẻ bé, và do đó khuôn mặt thành ra không dễ chịu, còn cái nhìn như khoan xoáy.

— Để làm gì? Cô phát hiện ra gì đó cho phép nghi anh ta?

Thực tế Naxtia đã phát hiện ra đôi điều, nhưng, thứ nhất, điều đó không cho cơ sở nghi ngờ Cartasov, thứ hai, nói chung chị chưa tự tin rằng, điều chị phát hiện sẽ có ích gì. Để củng cố các ý tưởng của mình, đơn giản là chị cần một cuộc gặp.

— Tôi đề nghị anh, - chị khẳng khẳng. - xin hãy nói chuyện với Cartasov. Đây là danh mục các câu hỏi mà nhất định phải có lời đáp.

Naxtia lấy từ xắc ra tờ giấy gấp và chìa cho công tố viên. Thế nhưng ông kia không cầm, mà thay vào đó lôi trong hộc bàn ra phiếu mẫu uỷ nhiệm riêng.

— Được, cô hãy hỏi, - ông nói khô khan trong khi nhanh nhẹn viết vào phiếu. - Tôi đã nghĩ là chính anh sẽ làm việc này chứ.

— Để làm gì? Đó là cô muốn hỏi Cartasov, chứ không phải tôi. Chí ít, cô có thể hỏi cho đến khi nhận được câu trả lời mà cô thấy phù hợp. Chứ

biết đâu, kết quả hỏi cung của tôi vẫn không làm cô hài lòng.

— Gì phải đến nỗi thế, anh Olsanxki, - Naxtia nói vẻ trách móc. - Tôi đâu nói là lần lấy lời khai trước được tiến hành kém. Đơn giản là trong vụ án mở ra những tình huống mới...

— Những tình huống thế nào? - ông ngẩng phắt đầu.

Naxtia im lặng. Chị đã quen tin các cảm giác của mình, dù thậm chí rất mơ hồ, nhưng không bao giờ kể về chúng khi chưa nhận vào tay các sự kiện.

Vụ án sát hại Victoria nói chung không phải là một vụ rối rắm mà trong đó có nhiều thông tin mâu thuẫn. Tất cả những gì Naxtia được biết, là logic và hợp lí, nhưng không chiếu một tí ánh sáng nào cho câu hỏi, từ ngày 22 tháng 10 đến ngày 1 tháng 11 người chết đã ở đâu, đến cái ngày, xét mọi nhẽ, cô bị xiết cổ. Nếu cô gái chính xác là trong trạng thái tâm thần cấp tính, thì cô ta có thể đi bất kì đâu, làm quen với bất kì ai, và các hành vi của cô ta không tuân theo bất cứ logic nào hết. Khi con người minh mẫn, thì có thể tìm anh ta ở chỗ những người họ hàng hoặc người quen biết, và vấn đề chỉ là việc ta làm sao xác định được đầy đủ số người đó. Còn phỏng đoán những hướng đi có thể của người điên là chuyện vô nghĩa. Con người rời khỏi nhà không giấy tờ và đi đâu mặc kệ... Thi thể được dân địa phương phát hiện một cách tình cờ, mùa hái nấm, hái quả đã qua, người ta chả làm gì trong rừng. Còn may, dù là nhận diện được, chỉ là nhờ có thông báo tìm người. Không, vụ sát hại Victoria không hề rắc rối. Trong vụ án có quá ít thông tin, mà điều đó là tồi tệ nhất.

Dù chưa có lời đáp từ phòng thị thực xuất nhập cảnh, Naxtia đã thăm từ già với cái giả thuyết mà hai ngày trước đây chị rất hy vọng. Điều chị phát hiện mánh rằng, Victoria bị giết không phải bởi một tay tình nhân ngoại quốc nào đó, ở đây sự thể hoàn toàn khác...

— Nào, đã nảy sinh những tình huống gì? - Olsanxki hỏi nhỏ nhưng nghiêm khắc khi chìa cho chị phiếu uỷ quyền lấy lời khai Cartasov. - Cô chưa trả lời tôi.

— Có thể, tôi sẽ trả lời anh sau khi hỏi Cartasov không?

— Được, cô sẽ trả lời sau. Nhưng Naxtia ạ, hãy lưu ý rằng, cô không có quyền giấu thông tin đối với tôi, thậm chí nếu cô cho rằng nó không quan trọng cho vụ án. Tôi với cô làm việc lần đầu tiên, vì thế tôi cảnh báo trước với hảo ý, là những ảo thuật ấy không qua nổi mắt tôi đâu. Tôi sẽ biết - tôi sẽ nắm cổ cô vút đi như một con mèo ghê. Và sẽ chẳng một vụ án nào đang có chỗ công tố viên Viện Công tố thành phố cô còn được lại gần. Tôi sẽ chăm lo về việc đó. Đừng nghĩ rằng cô là thông minh nhất và có thể quyết định cái gì cần cho công việc, cái gì không. Và đừng quên, thụ lí điều tra là tôi, chứ không phải cô, vì thế cô sẽ chơi theo các nguyên tắc của tôi, chứ không phải là theo những gì được thừa nhận chỗ các cô ở Petrovca. Rõ chưa?

— Tôi hiểu hết, anh Olsanxki ạ, - Naxtia nói lấp bắp và chuồn nhanh khỏi phòng của công tố viên. “Không vô cớ mà ta không thích anh ta, - chị nghĩ thầm một cách độc địa. - Ôi chà là nổi đoá. Thô lỗ như tàu điện!”

o O o

Cần gọi điện thoại cho Cartasov và thoả thuận buổi gặp. Naxtia xuống tầng hai nơi chị biết có phòng làm việc của người bạn cùng lớp, hiện là trợ lí trưởng của Tổng công tố. Chị sẽ gọi từ đó, hi vọng vào những điện thoại tự động ngoài phố là rất ít: hoặc chúng không làm việc, hoặc đòi hỏi những đồng xu mà chị không có.

Không bao giờ Naxtia nhìn nhận một người từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng Cartasov làm chị thích ngay.

Khi anh ta mở cửa cho chị, to lớn, gần như cao đến hai mét, mặc quần bò, áo sơ mi sợi bông kẻ ô xanh trắng và áo len bằng lông lạc đà màu xám tối, Naxtia cố kìm nụ cười, nhưng không giữ nổi đã bật cười khanh khách. Nướn mắt rần rụa, và rung người vì cười, chị kịp thoáng nghĩ rằng, may phước, hôm nay chị không kẻ lông mi, nếu không cả mặt chị sẽ nhem nhuộm màu chì kẻ.

— Chuyện gì với chị thế? - chủ nhà hỏi vẻ hoảng sợ. Nhưng Naxtia chỉ phẩy tay. Cởi áo khoác, chị chìa cho Cartasov, và ngay đó chính anh ta bắt đầu rung người cười khăng khắc. Naxtia mặc cũng đúng quần bò như thế, cũng sơ mi xanh trắng y hệt, còn áo len của chị bằng lông lạc đà có sáng màu hơn đôi chút so với của Cartasov.

— Chúng ta cứ như từ một máy ắp trứng vậy, - Cartasov nói, cố để lấy hơi. - Ôi tôi không nghĩ mình lại ăn mặc y như cán bộ điều tra hình sự. Mời chị vào.

Ngắm căn hộ của nhà hoạ sĩ, Naxtia không hiểu sao Gordeev lại gọi anh ta là “kẻ phóng đảng”. Chẳng có gì phóng đảng ở tay tình nhân của Victoria cả - bề ngoài và cách ăn mặc. Mái tóc ngắn, khá rậm, nhưng với chỗ bắt đầu hói trên thóp, bộ ria cắt tĩa cẩn thận, cái mũi to, có lẽ hơi dài, thể hình của một nhà thể thao. Không một chút cầu thả cả ở hình dáng bên ngoài lẫn trong bố trí căn hộ. Ngược lại, căn hộ được bài trí bằng đồ gỗ tiện lợi và khá truyền thông. Cạnh cửa sổ - chiếc bàn làm việc lớn, trên đó Naxtia thấy các phác hoạ và những bức tranh đã hoàn tất.

— Chị muốn cà phê không?

— Có, - Naxtia mừng rỡ, chị không thể sống quá hai tiếng thiếu cà phê.

Họ ngồi trong bếp, sạch sẽ và ấm cúng, nơi chủ đạo là màu be và nâu sáng, và điều đó cũng làm Naxtia thích. Chị với vẻ hài lòng cảm nhận rằng

cà phê ngon và đặc, còn chủ nhà rất khéo léo nhanh nhẹn, bất kể thân hình đáng nể, di động nhẹ nhàng và duyên dáng.

— Hãy kể với tôi về Victoria, - chị đề nghị.

— Chính xác là điều gì? Về việc cô ấy ốm thế nào ư?

— Không, kể từ đầu. Về việc tại sao cô ấy lại ở trại mồ côi.

Bé Victoria ba tuổi lọt vào trại trẻ mồ côi sau khi mẹ cô bị chuyển đi cai nghiện rượu bắt buộc. Mẹ của Victoria đã chết sau đó mấy tháng trong viện cai nghiện, tự đầu độc bằng chất dengturat chẳng biết lấy ở đâu ra. Mẹ cô bé chưa bao giờ có chồng, không tìm ra họ hàng, nên Victoria là đứa bé bị bỏ lại, rồi sau đó ở lại hẳn trại trẻ mồ côi. Cô lớn lên, tốt nghiệp trường trung cấp kĩ thuật, có nghề thợ sơn, bắt đầu làm việc, nhận được chỗ ở trong kí túc xá. Trong giờ làm việc cô đã lao động, ngoài giờ làm, cô sử dụng hết công suất cái sắc đẹp chói lọi, khác thường của mình. Cứ thế kéo dài khá lâu, cho đến khoảng hai năm rưỡi về trước, khi cô đọc được trên báo một thông tin rằng có công ty cần một cô gái tuổi không quá hăm ba để làm thư kí. Victoria vốn khá trơ trên để hiểu ra, tại sao trong thông báo nói đến tuổi tác. Cô mua mấy tờ báo quảng cáo, đọc kĩ chúng và chọn những lời mời đối với các cô gái trẻ quyến rũ. Vậy là cô trở thành nhân viên của hãng.

— Anh làm quen với cô ấy bao giờ?

— Từ lâu. Khi cô ấy còn là thợ sơn. Chữa căn hộ hàng xóm. Thoạt đầu ghé vào nhà tôi uống chén trà khi giải lao. Sau đó cô đề nghị nấu cơm cho tôi, nói rằng cô nấu ăn ngon và cô rất thích được nấu cho người đàn ông nào đó ăn, chứ không phải cho các bạn gái cùng ở kí túc xá. Tôi không phản đối, tôi thích Victoria, trông cô ấy thật tuyệt và cởi mở. Mà hơn nữa, cô ấy là một mỹ nữ hiếm có.

— Anh Cartasov... - Naxtia bối rối. - Anh không phản đối cái công việc mà Victoria thực hiện ở công ty chứ?

— Tôi chẳng khoái gì, nhưng không phải do ghen tuông, mà theo suy nghĩ rất con người. Khi một người đàn bà trẻ kiếm sống bằng nghề làm điểm không phải vì cô ta rất khoái chuyện đó, mà vì cô ta chẳng biết làm gì khác, mà lại muốn có nhiều tiền, - điều đó thì... Thì tôi biết nói thế nào? Công ty lập tức mua cho cô ấy một căn hộ, mua cả đồ gỗ. Và người ta trả lương tháng cho cô bằng cả năm tôi kiếm sống. Trong khi cô là thợ sơn, tôi tặng quà cho cô, nuông chiều cô. Còn hai năm cuối mọi sự thay đổi, giờ đây Victoria mua quà cho tôi. Thoạt đầu tôi rất khó chịu, sau đó tôi cũng hiểu ra nhiều điều...

— Chính là điều gì? - Naxtia cảnh giác.

— Trại mồ cô. Chị hãy cố hình dung, và chị cũng sẽ hiểu. Mọi thứ là chung, mọi thứ như tất cả mọi người. Tuổi thơ của cô ấy thiếu nhiều thứ mà những đứa trẻ khác lớn lên trong gia đình có được. Và Victoria luôn luôn muốn kiểu như bù đắp lại điều đó. Có thể nói là “lấy cho đủ”. Cô ấy hoàn toàn không quý gì kỉ niệm về trại trẻ mồ cô, chỉ giữ quan hệ với mỗi Lena. Cô ấy cắt đứt quan hệ với các bạn gái cùng kí túc xá. Cô muốn mình có những bạn gái riêng chứ không phải bạn chung, một nhóm bạn bè của chính mình mà cô muốn tự chọn, chứ không phải đó là những người số phận tình cờ dẫn vào cùng một lớp, hay một phòng ở. Cô muốn tự mình quyết định làm gì và giao thiệp với ai. Tất nhiên, sự lựa chọn này lẽ ra còn mong được tốt hơn nhiều, nhưng... Có ai đem đầu chịu chém? Đối với cô ấy, quan trọng nhất là lựa chọn những người quen theo ý muốn, còn đôi khi đây là những người đáng ngờ nào đó thì cô không quan tâm. Cũng như thế với các bữa ăn và quà tặng: cô muốn chọn cho mình đối tượng và chăm sóc nó, cô muốn có gia đình. Mọi thứ đó đổ ập hết xuống tôi, và với thời gian thậm chí tôi còn thấy thích điều đó.

— Cô ấy muốn lấy anh à?

— Có thể. Cô ấy đủ thông minh để không nói điều đó. Với cách sống của mình lẽ nào cô ấy có thể đề nghị trở thành một người vợ?

— Sao, nhất thiết cứ phải giữ cách sống ấy sao?

— Tôi đã nói, Victoria muốn có rất nhiều tiền. Xin hiểu cho, cô ấy không phải tham lam, hoàn toàn ngược lại, cô không tích cóp tiền, mà tiêu vung tiêu vãi. Cái khát vọng không kìm hãm nổi đối với sự đầy đủ - cũng là sự bù đắp cho tuổi thơ nghèo khổ ở trại mồ côi. Vậy nên cô ấy phải lựa chọn cái gì cô thích hơn - lấy chồng hay tiền bạc.

— Còn anh, chắc anh muốn cưới cô ấy chứ?

— Ồ, tôi đã lấy vợ hai lần, trả tiền chu cấp cho một đứa con gái. Tất nhiên, tôi cũng muốn có một gia đình bình thường, có con cái. Nhưng không phải là với Victoria. Cô ấy uống quá nhiều, khó mà đẻ được những đứa con bình thường và làm người vợ người mẹ tốt. Cô ấy thích đóng vai người vợ ở đây, chỗ tôi, nhưng chỉ hai, nhiều nhất là ba lần trong một tuần, nhiều hơn thì cô ấy không đủ sức.

Hoặc đi với khách hàng như thường lệ, hoặc cùng bạn bè, hoặc đơn giản nằm dài trên đi-văng và mơ mộng. Thêm cà phê không chị?

Cartasov đổ hạt cà phê vào máy xay và tiếp tục câu chuyện về cô Victoria buông thả và phóng đảng.

Nhiều năm, đúng hơn là suốt cuộc đời, như cô ta còn nhớ, cô thường mơ thấy một giấc mơ khủng khiếp. Khi thì thường xuyên, khi ngắt quãng đến mấy năm, nhưng giấc mơ này vẫn quay lại với Victoria, buộc cô thức giấc và run lên vì khủng khiếp. Cô nhìn thấy một bàn tay đẫm máu. Con người mà trong giấc mơ không thấy rõ, chùi tay vào bức tường sơn màu trắng, để lại trên nó năm sọc đỏ. Xuất hiện bàn tay khác cũng không rõ của ai, bằng gì đó vẽ ngang năm sọc một cái cần vĩ cầm. Vang lên tiếng khi khi tởm lợm dần dần biến thành tiếng cười khủng khiếp độc địa ghê tởm, và Victoria tỉnh ngủ trong nỗi hoảng sợ vì tiếng cười đó. Vào cuối tháng 10, Victoria đến chỗ Cartasov và ngay từ ngưỡng cửa đã tuyên bố:

— Có ai đó xem trộm giấc mơ của em và đang kể về nó trên radio.

Thoáng giây đầu Cartasov bối rối. “Tận số rồi, - anh nghĩ, - cô bé đã uống quá đà”. Làm gì trong những trường hợp tương tự, anh không biết. Hoặc là giải thích với cô rằng không thể có chuyện ấy, rằng đó là biểu hiện của tâm lí bệnh hoạn, hoặc là làm ra vẻ tin và đồng tình với cô ấy. Cartasov chọn phương án thứ ba, theo anh nghĩ, kết hợp chữa bệnh và sự đồng tình bề ngoài. Khi cái ý tưởng dai dẳng không rời cô gái và sau một tuần, anh đề nghị:

— Nào, chúng ta hãy thử vẽ giấc mơ của em. Nếu tồn tại một sức mạnh đang ăn trộm những giấc mơ của em, điều này nhất định sẽ làm nó sợ.

Victoria, bất chấp những e ngại, đã không từ chối, và Cartasov đã làm mấy phác hoạ, cho đến khi đạt tới cái gần nhất với giấc mơ của cô. Nhưng điều đó cũng chẳng cứu được gì. Victoria càng chìm sâu hơn vào ý tưởng của mình, nhưng phủ nhận trạng thái bệnh hoạn và từ chối thẳng thừng việc đến gặp bác sĩ tâm thần.

Lúc ấy Cartasov quyết định tự mình gặp bác sĩ. Bác sĩ thừa nhận rằng các dấu hiệu bề ngoài giống sự bắt đầu của bệnh tâm thần cấp tính, rằng ý tưởng sự tác động đến con người bằng radio và xuyên sâu vào ý nghĩ là đặc trưng đối với triệu chứng Clerambo, nhưng không thể kết luận được điều gì một cách tin chắc. Không thể có các chẩn đoán gián tiếp. Nếu cô gái từ chối đến gặp bác sĩ, thì lối thoát chỉ có một: ông, bác sĩ, có thể đến nhà Cartasov dưới dạng một người bạn, khi ở đấy có Victoria, ngồi với họ vài giờ, uống trà và chính mắt mình nhìn người bệnh, nhìn cách xử sự của cô ta. Họ đã thoả thuận ngay khi Cartasov đi công tác về, nhất định sẽ tổ chức một buổi thăm hỏi như thế. Đấy, đó là tất cả. Từ Orel, nơi Cartasov làm các phác hoạ cho cuốn sách do nhà xuất bản địa phương ấn hành, anh trở về hôm 27 tháng 10, biết rằng Victoria đã biến đi đâu đó và đã ba ngày chưa xuất hiện ở chỗ làm việc.

— Những gì tiếp theo, chị đã biết rồi. Tôi bắt đầu đi mòn gót đến công an, đã điện thoại khắp cho bạn bè Victoria. Mọi thứ đều không kết quả.

— Thế anh đã thử nói chuyện với một bác sĩ khác chưa? Hay đã thỏa mãn bởi ý kiến của một người?

— Tìm được một bác sĩ đã khó rồi. Tôi không có nhiều bác sĩ quen, chị biết đấy, không cùng một giới giao thiệp.

— Thế anh tìm bác sĩ tâm thần này ở đâu?

— Qua một người quen, mà cũng là tình cờ thôi. Có lần anh ta thốt ra, rằng anh ta có nhiều người quen trong giới y khoa, và nếu tôi có vấn đề gì về sức khỏe, anh ta sẽ luôn vui lòng giúp. Thế là tôi nhờ anh ấy, còn anh ta dẫn tôi đến người bác sĩ ấy.

Naxtia nghe tiếng điện thoại reo trong phòng, nhưng Cartasov vẫn ngồi yên như không nghe thấy.

— Anh không nghe điện thoại à? - chị hỏi vẻ ngạc nhiên.

— Tôi có ghi âm tự động. Nếu cần, tự tôi sẽ gọi lại sau.

Khi đến nhà Cartasov, Naxtia muốn kiểm tra xem, bệnh của Victoria cô phải là sự bịa đặt của chính tay họa sĩ hay không. Thực tế, chị nghĩ, đã có những trường hợp khi con người khôn khéo tự cho mình có bất ổn về tâm thần để lợi dụng cho những mục đích riêng. Tận mắt bác sĩ chưa trông thấy Victoria, thực tế tất cả những gì biết về căn bệnh của cô gái, đều từ lời của Cartasov. Thế nếu anh ta nói dối? Thực ra, còn những lời khai của Lena, bạn gái cùng trại mồ côi, rằng cô ta đã trò chuyện với Victoria về giấc mơ bị đánh cắp của cô ấy, và kiểu như Victoria không biểu hiện sự ngạc nhiên và không phủ nhận. Nhưng cả Lena cũng có thể nói dối khi đã câu kết với Cartasov. Để làm gì? Thì ít gì chuyện. Họ cùng quyết định thoát khỏi Victoria và dựng lên bản tình ca tâm thần này. Động cơ? Hiện thời

chưa rõ, nhưng giả thiết còn chưa được bắt đầu nghiên cứu. Có thể là có một động cơ như thế, có thể, thậm chí nó nằm ngay trên bề mặt, đơn giản là không ai tìm kiếm nó.

Để kiểm tra giả thuyết này, cần phải cố phát hiện ra sự mâu thuẫn hay ít ra là sự khập khểnh trong các lời khai của Cartasov, Lena và bác sĩ tâm thần Maxlenicov. Giờ đây bổ sung thêm một nhân chứng tiềm năng - người quen của Cartasov, người đã giới thiệu bác sĩ cho anh ta. Chắc có lúc Cartasov đã giải thích với anh kia là cần bác sĩ tâm thần để làm gì. Đồng thời với điều đó nhen nhóm hi vọng có một giả thuyết nữa.

— Khi anh đi Orel, anh mở ghi âm tự động chứ?

— Tất nhiên. Tôi là họa sĩ kiếm ăn tự do, người đặt hàng gặp trực tiếp tôi. Nếu tôi bỏ qua những hồi chuông điện thoại, thì tôi có thể bị tuột mất những đơn đặt hàng tốt.

— Nghĩa là, trở về từ chuyến đi, anh đã nghe lại tất cả ghi âm qua mười ngày?

— Vâng, đương nhiên.

— Và ở đây không có một tin tức gì từ Victoria?

— Không. Tôi tin chắc rằng, nếu cô ấy định đi đâu lâu, cô ấy đã báo trước cho tôi. Tôi đã nói với chị, cô ấy rất trân trọng cái cảm giác là có ai đó lo lắng cho cô, rằng dẫu sao vẫn còn ai đó không thờ ơ với việc cô ở đâu và chuyện gì với cô ấy. Tuổi thơ của cô ấy không có điều đó.

— Cái băng kia thế nào rồi? Anh đã xoá nó?

Naxtia hoàn toàn tin chắc sẽ nghe được câu trả lời khẳng định, và chỉ hỏi lấy lệ mà thôi.

— Trong ngăn kéo ấy. Tôi không xoá các cuộn băng, sau này có thể cần đến.

— Ví dụ điều gì?

— Ô, thì như năm ngoái có một trường hợp: người ta gọi cho tôi từ một nhà xuất bản tư nhân nào đó, đề nghị trình bày một tuyển tập chuyện tiểu tâm, để lại địa chỉ và số điện thoại. Tôi không có nhà khi họ gọi đến. Tôi đã không gọi lại cho họ, minh hoạ chuyện tiểu tâm - không phải nghề của tôi, thêm nữa vào lúc ấy tôi có mấy đơn đặt hàng, vậy nên tôi chẳng thiếu việc làm. Nhưng ít hôm sau có anh bạn tôi là hoạ sĩ tranh châm biếm than vẫn là thiếu tiền, tôi đã nhớ đến cú điện thoại kia. Tìm được ghi âm trong băng, cho anh ấy địa chỉ nhà xuất bản - và tất cả đều thoả mãn.

— Nghĩa là băng ghi âm những cú điện thoại có trong thời gian anh ở Orel vẫn giữ được?

— Phải.

— Chúng ta cùng nghe nhé? - Naxtia đề nghị.

Khuôn mặt Cartasov có vẻ căng thẳng. Hay chị có cảm giác vậy?

— Chị không tin tôi ư? Nói thật, ở đây không có tin tức của Victoria. Tôi thề với chị đấy.

— Đề nghị anh, - Naxtia nói khô khan. Trong tích tắc chị hết thấy ưa thích vị chủ nhà, và chị sẵn sàng để tấn công. - Dù sao chúng ta cũng hãy nghe.

Họ đi vào phòng, và Cartasov lập tức lấy từ ngăn kéo ra cuốn băng. Mở máy nghe xong, anh chìa cho Naxtia một trong những bức tranh nằm trong chiếc cặp trên bàn.

— Chị xem đây. Đó là giấc mơ của Victoria.

Naxtia nhìn bức tranh đồng thời nghe các giọng nói vọng ra từ máy ghi âm.

“Cartasov, đừng quên ngày 2 tháng 11, sinh nhật 40 của Luxacov. Nếu cậu không chúc mừng, cậu ta sẽ phật lòng lắm đấy...”

“Anh Cartasov. Tôi là Cniazev. Hãy liên lạc với tôi khi anh về. Cần có sự thay đổi chút ít trong phác hoạ bia...”

“Ồ chớ, Cartasov!. Cô nhắc mà y thua tao đâu rồi?...” “Anh Cartasov, đừng giận. Em sai, em công nhận. Xin lỗi...” - Ai đấy? - Naxtia hỏi nhanh, ấn nút dừng.

— Lena, - Cartasov đáp miễn cưỡng.

— Anh, cãi nhau với cô ấy à?

— Biết nói thế nào với chị... Đó là chuyện cũ. Nó không liên quan gì đến Victoria. Mà liên quan với chồng của Lena.

— Tôi cần phải biết, - Naxtia nói kiên quyết.

— Thôi được, - anh thở dài. - Khi Lena làm quen với anh chồng của cô bây giờ, tôi lập tức nói với cô ta rằng anh kia sẽ chẳng bỏ qua một cái váy nào đâu. Sau đám cưới Lena thường bắt được anh ta phản bội, cô rất đau khổ. Còn tôi, như một thằng ngốc, dù biết rằng không nên can dự vào cuộc sống của người khác, vẫn còn sấn đến mà khuyên cô ta bỏ chồng. Dưới mắt tôi, anh kia là một gã giẻ rách, và tôi rất thương hại Lena. Nhưng cô ta hiểu những lời của tôi một cách rất bệnh hoạn, và điều đó được thể hiện ở chỗ lẽ ra phải hiểu ý tốt của tôi thì cô ta muốn nói gì đó rất xúc phạm với tôi. Ví dụ, nói thế chỉ có thể là một kẻ liệt dương hay đồng tính luyến ái, hoặc tôi đơn thuần ghen tị với việc chồng cô ta có vợ và gia đình,

hay gì đó ngu ngốc đại loại thế. Tất cả những cuộc nói chuyện như thế của chúng tôi đã kết thúc bằng sự xích mích, sau đó tất nhiên chúng tôi lại làm lành.

— Và cô ấy nói gì với anh vào lần cuối? Cô ấy xin lỗi vì chuyện gì vậy?

— Cô ấy nói, chồng cô dù là bọm gái, nhưng đã cố đến mức có thể che giấu điều đó với cô ta, và điều đó còn lịch thiệp hơn nhiều so với hành vi của Victoria, kẻ công khai đánh đĩ lung tung và không cho là phải xấu hổ, - Cô ta nói thế về cô bạn thân thiết ư? - Naxtia kinh ngạc.

Cartasov nhún vai.

— Đàn bà... - anh nói lấp lửng. - Ai mà hiểu nổi họ? Nào cùng nghe tiếp đi.

“Cartasov, Oleg đây. Bọn mình có kế hoạch sát Tết đi Voronovo. Nếu muốn cùng đi, hãy cho biết trước ngày 10 tháng 11, ở đây cần đặt chỗ trước...”

“Cartasov, tớ bỏ quên chỗ cậu hộp diêm trên có ghi một số điện thoại rất quan trọng. Nếu thấy, đừng vứt đi nhé...”

“Anh Cartasov, em nhớ anh lắm. Hôn anh, anh yêu...” - Thế đây là ai? - Naxtia dùng băng.

— Người quen. - Cartasov nhìn chị vẻ thách thức, chờ những câu hỏi tiếp theo và chuẩn bị trước cách đánh trả.

— Nhưng đó chính xác không phải Victoria chứ?

Không phải. Nếu chị không tin, tôi mở những băng khác có giọng cô ấy cho chị nghe.

— Tôi tin anh. - Naxtia nói không chân tình, cho băng chạy tiếp.

Những cú gọi của người đặt hàng, của bạn bè, của bố mẹ Cartasov, của phụ nữ...

Và bỗng có khoảng lặng.

— Gì thế? - Naxtia tắt băng đột ngột.

— Không biết, - Cartasov đáp bối rối. - Tôi cũng không để ý lúc nghe. Chị biết đấy, thường vẫn thế - bật băng, còn tự mình lúc ấy sắp xếp túi hay nấu ăn... Sự chú ý lúc chuyển từ điều đang nghe, lúc chuyển sang việc đang làm.

— Ai gọi trước khi xuất hiện khoảng dừng?

Do căng thẳng, tay Naxtia bắt đầu run run. Chị hiểu là đã tìm ra một sợi chỉ nào đó.

— Xolodovnicov, bạn cùng lớp.

— Thế ai tiếp theo sau khoảng dừng?

Cartasov bật băng và nghe lời người gọi đến hết.

— Đó là Tania, cô em họ tôi.

— Hãy gọi cho họ và hỏi xem, bao giờ, vào ngày nào, và tôi muốn biết là vào giờ nào họ đã gọi cho anh. Cần làm điều đó ngay tức khắc.

Hoạ sĩ nhả nhục ngời xuống bên điện thoại, còn Naxtia lại ngấm bức tranh trên đó ghi lại giấc mơ bị đánh cắp của Victoria.

— Tất cả rất không chính xác, - Cartasov nói với chị. - Đã qua gần một tháng, người ta quên dần các chi tiết. Xolodovnicov nói đã gọi vào

khoảng cuối tuần, ngày 21 hay 22 Tháng 10, nhưng nhớ chính xác là không muộn hơn. Bởi vì tối thứ sáu, 22 tháng 10, anh ấy đi Peterburg. Thực ra, anh ấy gọi cho tôi liên quan với chuyến đi ấy, muốn biết điện thoại của người quen chung của chúng tôi ở Pite. Còn em gái tôi gọi sau khi nhìn thấy trên tivi cô vợ đầu của tôi: người ta phỏng vấn cô la trên phố như một người qua đường tình cờ. Cô ấy không nhớ đó là ngày nào, nhưng nói rằng đã lao đi gọi điện thoại ngay khi chương trình kết thúc, muốn báo cho tôi biết Catia lại ở Moskva.

— Biết là vợ anh đang ở Moskva quan trọng với anh thế cơ à?

— Chị biết không, tính cách Catia rất phức tạp. Cô ta là một phụ nữ trống rỗng và hồ đồ, cho rằng tôi có lỗi trong mọi bất hạnh của cô ta, và không thể tha thứ cho tôi về vụ li dị và rất thích gây ra những điều bẩn thỉu nhỏ nhặt. Ví dụ lần trước, cô ta không tiếc thì giờ, suốt ngày đêm ngồi ở cầu thang của tầng phía trên tầng tôi, rình cho tới bao giờ có người đàn bà nào đó từ phòng tôi đi ra, và rồi cuộc đã chờ được, thế là cô ta đi lại và nói đủ chuyện đều cái về tôi, đến mức chỉ còn biết kinh ngạc mà thôi.

— Người đàn bà mà vợ anh nói chuyện cùng... Đó là Victoria?

— Không, - Cartasov đáp nhanh. Có lẽ là quá nhanh, Naxtia thầm ghi nhận.

— Đó không phải là Victoria, - Cartasov nhấn rành rẽ, ngó thẳng vào mắt chị. - Còn cụ thể là ai - không hề động đến chị.

— Cô em nhớ tên của chương trình mà, sau đó cô ấy chạy đi gọi điện thoại cho anh không?

— “Tay lái tự do” trên kênh bốn.

Naxtia trầm ngâm. Cần thu giữ cuộn băng, điều đó là hiển nhiên. Quãng dừng có thể nảy sinh vì hai nguyên nhân: hoặc ai đó sau tín hiệu trả

lời tự động đã không muốn nói gì và đơn thuần im lặng cầm ống nói, hoặc bản ghi âm đã bị xoá. Trong trường hợp thứ nhất, không có gì mới bổ sung cho vụ án, còn trường hợp thứ hai cho những cơ sở nặng kí nghi ngờ Cartasov về việc anh ta đã xoá cú gọi của ai đó, và không loại trừ, đó là cú gọi hoặc của Victoria, hoặc cách nào đó liên quan đến cái chết của cô. Gordeev đã cảnh báo rằng án mạng Victoria có thể liên quan với các việc làm ăn của mafia, mà mafia, như đã rõ, có những luật sư mạnh nhất, vì thế thu cuốn băng đơn giản hẳn là sai lầm không thể tha thứ: hãy đi mà chứng minh rằng ghi âm không bị xoá ở chỗ công an để làm mất thanh danh của Cartasov. Cần tuân thủ tất cả mọi hình thức: nhận phiếu mẫu và làm thủ tục thu giữ. Nhưng làm việc này thế nào? Nếu Cartasov trung thực, điều Naxtia nghi ngờ lắm, thì có thể ngày mai đến từ sáng với biên bản và những người làm chứng. Còn nếu anh ta dính líu vào vụ giết người và quăng dưng trong băng liên quan thế nào với nó? Ai mà biết, ngày mai chị sẽ nhận cuốn băng trong dạng ra sao? Nhưng dấu sao cũng phải tịch thu nó: nếu ghi âm bị xoá, thì trên băng từ sẽ không có nền tiếng động mà nhất thiết vẫn còn lại, thậm chí nếu người cầm ống nói im lặng. Các nhà giám định phải trả lời về quăng dưng khó hiểu. Làm sao đây?

Chị liếc nhìn đồng hồ: một rưỡi. Loáng qua hi vọng điên rồ rằng Trernusev giữa ban ngày tranh thủ về nhà cho chó ăn. Thế bỗng đâu?

Naxtia gặp may. Cậu con bảy tuổi của Trernusev thành thực báo rằng bố hứa về nhà vào một giờ trưa để cho Kirill ăn và đi dạo với nó. Một giờ qua lâu rồi, nên bố sẽ về ngay thôi, bởi vì khi bố quyết định dứt khoát không về, chắc đã gọi điện thoại và ra lệnh cần lấy thức ăn cho chó từ cái túi và cái hộp nào rồi. Naxtia để số điện thoại cho chú bé và bảo ông bố gọi ngay khi vừa về.

— Hãy kể với tôi về người quen mà qua đó anh tìm được bác sĩ đi, - Naxtia đề nghị.

Tôi hầu như không biết anh ta. Làm quen trong một nhóm; anh ta thổ lộ với tôi rằng đang kinh doanh trong ngành xuất bản, dù từng học đại học Y, vậy nên anh ta có nhiều bác sĩ quen biết, và nếu nảy sinh vấn đề gì về sức khoẻ, thì anh ta luôn sẵn sàng giúp. Để lại card của mình. Đó là tất cả sự quen biết.

— Tôi cần những số liệu về anh ta. Cái card còn chỗ anh không?

Trong khi Cartasov lật các tờ giấy đặt trong cuốn sổ tay, Naxtia lại nhìn bức hoạ với năm sọc đỏ máu.

— Anh Cartasov, hãy nói tại sao cái cần vĩ cầm trên tranh lại màu xanh lơ?

— Victoria mơ thấy thế. Chính tôi cũng rất kinh ngạc, nhưng cô ấy khẳng khăng dứt khoát rằng cần vĩ cầm màu xanh nhợt trong tất cả mọi giấc mơ và chưa bao giờ là màu khác. Ồ, tìm được rồi! - anh chìa cho Naxtia tấm card của Coxar với điện thoại nơi làm việc và ở nhà.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Naxtia chăm chú nhìn giảng đường. Mười lăm học viên Học viện Cảnh sát Moskva, tất cả mặc cảnh phục, tóc cắt ngắn, râu ria cạo nhẵn, chị có cảm giác là mọi người chung một khuôn mặt. Hôm qua chị điều khiển giờ thực hành trong lớp khác cùng khoá và không phát hiện ra một ai có tư duy phù hợp với mức độ của bài toán thứ sáu mươi.

Chị đã dành mười phút đầu để nhắc lại ngắn gọn tài liệu bài giảng, sau đó vẽ lên bảng biểu đồ vụ sự cố giao thông đường bộ.

— Hãy chép: những lời khai của tài xế... lời khai của các nhân chứng A... B... C... D... Nhiệm vụ: giải thích nguyên nhân sự khác nhau của những lời khai và xác định, các lời khai của ai gần nhất với sự việc xảy ra trong thực tế. Thời gian - đến giờ giải lao. Sau giải lao chúng ta sẽ phân tích các câu trả lời.

Khi chuông giải lao vang lên, Naxtia đi ra góc cầu thang chỗ được phép hút thuốc. Mấy học viên trong lớp đến gần chị.

— Cô làm việc ở Petrovca ạ? - một chàng trai nhỏ bé hỏi, cậu ta thấp hơn chị một cái đầu.

— Ở Petrovca.

— Thế cô đã học ở đâu?

— Đại học Tổng hợp.

— Thế cô đeo lon gì ạ? - cậu nhỏ bé tiếp tục cố hỏi.

— Thiếu tá.

Im lặng một lúc. Sau đó học viên khác, to cao, tóc sáng, với vết sẹo thấy rõ phía trên lông mày, tham gia câu chuyện.

— Cô cố ý mặc thế này để không ai đoán ra ạ?

Câu hỏi đẩy Naxtia vào ngõ cụt. Chị biết rằng thường ngày trông chị trẻ hơn tuổi ba mươi ba nhiều. Và dù hôm nay thay vì quần bò quen thuộc chị đã mặc váy trắng nghiêm túc, còn cái áo sơ mi vải bông được thay bằng áo len cổ chui màu trắng và áo vét da, dầu vậy vẻ của chị vẫn giống như một cô bé: khuôn mặt sạch sẽ không trang điểm, tóc dài màu sáng được kéo ra sau gáy thành một cái đuôi. Chưa bao giờ trong đầu chị có ý chú tâm vào việc để trông trẻ hơn tuổi của mình, đơn giản chị mặc sao cho cảm thấy tiện lợi. Trang điểm thì lười, còn làm đầu phức tạp từ mái tóc dài là buồn cười nếu suốt thời gian toàn mặc quần bò đi giày thể thao. Naxtia kiên quyết không muốn mặc quần áo “lịch sự” nào khác. Thứ nhất, đến tối hầu như bao giờ hai chân của chị đều tê cứng, bởi chị đi lại ít, lại uống nhiều cà phê. Thứ hai, các động mạch của chị yếu và vì thế chị luôn luôn bị rón lạnh, khi mặc quần bò, sơ mi và áo len thì ấm và thuận tiện, và Naxtia đánh giá điều đó cao hơn tất cả. Thế nhưng giải thích tất cả điều này với cậu học viên tóc màu sáng ít nhất cũng là buồn cười.

— Thế người ta phải đoán gì chứ? - chị đặt câu hỏi lại.

— Về... về việc là... - cậu tóc sáng bối rối một chút và cười toáng. - Ôi em thật bộp chộp, đúng là đồ ngốc!

“Khá lắm, - Naxtia thầm nghĩ về tán thưởng. - Có suy nghĩ. Đích thực, đúng là buồn cười khi cố để mọi người trông thấy ngay nghề nghiệp của mình. Với nghề của chúng ta nói chung tốt nhất là làm con kì nhông: hôm nay ta ba lăm, còn ngày mai - hăm bảy. Nếu trong lớp không có ai khá hơn,

mình sẽ đề nghị cậu ta đến tập sự. Chí ít cậu ta cũng biết kịp thời tình ngộ và thừa nhận những sai lầm của mình, mà đó đã là một nửa công việc”.

Sau giờ nghỉ khi bước vào giảng đường, Naxtia cảm thấy trống ngực đánh. Mỗi năm, khi chọn thực tập viên, chị đều bị kích động, hi vọng tìm thấy ngọc châu trong đồng hạt thóc và sợ bỏ sót nó. Nhìn danh sách lớp, chị bắt đầu ra câu hỏi. Những lời đáp bình thường, đúng mức, nhưng thường là hời hợt, không vượt ra khỏi giới hạn cái điều mà chính Naxtia đã nhắc cho học viên vào đầu giờ học. Tạo nên ấn tượng là họ không nghe bài giảng và không đọc sách giáo khoa. “Cứ như họ đang qua thời hạn tù, - Naxtia chán ngán nghĩ khi nghe những câu trả lời chán ngắt và uế oải. - Y như lao động khổ sai. Không ai bắt họ thi vào đây, tự mình đến, tham gia thi tuyển, hoàn thành tiêu chí rèn luyện thể lực, đã thi đỗ. Còn giờ đây toàn bộ sự học này dường như không cần cho họ. Và sự “bổ sung” như thế sau nửa năm sẽ đến với công an Moskva. Lợi lộc lắm từ họ...” - Meserinov, đề nghị trả lời.

Đến cuối giờ học còn tám phút. Naxtia quyết rằng dù sao thì cũng chẳng tìm được ai hơn cậu tóc sáng với vết sẹo biết tự phê bình. Cần nghe lời đáp của cậu ta, và nếu cậu ta có thể nói kết gán dù chỉ ba câu, chị sẽ dừng sự lựa chọn lại cậu ta. Không là của quý, tất nhiên, nhưng có thể nâng đỡ cậu ta và dạy được gì đó.

— Đúng hơn cả, những đặc điểm tâm lí chẳng dính dáng gì ở đây, - Meserinov lên tiếng. - Những lời khai của các nhân chứng khác nhau là vì họ bị mua chuộc và nói những gì người ta bảo họ.

Hai má Naxtia nóng bừng. Chả lẽ? Chả lẽ chị đã tìm được viên ngọc của mình, tìm ra người biết vượt cao hơn những cái khung được cho sẵn và tìm kiếm giải pháp ở một bề mặt hoàn toàn khác? May thế đấy! Cố để giọng không lộ sự hồi hộp mừng vui, chị hỏi:

— Anh giả định thế nào, điều đó có thể cần để làm gì?

— Ví dụ, để làm rối và kéo dài sự điều tra. Tài xế có thể cản trở ai đó, và cần bằng mọi cách hạn chế tự do đi lại của ông ta. Theo các điều kiện của bài tập, người bị nạn đã chết, đúng không? Nghĩa là, kẻ bị điều tra chắc chắn phải kí cam đoan không đi đâu. Với những lời khai mâu thuẫn thế này của các nhân chứng, công tác điều tra sẽ kéo dài đến ngày tận thế, và điều đó là sự bảo đảm trọn vẹn rằng người tài xế có tội sẽ không đi ra khỏi thành phố. Lại càng không ra khỏi đất nước.

“Xuất sắc! Cậu không những đã giải được bài thứ sáu mươi. Cậu ta biết tưởng tượng, đã không cần suy tính biến thành một câu chuyện khủng khiếp thế nào cơ. Và thêm vào đó, trên giờ hình pháp học cậu không quên rằng còn tồn tại tổ tụng hình sự. Rất thông minh!”

— Cảm ơn, anh Meserinov, mời ngồi. Giờ học kết thúc. Còn hai phút nữa, tôi sẽ nói với các bạn mấy lời. Mức hiểu biết trong lớp các bạn gây nên một ấn tượng sâu nào. Từ giờ đến lúc tốt nghiệp các bạn chỉ còn sáu tháng, trong đó một tháng mất cho thực tập, thêm một tháng - làm luận văn. Không chắc có thể còn sửa chữa được điều gì đó, thời gian còn quá ít. Tôi tin rằng các bạn sẽ chuẩn bị cho kì thi quốc gia như cần thiết, các bạn sẽ học thuộc tất cả và trả thi ổn thoả. Nhưng sự lười biếng trí tuệ là một tật xấu đáng sợ. Đa số trong các bạn, rất tiếc, đang khốn khổ bởi tật xấu đó. Có thể, có ai đó trong số các bạn không định trở thành một cán bộ tác chiến hay điều tra viên tốt, anh ta chỉ cần bằng tốt nghiệp luật sư và cầu vai trung uý thôi.

Những lời của tôi không liên quan đến những học viên như thế. Còn những người còn lại cần lưu ý rằng, nếu họ lười suy nghĩ, họ sẽ không thể phá được vụ án. Chúc may mắn.

Trong hành lang, Naxtia đuổi kịp Meserinov đang đi vào nhà ăn, và chạm vào khuỷu tay cậu ta.

— Anh hãy đợi một phút. Anh biết sẽ đi tập sự ở đâu chưa?

— Quân khu Bắc, đồn “Timtriazhev”. Mà sao ạ?

— Anh có muốn thực tập tại Cục điều tra hình sự Moskva, ở Phòng đấu tranh chống trọng án có bạo lực không?

Meserinov lặng đi, hơi nheo mắt nhìn Naxtia. Có vẻ, cậu ta đang căng thẳng suy nghĩ, cân nhắc mọi thứ. Sau đó khẽ gật đầu.

— Chắc là muốn, nếu có thể. Nhưng Phòng giáo vụ đã phân công rồi.

— Tôi sẽ giải quyết vấn đề đó. Tôi chỉ cần sự đồng ý của anh.

— Em đồng ý. Thế cô cần điều đó làm gì?

Lần thứ hai trong hai giờ chàng trai này đặt Naxtia vào tình thế phức tạp. “Hoá ra cậu không đơn giản, anh bạn ạ, - chị thầm nghĩ về phân vân. - Người khác chắc đã mừng rơn và không hề nghĩ ngợi một giây. Còn cậu thì tính toán gì đó, đoán định, đặt câu hỏi. Có lẽ, cậu sẽ thành một thám tử. May mà ta đã tìm ra cậu”. - Chỗ chúng tôi, cũng như ở khắp nơi, không đủ số nhân viên, - chị trả lời Meserinov. - Vì thế chúng tôi rất mừng với bất kì sự trợ giúp nào. Nhưng thực tập viên càng hiểu biết bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, nếu anh ta đến làm tất thảy chỉ một tháng.

— Cô cho là em hiểu biết ư? - cậu học- viên cười mỉa. - Rất dễ chịu. Chứ không thì cô trộn lẫn tất cả bọn em với thứ vứt đi.

Và thiếu tá công an Naxtia cảm thấy khó xử...

o O o

— Tôi không đánh thức cô đấy chứ? - trong ống nghe có giọng của Trernuşev.

Naxtia bật đèn và nhìn đồng hồ - bảy giờ kém năm. Đồng hồ báo thức sẽ reo sau năm phút.

— Anh làm tôi thức giấc, đồ cuồng bất hạnh, - chị cáu cảm. - Anh làm mất năm phút quý giá.

— Naxtia ạ, tôi không hiểu cô sống thế nào. Tôi đã dậy từ một giờ trước, đã đi dạo với Kirill, tập thể dục ngoài đường, bây giờ tôi sáng khoái và tỉnh táo, còn cô vẫn ngủ. Cô thực đang ngủ đấy à?

— Tất nhiên.

— Vậy thì xin lỗi. Cô đã tỉnh hoàn toàn chưa? Nghe nổi không?

— Nói đi.

Naxtia chống tay nhõm lên, nằm thoải mái hơn và đặt máy điện thoại lên ngực.

— Nghĩa là thứ nhất, “Tay lái tự do” trên kênh bốn đã phát hôm 22 tháng 10 vào 21 giờ 15, kết thúc hồi 21 giờ 45. Thứ hai. Bà mẹ của Victoria đúng là nghiện rượu, nhưng bé Victoria được đưa vào trại mồ côi không phải vì bà mẹ bị đưa đi chữa trị, mà vì bà ta đã nhận án tù theo Điều 103 vì tội cố ý giết người. Thật ra, theo toà, người ta định bắt bà phải chữa trị bắt buộc vì nghiện rượu. Bà ta chết thực sự do ngộ độc bởi dengturat, nhưng không phải ở bệnh viện phục hồi, mà ở trại giam đặc biệt.

— Tại sao lại trại giam đặc biệt? Đó không phải tiền án đầu tiên của bà ta?

— Thứ hai. Lần đầu bà ta qua tù vì ăn trộm. Tiện thể, Victoria sinh ra trong lần ngồi tù thứ nhất. Ở trại trẻ mồ côi gần như tất cả các nhân viên đã thay đổi, nhưng còn một bà giáo làm việc ở đấy từ lâu. Bà ấy khẳng định rằng, người ta không nói sự thật với Victoria để khỏi làm cô tổn thương. Với cô ấy, bà mẹ nghiện ngập là đủ lắm rồi. Mà cái chết cũng đáng sợ. Giờ là điều thứ ba, tệ hại nhất. Đã sẵn sàng chưa?

— Sẵn sàng.

— Coxar, người có các quen biết rộng trong giới y học, đã chết.

— Bao giờ?!

— Hãy cứng cỏi lên, Naxtia, giống như tôi với cô đã sa vào một đầm lầy nào đó. Coxar bị một xe hơi đâm chết. Không có người trông thấy, không thông tin gì hết. Thi thể nằm trên đường, một lái xe đi ngang qua tình cờ phát hiện ra. Vụ án được tiến hành tại quận khu Tây Bắc. Hiện giờ tôi chưa biết các chi tiết, đang định hôm nay đến thăm họ.

— Đợi đã, anh Trernusev, đợi đã, - Naxtia nhăn trán đau khổ và áp bàn tay lên thái dương. Trong đầu tôi đầy một mớ cháo, không hiểu ra gì nữa. Coxar chết bao giờ?

— 25 tháng 10.

— Tôi cần suy nghĩ. Anh cứ đến khu Tây Bắc, tôi đi làm việc, báo cáo với Gordeev, sau đó sẽ đến chỗ Olsanxki. Chúng ta sẽ gặp nhau lúc hai giờ. Ổn không?

— Ở đâu?

— Như tôi hiểu, ban ngày anh muốn cho Kirill ăn?

— Ồ... tất nhiên là muốn.

— Một rưỡi hãy đón tôi cạnh metro “Sekhov”, chúng ta về nhà anh, anh cho chó ăn, còn sau đó chúng ta đưa nó đi dạo. Anh biết không, tôi với anh có vẻ như chạy ngược chạy xuôi ngớ ngẩn, đẩy những cánh cửa khác nhau, tự mình không hiểu chúng ta muốn tìm cái gì. Chạy đủ rồi, đến lúc ngồi lại suy nghĩ. Anh đồng ý không?

— Cô rõ hơn, mọi người nói về cô, rằng cô là cỗ máy tính, chứ không nói về tôi. Với cô từ trước đến giờ tôi vẫn chỉ như một cậu bé chạy cờ.

— Anh nói gì thế? - Naxtia hoảng sợ. - Anh phật ý với tôi à? Anh Trernusev yêu quý, nếu tôi nói gì đó không phải...

— Thôi bỏ đi, Naxtia, nói với cô một lời cũng không được. Cảm giác hài hước của cô ngủ lâu quá: cô đã tỉnh dậy, mà nó vẫn chưa. Một giờ rưỡi, metro “Sekhov. Chào.

Naxtia đặt điện thoại về chỗ và uể oải lê chân vào buồng tắm. Trong lòng chị nhoè nhoẹt. Cái “gì đó” được phát hiện mấy hôm trước từng ngày lớn lên và củng cố, và làm gì với nó, chị không biết.

o O o

Mỗi ngày Gordeev càng u uẩn hơn. Khuôn mặt tròn xoe của ông quắt đi và xám ngoét, các cử động trở nên chậm chạp, giọng nói khô khan hơn. Càng thường xuyên hơn, khi nghe người cùng trò chuyện, ông hay thốt ra “chật chịt, chịt chịt”, và điều đó có nghĩa là ông không nghe điều người ta nói với ông, mà theo đuổi những ý nghĩ khác.

Khi tiến hành giao ban tác chiến buổi sáng, ông nghe bản thân một cách tệ hại, bao nhiêu lần ngó nhìn những bộ mặt thuộc cấp của mình và nghĩ: “Tay này? Hay tay kia? Ai trong số họ?” Ông có cảm giác rằng ông biết ai trong số cán bộ tác chiến liên quan với giới tội phạm, nhưng không muốn tin vào điều đó. Đồng thời nếu đó không phải là anh ta, không phải là kẻ mà ông nghĩ, nghĩa là ai đó khác, và do thế cũng chẳng nhẹ nhõm hơn. Gordeev đối xử với tất cả như nhau, và dù ai là kẻ phản bội đi nữa - cũng sẽ đau đớn như vậy. Ông bị xâu xé bởi những mong muốn mâu thuẫn: một mặt, ông muốn chia sẻ với Naxtia những ngờ vực của mình, nhưng, mặt khác, ông cho rằng, không nên kéo chị vào cùng. Tất nhiên, Naxtia là người thông minh, biết quan sát, với trí nhớ tốt và tư duy mạch lạc, cùng với chị

hắn là dễ xét đoán hơn. Đồng thời Gordeev biết là sẽ khó thế nào với chị, khi ông cứ nói về những ngờ vực của mình, trò chuyện với con người này, làm việc với anh ta, bàn bạc bất kì vấn đề gì, kể cả không phải thuộc về công vụ. Ngoài ra cô có thể làm lộ bản thân và làm e dè kẻ mà đến lúc này vẫn tự tin vào sự an toàn của mình.

Trong thời gian cuộc họp ông không hỏi Naxtia về tiến trình vụ án mạng Victoria. Chị đã hiểu đúng, trở về phòng của mình và kiên nhẫn chờ thủ trưởng gọi. Chưa qua mười phút, Gordeev đã gọi theo điện thoại nội bộ với lời ngắn gọn: “Ghé qua tôi”.

— Thưa chú Gordeev, cứ để Dosenco trò chuyện với người này, - Naxtia chìa cho Gordeev một tờ giấy được ghi các toạ độ của Xolodovnicov và những câu hỏi đòi hỏi sao cho có lời đáp chính xác nhất. Dosenco rất khéo léo biết “làm việc” với trí nhớ của con người khi kích thích các mối liên hệ kết găng làm cho đôi khi người ta nhớ đến các chi tiết nhỏ nhất và với sự chính xác đến từng phút của sự kiện đã qua từ lâu. Naxtia rất hi vọng là Dosenco sẽ xác định được thời gian, khi Xolodovnicov gọi cho Cartasov, bạn thời đại học. Điều đó sẽ giúp vạch ra chính xác sự ngắt quãng về thời gian khi có hồi chuông bị biến khỏi băng ghi âm.

— Tốt. Còn gì nữa?

— Còn, cần gặp lại bác sĩ tâm thần mà Cartasov đã tư vấn. Điều đó tôi phải tự làm lấy.

— Tại sao?

— Tại vì tôi đã nói chuyện với Cartasov, tôi nhớ tốt mọi chi tiết cuộc nói chuyện và, để làm rõ những mâu thuẫn trong các lời khai, tôi cũng phải nói chuyện với bác sĩ. Ít ra điều mà Cartasov đã nói với tôi, là khá khác biệt với lời khai được ghi trong biên bản hỏi cung bác sĩ Maxlennicov.

— Cô nghi ngờ chàng hoạ sĩ này một cách nghiêm trọng như thế sao?

— Rất nghiêm trọng. Thêm nữa, giả thuyết này chả có gì kém hơn những giả thuyết khác. Mất ba tuần để kiểm tra hai giả thuyết đầu. Ta đồng ý, hai giả thuyết kia là tổn công sức nhất. Theo các cứ liệu của Phòng thị thực xuất nhập cảnh, không có ai trong số đối tác nước ngoài của Victoria có ở Moskva vào cuối tháng 10, ngoại trừ tay người Hà Lan cuối cùng kia. Nhưng Olsanxki tin chứng cứ ngoại phạm của ông ta. Những hành vi thiếu động cơ trong trạng thái tâm thần cấp tính dầu sao cũng không thể kiểm tra đến cùng được. Tất cả những gì trong sức mình, chúng ta đã làm rồi. Chỉ còn chờ rằng, sẽ có thông tin nào đó nổi lên một cách tình cờ, nhưng có thể chờ điều độ đến tận lúc về hưu. Còn câu chuyện với bệnh tật của Victoria tôi có cảm giác là đáng ngờ. Chú Gordeev ạ, tôi có cơ sở để nghĩ rằng, cô ấy không hề bệnh tật và giấc mơ bị đánh cắp của cô là chuyện cổ tích về con bò trắng.

— Thế động cơ? Nếu Cartasov có dính líu, thì động cơ là thế nào?

— Tôi không biết. Tôi cố thử để biết. Có điều hai người chúng tôi là khó khăn, vì thế sự vụ tiến triển chậm.

— Theo tôi, nói chung nó không xê dịch, - Gordeev lâu bầu, - Cứ chỉ thử, kiểm tra, vấp ngã, cứ như con mèo mù, còn lợi lộc chỉ được tí ti. Cô giữ liên hệ với đồn công an khu vực Victoria đã sống không?

— Ồ... nói chung... - Naxtia lấp bắp.

o O o

Thoạt đầu ở đồn công an, đại úy Morozov chuyên trách việc tìm kiếm Victoria mất tích, vì thế người ta giao luôn cho anh cộng tác với nhóm đang điều tra vụ án mạng. Trong những ngày đầu, Naxtia cố ghép anh ta tham gia vụ án, nhưng Morozov giải thích với chị khá rõ rằng, ngoài vụ án mạng này, tiện thể, được gây ra chả biết là ở đâu, có thể ở quận khác và thậm chí

- ở tình khác nữa (còn anh, Morozov có trách nhiệm chuyên trách chỉ những vụ án được gây ra tại khu vực của anh) anh còn gánh trên vai 18 vụ trộm cắp, hai chục vụ ăn cắp xe hơi, cướp bóc, ấu dả và vài vụ án mạng chưa phá nổi mà Petrovca chẳng giúp gì anh và anh đành một mình quay cuồng. Những nhiệm vụ Naxtia giao cho, anh thực hiện một cách miễn cưỡng, bỏ mặc, chẳng đặc biệt cố gắng, thế nhưng rất khéo léo trốn tránh chị, và tìm ra anh ta là rất không đơn giản.

Sau ba, bốn ngày nói chung Naxtia đã không còn tìm anh ta nữa và đem toàn bộ khối việc khổng lồ chất lên mình và Trenursev.

Thế nhưng Naxtia không thích than vãn và hốt lẻo, vì thế đáp lại câu hỏi của thủ trưởng, chị chỉ gậm gừ.

— Rõ rồi, - hiểu ngay lập tức, Gordeev thốt ra ngắn gọn. - Tôi sẽ gọi đến đồn, tiến hành công tác giáo dục. Hãy bắt Morozov nhập cuộc, chớ có khách khí với anh ta. Có thể nghĩ, chỗ anh ta gánh nặng hơn so với chỗ Trenursev ấy. Ngày kia thực tập viên đến, hãy lấy cậu ta trợ giúp. Và đừng e ngại sử dụng cánh trẻ của chúng ta. Chỉ có điều hãy làm việc ấy thông qua tôi. Hiểu chứ? Nhất thiết phải qua tôi. Là thủ trưởng tôi giao nhiệm vụ - và chấm hết. Trong khi đó tôi có thể chẳng giải thích gì với ai cả. Còn cô thì không thể không trả lời họ, nếu họ bắt đầu đặt câu hỏi, đúng không?

— Đúng, tôi không thể. Họ sẽ nghĩ rằng tôi phách lối thế nào.

— Chật chịt, chật chịt, - đại tá gật gật đầu trầm ngâm, và Naxtia hiểu rằng ông lại thoát ra khỏi câu chuyện trong mấy giây.

Naxtia đứng dậy, cẩn thận xếp lại những ghi chép của mình.

— Tôi đi nhé, chú Gordeev? - Naxtia nói như hỏi.

— Chật chịt, chật chịt, - Gordeev lặp lại và bỗng nhìn Naxtia về là lạ thế nào ấy và thốt ra rất khẽ: - Hãy thận trọng, Naxtia yêu quý. Chỉ còn

mỗi cô chỗ tôi thôi.

o O o

Ngược với Gordeev, công tố viên Olsanxki lại niềm nở tươi cười, nhưng ông phản kích phần lớn những đề nghị của Naxtia. Và Naxtia đoán được vì sao. Tuần đầu tiên sau khi khởi tố về vụ án mạng Victoria, Dosenco và Larsev đã làm việc với điều tra viên. Nếu ông thờ ơ trong đánh giá về Dosenco, thì Larsev lại thuộc người được ông yêu quý, vả lại cũng hoàn toàn xứng đáng. Tình bạn riêng đã gắn kết Olsanxki với Larsev, họ thường đến chơi nhà nhau, còn các bà vợ của họ trở thành bạn thân tình. Một năm rưỡi trước đây, khi sinh nở, vợ và đứa trẻ sơ sinh của Larsev đã chết và Larsev còn lại với đứa con gái nhỏ mười tuổi, chính gia đình Olsanxki đã giúp anh vượt qua đau buồn và cách này cách nọ thu xếp ổn thoả cuộc sống.

Nhưng cái chết của vợ không chỉ làm thay đổi cuộc sống riêng tư của Larsev. Nó đã ảnh hưởng đến công tác của anh. Larsev đã không còn có thể hết mình dành cho các công vụ và cày từ sáng đến đêm khuya như trước kia. Anh tăng thêm những mối quan tâm và sự đau đầu, anh làm được ít hơn nhiều, bởi suốt ngày cố giải quyết những vấn đề nội trợ, đi cửa hàng, lén về nhà kiểm tra xem mọi sự có ổn không, buổi chiều cố về sớm để kiểm soát các bài tập của con gái và làm thức ăn ngày tiếp theo cho nó. Các đồng nghiệp thông cảm với nỗi bất hạnh và bỏ qua nhiều thứ đối với Larsev, thêm nữa, những sự cật rập của anh chủ yếu ảnh hưởng lên khối lượng công việc được hoàn thành, nhưng không lên chất lượng của nó. Thế nhưng Olsanxki tiếp nhận quá nhạy cảm tất cả những gì liên quan đến bạn của ông, đã hiểu một cách bệnh hoạn cái ẩn ý về việc Larsev đôi khi không làm đủ. Có thể hiểu tất cả mọi thứ đó bằng tình người. Nhưng Naxtia khó chịu rằng trong tình cảnh ấy chị hoá ra lại là người chịu hết tội vạ.

— Giám định cuốn băng chưa xong, - Olsanxki thông báo khi chị vừa bước qua ngưỡng cửa.

Naxtia đã lấy ở chỗ Cartasov không chỉ cuốn băng cuối cùng, mà còn cả hai cuốn trước đó mà trên băng có những thông báo chắc chắn là của chính Victoria, và yêu cầu công tố viên hỏi nhà giám định về bản chất của quãng dừng khó hiểu và về điều lạ trên cuốn băng cuối có ghi giọng đồng nhất với các mẫu số 4, 11 và 46 được ghi nhận trên hai cuốn băng khác hay không. Nếu đã không tin Cartasov, chị quyết định, thì không tin gì hết. Nghĩa là cần kiểm tra lại tất cả từ đầu. Nghe thấy là chưa có kết luận của các thẩm định viên, chị thở dài buồn bã.

— Tiếc quá. Tôi đã rất hi vọng. Nhưng mặc, anh Olsanxki ạ, cần nghiên cứu Cartasov.

— Đồng ý, - Olsanxki gật đầu. - Còn yêu cầu gì nữa không?

— Còn. Thứ nhất, cần lấy lại lời khai Lena, cô bạn của Victoria, và bác sĩ tâm thần. Sau đó thêm lần nữa trò chuyện với bố mẹ của Cartasov và nói chung với tất cả những người đã được lấy lời khai vào những ngày đầu. - Chị suýt nói: “Với tất cả những người được Larsev hỏi”, nhưng kịp thời cắn lưỡi.

Công tố viên nhăn mặt.

— Cô muốn được gì từ những lời khai này? Hãy làm ơn, cô có thể hỏi những gì khi mọi thứ đã được hỏi rồi?

“Câu hỏi thì vẫn thế, chỉ có điều tôi nghi ngờ câu trả lời sẽ khác” - Naxtia thăm đáp, nhưng lại kìm được.

— Vụ án giẫm chân tại chỗ, - công tố viên tiếp tục, - trong đó chẳng có gì mới hé ra, còn cô thì suốt thời gian cứ cố tỏ vẻ thấy được công việc và làm đi làm lại chỉ mỗi điều đó mấy lần liền. Cái tư duy đáng khen của cô đâu rồi? Ôi người ta đã kể về cô bao nhiêu, ôi người ta đã tôn cô lên bao nhiêu, thế mà tôi chả thấy những khả năng khác thường của cô ở đâu. Một thám tử nhờ nhờ thông thường, có hàng ngàn như thế. Vậy nên, cô Naxtia

ạ, hãy thẳng thắn. Bây giờ tôi nói với cô những điều phật ý, nhưng chúng phải dựa trên cái gì tôi thấy. Còn nếu tôi không nhìn ra gì đó, thì đó đã là lỗi của cô. Tôi đã cảnh báo trước với cô là đừng che giấu tôi rồi. Thú nhận đi, cô đang giấu tôi điều gì?

Sự khiên nhẫn của Naxtia đã cạn. “Không, ta không là Greta Garbo, - chị thăm nghĩ. - Ta không làm diễn viên nổi. Ta chỉ có thể là chính mình, ta không thể chịu đựng sự giả vờ quá năm phút”. Chị quyết định nói thật.

— Anh Olsanxki ạ, các biên bản ghi lời khai lần đầu cấu thả hoàn toàn. Tôi hiểu anh khó nghe điều đó như thế nào, tôi biết rằng Larsev là bạn gần gũi của anh. Hãy tin tôi, tôi quen anh ấy không phải chỉ một năm, tôi rất tôn trọng và tin anh ấy. Nhưng trong tình hình hiện nay các cảm xúc của chúng ta chỉ cản trở công việc bình thường về vụ án. Nào chúng ta hãy thú nhận rằng Larsev đã vội vã, muốn làm mọi thứ cho nhanh, thành ra cấu thả mà sau đó đành phải làm lại. Kết quả là bỏ mất thì giờ mà lẽ ra có thể được sử dụng hợp lý hơn. Giờ thì làm thế nào, dứt tóc trên đầu à? Gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Larsev có cuộc sống khó khăn, chúng ta sẽ hạ thấp yêu cầu cho anh ấy và cố sửa chữa khi có thể còn sửa chữa được. Dù có thứ đã không thể chữa nổi nữa. Tôi đề nghị anh đừng nhắm mắt làm ra vẻ là mọi sự đều ổn. Chính anh nhìn thấy rõ là các biên bản hỏi cung rất tồi. Anh là một công tố viên nhiều kinh nghiệm, đơn giản anh không thể không nhìn rõ điều đó. Có muốn ví dụ không?

— Tôi không muốn. Tôi là công tố viên có kinh nghiệm, tự mình nhìn thấy hết. Nhưng tôi đề nghị cô, Naxtia ạ, hãy cứ giữ điều đó tạm thời giữa hai chúng ta. Tôi không hứa là tôi có đủ can đảm nói chuyện với Larsev, nhưng nếu như ai đó cần phải làm việc này, thì tốt nhất sẽ là tôi. Đừng than phiền về cậu ấy với Gordeev nhé? Tôi cần phải chính mình làm lại tất cả, khi nhìn thấy những biên bản đáng nguyên rủa này, nhưng tôi đã hi vọng vào Larsev, quý bắt cậu ta đi. Tôi đã nghĩ không thể cậu ấy lại bỏ sót điều

gì đó quan trọng. Cô có biết trong một lúc tôi có bao nhiêu vụ phải làm không? Hai mươi bảy. Thì giờ đâu tôi tiến hành những cuộc lấy lời khai lại!

Trong thoáng lát Olsanxki như già sụm đi. Nụ cười sáng ngời đã tắt, trong giọng nói vang lên sự tuyệt vọng.

— Sao anh cứ chống chọi như thế mỗi khi tôi nói về những cuộc lấy lời khai lại? - Naxtia hỏi nhỏ. - Chính anh biết là tôi đúng mà. Anh giữ gìn thanh danh cho bạn mình hả?

— Thế cô sẽ làm gì nếu ở địa vị tôi? Chắc không giữ thanh danh cho bạn mình? Chỉ có trong phim, các nhân viên cơ quan bảo vệ pháp luật mới tuyệt đối tuân theo lợi ích công việc thôi. Còn chúng ta chỉ là những người trần mắt thịt, tất cả chúng ta có những vấn đề của mình, gia đình, bệnh tật và, tiện thể nói thêm, những tình cảm con người thuần túy. Trong đó có cả tình yêu. Cô biết đấy, tìm ra các vấn đề dễ hơn nhiều so với giải quyết chúng. Thôi được, Naxtia ạ, chúng ta hãy dàn hoà và chuyên vào công việc. Ai sẽ gặp các đối tượng?

Trennưsev, Morozov và tôi. Có thể còn Dosenco nữa.

— Morozov là ai?

— Từ đồn “Perovo”, Victoria sống ở khu vực của họ. Anh ta làm việc cùng chúng tôi.

— Morozov, Morozov... - công tố viên lăm băm trầm ngâm. - Tôi đã nghe ở đâu đó... Hượm, tên anh ta là gì? Tình cờ có phải là Evgeni?

— Vâng, Evgeni.

— Một người vạm vỡ, mặt đỏ, mũi gồ hả?

— Vâng, anh ta. Anh biết anh ta à?

— Cũng không biết lắm, đôi lần va chạm thôi. Cô sẽ mệt với anh ta đấy.

— Tại sao?

— Uống rượu nhiều và lười. Còn sự quá tự tin thì cao hơn mái nhà, kiểu anh ta nói, chúng ta ở đây chỉ rồi hơi, mỗi một anh ta làm việc toát mồ hôi. Nhưng tính cách thì tầm lăm. Nói chung, anh ta không hề ngốc và biết tốt công việc. Tất nhiên nếu anh ta làm. Chứ anh ta luôn tìm cách lẩn tránh.

— Tôi sẽ xử lí được bằng cách nào đó, anh Olsanxki ạ, chẳng biết chọn ai nữa. Chính anh đã nói, ở chúng ta không ở trong phim mà là đang sống. Tìm đâu ra hai chục nhân viên tác chiến thạo việc mà sẽ chạy tung đi tứ phía theo mệnh lệnh, chiều tối chạy trở về khi đã thu thập qua một ngày toàn bộ thông tin cần thiết, để điều tra viên lập tức hình dung nên một bức tranh toàn cảnh. Không có thể đâu, chính anh cũng biết. Chúng ta thu thập từng mẩu, từng hạt, chậm chạp, một giờ may được một thìa cà phê. Đó là tôi chỉ chuyên trách một vụ giết người này, tôi không có những việc khác. Những người khác thì bao nhiêu là công việc. Vậy nên thậm chí Morozov lười biếng cũng đã là sự tiếp viện rồi. Đừng có làm tôi sợ.

— Thì tôi chỉ vậy, tiện thể nói thôi...

Ra khỏi Viện Công tố thành phố, Naxtia đi về phía metro. Chị cảm thấy nhẹ nhõm vì đã nói với Olsanxki về Larsev và cởi bỏ sự căng thẳng trong quan hệ của mình với công tố viên. Đồng thời chị thấy buồn. Có lẽ, giờ đây chị không thể nói, chị thương cho ai nhất - Larsev, Olsanxki hay chính bản thân.

o O o

Trong không gian mờ ảo của quầy bar có ba người đàn ông đang từ tốn trò chuyện. Một trong số họ uống nước khoáng, hai người khác - cà phê với rượu ngọt. Người trẻ nhất cũng đã ngoài bốn mươi, người già nhất - sáu

mười ba tuổi, là những người sang trọng, xử sự với vẻ đường hoàng. Họ không hút thuốc - giữ gìn sức khỏe và nói chuyện không to tiếng.

— Công việc chúng ta thế nào? - lên tiếng hỏi là người trung tuổi béo tốt, hơi hói với khuôn mặt phong nhã, mặc trang phục Anh đất tiền.

— Chỗ tôi có các tin tức tin cậy, người của chúng ta đã được kéo vào việc, vậy chớ nên lo lắng, sẽ không có sự trệch hướng thêm đâu, người bé nhỏ đứng tuổi với bộ mặt nhăn nheo và cặp mắt sáng sắc sảo đáp lại ông ta.

Dĩ nhiên lão ta có họ có tên, nhưng những người nói chuyện tại sao đó chẳng bao giờ gọi tên, chỉ thích gọi ông già đơn giản là Arxen.

— Tôi hi vọng vào ông, - người trẻ nhất tham gia câu chuyện, đó là một gã đàn ông gân guốc xấu trai với bộ răng hàm trên bọc sắt. - Tôi không muốn mất người, ở chỗ tôi họ đều được chọn lọc.

— Còn cậu đối với họ là Trécnơmo chắc? (Con quỷ lùn râu dài, nổi tiếng trong trường ca "Ruxlan và Lutmila" của Puskin.)- Arxen cười mỉa. - Đừng sợ, chú Colia ạ, chả có chuyện gì với các chàng trai của chú đâu, nếu chúng đừng quá lếu láo.

Người đàn ông răng sắt mỉm cười. Nụ cười của hắn lạ lùng, tạo liên tưởng với sáp bôi môi biển màu: tự tuýp sáp có thể là màu vàng chanh hay xanh xám, còn trên môi nó bỗng rục lên màu mận chín hay màu tử đinh hương dịu dàng. Có cảm giác, chú Colia đeo lên mặt cái nụ cười của con người thoả mãn và tự tin vào, còn xuyên qua nó hiện lên sự ngờ vực và cảnh giác.

— Dẫu vậy, - người đàn ông mặc đồ Anh vẫn khăng khăng, - tình trạng công việc của chúng ta là thế nào?

— Công việc thực tế là không xê dịch, vậy nên hãy ngừng co giật lại, - Arxen cong môi khinh bỉ. - Con bé giẫm chân tại chỗ, một bước lên trước -

hai bước thụt lùi. Cứ để cô ta làm việc, làm cho đủ lương của mình, hiện thời cô ta thậm chí chưa có chút sáng tỏ nào.

— Thế nếu sẽ tiếp cận được?

— Thì để điều đó không xảy ra mới tồn tại người của ta để kiểm soát. Chỉ cần cô ta chú ý mũi vào nơi không nên chú ý vào, người ta sẽ nắm lấy tay cô ta, và chúng ta sẽ lập tức biết ngay. Đã qua gần một tháng, và chẳng có gì đáng sợ xảy ra. Cần phải tìm giữ đến ngày mồng ba tháng giêng. Nếu đến ngày đó người ta không đào bới nổi điều gì để ta có thể bấu víu vào, vụ án sẽ bị đình chỉ và nhét vào két sắt, mà đến lúc đó thì chính xác sẽ không còn ai làm gì với nó nữa. Chỗ họ không thiếu gánh nặng. Những việc bị đình chỉ không có thời gian để làm tiếp đâu.

— Có cần gì từ bọn trẻ của tôi không? - Kẻ được gọi là chú Colia hỏi.

— Cần đến - tôi sẽ nói. Còn tạm thời cứ để ngồi im. Cầu Chúa để không vì lẽ gì đó chúng rơi vào tay công an. Đặc biệt là thằng... tên gì nhỉ... thằng thích phóng xe nhanh ấy.

— Xlavích phải không?

Đấy, chính nó đấy. Hãy nói với nó, cứ để xe trong gara và đi metro. Chứ không chùng, dính vào tay cảnh sát giao thông nào đó, cái đồ ngu bị thọt.

— Tôi sẽ coi chừng, - chú Colia gật đầu. - Còn gì không ạ?

— Không còn gì. Cần đến - tôi sẽ báo, tôi không ngại đâu.

Arxen liếc đồng hồ và đứng dậy. Những người cùng trò chuyện đứng lên theo sau. Gã trẻ nhất, chú Colia, ngồi vào chiếc Gurguli khiêm nhường, “trang phục Anh” - vào chiếc “Volga” màu be, còn Arxen đứng tuổi gầy gò, co rúm trong chiếc áo khoác mỏng đi về phía bến xe điện.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cái gì níu giữ con người cạnh nhau? Gì buộc họ ở bên nhau? Lực hấp dẫn không thể vượt qua? Hay đơn giản là sự tiện lợi?

Nghe Trernusev kể về cuộc nói chuyện của anh với Lena, Naxtia không sao có thể quyết định rằng những sự kiện mới có lợi cho Cartasov hay là chứng cứ chống lại anh ta.

Lena là người cùng Victoria sửa chữa chính căn hộ gần kề nhà Cartasov. Anh ta làm quen với hai cô cùng một lúc, vả lại, khi thuần tuý suy tính rằng Victoria đẹp lộng lẫy chắc chắn đã “bị chiếm” một cách bền vững, lập tức có thể dừng sự chú ý của mình ở Lena xinh xắn. Cô này đơn giản hơn, không có những tham vọng đặc biệt và có vẻ là bà nội trợ tốt. Thoạt đầu, thậm chí Cartasov còn thoáng có ý nghĩ, hay là nên cưới cô bé mồ côi đáng yêu, quán xuyến việc nhà và không nặng gánh họ hàng này. Lepa không hứng thú với rượu, không hút thuốc lá và hoàn toàn có thể để cho anh một thằng con kháu khỉnh khoẻ mạnh. Nhưng chẳng bao lâu sau một tình huống tầm thường của đám cưới không môn đăng hộ đối theo tính toán trở thành một tam giác tình càng tầm thường hơn: can thiệp vào sự việc là Victoria kiên quyết và tự tin, người chả khó gì kéo hoạ sĩ lên giường gần như là ngay trước mắt bạn gái. Cartasov mê say thực sự, còn Lena thăm lạng nhãn nhục lùi sang một bên theo thói quen nhường nhịn ưu thế hàng đầu cho Victoria xinh đẹp hơn. Tất cả những gì Cartasov kể về “chén trà” và “bữa ăn được nấu cho đàn ông”, là sự thật, nhưng không phải là toàn bộ sự thật.

Sau một thời gian nào đó Lena chuẩn bị lấy Colobov, và giữa cô, Victoria và Cartasov tăng thêm sự căng thẳng. Victoria xinh đẹp và may mắn phát điên vì hân học, rằng Lena, đã nhiều năm, từ thời trại mồ côi, luôn luôn là “bản phụ” của cô, đã biết cách lấy được chồng trước cả chính cô. Lena âm thầm đau khổ vì mối tình đối với Cartasov và hiểu một cách rõ ràng, đi lấy chồng, chỉ là để lấy chồng thôi. Chính Cartasov thì chửi rủa bản thân vì sự ngu ngốc và sự yếu đuối, đã nguyện rửa cái ngày khi cho phép những bản năng thô lỗ thắng lí trí, và thu hết can đảm để thuyết phục Lena tránh đám cưới này bằng mọi cách, bởi anh thấy rằng cô không yêu chàng rể, và biết rằng sau mọi sự ấy không chỉ là việc thiếu hi vọng có đám cưới với anh, Cartasov, mà còn cả cái mong muốn trẻ con ngốc nghếch dù chỉ một lần trong đời, dù là gì đó vượt lên mũ nhân Victoria. Một tuần trước ngày cưới Lena đến nhà Cartasov và nói:

— Anh Cartasov, hãy làm quà cưới cho em...

Và anh ta đã làm cho cô, tình nhân cũ của mình một món quà cưới mà cô xin: một tuần hoan lạc và đấm đui.

— Em thật muốn để Victoria biết được, - Lena nói mơ mộng khi duỗi dài trên giường. - Cứ để cô ta đau như em đã từng đau lúc ấy, khi bắt gặp anh và cô ta trên chính cái đi-văng này.

— Đừng ngốc nghếch, - Cartasov xua đi khi trong lòng lạnh buốt. Can đảm của anh có chẳng bao lâu, và triển vọng giải thích với Victoria bất trị và nóng nảy không làm anh mừng vui.

Và đầu thế, lúc ấy thậm chí anh còn thuyết phục Lena suy nghĩ lại và bỏ Colobov trong khi còn chưa muộn.

— Thế anh cưới em chứ? - có lần Lena hỏi. - Nếu anh đui Victoria và cưới em, em sẽ tống Colobov đi với quý.

Cô đã chuẩn bị đi làm và đang đứng trước gương, ăn mặc chu đáo và đang thoa phấn lên má.

— Em cho anh một ngày để suy nghĩ, - cô mỉm cười. - Em đi làm về, và anh sẽ nói “được” hay “không”. Nếu “được” thì cứ theo anh, sau hai ngày sẽ không có đám cưới. Còn khi đã là “không” - đừng trách, nhưng để em không bao giờ phải nghe thêm một lời nói xấu về Colobov. Hiểu chứ, người yêu quý của em?

Càng đến cuối ngày làm việc bao nhiêu Cartasov càng hiểu bấy nhiêu rằng, anh không đủ sức đuổi Victoria đi. Khi quan hệ tự nó hình thành là một chuyện, nhưng hoàn toàn lại khác khi phải sắp xếp và điều chỉnh nó một cách có ý thức. Nói gì với Victoria đây? “Anh đã sung sướng với em suốt cả năm, còn giờ bỗng trở nên tồi tệ ư? Vớ vẩn thế nào ấy. Mấy ngày trước mọi sự vẫn ổn thoả vậy mà hôm nay anh sẽ cưới bạn gái của em. Khi em quyến rũ anh, anh không chống, bởi vì em đẹp, còn qua đi một năm anh đã hiểu rằng em không phải là loại người để cùng lập gia đình và sinh con đẻ cái.

Cơn mê sáng. Và sau nữa. Lena lấy chồng, cuộc đời của cô được thu xếp, chứ thả Victoria khỏi mình - cô ấy sẽ ra sao với tính cách của cô ấy? Không, dù có nói gì đi nữa, chỉ trong sách vở mới đơn giản như thế: vứt bỏ một cô, đến với cô khác... Trong đời thực, mọi sự phức tạp hơn nhiều.

Và thế, Victoria ở lại với Cartasov, còn Lena lấy Colobov. Cartasov vẫn gắn bó như cũ với Victoria bất trị và hay thay đổi, đối xử với cô ta như với một đứa bé ngốc nghếch phải luôn luôn để mắt tới và là kẻ khi không ngỗ ngược, có thể ban tặng những giây phút ấm áp, hồn hậu và dịu dàng sung sướng đáng kinh ngạc. Cartasov thậm chí cảm thấy mình có trách nhiệm với cô bạn, luôn luôn lo rằng cô sẽ có ngày dính vào một chuyện gì đó, và mũi lòng suýt khóc khi nghe qua điện thoại giọng nói không tỉnh táo của cô: “Anh yêu, anh đừng lo, em vẫn ổn”. Quan hệ giữa Lena với chồng càng xấu đi bao nhiêu thì quan hệ giữa hai cô bạn càng tốt lên bấy nhiêu.

Victoria dần dần thôi giận dữ, tự nghĩ rằng chả có gì để mà ghen tị, còn Lena, về phần mình, mừng rằng dù Cartasov không quyết định cưới cô, nhưng cũng không trói buộc liên minh của anh với Victoria một cách chính thức. Định kì, khi Victoria rơi vào cuộc trác táng thường tình hay đi đâu đó với khách hàng, Cartasov gặp gỡ Lena, hoàn toàn không thấy trong việc đó có gì đáng trách và an ủi bản thân rằng cả hai người bọn họ đều bị lừa: Lena - bởi chồng, anh - bởi Victoria. Cứ thế kéo dài đến tận tháng 10 khi Victoria mất tích...

— Hãy xem, đã thành ra một cảnh như thế nào. Lena sẵn sàng vứt bỏ chồng vì Cartasov, nhưng anh không thể từ bỏ Victoria nổi, không đủ sức mạnh đạo đức. Với cái chết của Victoria, mọi sự đơn giản đi, anh thấy thế không?

Naxtia ngồi thoải mái hơn trên ghế băng và rút thuốc lá. Trensusev gỡ dây cổ chó, nói nghiêm khắc: “Đừng đi xa”, quay lại với Naxtia.

— Cô nghĩ, Lena có dính líu đến vụ giết Victoria?

— Hoặc cô ta hoặc Cartasov, hoặc lập tức cả hai. Đã nghĩ ra câu chuyện xé lòng về bệnh tâm thần của Victoria nhằm đổ cho sự biến mất của cô ấy. Thế nào? Giả thuyết hoàn toàn được. Và những lời khai của Lena về việc cô ta nói chuyện với Victoria đêm thứ sáu, ngày 22 tháng 10, cũng có thể là giả. Không thể nào kiểm tra nổi điều đó, lúc ấy chồng của Lena không có ở nhà. Chỉ có điều không hiểu là Victoria lang thang ở đâu suốt cả một tuần. Từ 23 đến 30 tháng 10 không ai trông thấy cô ấy, mà cô bị giết, xét theo kết luận của giám định viên, vào ngày 31 tháng 10 hay mồng một tháng 11. Cần kiểm tra một cách kĩ lưỡng nhất, trong suốt tuần đó Cartasov và Lena ở đâu. Từng bước một, chính xác đến từng phút.

— Một tháng đã qua, - Trensusev lắc đầu về nghi ngờ. - Bây giờ ai nhớ chính xác nổi khi nào và ở đâu đã trông thấy họ, đã nói chuyện gì với họ... Cơ hội của chúng ta là bằng không.

— Tôi đã chèo kéo được Dosenco chỗ Gordeev, cậu ấy là nghệ nhân về những việc như thế. Với cậu ấy - dù anh không muốn - vẫn nhớ ra.

— Cậu ta đánh vào đầu hay sao? - Tremúsev cười to.

— Anh cười khi khi là vô ích. Anh chưa thấy Dosenco trong công việc. Cậu ấy đã học một cách sâu sắc, đọc cả đống sách về các vấn đề trí nhớ và kỹ thuật trí nhớ. Cậu ấy sẽ rất có lợi cho anh.

— Cầu Chúa được như thế, - Tremúsev đồng tình, - thì tôi có chống đầu. Mà sao cô không hỏi tôi về khu Tây Nam?

— Thế ở đây có gì thú vị? - Naxtia ngẩng lên.

— Rất tiếc, chẳng có gì. Vụ xe đâm người bình thường. Loại như thế càng ngày càng nhiều và nhiều hơn. Tài xế đâm ngã một khách bộ hành và biến mất khỏi nơi xảy ra sự cố. Một ngõ bình lặng, đêm khuya, không có người nhìn thấy. Cư dân những ngôi nhà gần đó không trông thấy gì và không nghe tiếng xe kít phanh. Không phát hiện ra vệt bánh xe hãm phanh trên lòng đường, dù với thời tiết tệ hại thế này thì không thể tìm ra chúng, thậm chí là có đi nữa: nước ngập mắt cá. Trên quần áo Coxar tử nạn đã tìm ra các vi chất của sơn chiếc ô tô. Chiếc xe, xét mọi nhẽ, đã sơn lại hai lần, thoạt đầu nó màu xanh da trời, sau đó là màu nâu sôcôla, còn giờ đây có màu gọi là “nhựa đường ướt”. Toàn bộ chỉ có thế.

Theo khẳng định của các nhà giám định, độ cao của cú va đập chứng tỏ rằng, đúng nhất đó là loại xe nội của chúng ta, chứ không phải mác ngoại. Chẳng còn gì hơn.

— Thế bản thân Coxar? Ông ta là người thế nào?

— Coxar, bốn mươi hai tuổi, tốt nghiệp đại học y khoa, nhưng làm nghề y chỉ bốn năm, sau đó thu xếp làm biên tập trong nhà xuất bản “Y học”. Từ đó chỉ làm việc trong lĩnh vực nhà xuất bản, len vào tạp chí “Sức

khỏe", những năm gần đây chuyển sang hoạt động kinh doanh, tổ chức xuất bản những sách mỏng về cây cỏ thuốc, y thuật và ngoại cảm. Chức vụ cuối cùng - phó tổng biên tập tạp chí "Cô chủ nhỏ" được tính dành cho người về hưu và các bà nội trợ. Thực đơn, lời khuyên, chuyện đàm tiếu, truyện trinh thám, những chú giải chi tiết các chương trình tivi và đủ thứ trong tinh thần ấy. Có vợ, hai đứa con.

— Đáng buồn, - Naxtia thở dài. - Tiếc cho ông ta - Chúng ta đành phải hồi phục lại dây xích dựa vào lời khai của Cartasov và bác sĩ.

— Cô nghĩ, điều đó sẽ cho gì đó chẳng?

— Ai mà biết nó? Nhưng cần phải thử xem. Cartaspy phải giải thích thế nào đó với Coxar, tại sao anh ta cần sự tư vấn của bác sĩ tâm thần. Còn Coxar, đến lượt mình, thoả thuận trước với bác sĩ, hoàn toàn có thể nói với ông ta rằng người quen của ông ta có vấn đề gì. Biết đâu Cartasov đã nói gì đó với Coxar, dẫu chỉ một lời mà sẽ không nằm trong huyền thoại về bệnh tật của Victoria. Hôm nay lúc 5 giờ 30 tôi có cuộc gặp với bác sĩ này.

Con béc giê tên gọi Kirill đã dạo chơi thoả, đi lại gần ông chủ và lịch sự ngồi xuống cạnh chân anh: tế nhị đặt đầu lên đầu gối anh.

— Nó to quá, - Naxtia nói vẻ kính trọng. - Nuôi nổi nó chắc chẳng tiền nào cho đủ.

— Điều đó thì chính xác, - Trenursev khẳng định, gãi gãi sau tai con chó. Sự nuôi dưỡng đúng cho một con chó thể này đáng giá một đồng tiền khổng lồ.

— Thế cách nào anh xoay xở nổi?

— Khó lắm. Cô thấy tôi ăn mặc thế nào? - anh chỉ chiếc quần bò cũ, chiếc áo bludông không còn mới, đôi giày, dù được đánh xi cẩn thận nhưng đã tã.

— Tôi không rượu, không thuốc lá, tôi không vào nhà hàng, không ăn uống trong nhà ăn công cộng, tôi đem bánh cặp thịt từ nhà đi. Một chế độ tiết kiệm nghiêm khắc! - Anh cười to. - Thật ra, Irina của tôi kiếm ra được gấp đôi tôi. Cô ấy cho tôi ăn cho tôi mặc, còn mối quan tâm của tôi - chiếc xe và Kirill.

— Anh gặp may. Thế cái người không có một Irina như thế thì biết làm gì? Với đồng lương của tôi của anh thì không thể cho phép có cả xe hơi lẫn chó to. Cứ thế này chúng ta chỉ chết đói. Thôi, ta đi làm việc vậy.

o O o

Cuộc nói chuyện với bác sĩ, người mà Cartasov đã đến tư vấn, liên quan tới Victoria, thực tế không đem lại gì mới, ngoại trừ việc là Naxtia một lần nữa tự khẳng định sự thiếu chu đáo của đồng nghiệp Larsev. Ngay từ lần đầu tiên khi chị đọc biên bản hỏi cung phó tiến sĩ y học Maxlenicov, chị đã cảnh giác rằng bác sĩ đã đưa ra chẩn đoán gián tiếp với sự tin chắc như thế. Theo như chị rõ, các bác sĩ không bao giờ làm điều đó, đặc biệt là các bác sĩ tâm thần. Nếu xét theo biên bản, bác sĩ Maxlenicov không hề nghi ngờ chuyện Victoria thực sự bị bệnh nghiêm trọng và cần đưa vào viện cấp tốc.

— Chúa phù hộ chị, - bác sĩ tâm thần vẫy tay, khi Naxtia hỏi ông về điều đó. - Đó là một sai lầm thô thiển nhất. Chị biết đấy, trong những trường hợp như thế chúng tôi quay cuồng như trong lòng chảo, liên hồi thốt ra “có thể là”, “trong một số trường hợp”, “rất giống”, “đôi khi vẫn có” và tương tự, chúng ta cố hết sức chỉ để không nói gì đó khẳng định. Để dự đoán, chúng tôi cần không dưới một tháng theo dõi bệnh nhân, mong là trong bệnh viện, mà kể cả khi ấy, đôi lúc cũng không thể tự tin khẳng định điều gì đó, còn gián tiếp thì, xin lỗi, không thể. Không một bác sĩ đứng đắn nào lại cho phép bản thân điều đó.

— Đó là chữ kí của ông?

Naxtia chìa cho Maxlenicov tờ biên bản do Larsev lập.

— Của tôi. Có gì đó không như thế chẳng?

— Ông đã đọc biên bản trước khi kí nó chứ?

— Không. Tôi không có cơ sở để không tin đồng nghiệp của chị. Mà có chuyện gì vậy?

— Xin ông hãy đọc biên bản và nói, ông có thoả mãn với tất cả trong đó không?

Maxlenicov chăm chú đọc biên bản được viết bằng nét chữ nhỏ khó đọc của Larsev. Đến nửa chừng trang thứ hai, ông giận dữ vứt những tờ giấy xuống bàn... - Từ đâu ra điều đó? - ông hỏi tức tối. - Tôi nói hoàn toàn không như thế. Hãy xem ở đây đã viết: “Cô người quen của anh cần nhập viện không chậm trễ, bởi đang ở ngưỡng bệnh tâm thần cấp tính”. Ý là tôi đã nói với Cartasov như thế. Thế nhưng trong thực tế tôi nói với anh ta rằng, nhất thiết phải đưa cô người quen của anh ta đến gặp bác sĩ. Không loại trừ là cô ta có thể bị ốm thật, và bác sĩ sẽ xem, cô ta có cần chữa trị hay không. Thế nhưng cần sẵn sàng, nếu bác sĩ xác định cô ta bắt đầu có bệnh tâm thần cấp, cần yêu cầu cô ta nhập viện. Chị có thấy sự khác nhau không? Đồng nghiệp của chị đã vứt bỏ từ những lời khai của tôi mọi sự ngờ vực và nói chung đặt mọi thứ chân chống lên trời. Còn đây? “Trạng thái như ở cô ấy, được gọi là triệu chứng Candinxki- Clerambo”. Từ đâu tôi có thể biết chính xác trạng thái của cô ta thế nào?! Tôi đã tận mắt nhìn thấy cô ta đâu! Tôi nhớ là đã nói: “Những dấu hiệu mà anh kể với tôi có thể rất đặc trưng đối với triệu chứng...” Không, tôi không còn hiểu nổi, sao có thể xuyên tạc những lời của tôi như thế!

Maxlenicov tức giận không phải chuyện đùa. Còn Naxtia, lần nữa lại rơi vào vai “kẻ gánh chịu”, những cơn giận dữ mà ai cũng có thể đổ lên chỉ cần không lười, cảm thấy rằng trong chị đang sôi sục sự điên giận đối với

Larsev. Có thể vội vàng và rút gọn sự trình bày, nhưng không thể bóp méo những lời khai!

— Nào chúng ta cùng ghi lại lời khai của ông một lần nữa, - chị nói về nhãn nhện. - Tôi sẽ cố ghi lại đúng từng lời, còn sau đó nhất định ông phải đọc lại hết. Mọi sự bắt đầu từ đâu?

— Vào tháng 10, có người bạn học cũ đến gặp tôi. Coxar đã nhờ tôi tiếp Cartasov, người quen của anh ta để tư vấn. Coxar giải thích với tôi rằng, Cartasov lo cho tình trạng sức khỏe của bạn gái mình, người đã nảy ra những ý tưởng không buông tha rằng có ai đó xem trộm giấc mơ của cô ấy và tác động lên cô ấy bằng radio...

Naxita cố gắng ghi lại những lời khai của bác sĩ Maxlenicov, buồn rầu nghĩ rằng lại chỉ là sự vô ích. Chị đã không thể tìm ra sự khác nhau giữa lời khai của Cartasov và của Maxlenicov. Điều đó vẫn không một chút gỡ bỏ mối nghi ngờ khỏi người hoạ sĩ, nhưng cái sợi chỉ mà Naxtia muốn bấu lấy, lại tuột khỏi tay. Ôi chao Larsev! Sao anh không chịu mất thêm một giờ trò chuyện với Lena cơ chứ? Tại sao anh không làm cho rõ, Cartasov làm cách nào đã tìm được bác sĩ Maxlenicov? Cả một tháng trời bị mất toi vô ích. Giả thuyết về sự biến mất của Victoria liên quan với sự mất định hướng trên cơ sở bệnh tâm thần đã đòi hỏi những nỗ lực khổng lồ để kiểm tra, mà tất cả chỉ vì anh, Larsev, tự cuốn theo giả thuyết này và đã lập biên bản theo hướng này, bỏ đi những chi tiết mà anh cho là không cần thiết, vì đơn giản là anh không có thì giờ. Tất nhiên, không loại trừ rằng cái giả thuyết này là đúng, nhưng mà song song với nó vẫn có thể kiểm tra cả những giả thuyết khác mà chính là để làm rõ chúng lại thiếu đúng những thông tin mà anh coi thường. Anh là con người trần tục, lòng anh luôn đau vì con gái đang một mình ngồi ở nhà và dần dần có thể buông xuôi tất cả, nhưng...

Naxtia viết xong biên bản và chìa nó cho Maxlenicov.

— Ông hãy đọc kĩ cho. Dù chỉ một từ không đúng ý ông, chúng ta sẽ sửa lại. Sau đó hãy kí dưới từng trang. Có thể gọi nhờ điện thoại của ông không?

— Mời chị. - Bác sĩ đẩy điện thoại gần lại chị. - Bấm thêm số 9.

Naxtia bấm số của Olsanxki.

— Tôi là Naxtia, chào anh. Có gì mới không?

— Có, - giọng nam cao của công tố viên trong ống nghe, - Đã có sự giám định về cuộn băng.

— Trong nó có gì? - Tim chị như thắt lại và đập nhanh.

— Ghi âm trên cuộn băng số 1 bị xoá. Trong các ghi âm khác cũng ở cuộn băng này không có giọng của Lena. Thoả mãn chưa?

— Không biết nữa. Tôi phải suy nghĩ đã.

— Thì nghĩ, nghĩ đi. Mai tôi vắng mặt cả ngày, tôi đi đến một thử nghiệm điều tra. Nếu cần gấp, hãy tìm tôi qua công an khu Bắc, đồn “Otradnoie”.

o O o

...Từ bệnh viện tâm thần số 15 nơi bác sĩ Maxlenicov làm việc, Naxtia đi về nhà, trên đại lộ Siolcovxki. Đường đi không ngắn, và qua thời gian đi chị đã kịp một lần nữa tự khẳng định trong ý nghĩ rằng những nghi ngờ đối với Carlasov không phải là thiếu cơ sở. Nếu ai đó, ngoài chính Cartasov, cần phải huỷ ghi âm trên băng, anh ta đơn giản xoá toàn bộ hoặc ăn cắp cuộn băng tai hại này. Nhưng Cartasov, vốn giữ các cuộn băng cũ cho lúc cần đến, chắc không bao giờ làm như vậy. Chính trong phong cách của anh ta hẳn là sẽ chỉ xoá một lời ghi âm duy nhất, chính là đoạn ghi có thể vạch

trần sự liên đới của anh ta đến vụ sát hại Victoria mà vẫn giữ được những ghi âm khác để “phòng xa”. Naxtia gần như tin chắc rằng đoạn băng bị xoá đã chiếu tia sáng lên sự mất tích của cô gái.

Đưa cho Gordeev tờ giấy với nhiệm vụ tiếp theo của Dosenco, Naxtia đóng cửa ở trong phòng của mình. Hôm nay chị quyết định làm việc tại phòng chứ không chạy loạn khắp nơi. Đã đến lúc sắp xếp lại các ý tưởng, còn toàn bộ thông tin hiện có - thành một cái gì đó gần như là hệ thống.

Chị cắm ấm điện, lấy trên bàn hộp cà phê hoà tan và gói đường, xích cái gạt tàn lại gần, bày ra mấy tờ giấy trắng, viết lên mỗi tờ một tiêu đề mà chỉ mình chị hiểu, và chìm vào công việc.

Thời gian trôi đi, cái gạt tàn đã đầy đầu mẩu, những tờ giấy đầy những câu, những lời riêng biệt, những ô vuông, những vòng tròn và những mũi tên...

Khi có tiếng gõ cửa, chị quyết định không mở cửa. Nếu thủ trưởng cần, ông sẽ gọi điện thoại nội bộ. Còn nói chuyện với các đồng nghiệp thì chị hơi sợ. Chị muốn tránh cái tình huống khi cần phải nhìn vào mắt và mỉm cười thân ái còn trong lòng thầm nghĩ: “Có phải bạn là kẻ mà Gordeev nói đến?”

Nhưng người ngoài cửa không bỏ đi, vẫn kiên trì gõ. Naxtia lại gần cửa và xoay chìa khoá trong ổ. Đứng trên ngưỡng cửa là Larsev.

— Xin lỗi, Naxtia, tôi cần gọi điện thoại gấp mà trong phòng bọn tôi, Corotcov cứ buồn đưa lê mãi.

Mặt Larsev lồm vào, anh gầy đi trông thấy qua một năm nay, khuôn mặt xám ngắt. Khi anh quay số, Naxtia nhận thấy tay anh run run.

— Nadia à? Con đã ở đâu?.. Hôm nay con có năm bài học, con phải đến lớp đúng vào một giờ rưỡi... A, thế... thôi được... Con ăn trưa chưa?..

Tại sao?.. Vừa ghé vào à?.. Những điểm gì?.. Giỏi lắm... Bé thông minh ạ.. Tại sao hai điểm địa lí?... Không đem bản đồ thi đến hả?... Thôi được, con yêu ạ, ta sẽ qua nổi thôi, bố sẽ cố mua, bố hứa đấy... Đến bạn nào? Iulia nào? Cùng lớp con hả? - Từ nhà hàng xóm? Thế con quen với bạn ấy như thế nào? Trong sân ư? Bao giờ? Nadia à, có thể, tốt hơn để bạn ấy đến nhà mình chơi? Chà, chơi vi tính... Thế thì tất nhiên. Iulia có điện thoại không?... Không biết à?... Thế họ bạn ấy là gì? Con cũng không biết!. Nhưng ít ra thì địa chỉ, số nhà... Cũng không biết? Thôi, thoả thuận thế này nhé. Giờ con ăn trưa đi, rồi sau nửa giờ bố sẽ gọi cho con lần nữa, lúc ấy ta sẽ quyết định về Iulia. Và đừng quên, trên cửa sổ có xoong nước quả đấy. Chào con! - Larsev đặt ống nói và nhìn Naxtia vẻ có lỗi.

— Có thể gọi được nữa không?

— Gọi đi. Anh đúng là con chó gác cổng, anh Larsev ạ. Tại sao con gái không thể đến nhà bạn gái chơi vi tính chứ?

— Bởi vì tôi cần phải biết chính xác, nó đi đâu và để làm gì và trở về nhà như thế nào. Năm giờ trời đã tối. Alo! Chị Acaterina đấy à? Chào chị, tôi là bố của cháu Nadia. Xin lỗi đã làm phiền chị, tình cờ chị có biết trong nhà của chị có một gia đình có cháu gái tên là Iulia chừng 11 tuổi không? Nhà Obraxov à? Họ là người thế nào? Có thể, chị biết số điện thoại và số căn hộ của họ? Cảm ơn, cảm ơn lắm, chị Acaterina nhé. Thêm câu hỏi nữa: ban ngày ở đó có người lớn nào không? Bà nội à? Tên bà là gì? Cảm ơn chị nhiều lắm. Chị là thiên thần hộ mệnh của tôi, tôi biết làm gì nếu thiếu chị! Chúc chị may mắn!

— Ôi chà, - Naxtia khâm phục.- Những khả năng điều tra của anh mà đem đi phụng sự cho lợi ích xã hội thì tuyệt quá.

Và chị vội nín bật. Chị hoàn toàn không muốn thảo luận với Larsev về chất lượng công việc của anh, đặc biệt qua tháng gần đây. Chị đã hứa với Olsanxki là không thể hiện thái độ với Larsev. Ngoài ra, sự thể hiện đó tất

yếu dẫn đến việc bàn bạc các chi tiết vụ điều tra án mạng Victoria. Mà điều đó thì Gordeev đã cấm chị. Nhưng hình như Larsev không để ý đến những lời nói sơ suất của chị.

— Bao giờ cô có con gái 11 tuổi, cô sẽ hiểu hết. Hàng ngày tôi phải nhét vào đầu nó những chân lí hiển nhiên liên quan đến những bà cô ông chú không quen biết, và dù thế, nếu nó đi học về muộn chỉ mười phút thôi - tôi bắt đầu lo thót tim. Tôi liên tục nhắc: đừng chạy sang đường trước mũi xe, hãy qua đường ở nơi nào có đèn hiệu, trước hết nhìn sang bên trái, sau đó - sang phải, vòng qua xe buýt từ phía sau, tàu điện - từ phía trước. Thế mà suốt ngày vẫn run như lá liễu, tưởng tượng ra nó dưới bánh xe... Ôi, Naxtia ạ, - giọng anh run lên, mắt rực sáng, - cầu Chúa đừng bắt cô phải chịu sự đau đớn như thế ngày ngày. Vợ với đứa bé đã là quá đủ với tôi rồi, thêm một nỗi đau nữa tôi không chịu nổi... Có thể, tôi gọi thêm nhé?

— Gì mà anh hỏi hoài vậy? Tất nhiên là có thể.

Làm quen qua điện thoại với bà của bé Iulia, cô bé có vi tính, và nhận được từ bà lời hứa rằng Nadia sẽ được cho về nhà khi trời còn sáng hoặc có ai đó trong số người lớn đưa nó về đến nhà, Larsev gọi cho con gái và cho phép cháu đến bạn gái chơi. Naxtia nhìn anh và nghĩ rằng, phải rất là vô tâm để trách cứ anh làm việc yếu kém. Không, Olsanxki không thể mở miệng nói chuyện với Larsev. Và chị cũng vậy.

o O o

Nhìn thấy từ xa mái tóc vàng bù xù quen thuộc, Naxtia ngạc nhiên. Có lẽ, đã nhiều năm, lần đầu tiên Alexei đến đúng giờ. Họ thoả thuận gặp nhau trong metro để cùng đến thăm bố dượng của Naxtia. Leonid Petrovich thực hiện lời hứa, định làm quen Naxtia với người phụ nữ đang làm đẹp cho sự cô đơn xa vợ của ông.

Trong đời, Naxtia chưa bao giờ đi đâu trễ muộn. Chị vốn lười và chậm chạp, không thích đi nhanh, còn thậm chí chưa hề nghĩ đến cái việc chạy đuổi theo xe buýt. Sức khoẻ chị không tốt, và đôi khi trong oi bức và sự chen lấn chị cảm thấy tồi tệ đến mức buộc phải ra khỏi xe buýt hoặc toa metro khi chưa đi đến bến cần thiết, và ngồi hồi lâu trên ghế băng, hít lọ dầu satui mà chị luôn đem theo trong xách. Lưu ý đến sự yếu ớt của mình, Naxtia lên kế hoạch các tuyến đi với một dự trữ thời gian lớn và thường đến nơi trước giờ hẹn. Nhưng với anh bạn Alexei của chị thì không thể nói được như thế. Một nhà toán học tài ba, ba mươi tuổi trở thành tiến sĩ khoa học, anh đãng trí và hay quên, điều đôi khi làm Naxtia điên tiết, khi lẫn lộn ngày thứ hai với mồng hai, còn bến Bibirevo với Biriulevo.

— Anh làm em kinh ngạc muốn chết, - Naxtia nói khi hôn vào má anh. - Tại sao anh không trễ như vẫn thường thấy?

— Một trường hợp sự cố. Sẽ không lặp lại hơn.

Alexei đùa bỡn kéo tai chị, đỡ lấy khuỷu tay và dẫn chị nhanh đến băng chuyền.

— Bà lão, gì mà có vẻ rầu rĩ thế, chuyện gì đã xảy ra? - Anh hỏi khi họ đi trên ngõ hẻm sầm tối từ metro về phía nhà bố mẹ Naxtia đang sống.

— Em căng thẳng, - Naxtia đáp gọn.

— Vì chuyện gì? - Vì người đàn bà kia ư?

— Vâng.

— Chính em xin được làm quen cơ mà.

— Nó là thế, nhưng dù sao... Em bị kích động, thậm chí không biết vì gì nữa.

Nhờ đâu em lại thích bà ta?

— Thì có gì xấu trong việc đó?

— Thế còn mẹ thì sao? Lúc ấy thì em phải cân bằng thái độ của mình giữa bà ta với mẹ.

— Em hơi nói quá đấy, Naxtia ạ. Còn nếu em không thích, em đành phải xem lại thái độ của mình đối với bố dượng, thế chứ?

— Chính thế. Và nói chung, tình huống nó thế nào ấy... Lập lờ. Có thể, em bày ra trò này là vô ích chẳng?

— Khi em đã bày ra, nghĩa là không vô ích. Em vốn thông minh, chẳng làm gì vô ích cả. Thôi giật cục lên nữa đi.

— Đừng an ủi em, anh yêu. Bên trong em mọi thứ run lên. Ta hãy đứng lại, em hút thuốc đã.

— Nghe này, em có khi nào đó thành người lớn được không? Xử sự như một cô bé con: tốt - xấu, thích - không thích.

Họ dừng lại cạnh cổng nhà bố mẹ. Naxtia ngồi xuống ghế băng và lôi bao thuốc lá trong xách ra. Rút một hơi dài, chị cầm tay Alexei và áp lên má mình.

— Anh Alexei, em là con ngốc. Nào, hãy làm em tỉnh ra, hãy nói gì đó thông minh đi để em trấn tĩnh lại. Em thật xấu hổ, hết như đã phản bội mẹ.

Alexei ngồi xuống cạnh Naxtia, âu yếm ôm hai vai chị.

— Em đúng vẫn là một đứa bé, Naxtia ạ. Em đã ba mươi ba tuổi, thế mà em vẫn không sao hình dung nổi thế nào là gia đình và cuộc sống vợ chồng.

— Anh hình dung được chứ? Cũng là chuyên gia về những vấn đề hôn nhân cơ đấy. Anh là một gã độc thân mọc râu rồi.

— Anh lại là khác. Từ trước đến giờ anh sống với cha mẹ và quan sát quan hệ của họ hàng ngày. Còn em từ lâu đã sống một mình, và quên mất rằng điều đó là thế nào sau khi suốt nhiều năm trời chia sẻ với ai đó mái nhà và các vấn đề sinh hoạt. Tiện thể, chung chăn chiếu nữa. Vậy nên hãy thôi ăn năn vội vã đi. Hút nhanh lên rồi chúng ta đi thôi.

— Anh Alexei, anh biết em đã nghĩ gì không?

— Nếu lúc ấy em không nạo thai, thì con chúng ta bây giờ đã mười ba tuổi.

— Sao anh đoán được?

— Thì anh cũng đang nghĩ về điều đó lúc này. Mà thêm nữa, Naxtia ạ, chúng ta quen nhau gần hai chục năm rồi. Anh đã học được cách đọc ý nghĩ của em.

— Thật ư? Thế anh hãy đọc tiếp đi.

— Em nghĩ rằng, nếu em để đứa bé lại và lấy anh, thì bây giờ hẳn em không phải dằn vò bởi câu hỏi, đạo đức đến mức nào việc em làm quen và ngồi cùng một bàn với bồ của bố dượng trong khi ông ấy vẫn còn là chồng của mẹ em. Chắc đơn giản em sẽ chẳng nghĩ đến nữa. Mà cũng có thể, thái độ đối với vấn đề cũng khác.

Đúng không?

— Anh yêu, anh muốn em nói thật không?

— Hãy nói sự thật của em đi và chúng ta đi thôi, anh đã có người chờ ở đây trong khi em vẫn chưa hết bị kích động.

Anh đứng lên và nắm tay kéo Naxtia. Chị chậm chạp đứng dậy.

— Nào, sự thật em đã hứa đâu? - Anh mỉm cười hỏi.

— Em rất yêu anh. Nhưng đôi khi anh làm em sợ.

— Em chỉ nói dối thôi, - Alexei nói nhỏ và thận trọng vuốt má chị. - Nếu em yêu anh thì đã không giữ anh lại ngoài trời lạnh, khi những chú gà tơ nổi tiếng của dưỡng đang chờ chúng ta. Còn người có khả năng làm em sợ thì chưa sinh ra trên đời.

o O o

Naxtia lắng nghe tiếng thở đều của Alexei. “Hình như ngủ rồi, - chị thầm nghĩ. - tại sao ông trời lại phân chia ơn huệ của mình không công bằng thế nhỉ? Một số nhắm đến mười đã ngủ khì. Còn những người khác kiểu như ta, thiếu thuốc ngủ thì có thể nằm đến sáng với mắt mở trừng trừng”.

Chị đứng lên khỏi giường, khoác chiếc áo choàng bông ấm và nhón chân đi ra bếp. Trong căn hộ rất lạnh bất kể lò sưởi hoạt động hết cỡ, bởi vì các khe hở rất lớn ở các khung cửa sổ và giữa cửa ra ban-công với mép khung trên. Chẳng có ai sửa sang chúng, mà chèn bông hay giẻ thì Naxtia vốn lười. Chị bật bốn ô bếp gas, và sau mấy phút hơi ấm ngọt ngào đã tràn đầy.

Naxtia lật lại trong trí những sự kiện ngày hôm qua.

Anh Alexei đã đúng, không nên lẫn lộn quan hệ cha con với quan hệ của cha mẹ với những người khác. Sự căng thẳng gò cứng Naxtia trước cánh cửa căn hộ của bố mẹ, dần dần qua đi, bạn gái của Leonid Petrovich là một phụ nữ tuyệt vời dễ mến, hoàn toàn không giống mẹ Nadejda. Alexei cố hết sức là người dí dỏm và lịch lãm, và anh đã khá đạt. Chỉ ít, anh đã tuyệt đối chinh phục được người phụ nữ mới quen. Bố dưỡng, có vẻ thoả

mãn với mọi thứ, cho họ ăn những chú gà tơ nướng tuyệt hảo, không có thái độ ỡm ờ hay thô thiển với bà khách, và rốt cuộc Naxtia đã thấy nhẹ nhõm hẳn. Nhưng một cảm giác mơ hồ về sự có lỗi với mẹ vẫn tiếp tục hiển hiện ngay cả bây giờ. Chị ngập ngừng nhắc ông nói và quay mã số điện thoại đường dài ở Thụy Điển xa xôi nơi còn chưa khuya như ở Moskva.

— Naxtia, có chuyện gì vậy con? - bà Nadejda lo lắng hỏi.

— Chẳng có gì đâu ạ. Đơn giản là lâu quá rồi mẹ không gọi điện thoại.

— Mọi việc của con ổn chứ? - bà mẹ vẫn tiếp tục chất vấn: bởi là quá khác thường cái việc chị tự gọi cho bà, mà lại vào một giờ thế này nữa.

— Mọi việc của con tốt cả mẹ ạ, đừng lo. Con hoàn toàn yên lành.

— Thế bố?

— Ông cũng thế. Hôm nay con và anh Alexei vừa ở chỗ dựng. Dựng cho chúng con ăn gà tơ hết xây.

— Con không nói dối mẹ đấy chứ? Ở nhà đúng là mọi sự tốt đẹp thật chứ?

— Thật mà. Chẳng lẽ nhất thiết phải có gì xảy ra thì chúng ta mới gọi cho nhau à? Đơn giản là con nhớ.

— Mẹ cũng nhớ con, con gái ạ. Ở chỗ làm có gì không?

— Vẫn như thế. Ngày 12 tháng 12 con bay đi Roma với phái đoàn công an bọn con.

— Thật thế ư! - bà mẹ kêu lên mừng rỡ. - Tuyệt làm sao! Chúc mừng con.

Con nói bao giờ bay?

— Ngày 12, quay về ngày 19.

— Sao trước đây con không nói? Trong giọng bà Nadejda có sự rầu rĩ.
- Chắc gì mẹ kịp làm thị thực, nhưng mẹ sẽ cố. Từ 14 đến 17 ở Pháp có cuộc hội thảo của các nhà ngôn ngữ học, phát biểu của mẹ được lên kế hoạch vào ngày 15, và nếu mẹ kịp với thị thực xuất cảnh, thì sẽ gặp con tại Roma. Sẽ tìm con ở đâu?

— Con không biết. Thế tìm mẹ?

— Mẹ cũng không biết - bà mẹ cười to. - Chúng ta sẽ làm thế này. Nếu mọi sự đúng theo ý muốn, chúng ta sẽ gặp nhau lúc 7 giờ ngày 16 trên quảng trường cạnh nhà thờ Thánh Pie. Quảng trường hình tròn, rộng, nhìn rõ từ xa. Con sẽ không bị lạc đâu. Thoả thuận thế nhé?

Naxtia có phần luống cuống trước sự dứt khoát của mẹ.

— Nhưng mẹ ạ, con không đi một mình, mà với một nhóm cán bộ. Từ đâu con biết được lịch trình của bọn con thế nào. Nhỡ đâu chính ngày 16 con lại không thể dứt ra được?

— Vớ vẩn, - mẹ cắt ngang chị một cách kiên quyết. - Mẹ sẽ đợi con đến 8 giờ. Nếu con không đến, ta sẽ gặp nhau ngày hôm sau, và cứ thế tiếp theo. Mẹ sẽ cố gắng sắp xếp mọi sự và sẽ đợi con đấy, con nghe thấy chưa?

— Được rồi, mẹ ạ, - Naxtia gấp gấp nuốt nước bọt, cố giấu mẹ là nước mắt chị đang rơi như mưa trên má. - Nhất định con sẽ đến.

— Ngoại ngữ của con ở mức nào rồi? - bà mẹ hỏi một cách nghiêm khắc. - Con còn nhớ dù là một chút hay quên sạch rồi?

— Mẹ đừng lo, ở đây có thể dùng tiếng Anh cũng ổn.

— Không, bé con ạ, không thể được. Hãy hứa với mẹ là con gắng nhớ lại tiếng Italia. Thuở nhỏ con biết nó tốt lắm kia mà.

— Mẹ ơi, tuổi thơ của con đã qua lâu rồi. Con làm việc từ sáng đến tối và không tin chắc là sẽ tìm ra thì giờ để học. Mẹ đừng giận nhé.

— Mẹ có giận gì đâu, - Naxtia tin chắc rằng mẹ mỉm cười khi nói những lời này. - Mẹ tự hào về con, Naxtia ạ. Và cấm khóc đấy. Con nghĩ mẹ không nghe con khụt khịt mũi à? Đi ngủ đi và đừng phung phí cái sức khoẻ yếu ớt của mình bằng những dằn vò ngược nghếch. Hãy nhớ, mỗi tối lúc 7 giờ, cạnh nhà thờ Thánh Pie. Hãy hôn dương, và cả Alexei thay mẹ.

Naxtia chậm chạp thảõng nghe xuống máy và chỉ lúc đó mới nhận ra Alexei đứng im ở cửa bếp.

— Sao? Yên tâm rồi chứ? - anh cười mỉa hỏi. - Đã tin chắc là mẹ vẫn yêu em như cũ chứ?

— Em đánh thức anh à? - chị lấp bắp vẻ có lỗi. - Xin lỗi nhé.

— Trời ơi, thực chất em đúng là trẻ con, - Alexei thở dài.

Họ ngồi thêm nửa giờ trong phòng bếp ấm áp cho đến khi Naxtia hoàn toàn trấn tĩnh lại.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ngồi ở cuộc họp buổi sáng chỗ Gordeev, Naxtia nhìn trộm các đồng nghiệp của mình, quay đi trở lại với ý nghĩ: ai trong số họ? Một số chị biết rõ hơn, số khác - biết ít hơn, nhưng không hề nghi ngờ một người nào lại là kẻ lừa đảo và phản bội.

Dosenco. Thám tử trẻ nhất của Gordeev, người cao, mắt đen. Đôi khi ngây thơ và cảm động đến nức cười, còn đôi khi làm kinh ngạc bởi sự tinh táo của lí trí và sự khéo léo chuyên nghiệp. Luôn ăn mặc lịch sự, chải chuốt, quần áo là ủi kĩ. Có lẽ, toàn bộ tiền lương được ném vào quần áo. Nhưng lẽ nào ăn mặc đẹp là tật xấu? Năm được Dosenco chỗ nào? Bằng tiền ư? Phải, có lẽ thế. Hay bằng đàn bà. Nhưng cậu ta độc thân, vậy nên không thể tống tiền cậu ta được, hoạ chăng tống tiền cô ta, nếu cô ta có chồng.

Corotcov. Sống với vợ, con trai và mẹ vợ bại liệt sau cơn đột quỵ trong căn hộ hai phòng tí xíu. Nhiều năm xếp hàng đợi phân nhà, đến giờ vẫn chưa đợi nổi. Giờ đây việc xây dựng của nhà nước đã bị giảm bớt, mà để mua được nhà thì lương công an chẳng bao giờ đủ. Naxtia rất thân với anh, luôn luôn biết rõ những phi vụ ái tình, những chiến thắng nho nhỏ và những bi kịch be bé của anh. Corotcov rên rĩ than vãn hết với chị, còn chị an ủi anh và cho những lời khuyên thông thái mà chủ yếu quy lại là để, cầu Chúa, đừng làm tổn hại đến gia đình. Một năm rưỡi nay Corotcov có cuộc tình ổn định với một phụ nữ vốn là nhân chứng một vụ án mạng. Vốn đa tình, nhanh bùng cháy và chóng tắt, anh đã phá vỡ kỉ lục của bản thân về độ bền trong mối tình này. Chị tình nhân của anh có hai con trai, và Corotcov quyết định dứt khoát là chờ đợi khi bọn trẻ lớn rồi, anh sẽ cưới chị ta. Anh

có cần tiền không? Cần, mà cần rất nhiều cơ. Điều đó có nghĩa hay không để anh đi tới chỗ phản bội?

Xeluanov, một trong những cán bộ có kinh nghiệm nhất trong Phòng của họ, một người thích đùa, khôi hài, bày trò, đôi khi thô lỗ. Nhưng có thể ngay lập tức thay đổi, trở nên nghiêm nghị, lao đến giúp đỡ, dù điều đó có thể anh phải trả giá như thế nào. Xeluanov đã li dị, chị vợ không chịu nổi tính cách khó chịu của anh cùng với ngày làm việc không có chuẩn mực, đã đem các con đi với anh chồng mới về Voronej. Naxtia biết rằng đôi khi, lừa dối ban lãnh đạo một cách trắng trợn và tỏ vẻ như đang làm việc, Xeluanov bay về Voronej để sống với các con mấy tiếng đồng hồ và ngay trong chiều hôm ấy quay về. Sau mỗi chuyến đi anh lại say khướt và hai ba ngày sống u ám và trầm cảm. Anh ta chẳng? Biết đâu những chuyến đi này liên quan với việc thực hiện những nhiệm vụ của ai đó, chứ không phải chỉ là muốn gặp các con?

Lexnicov, người điển trai được thừa nhận, người làm tất cả các phụ nữ trẻ ở Petrovca 38 sần gan héo ruột. Khác với Xeluanov khôi hài và mở rộng lòng mình với bất cứ ai, Lexnicov hiếm khi mỉm cười, luôn kín đáo và rất nghiêm nghị, thậm chí là một kẻ khó gần. Naxtia hoàn toàn không biết gì về cuộc sống gia đình của anh ngoài việc anh đã lấy vợ lần thứ hai và mới trở thành ông bố. Có phải anh ta là con ngựa đen hay không? Có thể năm anh ta ở chỗ tự cao, ở chỗ thăng tiến trên bậc thang danh vọng...

Những suy tư không vui của chị bị thủ trưởng cắt đứt. - Cô Naxtia, tôi đang hỏi cô đấy. Tỉnh dậy đi.

— Tôi nghe đây, thưa chú Gordeev, - Naxtia rùng mình.

— Hãy kéo thực tập viên Meserinov vào công việc, cô sẽ là người hướng dẫn cậu ta. Từ ngày hôm nay cậu ấy chịu sự quản lý của cô.

Từ góc phòng đối diện, học viên trường Cảnh sát Moskva vai rộng, tóc sáng đang mỉm cười với chị.

Sau buổi họp Naxtia dẫn Meserinov vào phòng làm việc của mình.

— Hãy dùng cái bàn trống, Meserinov, đó sẽ là chỗ của anh trong một tháng. Có thể gọi tôi đơn giản là Naxtia.

— Thế chị sẽ dạy tôi thế nào, như ở trường à?

Naxtia nhún vai.

— Tôi không rõ lắm người ta dạy anh như thế nào trong trường. Không loại trừ là anh sẽ không thích phương pháp của tôi. Lúc ấy thì hãy xin đến với một ai đó khác. Để bắt đầu, chúng ta sẽ kiểm tra xem anh có biết tư duy trong hệ thống nhân cấp không đã.

— Đó là gì ạ? - Thực tập viên nhú mào.

— Tôi đang suy nghĩ một chữ. Ví dụ như, họ của một diễn viên điện ảnh hay đạo diễn nổi tiếng. Nhiệm vụ của anh - đoán xem là ai và thế nào. Anh có quyền hỏi tôi bất cứ điều gì, nhưng với một hạn chế: các câu hỏi phải được thể hiện dưới dạng mấy giải pháp khác nhau bao quát tất cả mọi phương án để tôi không thể trả lời anh “chả cái này cũng chả cái kia”. Ví dụ anh có thể bắt đầu từ câu hỏi: “Đó là đàn ông hay đàn bà?” Không thể có phương án thứ ba. Rõ chưa?

— Hình như, - Meserinov gật đầu vẻ thiếu tin tưởng.

— Vậy thì bắt đầu đi.

— Đó là đàn ông hay đàn bà?

— Đàn ông.

— Họ của ông ta bắt đầu bằng phụ âm hay nguyên âm?

— Tốt, - Naxtia khen. - Bằng phụ âm.

Nhưng lời khen là hơi sớm. Đến câu hỏi thứ ba thì Meserinov nghĩ rất lâu.

Naxtia không giục cậu ta, im lặng sắp xếp vô số ghi chép trên bàn.

— Tôi không biết cái gì tiếp theo, - cuối cùng cậu nói.

— Hãy nghĩ đi, - không ngắt đầu, Naxtia đáp.

— Nhưng tôi không hiểu, cần điều đó để làm gì. Một sự ngốc nghếch thế nào ấy. Tôi nghĩ, chị sẽ kể về những đấu pháp tác chiến hay giao nhiệm vụ gì đó...

— Tôi sẽ giao. Có thể. Nhưng trước tiên tôi cần khẳng định được là anh biết suy nghĩ đã. Không nhất thiết làm điều đó một cách nhanh chóng, chính tôi cũng suy nghĩ chậm. Hãy nắm được bài học thứ nhất: khi anh đang ở chỗ làm việc, anh sẽ không thể chọn lựa những bài toán mà anh không thích, và từ chối không giải quyết cái gì không hợp sở thích của mình. Anh phải sẵn sàng giải bất cứ bài toán lôgíc nào nảy sinh trong quá trình phá án. Không ai khác làm điều đó thay cho anh. Còn nếu anh nghĩ rằng công việc của nhà thám tử - đó chỉ là phục kích và bắt giữ, thì tôi phải làm cho anh thất vọng. Những thứ đó sẽ là sau, gần về cuối. Còn khi trước mặt anh là một xác chết không ai biết và không rõ vì sao bị giết, anh chẳng còn gì hơn ngoài việc suy nghĩ căng thẳng, ai có thể và tại sao lại giết ông ta và làm cách nào để sáng tỏ và kiểm tra điều đó. Vậy nên hãy làm ơn, nghĩ cho ra những câu hỏi cho đến khi giải được bài toán tư duy, mà đồng thời cũng là luyện sức chịu đựng và sự kiên trì.

Thực tập viên nhú mày và quay về phía cửa sổ. Dosenco ngó vào phòng với cái tách bốc khói trên tay.

— Chị Naxtia, tôi có thể ngồi im trong phòng chị một chốc không? Có người đến gặp Corotcov, họ cần nói chuyện mặt đối mặt, mà tôi thì vừa pha trà xong...

— Hãy vào đi, anh Dosenco.

Dosenco là thám tử duy nhất của Phòng mà Naxtia gọi là “anh”. Đó không phải là dấu hiệu tôn trọng đặc biệt đối với thượng úy Dosenco. Giả dụ là chính anh ta sùng kính Naxtia, coi chị là vô cùng thông minh và bao giờ cũng gọi chị trang trọng, Xeluianov thậm chí vẫn nói đùa rằng thượng úy trẻ đáng yêu thậm si mê bà Naxtia khắc nghiệt và vô tình. Tất nhiên là không phải thế, nhưng chị chẳng còn cách nào khác, cũng phải gọi “anh” vì lịch sự và để không rơi vào giọng điệu kẻ cả.

Chị nhanh nhẹn thu các ghi chép trên bàn, nhớ đến những lời răn của

Gordeev và đòi hỏi kiên quyết của ông là không bàn bạc với ai trong số cán bộ của Phòng về tiến trình phá vụ án mạng Victoria. Chị mềm mỏng huyền thuyên với đồng nghiệp về những chuyện vật vãn, than vãn đôi ủng cũ thấm nước, còn đôi giày mới trong khi nước và bẩn nhiều thế này dưới chân thì chẳng mấy chốc cũng hỏng, kêu ca rằng đã qua đi cái thời các cửa hàng bán những đôi ủng cao su đủ màu sắc mà hẳn là rất hợp cho lúc này, tóm lại, chị “làm nhiều khí quyển” để không cho Dosenco khả năng nói về chuyện công vụ.

Sau một lúc Dosencov đi ra, còn thực tập viên ngồi im, vẫn không nghĩ ra câu hỏi thứ ba. Cuối cùng cậu ta quay lại và thốt lên:

— Ông diễn viên này sinh ra ở Tây bán cầu hay Đông bán cầu vậy?

“Ồn Chúa, đã nhích khỏi chỗ, - đã bắt đầu nghi ngờ sự đúng đắn về việc lựa chọn của mình, Naxtia nghĩ thầm nhẹ nhõm, - bây giờ sự thể sẽ tiến nhanh hơn”.

Sự việc đúng là tiến triển nhẹ nhàng hơn, và sau một giờ rưỡi của những nỗ lực khổ sở, Meserinov đã tiến đến Charles Chaplin.

— Chúng ta chuyển sang mức độ phức tạp thứ hai. Hãy lấy giấy bút ra và ghi nhé...

Naxtia đọc cho cậu ta sự mô tả một tình huống khá thông thường của việc phát hiện ra tử thi tại một nơi công cộng.

— Hãy sử dụng nguyên tắc chia đôi, lập cho tôi một danh mục đầy đủ các giả thuyết. Có thể bắt đầu từ tình thế phải chọn lựa “tên sát nhân quen hoặc không quen với bị hại”. Giả thuyết “không quen” bị loại bỏ vì những tình thế tiếp theo: “tên sát nhân tình cờ hoặc được thuê”, và cứ thế tương tự. Có hiểu không? Kết quả là anh phải có một sơ đồ, nơi mỗi ô vuông, trừ những ô cuối cùng, còn được chia ra thành đôi nữa.

o O o

Naxtia cho vào xác danh sách dài các bạn bè và người quen của Cartasov với chỉ dẫn số điện thoại và nơi làm việc của họ. Nhiều họ tên đã được đánh dấu bằng chữ thập, điều có nghĩa là họ đã được thẩm vấn. Nhưng dấu sao thì vẫn còn lại không ít...

Colobov, một người không cao, hơi gù, với bộ dạng luộm thuộm và cặp mắt lấu cá, trả lời các câu hỏi một cách miễn cưỡng.

— Vợ anh có những quan hệ thế nào với Victoria và Cartasov bạn trai của cô ta?

— Thế nào, thế nào... - anh ta lầu bầu. - Bình thường. Với Victoria đôi khi họ cãi nhau, còn với Cartasov thì hình như là không.

— Vì chuyện gì mà Lena cãi nhau với Victoria?

— Ai mà biết nổi họ? Đàn bà mà...

— Lena có kể với anh việc Victoria ốm không?

— Có nói.

— Hãy cố nhớ cô ấy đã nói gì, sao cho chính xác nhất.

— Đã nói gì à? Bao nhiêu thời gian đã qua, tôi không nhớ chính xác nổi. Hình như đầu óc cô ta có vấn đề gì đó về những giấc mơ... Không, tôi không nhớ.

— Hãy cố nhớ lại, lần cuối cùng anh nhìn thấy hay nói chuyện với Victoria là bao giờ.

— Tôi không nhớ. Đã lâu. Khi ấy còn ấm, có lẽ vào tháng 9 hoặc đầu tháng 10. - Nhưng làm sao anh lại nhớ là trời còn ấm?

— Trên người cô ta là bộ trang phục sang trọng. Cô ta đến chỗ Lena, còn tôi lại đứng lúc định về, chạm nhau ở phòng ngoài. Victoria không mặc áo choàng, chỉ áo vét thôi, nghĩa là đang ấm.

— Có thể cô ấy đi xe, vì thế không cần áo khoác?

— Có thể lắm - Colobov thốt ra không xác định. - Với con đĩ ấy mọi chuyện đều có thể.

— Anh gọi Victoria là con đĩ. Anh không thích hành vi của cô ta?

— Tôi thì có can hệ gì? Chỉ mong đừng quấy nhiễu thôi.

— Thế Victoria đã quấy nhiễu?

— Sao anh nói thế?

— Mặc dù vậy, anh đối xử với cô ta thế nào?

Lại tiếng gầm gừ không rõ và cái nhún vai. Không, rõ ràng Colobov không thể là nhân chứng có thể mong muốn. Anh ta bán hàng trong một kiốt suốt ngày trên ga Xavelovxki, làm một ngày nghimột ngày.

— Này, Victoria đến chỗ anh bao giờ chưa?

Rõ ràng Colobov không thích câu hỏi này. Sự mĩa mai biến mất, anh ta cương lên và trả lời xít qua kẽ răng.

— Thế cô ta ra đó làm gì?

— Tôi không hỏi anh, cô ta cần gì ở đấy, tôi đang hỏi, anh đã bao giờ trông thấy cô ấy trên ga Xavelovxki chưa. Và nếu anh trông thấy, thì bao giờ, với ai, có đi lại gần kiốt của anh không và đã nói gì lúc ấy. Câu hỏi rõ chứ?

— Cô ta không đến đó. Tôi chưa trông thấy lần nào.

— Thế có bao giờ anh đến chỗ cô ấy làm việc chưa?

Và cứ thế bất tận - “tôi không biết, không nhớ, không ở, không thấy...”.

— Khi nào thì anh biết Victoria mất tích?

— Lena nói... cuối tháng 10, hình như thế. Chắc thế.

— Cụ thể cô ấy nói thế nào?

— Rằng Cartasov tìm Victoria, cô ta không đi làm và không có ở nhà.

— Vào thời gian ấy vợ anh không đi đâu khỏi nhà chứ? Đến thành phố khác hay đến chỗ bạn gái mấy ngày ấy?

— Hình như không.

— Hình như ư? Thông thường anh có rõ Lena ở đâu không?

— Thông thường - không. Tôi suốt ngày không ở nhà. Tôi làm việc cách nhật, vì thế...

— Thế còn những ngày anh không làm việc?

— Tôi cũng không ngồi ở nhà. Và không kiểm tra Lena. Quan trọng nhất - ở nhà sạch sẽ và thức ăn được chuẩn bị. Còn lại - không phải việc của tôi.

— Cô ấy là vợ anh kia mà. Lẽ nào anh thờ ơ với việc cô ấy ở đâu và làm gì à?

— Tại sao lại thờ ơ?

— Theo tôi, chính anh đã nói thế.

— Theo tôi, tôi không nói như thế.

— Cuối tháng 10 anh không đi đâu xa chứ?

— Không.

— Suốt thời gian anh vẫn làm việc cách nhật?

— Suốt thời gian.

— Đành phải đi ra ga, hỏi dân buôn bán địa phương về tay Colobov này, Naxtia nói trầm ngâm. - Sao đó mà anh ta giật nảy mình khi bị hỏi. Anh ta có trông thấy Victoria trên ga hay không. Một người ra ga Xavelovxki, người khác đến chỗ Lena. Nhanh lên.

o O o

— Có thể bao nhiêu lần nữa đây! - Lena than vãn. Đó là một cô gái tóc sáng rất xinh xắn, mồm mím với cặp mắt xám to, thân hình mỡ màng và cặp chân quyến rũ. Cố để lộ rõ cái eo thon nhỏ và cặp hông cân đối. Cô đã mặc chiếc quần bò quá chật và cái áo len dài tay quá thoáng đũng. Thậm chí nói chuyện với điều tra hình sự, cô ta cũng không thềm bỏ cái kẹo cao su đang nhai, vì thế lời của cô ta, vốn thiếu nó cũng đã chậm, với các nguyên âm kéo dài, có vẻ đồng thời vừa trẻ con vừa nhõng nhẽo.

— Các vị đã hỏi cung tôi bao nhiêu lần rồi.

— Tôi không hỏi cung cô. Đơn giản là chúng tôi trò chuyện với cô, Lena? Hãy nói, tại sao cô bỏ việc và ngồi ở nhà?

— Colobov khẳng khẳng đòi thế. Anh ta cần một bà nội trợ, chứ không phải một người vợ. Còn tôi thậm chí ở nhà thấy thích hơn là đi sơn tường.

— Và cô không buồn chán à?

— Khô-ông, không chán. Ngược lại, tốt lắm. Trước kia chưa bao giờ tôi có nhà của mình, đầu tiên là trại trẻ mồ côi, trường nội trú, sau là kí túc xá, thế nhưng giờ đây tôi suốt ngày dọn dẹp, lau sàn, chùi bụi, xả nước vào bồn tắm. Tôi cũng rất thích nấu ăn nữa.

— Cần gì cô phải cố gắng thế khi chồng làm việc cách nhật còn những ngày nghỉ cũng không ngồi ở nhà?

— Tôi cố cho chính mình. Tôi đúng là thích thú điều đó. Anh chẳng thể hiểu đâu.

— Thế nấu ăn cho ai? Cũng cho bản thân?

— Cũng. Thức ăn trại trẻ mồ côi đủ với tôi rồi. Và sau nữa, Colobov thích đưa khách khứa về nhà và bao giờ cũng không báo trước, cứ như cố

tình làm thế ấy. Nếu trong nhà không có gì để ăn là ằm ã lên. Vậy nên tôi bao giờ cũng ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

— Có trường hợp anh ấy đưa khách về mà chị không có nhà không?

— Vẫn có chuyện đó. Tôi cũng không bị trói trong nhà này, còn anh ta không nói trước, bao giờ về và về với ai.

— Vậy lúc ấy thì sao? Cũng gây gỗ à?

— Khô-ông. - Mẫu kẹo cao su, loáng lên giữa những chiếc răng nhỏ không đều, chuyển từ bên này sang bên kia. - Quan trọng đối với anh ấy là sự sạch sẽ và tủ lạnh đầy, hâm nóng tạt anh ấy có thể. Khi khách khứa ở nhà, nói chung anh ấy không cần tôi. Đối với anh ấy, tôi cứ như một thứ đồ gỗ ấy.

— Và cô không phật ý à?

— Gì mà phật ý chứ? Tôi lấy chồng có vì yêu đâu. Colobov cần một cô nội trợ, còn tôi cần nhà, đề là nhà mình, với căn bếp của mình, buồng tắm của mình.

Khi tôi sống trong kí túc xá Công ty xây dựng, tôi chẳng hề có một chút hy vọng nào có nổi mái nhà riêng của mình.

— Hồi cuối tháng 10 chồng cô không đi đâu khỏi nhà chứ?

— Không, điều đó thì chính xác. Anh ấy không bỏ một ngày đi làm nào.

— Sao cô biết?

— Tôi vẫn ra ga kiểm tra mà.

— Sao?!

Thuần tuý là đáng sửng sốt. Ả mè trắng mũm mĩm điệu đà này cười mở làm sao. Khó mà hiểu, đó là sự trơ tráo không che đậy, công khai chẳng thèm vận áo quần tế nhị, hay là tính chân thật của một phụ nữ bị đẩy đến tuyệt vọng không còn có thể và không muốn lừa dối bản thân và những người khác.

— Có điều anh đừng nói với anh ấy, nhé? Anh ta sẽ lập tức đánh tôi, nếu biết. Xin hiểu cho, anh ta không đăng kí hộ khẩu cho tôi ở nhà này, nên nếu anh ta có ý đồ li dị, tôi lại mục rữa trong kí túc xá mất thôi. Năm ngoái anh ta có tình nhân, đúng là phi thực tế sao ấy, và tôi đã rất hoảng sợ là anh ta sẽ vứt bỏ tôi và cưới cô ả kia. Lúc ấy anh ta cứ dối tôi luôn, rằng người ta cử anh đi thành phố khác lấy hàng hoá, thực ra anh ta cứ quanh quẩn chỗ ả kia, mà cũng có thể đi đâu đó với ả. Thế đấy, thế nên từ đó tôi luôn kiểm tra anh ta: đang làm việc hay đã chuồn đi với đàn bà. Tất nhiên anh ta vẫn phản bội tôi, nhưng điều đó thì mặc. Có điều đừng chìm sâu quá, để đừng xua đuổi tôi. Bây giờ tôi sống như thế đó: 8 giờ sáng anh ta đi làm, sau hai giờ tôi bám theo anh ta, ngó từ xa xa - anh ta ngồi trong kiốt thì tôi quay về. Gần tối tôi lại đến một lần nữa. Tôi nói chính xác với anh, thời gian hai tháng gần đây anh ta không bỏ mất một ngày làm việc nào. Thậm chí khi anh ta bị đánh tơi tả, thì cũng chỉ nằm một ngày, ngày nghỉ của mình, còn ngày hôm sau với cái mặt bị băng bó vẫn đi bán hàng. Có thể hiểu anh ta, trong kiốt ấy anh ta đâu phải ông chủ, người ta trả phần trăm cho phần anh bán được hàng. Bỏ mất một ngày, sẽ nhận ít hơn.

— Thế với người đàn bà kia thì sao? Cô đã nói, lúc ấy anh ta bỏ nhiều ngày không làm việc.

— Ồ, cô ả có nhiều tiền, chắc ả dấm dúi cho thêm. Nhưng nói chung, Golobov là kẻ tham lam, có thể bóp cổ vì một đồng xu, vì thế tôi mới dè chừng khi biết được anh ta không đi làm. Tôi hiểu ngay, đó không phải một con đĩ bình thường, loại mà anh ta thay xoành xoạch hàng ngày, mà là cái gì đó khác. Đến bao thuốc lá anh ta cũng chẳng cho bọn gái đĩ của mình..

— Thêm một câu hỏi. Sao cô đã thôi việc mà vẫn có hộ khẩu trong kí túc xá? Cô lập tức phải cắt hộ khẩu, đúng thế chứ?

— Khô-ông, tôi là trẻ mồ côi mà. Không thể cắt khẩu thiếu sự đồng ý của tôi, thậm chí nếu tôi không còn làm ở xí nghiệp nữa.

— Rồi. Ta quay về chuyện chồng cô nhé. Tiện thể, anh ta không kể vì sao lại bị đánh à?

— Chà, có mà kể. Nếu có kể thì cũng sẽ nói dối thôi. Vì thế tôi chỉ hỏi anh ta gì cả, tôi không nhúng mũi vào công việc của anh ta.

— Hãy nói, anh ta không bao giờ nói là trông thấy Victoria trên ga Xavelovxki chứ?

— Không, chưa hề có chuyện đó.

— Anh ta không hỏi cô xem Victoria làm việc ở đâu à?

— Có lần tự tôi đã nói với anh ta là cô ấy làm thư kí ở một công ty. Còn anh ta không hỏi thêm chi tiết. Nói chung thì anh ta không có thiện cảm với cô ấy.

— Tại sao?

— Ồ, anh ta cho rằng Victoria có thể ảnh hưởng xấu đến tôi.

— Về mặt nào?

— Say rượu và nói chung... Theo tôi, anh ta tức tối kinh khủng vì Victoria kiếm được nhiều tiền hơn anh ta. Vì anh ta bao tôi, vì tôi chẳng có một xu nhỏ nào và tôi phụ thuộc hoàn toàn vào anh ta. Vậy nên anh ta lo rằng tôi sẽ đi theo con đường của Victoria, sẽ bắt đầu kiếm ra tiền và sẽ có thể mua hay thuê được căn hộ riêng. Anh ta tìm ở đâu ra một con ngốc như

tôi nữa? Không một mục đàn bà bình thường nào sẽ chịu đựng được lối sống này, anh cứ tin tôi đi.

— Thế cô có ý định làm cái việc mà Victoria đã làm không? Hay chồng cô lo sợ vô ích?

— Tất nhiên là vô ích. Anh ta là kẻ ngu nên đo tất cả bằng thước đo của mình. Nhưng đầu tôi vẫn vững trên cổ. Thành như Victoria - hẳn là tôi không thể, mặt mũi không đạt. Còn để làm nghề điếm thông thường thì tôi đã quá lứa. Nói chung nó không hợp với tôi. Tôi chỉ muốn quán xuyên chuyện nhà cửa, nuôi con, chẳng cần gì hơn nữa. Colobov, đồ chó, hẳn không muốn có con.

— Tại sao?

— Anh ta cần gì chúng? Phức tạp. Và nếu có con, sẽ không còn dễ đẩy tôi về kí túc xá, anh ta biết luật, nên sợ rằng quyền lực của anh ta đối với tôi sẽ hết.

... Cái gì níu giữ con người lại với nhau? Cái gì buộc họ phải ở cùng nhau?...

o O o

Cái kiốt trên sân ga, trên giá mẫu - một tập hợp chuẩn các loại rượu, thuốc lá, kẹo cao su và bao cao su. Người bán hàng - một thanh niên độ hai mươi tuổi, da hơi đen, mũi khoằm, vẻ ngoài tương đối dễ thân thiện.

— Anh có biết Colobov không?

— Colobov hả? Có. Mà có chuyện gì?

— Anh có biết là khoảng một tháng trước, đầu tháng 11, ai đã đánh anh ta thậm tệ không?

— Anh ta không nói, nhưng ai cũng biết. Mặt đầy xây xước.

— Thế anh không biết vì chuyện gì à?

— Anh ta không nói mà tôi cũng không hỏi. Chỗ chúng tôi không chấp nhận điều đó. Đó là việc của họ.

— “Họ” là ai?

— Cứ như anh không biết ấy. Kiốt của Colobov bên kia đường, của tôi - bên này. Phía kia do băng Bulurxcaia kiểm soát, còn phía bọn tôi - băng Marinxcaia, tức của khu Marinxcaia Rossa. Thiếu gì chuyện xảy ra chỗ họ đằng ấy. Chúng tôi không can thiệp vào.

— Nghĩa là anh nghĩ, đó là một vụ thanh toán?

— Thế còn là gì nữa chứ?

— Hãy nhìn tấm ảnh này. Đã bao giờ anh trông thấy cô gái này chưa?

— Tôi không nhớ. Đẹp quá đi mất, lại có những cô như thế này trên đời ư!

— Cảm ơn vì đã quấy phiền...

Kiốt tiếp theo.

— Colobov? Tất nhiên tôi biết. Chúng tôi ở đây biết nhau hết... Bị đánh? Tôi nhớ, có chuyện đó. Chính là vào đầu tháng 11, chính xác. Không, không biết. Colobov không kể. Tôi không thấy cô gái...

Thêm một kiốt, rồi một kiốt nữa và nữa... Và cứ thế tận chiều tối. Không ai biết vì sao Colobov bị đánh và ai đã làm việc đó. Những người bên phía Buturxcaia đoán chắc rằng Colobov không dính một lỗi gì và không ai cần thanh toán với anh ta. Và lại, nếu như họ có nói dối và đánh

Colobov đích thị trên cơ sở những vụ buôn bán, thì chắc gì điều đó liên quan với việc giết hại Victoria? Cũng không ai nhận biết cô gái trong ảnh. Thêm một ngày mất công toi.

“Chao, giờ đây thật cần Larsev” - Naxtia than thầm, - Chắc hẳn anh biết cách “xoay” Colobov và lôi ra từ anh ta sự thật về vụ đánh đập mà không hiểu sao anh ta không hề nói với ai này. Một nhà tâm lí học có kinh nghiệm. Larsev biết cách làm mở miệng thậm chí cả nhân sư, điều đôi khi không chỉ các cán bộ của Phòng mà cả nhiều điều tra viên, nếu có dịp làm việc với anh, đã hoàn toàn không ngại ngần lợi dụng. Làm rõ đến cùng chuyện ấu dâm và đặt dấu chấm cho nó thì hay làm sao!

Chả hiểu thế nào Naxtia tin chắc rằng vụ đánh đập chồng của Lena không có gì chung với vụ giết người, nhưng chị quen kiểm tra và nghiên ngẫm mọi thứ đến tận cùng.

Chị vừa hé xin Gordeev giao cho Larsev trò chuyện với Colobov. nhưng thủ trưởng nhăn mặt khó chịu:

— Hiện cô đã có bốn người, kể cả Dosenco nữa là năm. Còn thiếu chuyện này. Larsev cũng đã quá tải rồi. Hãy tự mình xoay xử lấy.

Nhưng tại sao Colobov đã căng thẳng khi bị hỏi, Victoria có đến nhà ga hay không? Hay đó chỉ là cảm giác của điều tra viên? Tất nhiên cũng có thể là chỉ cảm thấy. Nhưng vốn không thích vứt bỏ giữa chừng cái việc đã bắt đầu, Naxtia đành phải mất thêm một ngày để làm sáng tỏ tình huống.

Cùng với Morozov và thực tập viên Meserinov chị đã đi hỏi những người bán vé, nhân viên nhà ga, cán bộ công an đường sắt, người bán quầy bar, bác sĩ tại các trạm xá, công nhân đào hầm lò cạnh nhà ga đã hơn hai tháng... Không gì cả.

Không ai nhớ nổi Victoria. Lại vẫn một sự trống rỗng.

o O o

Người đàn ông đứng tuổi được gọi giản dị là Arxen, đặt ống điện thoại lên máy, ngẫm nghĩ mấy phút, sau đó lại nhắc nó và quay số. Không ai trả lời lão. Lúc ấy lão nhồm lên khỏi ghế bành, đi sang phòng bên cạnh, nơi cũng có máy điện thoại, và vẫn gọi theo số máy kia. Và vẫn những hồi tút dài đáp lại. Arxen mỉm cười thoả mãn, mặc chiếc áo khoác màu xanh đen, đi giày đế cao có lớp lót bằng lông và bước ra đường. Qua hai dãy nhà, ghé vào bốt điện thoại, gọi lại một lần nữa, không nhận được lời đáp và đi vào metro.

Qua nửa giờ sau lão đã ngồi trong một quán cà phê và uống rượu “borj”. Đối diện lão là chú Colia đang nốc bia.

— Cần làm việc thêm nữa với chàng trai kia, - Arxen nói bình thản.

— Sao, bài học đầu tiên không qua nổi à? - chú Colia nhướn lông mày.

— Qua, đã qua, đừng lo, - Arxen cười mĩa mả bề trên. - Nhưng cần phải bảo hiểm. Hình như, sẽ chóng thôi người ta sẽ gây áp lực lên cậu ấy. Chúng ta cần phải làm việc đón đầu, vậy tốt nhất là nên nhắc cậu ta, cậu ta là ai trên trái đất tội lỗi này.

— Chúng tôi sẽ nhắc, - chú Colia gật đầu và cười nụ cười kì lạ của mình qua đó loé lên những chiếc răng sắt đùng đục.

Người mà hôm nay nhiều người biết dưới cái tên là Arxen, thuở nhỏ có tên thông thường nhất là Mitia, vốn là một cậu bé nghiêm nghị và trầm tư, học giỏi và đọc nhiều. Ngay từ hồi còn nhỏ cậu đã bị ám ảnh bởi một nỗi sợ hãi khó hiểu về sự trọn vẹn của thân thể mình, cậu rất sợ đau đớn, sợ tiêm, vết xây xát, vì thế không chạy trên đường, không đuổi theo trái bóng với các chú bé khác, không chơi với chúng trò đánh nhau hay trò nghịch

ngộ khác, mà chỉ thích ngồi ở nhà, giải những thế cờ và ngâm nghĩ những ý tưởng nho nhỏ của mình.

Tuổi thơ của cậu trùng với thời kì hào hùng, khi tất cả các chú bé đều mơ trở thành Papanin, Tscalov, Liapisev và Gromov (các anh hùng của Liên Xô cũ những năm 30). Mitia cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng người ta giải thích với cậu rằng với sự yếu ớt, thiếu luyện tập thể thao và thị lực kém của cậu thì tương lai vinh quang không dành cho cậu. Mitia bị dẫn vật vì điều này hoàn toàn không lâu, bởi đầu óc cậu nhận được một cú thúc mới và bắt đầu đặt ra cho cậu bé những câu hỏi mới. Những người thế nào thì hợp với công việc thế nào? Người khuân vác cần mạnh khoẻ. Thầy giáo cần phải kiên nhẫn. Phi công phải không sợ độ cao... Câu hỏi hoá ra hấp dẫn đến nỗi Mitia đã tìm đọc những cuốn sách chuyên viên về tâm lí học mà thời ấy đâu phải có nhiều. Người ta biết cậu trong nhiều thư viện thành phố và luôn luôn với sự khâm phục nhìn cậu bé nhỏ nhắn, gầy gò, đeo kính, nhiều giờ liền ngồi ở một góc phòng đọc với cuốn sách quý hiếm gì đó.

Thời gian trôi đi, và đến thời điểm khi Mitia đã là cán bộ Phòng tổ chức của KGB (ủy ban an ninh quốc gia), gã tự xem mình là người am hiểu trong lĩnh vực định hướng nghề nghiệp. Thái độ trầm tư và có trách nhiệm đối với mọi thứ gã làm đã thể hiện trong công tác. Gã luôn nói chuyện lâu với những người xin vào làm việc, và thậm chí cho họ những lời khuyên rằng, ở đơn vị nào họ có thể ứng dụng tốt nhất cho khả năng và thiên phú của họ. Gã có cảm giác rằng đang làm một công việc cần thiết và quan trọng khi giúp phân bổ đúng các cán bộ trong cái tổ chức quan trọng dường ấy, và bằng cách đó, dù là gián tiếp, đang đóng góp phần mình vào sự củng cố an ninh của Tổ quốc.

Có lần, một cán bộ trẻ của Sở an ninh Moskva đến chỗ gã để làm thủ tục vào công tác ở bộ máy trung tâm, vào Cục Tình báo ngoài nước. Theo thông lệ, Mitia lại giải thích với anh kia những đặc điểm công việc ở nước

ngoài, nhấn mạnh sự cấp thiết cần tính đến nền văn hoá và truyền thống của nước sẽ đến, đặc biệt trong tâm lí sinh hoạt, trong cách hành xử của mình. Tất cả các phòng của sứ quán bị tình báo kẻ thù nghe trộm, tìm những khả năng chiêu mộ công dân Xô viết, vì thế cần chú trọng đặc biệt các vấn đề gia đình, nói khác đi - không cãi nhau với vợ và lại càng không được đánh cô ta, bởi nếu biết được sự bất hoà trong cuộc sống vợ chồng, người ta có thể ngay đó dúm một cô bạn quyến rũ cho người cán bộ sứ quán. Ứng cử viên cho chức vụ mới nghe lơ đễnh và bằng những lời của mình cho thấy rằng, những lời khuyên của tay cán bộ tổ chức chẳng đáng một xu, rằng anh ta, ý là, đã giải quyết tuyệt vời công việc ở Moskva thì ở nước ngoài cũng sẽ không sơ suất. Còn anh ta làm gì với vợ mình thì chẳng đụng chạm gì đến ai cả.

Mitia hiểu rất rõ rằng, người trẻ tuổi này chắc chắn là đã có những lời đánh giá xuất sắc, năm vững hai thứ tiếng, sẽ không hợp cho công tác tình báo ngoài nước. Anh ta hẳn sẽ tốt ở đây, trong môi trường Xô viết quen thuộc của thành phố thủ đô, còn ở nước ngoài anh ta sẽ thất bại. Thế nhưng cố gắng của Mitia trình bày những lí lẽ của mình với phụ trách đơn vị mà ứng cử viên kia sẽ tới, đã vấp phải sự thô lỗ công khai. Người ta cho gã hiểu không lấp lửng, rằng gã chỉ là một thư lại, là “con tốt đen”, việc của gã - ghim giấy tờ và dán ảnh, chứ không phải là dúm mũi vào công việc tác chiến, vấn đề đã được quyết, mọi thứ đã được đồng ý, chỉ còn một tờ quyết định nữa thôi. Sự phản ứng như thế đã làm chàng kiểm tra viên phòng tổ chức choáng váng.

Nỗi oán hận như một cái đinh gỉ ghim sâu trong lòng gã.

Sau mấy ngày, ứng cử viên cho công tác ở nước ngoài được chở đến trạm cai nghiện trong trạng thái say mềm với chiếc cặp lèn cứng giấy tờ mọt và thiếu thẻ công vụ, những thứ mãi không sao tìm ra được. Anh ta lập tức bị đuổi khỏi cơ quan và bị chuyển sang toà án. Và không ai biết rằng sự bổ nhiệm vào Cục tình báo ngoài nước bị cắt đứt bởi vì Mitia đã ngồi vùi

buổi tối với các sách chỉ dẫn về y học và đờc học. Còn sau đó tìm ra những người cần thiết và trả tiền cho họ. Tay cán bộ tổ chức rất hài lòng, rằng sự bổ nhiệm mà tự gã cho là không đúng, đã không thành. Gã thậm chí không hề nghĩ đến việc là đã bẻ gãy cuộc đời của một người vốn không làm gì xấu đối với gã và gã cũng chẳng hề có ác cảm gì với anh kia. Gã bất ngờ cảm thấy một khoái cảm sâu sắc từ việc là dù thế nào đi nữa thì mọi thứ cũng đã thành đúng như gã muốn. Đó là kinh nghiệm điều khiển con người đầu tiên, và kinh nghiệm rất thành công. Mitia hiểu ra, nói chung không nhất thiết đi khẩn cầu hay nện năm đấm xuống bàn nhằm chứng minh lẽ phải của mình. Có thể hành động một cách khác khi lập nên những xảo thuật tinh vi, bố trí các nước đi như trong một ván cờ, giật những sợi chỉ vô hình và thoả mãn dỗi theo các sự kiện đờc phát triển theo kịch bản, dù tất cả những người tham dự các sự kiện này chân thành cho rằng họ hành động đờc lập và tự nguyện. Các nạn nhân không có ý nghĩa... Những con tốt trong trò chơi của người lạ. Trong trò chơi của gã.

o O o

Bà vợ goá của Coxar, người chết bi thảm ngày 25 tháng 10 dưới bánh chiếc xe không dừng đờc, là một phụ nữ cân đỗi trẻ hơn tuổi với khuôn mặt dễ mến và mái tóc điểm lẹ màu hạt dẻ thẳm. Bà niềm nở đón người điều tra viên hình sự, nhưng thấy rõ rằng bà cố kìm giữ hết sức và cuộc trò chuyện này là nặng nề và khó chịu đối với bà.

— Lẽ nào điều này có liên quan tới cái chết của chồng tôi? - bà hỏi ngạc nhiên khi đờc hỏi về các sự kiện giữa tháng 10.

— Không, không có. Chúng tôi không chuyên trách điều tra các tình huống vụ xe chèn ông nhà.

— Tôi hiểu thế mà, - bà thở dài cay đắng. - Theo tôi, nói chung chẳng ai chuyên trách những tình huống này... Chẳng có ai rồi hơi với một Coxar

nào đó. Nếu như anh ấy là một bộ trưởng hay nghị sĩ, các vị đã không chỉ chạy loạn lên chỉ có thể.

— Tôi hiểu tình cảm của bà, nhưng xin hãy tin tôi, bà không đúng đâu. Phòng cảnh sát khu Tây Nam phụ trách vụ xe chèn, còn tôi làm việc tại Petrovca, ở Cục truy lùng tội phạm Moskva, và chúng tôi đang cố phá một vụ tội phạm hoàn toàn khác.

— Anh Coxar thì liên quan gì tới điều đó? Anh là người trung thực nhất, cả đời chưa hề lấy một xu của người lạ, không làm phật ý một con ruồi...

Người đàn bà bật khóc và nhanh chóng tự trấn tĩnh.

— Thôi được, xin hỏi đi.

— Khoảng ngày 10 - 12 tháng 10 có một người là Cartasov nào đó có nhờ chồng bà dẫn đi gặp bác sĩ tâm thần để được tư vấn. Chồng bà có nói với bà điều đó không?

— Vâng, tôi nhớ cuộc trò chuyện đó. Anh ấy nói ngay là sẽ cố gọi điện thoại cho Maxlenicov, còn nếu không gọi được cho ông ta thì sẽ gọi cho Golubev, bác sĩ quen khác.

— Ông Coxar có nói với bà, Cartasov có vấn đề gì không?

— Có nói. Đâu như bạn gái của Cartasov có ý tưởng rằng người ta tác động lên cô bằng radio. Không, hình như không như thế... Xin đợi cho... À thế này! Cô ta quyết rằng có ai đó ăn cắp giấc mơ của cô ta và kể trên radio. Thế sẽ chính xác hơn.

— Gì tiếp theo?

— Anh Coxar ngay đó gọi điện thoại cho Maxlenicov, thoả thuận với ông ta. Tôi còn nhớ, Maxlenicov nói rằng hai, ba ngày tới sẽ rất bận, vì thế chỉ có thể tiếp người quen của chồng tôi vào thứ sáu.

— Thứ sáu à? Bà có cuốn lịch nào đây không?

— Nó đây.

Bà goá Coxar chìa ra một quyển lịch nhỏ bà rút ở trong sổ ghi chép nằm trên bàn. Trên lịch ngày 15 tháng 10, thứ sáu được khoanh bằng bút chì.

— Bà có nhớ thứ sáu nào không? 15 tháng 10 hay muộn hơn, vào 22 tháng 10?

— Chắc là ngày 15. Vâng, chính xác. - bà ngó vào lịch. - Anh thấy ngày được khuyên bút chì chứ?

— Điều đó có nghĩa là gì?

— Đó là lịch của anh Coxar. Anh luôn dùng nó. Bằng một màu khuyên những ngày sinh nhật và những ngày kỉ niệm, bằng màu khác - những cuộc thăm viếng đã thoả thuận... Còn bằng bút chì bình thường anh khoanh các ngày không có quan hệ riêng đối với anh, nhưng cần nói về chúng với ai đó, như trong trường hợp với Cartasov. Anh Coxar, anh thấy đấy, luôn luôn lo phụ lòng ai đó hay nhầm lẫn gì đó.

Người đàn bà lại chực khóc, nhưng kìm được.

— Đó là sổ ghi chép của chồng bà?

— Vâng.

— Có thể mượn nó một thời gian được không? Tôi nhất định sẽ trả lại.

— Hãy cứ lấy, nếu cần.

— Thêm câu hỏi nữa, nếu bà cho phép. Bà luôn biết rõ công việc ông nhà chứ?

— Dĩ nhiên. Chúng tôi rất yêu nhau...

— Ông ấy có nhiều bạn không?

— Nghe này, đừng làm nẫu lòng tôi nữa. Chuyện đó giờ còn ý nghĩa gì đâu? Anh không nghĩ là ai đó trong số bạn bè đã khiến anh ấy đấy chứ? Và nói chung, anh nói là không chuyên trách vụ chèn xe...

— Mặc dù vậy, xin hãy nói, ông ấy có những người bạn mà ông chia sẻ hết mọi vấn đề của mình?

— Phải, anh ấy chia sẻ hết với tất cả mọi người. Anh là người cởi mở, quảng giao lắm!

— Nghĩa là, ông ấy kể về Cartasov và cô bạn ốm của anh ta không chỉ với bà?

— Anh ấy nói về điều đó thực tế là với tất cả những ai hôm ấy anh trò chuyện cùng. Thậm chí với cả bà mẹ. Anh gọi điện thoại cho bà để hỏi thăm sức khỏe, còn sau đó nói: “Mẹ tưởng tượng xem, có những thứ bệnh gì cơ chứ! Hôm nay một người quen gọi cho con...” Ấy cứ thế tiếp theo. Không hiểu sao câu chuyện với cô gái của Cartasov lại gây cho anh ấn tượng mạnh mẽ, anh còn nhắc lại mãi về chuyện đó.

— Ông Coxar không kể gì hơn về Cartasov à?

— Không.

— Bà nhớ tuyệt đối chính xác chứ?

— Anh có thể khẳng định được là trí nhớ tôi rất tốt. Tôi nhớ rất rõ về những gì liên quan tới anh Coxar. Sau khi anh mất, tôi lật lại trong trí những giờ, ngày, tháng cuối cứ như điều đó làm anh sống lại ấy. Tôi có cảm giác rằng chỉ cần nhớ lại được tất cả đến chi tiết nhỏ nhất cuối cùng thì anh sẽ trở về...

o O o

Chiếc Volga màu be quanh từ xa lộ Kievxki và đi về phía Matveevxki. Nó dừng lại cạnh nhà bảo trợ tòa hội dành cho những người tàn tật và già cả, và một người đàn ông chừng chạc với khuôn mặt hấp dẫn có những đường nét quý phái bước ra khỏi xe.

Người đàn ông tự tin đi vào tiền sảnh, theo thang máy lên tầng bốn, đi dọc theo hành lang, không gõ cửa và bước vào một căn phòng.

— Chào bố.

Từ chiếc gối, cặp mắt nhấp nhèm đục mờ trong đó loáng lên gì đó tựa cái cười, ngó ông ta. Cặp môi già nua giần giật.

— Con à... Đã lâu không đến.

— Xin lỗi bố. - Người đàn ông xích chiếc ghế lại gần giường và ngồi xuống. - Công việc mà. Buộc phải đi xa cả tháng, đang tiến hành chiến dịch bầu cử. Bố cũng biết, sau mấy ngày nữa là bầu cử Duma rồi. Bố cảm thấy thế nào?

— Tệ lắm, con trai ạ. Con thấy đấy, ta nằm hầu như không dậy được nữa. Tốt nhất là con đưa ta đi khỏi đây, ta rất không muốn chết trên cái giường công cộng.

— Con sẽ đón đi, bố ạ, nhất định đấy. Để cho qua bầu cử, hết việc chạy nháo nhào và loạn thần kinh - lập tức con sẽ đưa bố về nhà.

— Mong nhanh nhanh lên. Ta không sống được đến ngày đó...

Ông lão khép mắt lại. Trên đôi má nhăn nheo chảy dài giọt lệ rồi lăn vào những nếp da nhăn.

— Bố ạ, bố vẫn nhớ năm 70 chứ?

— Năm 70? Đó là khi với con...

— Vâng, vâng, - người đàn ông sốt ruột cắt ngang. - Bố nhớ chứ?

— Nhớ. Sao lại không nhớ chuyện như thế cơ chứ? Mà sao? Con bị quấy nhiễu à? Cái ông bạn của con mà con...

— Chuyện đó thì rõ rồi, - người con lại cắt ngang. - Thế còn ai nữa?

— Thậm chí bố cũng không biết. Baturov chết đã lâu. Xmeliacov chẳng? Nó có thể nhớ, nhưng cũng chẳng biết là gì đâu. Ngoài bố ra, có lẽ không ai biết. Mà con hỏi để làm gì?

— Ồ, hỏi vậy thôi, phòng bất trắc. Tự bố biết, nếu đảng của con thu được số phiếu cần thiết và con vào được Duma, sẽ tìm ra những kẻ mong muốn, những kẻ thích cào bới trong đồng giẻ bẩn.

— Con có kẻ thù không?

— Thời này ai mà không có chứ?

— Bố sợ cho con, con ạ. Đừng chui vào lò lửa này, con sẽ bị đốt cháy mất.

— Đừng sợ, bố ạ, chúng ta sẽ vượt qua. Thôi, con đi đây.

— Đừng bỏ bố, con trai, đến thăm nhiều hơn nhé, được không? Trên đời này ta chẳng có ai, ngoài con. Mẹ con đã chết, vợ ta cũng vậy...

— Đừng bi thảm hoá, bố ạ. Ngoài con, bố còn một con gái và một con trai. Chính bố có lỗi, đã nuôi chúng lớn lên thành thứ đểu cáng, những gì tốt nhất bố đã cho chúng, thế mà chúng vứt bỏ bố lúc tuổi già.

— Không nên nói thế, con ạ, gì mà con... - Giọng của ông lão thực khó nghe rõ. - Ta đã làm cho con không ít, con hãy nhớ lại.

— Con thì con nhớ, - người con trả lời gay gắt. - Vì thế mà con đến với bố. Thôi nhé, bố hãy vững vàng lên, muộn nhất là sau một tháng nữa con sẽ đưa bố ra khỏi đây.

— Vĩnh biệt, con trai.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Có thể lập một phương trình mà trong đó bao hàm, không mâu thuẫn với nhau, những mong muốn thầm kín của Cartasov và Lena thoát khỏi Victoria, khi xoá ghi âm cú điện thoại bí ẩn trên băng ghi tự động và vụ Colobov bị đánh mà thoát đầu anh ta không kể với ai, còn sau đó phủ nhận hoàn toàn? Naxtia, Tjernusev, Morozov, thực tập viên Meserinov và Dosenco, những người đang mò mẫm, đã làm mọi điều có thể, khi đã hỏi cả loạt nhiều người, nhưng vẫn không nhận được chứng cứ về việc hoạ sĩ Cartasov và Lena, tình nhân của anh ta, có dính líu đến sự mất tích của Victoria. Thực ra, cũng không có được các chứng cứ về sự vô tội của họ. Xác định chứng cứ ngoại phạm của ai đó sau mấy tuần sự kiện xảy ra là việc không đáng tin cậy, nhất là khi nó kéo dài cả một tuần liền. Vậy cô ở đâu cả tuần lễ này, hử Victoria, trước khi cô bị xiết cổ? Và tại sao trên người cô có những vết đánh bằng sợi dây thừng to? Cô bị tra tấn, hành hạ? Hình như đúng là cô bị bệnh và rơi vào móng vuốt một tên đầu nào đó. Kẻ đã lợi dụng trạng thái của cô. còn cuối cùng đã giết cô. Chỉ có điều không hiểu, cú điện thoại kia là gì...

...Naxtia chìm vào những suy tư chậm rãi khi ngồi trong khoang vắng dành cho người hút thuốc trên chiếc máy bay đang bay từ Moskva đến Roma. Khi đăng kí, chị là người duy nhất trong cả phái đoàn đề nghị cho chị chỗ trong khoang thứ tư dành cho “người hút thuốc”, và giờ chị mừng rằng đã làm đúng: nơi đây ít khách, còn chị thoát khỏi việc giao tiếp với các đồng nghiệp và có thể sử dụng ba giờ rưỡi bay để suy nghĩ.

Và thế, Colobov. Trong lần nói chuyện lại đã kiên quyết phủ nhận việc anh ta bị đánh, lấy cớ bị ngã từ cầu thang khi say rượu. Thế nhưng vợ anh

ta cũng quả quyết không kém, khẳng định chồng cô bị đánh, sự tự tin của cô là khi anh ta về nhà hôm ấy đã nằm lên giường, ép hai tay lên bụng, co quắp người và lẩm bầm: “Lũ đểu. Lũ súc sinh”. Tất cả, trừ Naxtia và thực tập viên, có ý định tuân tự “đánh quy” gã Colobov ương bướng, nhưng điều đó không đem lại kết quả. Gã ngã, và chỉ có thế. Chỉ mất thời gian mà thôi. Thế nhưng trong khi đó người ta nhận thấy rằng, càng kiên trì phủ nhận bao nhiêu, anh ta càng bệnh hoạn bấy nhiêu phản ứng lại bất kì sự gợi nhắc nào về Victoria, bạn gái của vợ anh ta. Cuối cùng người ta quyết định kiểm tra gã bán thuốc lá nhập khẩu háu gái có liên kết với Victoria bởi những trò tình ái hay không, điều mà không hề một ai biết. Có thể là trong vụ này mọi sự vốn đơn giản hơn nhiều và động cơ giết người là sự ghen tuông? Như một giả thuyết - hoàn toàn được. Và lúc đó cú chuông điện thoại có thể là Victoria thông báo rằng cô đi đâu đó với Colobov. Xét theo mức họ biết về tính cách của cô gái, chắc cô không ngại ngùng nói điều đó với Cartasov. Sau vụ giết người, hoàn toàn có khả năng, do Colobov gây nên, Cartasov và Lena quyết định không tố giác kẻ giết người. Thiếu gì những lí do... Thêm nữa, với cái chết của Victoria tự nó đã giải quyết những vấn đề riêng của họ, Cartasov bạc nhược không cần phải nghĩ thêm, làm cách nào xa rời được Victoria, còn Lena nhận được cơ hội hiện thực có một cuộc sống gia đình bình thường với họa sĩ. Hơn nữa, cả hai người rất muốn có con. Trong phương trình này đoạn ghi âm bị xoá trong băng là có vị trí, nhưng Colobov bị đánh đập thì có liên quan gì ở đây? Mà có thể, không dính líu gì chẳng? Nó không hề liên quan đến vụ án mạng, và không cần phải ngoắc “ngựa và con nai vàng ngơ ngác” vào chung một cái ách.

— Trước đây chị chưa đến Roma à? - từ phía bên phải chị nghe một giọng nói dễ chịu bằng tiếng Anh lơ lớ. Naxtia quay đầu về phía chàng trai mặc áo len trắng ngồi cách lối qua lại. Anh ta mỉm cười nhìn quyển chỉ dẫn du lịch Roma mà chị lục được ở nhà bố mẹ, đang nằm trên đầu gối chị. Quyển chỉ dẫn này bà Nadejda mang về từ chuyến đi Italia đầu tiên đã nhiều năm về trước.

Theo giọng lơ lớ Naxtia đoán không hề nhầm lẫn chàng trai là người Italia. Khó lắm chị mới thắng được sự căm dỗ trả lời anh ta bằng tiếng Anh. “Không thể cứ kéo dài bất tận, - chị thầm nghĩ. - Dù sao vẫn cần sử dụng tiếng Italia, vậy thì tốt nhất là bắt đầu từ bây giờ”. Chị cảm thấy tự tin về tiếng Anh và tiếng Pháp, thường sử dụng chúng, dịch nhiều, đặc biệt trong thời kì nghỉ phép để lấp những lỗ hổng trong ngân sách. Còn tiếng Italia mà chị biết không tồi thời nhỏ như sự cương quyết của mẹ, năm yên đã lâu, như chị tự diễn đạt, trong ngăn bàn xa không được sử dụng tích cực, và Naxtia hơi sợ nói thứ tiếng này. Nhưng rồi chị cũng đã quyết.

— Anh có thể nói tiếng Italia, - chị thốt ra, trong khi chống chọi lại sự ngượng nghịu và thận trọng dỗi theo cách phát âm. - Chỉ có điều đừng nhanh.

Chàng trai cười vẻ hiểu biết và chuyển sang tiếng mẹ đẻ với sự thích thú ra mặt. Họ tán đóc chừng hai chục phút, khi trưởng đoàn đại biểu Iakimov với điếu thuốc lá bước vào khoang. Ông chiếm chỗ ngồi ngay phía trước Naxtia, quẹt lửa, thả khói và quay về phía chị nghiêng nhẹ qua tay vịn ghế bành.

— Tách khỏi tập thể hả Naxtia? - ông nói đùa. - Và cũng đã tìm được cho mình kẻ hâm mộ. Liệu đấy, đừng để có những điều dại dột.

Chị thấy thích Iakimov. Ông không có thói độc đoán và cái ưu thế trịch thượng của một người đã nhiều lần ở ngoại quốc trước những đồng bào lần đầu tiên ra nước ngoài, vốn thường không biết xử sự thế nào và nói gì. Ông hào hứng chia sẻ kinh nghiệm, trả lời tỉ mỉ tất cả những câu hỏi và cho những lời khuyên rất giá trị mà Naxtia, đã từng đến Thụy Điển thăm mẹ, thừa nhận là đúng và kịp thời. - Lịch trình của chúng ta thế nào ạ? - Chị hỏi Iakimov.

— Từ 10 giờ sáng đến 6 giờ chiều, các đồng nghiệp Italia sẽ làm việc cùng chúng ta, sau 6 giờ - chúng ta tự mình vui vẻ. Thứ tư và thứ bảy -

ngày nghỉ, có thể chạy đi các cửa hàng, nếu muốn. Cô quan tâm cụ thể là điều gì?

— Tôi muốn gặp mẹ. Bà hứa đến Roma vào thứ năm.

— Không thành vấn đề. Sau 6 giờ cô tự do, về phía tôi không có phản đối gì cả. Để phòng xa, hãy lưu ý, có hai người trong đoàn ta đã đánh hơi thấy là cô biết nhiều ngoại ngữ, và định dùng chức vụ cao hơn trói cô vào những chuyện liên quan với các cửa hàng. Vậy nên, nếu muốn có tự do, hãy cho tôi rõ - tôi sẽ cố kìm giữ họ lại.

Iakimov tắt thuốc lá và đi lên khoang trước nơi ông ngồi cùng với các thành viên còn lại: hai vị tướng (một ở Bộ, người kia - ở Sở Nội vụ Moskva), một trưởng phòng công an khu thuộc Moskva và hai cán bộ Tổng cục truy tìm tội phạm.

— Không bao giờ tôi có thể nghĩ chị là người Nga. Tôi đã tin chắc chị là người Anh, - giọng chàng thanh niên áo len trắng vang lên.

Naxtia thầm mỉm cười. Không thông thái gì việc anh ta xem chị là người Anh: thân gầy, lông mày bệch bạc, xấu xí, với những đường nét thanh mảnh của khuôn mặt thiếu linh hoạt và có lẽ lạnh lùng, đúng thực chị rất giống cô gái già điển hình từ tiểu thuyết kinh điển Anh. Chỉ ít, vẻ ngoài của chị không có gì chung với quan niệm khác xa về mỹ nhân người Nga.

— Anh muốn nói là tôi có vẻ ngoài đặc trưng của người Anh?

— Không, chị nói tiếng Italia với âm sắc Anh.

— Thực thế ư?! Naxtia sững sốt. - Hẳn chẳng bao giờ tôi nghĩ thế.

Chị quyết định chăm chú hơn lắng nghe lời nói của người cùng trò chuyện xởi lởi và cố nói giống như anh ta. Thính giác của chị vốn tuyệt vời, mẹ dạy chị quen với các ngoại ngữ từ thơ ấu, vì thế cuộc chiến đấu với âm

sắc tiếng Anh đã kết thúc thành công chính đúng vào thời điểm máy bay hạ cánh. Chàng Italia trẻ đánh giá đúng những nỗ lực về mặt ngôn ngữ của Naxtia và nói lúc chia tay:

— Bây giờ chị nói như một cô gái Italia sống quá lâu ở Pháp.

Họ cùng vui vẻ cười toáng lên.

— Ở tôi lại xuất hiện âm sắc khác hả?

— Với âm sắc mọi chuyện đều ổn, nhưng chị bắt đầu nói những câu như một cô gái Pháp vậy.

o O o

Họ được bố trí trong một khách sạn Kitô giáo nhỏ yên tĩnh nằm trên một ngọn đồi cách không xa sứ quán Nga. Naxtia mừng rỡ khi biết rằng từ khách sạn đến nhà thờ Thánh Pie có thể đi bộ chừng hai mươi phút.

Iakimov không đánh lừa. Lúc 6 giờ chiều người Italia kết thúc ngày làm việc, và phái đoàn Nga được quyền tự do. Ở đây không có gì giống với lòng hiếu khách của người Nga: qua sáu ngày - chỉ có một chuyến du lịch trong thành phố và một cuộc chiêu đãi với các đại diện của Bộ. Họ làm quen với công việc của các cơ quan và đơn vị cảnh sát, đặt câu hỏi, xem phim học tập. Không hề có những hoạt động gì sau giờ làm việc.

Điều này hoàn toàn hợp ý Naxtia. Sau bữa ăn trong khách sạn vào 7 giờ, chị thay quần áo, đổi váy bằng quần bò, còn giày cao gót - bằng giày thể thao quen thuộc, khoác bludông da mà trong túi có quyển chỉ dẫn, và đi dạo. Thứ tư, khi họ có ngày nghỉ, Naxtia rời khách sạn lập tức sau bữa sáng được dọn ra lúc bảy giờ rưỡi. Trừ Iakimov, chị không nói với ai về các kế hoạch của mình và cố lén đi không ai nhận thấy trước khi chưa có ai đề nghị chị giúp trong việc mua bán, bởi vì ngoài chị và người phụ trách, không một ai biết tiếng Anh chứ chưa nói chi tiếng Italia. Kế hoạch của chị

khá đạt, và Naxtia đã suốt ngày lang thang khắp thành phố, nghiêng ngó nhìn những ngôi nhà, các tác phẩm điêu khắc, len lách trong dòng xe cộ bất tận và không ngừng kinh ngạc rằng các tài xế đã có thái độ chăm chú và tôn trọng đến mức nào đối với người đi bộ. Mặt trời tháng 12 còn rất ấm, nhưng bất kể nhiệt độ 17°C, nhiều phụ nữ đi trên phố với áo lông mở cúc. Khắp nơi Naxtia bị săn đuổi bởi mùi cà phê toả ra từ vô số hiệu cafe và quán bar nhỏ. Hai giờ đầu chị còn tìm đủ sức chống chọi, nhưng sau đó, ngẫm nghĩ một cách tỉnh táo rằng, dù sao vẫn cần cho đôi chân nghỉ, còn với số tiền chị có thì chẳng mua được gì nhiều, vì thế không đáng tiết kiệm, chị đã ngừng khước từ cho bản thân sự khoan khoái và thích thú ngồi xuống bên một chiếc bàn ngay trên đường phố.

Gần tối, bất kể có cuốn chỉ dẫn, chị vẫn lạc, đi mãi dọc bức tường đá lạnh căm và chỉ khi đến chỗ quen, chị hiểu ra, rất đơn giản là chị đã dạo quanh Vatican.

Thứ năm, ngày 16 tháng 12, khi đi xuyên qua dãy cột quây quanh nhà thờ Thánh Pie. Naxtia lập tức nhìn thấy mẹ mình trên quảng trường. Bà Nadejda xinh đẹp, thanh thoát và trang nhã đến chóng mặt, đang đứng trò chuyện sôi nổi với một người đàn ông dáng cao, tóc bạc và phớt phớt lại ngoài nhìn tứ phía.

Hai mẹ con ôm hôn nhau.

— Hãy làm quen, - giáo sư Hadejda ngay đó chuyển sang tiếng Anh. - Con gái Naxtia của tôi. Giáo sư Kiun đồng nghiệp của mẹ.

— Kiun, - ông kia giới thiệu khi bắt tay Naxtia.

“Ái chà mẹ yêu. - Naxtia thăm khâm phục. - Đã không sợ dẫn theo tình nhân của mình. Vả lại, bà biết sợ ai đâu? Lẽ nào sợ ta? Buồn cười. Thú vị thật, ai bố trí cuộc xem cho ai, ông ta cho mình, hay mình cho ông ta?”

Nhưng dẫu sao thì mẹ cũng xinh đẹp làm sao! Tại sao mà mình sinh ra xấu xí thế này nhỉ?”

Kiun có mái tóc bạc, khuôn mặt trẻ thơ và cặp mắt vàng xanh vui vẻ. Ông nói được một ít tiếng Nga, Naxtia, dù rất khó khăn, nhưng có thể giải thích bằng tiếng Thụy Điển, và cuộc trò chuyện của ba người tự nó là một mớ hồ lộn ngôn ngữ thú vị.

Buổi tối đầu tiên họ ngồi đến tận khuya trong nhà hàng do vị giáo sư dễ mến, vốn biết mọi góc ngách ở Roma dẫn họ đến. Naxtia không nhớ lại nổi lần cuối chị đã cười nhiều đến thế là bao giờ. Chị cảm thấy nhẹ nhõm với mẹ và bạn của bà, những e ngại của chị là không đúng, chị không cảm thấy một chút căng thẳng nào. Vượt qua chương ngại khó xử trong thời gian gặp bố dượng và người tình của ông, chị đã trải qua hoàn cảnh tương tự với mẹ chẳng hề có khó khăn gì về mặt tâm lí. Mẹ hạnh phúc. Kiun nhìn bà với sự đăm đũa, vui vẻ, và có gì tồi trong mọi điều đó nếu tất cả đều sung sướng?

— Ngày mai chúng ta đi xem opera, - khi chia tay bà Hadejda nói, - còn thứ bảy - thăm nhà thờ Sicstin. Đừng ngủ quá, nó chỉ mở cho người xem đến 2 giờ chiều thôi.

— Tôi rất mừng là Nadejda có cô con gái tuyệt vời đến thế, - Kiun mỉm cười quyến rũ.

Naxtia trở về khách sạn thoải mái và thanh thản. Những bản khoản về chuyện đồ vỡ gia đình đã khoan xoáy chị mấy tháng nay giờ đây bỗng trở nên vô lí và thiếu cơ sở. Mọi người có toàn quyền được hạnh phúc, hơn nữa, khi không hề có ai phải đau khổ. Nếu như Naxtia biết, cuộc sống của chị sẽ thay đổi đột ngột như thế nào chỉ sau ba ngày, nếu như chị đoán ra nổi, “kì nghỉ ở Roma” đối với chị sẽ là xa xăm và mờ ảo khó tin từ thăm sâu của nỗi sợ và căng thẳng thần kinh nhấn chị chìm sâu trong đó chỉ sau ba ngày nữa, chắc hẳn chị đã cố nhớ kĩ hơn và củng cố chắc hơn cái cảm

giác khoan khoái và tinh tâm đã bao bọc chị trong thành phố Vĩnh cửu. Nhưng Naxtia cũng như tất cả những con người hạnh phúc, quá tự tin cho rằng, giờ đây mãi mãi sẽ chỉ là thế.

Và chị đã làm.

Thứ bảy, khi bước ra từ nhà thờ Sicstin, mẹ chị đề nghị đi tới hội chợ sách.

— Mẹ cần xem mấy quyển sách cần cho mẹ và bạn bè. Chúng ta cùng đi nhé, chắc con sẽ thích.

Họ tách nhau ở hội chợ. Mẹ và Kiun đi tìm những ấn bản cần cho họ, còn Naxtia đã ở lại cạnh những giá sách mà phía trên được viết bằng chữ to: “Sách châu Âu bán chạy”. Chị nhìn những bìa sách rực rỡ, đọc tóm lược, thầm ghi nhận: “Chắc mình sẽ đọc cuốn này, nếu có thì giờ, cả cuốn này cũng thế, và cuốn này... Còn loại văn chương này - không phải khẩu vị của mình”. Đi sang giá sách tiếp theo, chị cảm thấy đất sụt dưới chân: Ngay trước chị có quyển sách “Bản xônát cái chết”, tác giả Jean-Paul Brizac. Trên mặt bìa - năm sọc đỏ màu máu, phông theo dãy nốt nhạc, và chiếc cần violon màu xanh sáng.

Trấn tĩnh khỏi cú sốc, Naxtia cầm cuốn sách và ghim mắt vào tóm lược. “JeanPaul Brizac. - chị đọc. - một trong số những nhân vật bí ẩn nhất của văn học châu Âu hiện đại. Chưa một nhà báo nào lấy được phỏng vấn ở tác giả của hơn hai chục cuốn sách bán chạy. Mưu mô thâm hiểm, cuộc chiến của thiện và ác, những mặt tối của bản chất con người - có tất cả thứ đó trong các cuốn sách của con người ẩn dật bí ẩn, không cho phép chụp ảnh và tiếp xúc với thế giới bên ngoài chỉ thông qua đại diện của mình”.

Chị chăm chú nhìn giá sách và tìm thêm được mấy cuốn sách nữa của Brizac bằng tiếng Đức. Pháp và Italia. Trông thấy mẹ từ xa, Naxtia xuyên qua đám đông đến chỗ bà.

— Mẹ ơi, có thể mua sách ở đây không?

— Tất nhiên. Con tìm được gì thú vị à? Đi, mẹ sẽ mua cho con, dù sao con cũng không đủ tiền, ở đây mọi thứ đều rất đắt.

— Nhưng con cần nhiều... - Naxtia nói ngập ngừng.

— Nghĩa là chúng ta sẽ mua nhiều, - bà mẹ đáp với vẻ bình thản.

Naxtia không biết tiếng Đức, vì thế đã chọn sách của Brizac bằng tiếng Pháp và tiếng Italia.

— Con cần thứ này làm gì? - Bà Nadejda khinh bỉ cong môi. - Chả lẽ con đọc cái thứ vớ vẩn này?

— Ồ... Thú vị mà, - chị đáp vẻ né tránh. - Nhà văn ẩn dật, những mặt tối của tâm hồn... Hiếu kì chứ.

Bà mẹ rõ ràng không khuyến khích sự say mê sách châu Âu bán chạy của con gái và, khi trả đồ mua không hề rẻ, đã nhận xét:

— Có thể mua Brizac rẻ hơn nhiều ở bất kì kiốt nào ở nhà ga hoặc sân bay. Và cũng có nhiều sự chọn lựa hơn.

Jean-Paul Brizac, theo lời bà Nadejda, là nhà văn nổi tiếng nhưng không sâu sắc. Sách của ông ta được độc giả không tinh tế mua một cách hứng thú để đọc lúc đi đường, vì thế được xuất bản chủ yếu với bìa mềm, khổ bótúi. Nhưng Naxtia quan tâm một nhận xét của mẹ:

— Ông ta đang là mốt. Con biết đấy, những năm gần đây lớn vọt mỗi quan tâm đối với nước Nga. Mà người di tản cũng nhiều hơn. Brizac có cả một loạt sách trinh thám với chủ đề Nga, và con hãy tưởng tượng, chúng có nhu cầu rất lớn trong số người xuất thân từ nước Nga. Mẹ có thể nói với

con: dù con người ăn dật ấy là ai đi nữa, thì cũng không nghèo đâu. Số lượng in các sáng tác của ông là khổng lồ, còn ông ta lại viết rất nhanh nữa.

— Mẹ đã đọc gì đó chưa? - Naxtia hỏi về hi vọng.

— Mẹ có phải dân di tản đâu. Mà mẹ cũng không thích sách trinh thám. Mẹ không hiểu ai đã khơi lên sở thích tồi như thế cho con.

— Nhưng nếu mẹ chưa đọc sách của ông ta, từ đâu mẹ biết là chúng tồi? - Naxtia dường như phật ý thay cho nhà văn.

— Các nhận xét của những người mà mẹ tin, là đã đủ cho mẹ. Và sau nữa, mẹ không khẳng định rằng chúng là tồi. Nhưng mẹ biết rằng, văn chương đích thực được tạo nên qua nhiều năm tháng. Còn Brizac của con nặn ra dăm tác phẩm bất tử của mình trong một năm, nếu không nói là nhiều hơn.

— Mẹ này, mẹ nghĩ sao, - Naxtia trầm ngâm hỏi, - Brizac này có thể là người Nga di tản không?

— Khả năng hiếm hoi. - bà Nadejda phản đối kiên quyết trong khi thần thờ lật trang của một trong số tiểu thuyết mà con gái đã mua. - Ông ta dùng tiếng Pháp như một người Pháp. Chỉ cần đọc vài ba đoạn để tự khẳng định điều ấy. Và lại. - bà nói thêm, khi đã lướt mắt qua một trang giờ hú hoạ, - ngôn ngữ của ông ta hay, sắc sảo, đối thoại sinh động, so sánh thú vị... Có thể, thực sự ông không phải là một nhà văn kém. Nhưng ông là một người Pháp đích thực, không thể nghi ngờ gì nữa.

o O o

Ngày hôm sau Naxtia cùng phái đoàn bay về Moskva. Trên máy bay chị đọc “Bản xônát cái chết”, hi vọng tìm trong đó dù là một sự mách bảo nào đó, dù một ẩn ý nhỏ nhất cho sự giải đoán về sự trùng hợp khó tưởng tượng của hình vẽ trên bìa sách và hình vẽ do Cartasov làm theo lời của

Victoria quá cố. Dù đấy có gì đi nữa, giờ đây Naxtia tin chắc một điều: Victoria không bị bệnh tâm thần. Cô thực sự có thể nghe qua radio sự mô tả giấc mơ của mình: nhiều đài phát thanh phương Tây truyền tin bằng tiếng Nga, vẫn đọc những đoạn trích từ các tác phẩm văn học mới. Ý tưởng có sự tác động qua radio không phải là thành quả của một sự tưởng tượng bệnh hoạn. Nhưng sao có thể xảy ra sự trùng hợp hai bức vẽ? Trùng đến những chi tiết nhỏ, đến màu xanh sáng mà chiếc cần violon được vẽ? Có, tất nhiên, sự lí giải đơn giản nhất mà nó nằm ngay trên bề mặt khi Victoria nghe qua radio đoạn trích từ “Bản xônát cái chết”, Naxtia thậm chí biết chính xác, cô ta đã nghe chính là đoạn nào. Sau đó kể lại một cách chi tiết với Cartasov, người đã vẽ khi tưởng tượng theo những lời của cô. Nếu trước kia cô có cơn ác mộng nào đó, nó chỉ có thể chỉ xa vời, mà có thể còn hoàn toàn không giống với những gì được viết trong “Bản xônát cái chết” và trên bức vẽ của Cartasov. Đơn giản trong đầu Victoria có gì đó đổ vỡ, và cô có cảm giác rằng... Nhưng lúc đó buộc phải thừa nhận là cô ta bị bệnh. Không, lại không ổn, lại ngỗ cụt...

Nếu mới hôm qua vụ án mạng Victoria thiếu thông tin, thì hôm nay trong chớp mắt nó đã trở nên rối rắm vô kể.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 7

— Lại đành phải bắt đầu lại từ đầu, - Naxtia ủ rũ nói khi nhìn Trerusev, Morozov và thực tập viên Meserinov.

— Lần thứ năm? - Trerusev hỏi một cách cay độc, vất chân này lên chân kia và ngồi cho thoải mái hơn.

Họ ngồi ở nhà Naxtia. Là buổi chiều chủ nhật, chị gọi điện thoại khắp cho các đồng nghiệp ngay khi vừa bước chân qua cửa, và đề nghị họ khẩn trương tới nhà chị. Ở phòng ngoài đến giờ vẫn còn chiếc túi với đồ đạc chưa sắp xếp và khách buộc phải bước qua nó để đi vào bếp. Không hiểu sao chẳng ai, ngay cả Naxtia, nghĩ ra chuyện đẩy nó vào một chỗ thuận tiện hơn.

— Chỉ mong là lần thứ năm thôi, - Naxtia đáp gay gắt. - Chúng ta sẽ hành động từ hai đầu khác nhau. Lần này tôi nghĩ, chúng ta sẽ đạt được gì đó. Meserinov, ngay sáng ngày mai anh đi đến kho lưu trữ và tìm cho ra hồ sơ vụ án giết người của bà Eremina, mẹ của Victoria. Anh Trerusev và Morozov bắt đầu cuộc tìm kiếm trong giới xuất bản, xuất phát từ các mối quan hệ của Coxar.

— Còn cô sẽ thực hiện việc lãnh đạo chung hả? - Morozov chọc chị một cách tức tối, thậm chí không cố giấu sự bất bình vì người ta đã kéo anh ra khỏi nhà vào ngày chủ nhật.

Naxtia quá hiểu tâm trạng của anh ta, quyết định không bị cuốn theo sự khiêu khích nhỏ nhặt.

— Tôi sẽ đọc những sáng tạo bất hủ của Brizac. - chị bình thản đáp, - bởi vì không có ai trong các vị có thể làm điều đó. Anh thoả mãn chưa?

— Ngày mai tôi có những kế hoạch khác. - Morozov tiếp tục cãi. - Cô nghĩ, ngoài vụ giết người đã trăm năm cũ này tôi không còn những mối quan tâm khác ư? Các vị ở kia, ở Petrovca, giới tinh hoa cảnh sát, chọn một trong số trăm vụ án và đã là gánh nặng, chín mươi chín vụ còn lại thì treo lên cổ chúng tôi ở địa phương.

— Thôi đi cậu, - Tremenusev nói về dàn hoà, - mỗi khi lãnh đạo lệnh cho chúng ta làm việc trong nhóm với Naxtia, còn gì cứ phải dứt tóc trên đầu cơ chứ. Ngừng lại đi.

— Nhưng thực sự là mai tôi không thể.

Morozov rõ ràng bị kích động, và trong thoáng giây nào đó Naxtia thậm chí cảm thấy thương anh ta. Có thể anh ta còn những cuộc gặp gỡ quan trọng không thể thay đổi và dựa vào chúng có thể quyết định điều gì đó trong các công vụ hay thậm chí trong cuộc sống của anh ta nữa.

— Biết làm sao được, - chị thở dài, - anh không thể thì không thể vậy. Anh sẽ tham gia vào thứ ba, được chứ?

Morozov gật đầu nhẹ nhõm và lập tức vui lên.

— Thế có thể thay vào chỗ lưu trữ, tôi làm việc với anh Tremenusev được không? - từ này đến giờ ngồi im trong ghế bành sát cửa sổ nơi lạnh khủng khiếp bởi vì luồng không khí băng giá từ dưới bậc cửa sổ liên tục phun vào, thực tập viên lên tiếng.

— Không, Naxtia cắt ngang một cách dứt khoát. - Anh sẽ chuyên về lưu trữ.

— Chị Naxtia ơi, - Meserinov rên rỉ về cầu khẩn. Xin chị, tôi sẽ học được gì ở đó cơ chứ? Còn đây là vụ việc sinh động...

— Anh sẽ học được cách đọc các vụ án hình sự, - chị nói cứng rắn khi cố kìm trong mình sự bức bối đang tăng lên. - Nếu anh, Meserinov à, nghĩ rằng điều đó là đơn giản, tôi dám đọan chắc với anh, anh đã nhầm nghiêm trọng. Đã bao giờ anh nhìn thấy hồ sơ hình sự được chuyển sang toà án chưa?

Meserinov cau có im lặng.

— Hồ sơ được chuyển sang toà án không có gì chung với những tài liệu nằm trong cặp của điều tra viên khi đang tiến hành điều tra. Nghĩa là các tài liệu, tất nhiên, vẫn chính là chúng, nhưng chỗ điều tra viên như thông lệ, chúng được sắp xếp theo trật tự thời gian và anh dễ theo dõi, cái gì có ngay từ đầu, cái gì ở sau đó, chứ trong hồ sơ đã đóng, đặc biệt nếu bị cáo có mấy tên, mà còn, xin Chúa đừng, chúng lại đã gây ra không chỉ một, mà một số vụ tội phạm, thì lần theo nó rất vất vả. Điều tra viên có thể xếp hồ sơ theo từng cá nhân, lúc ấy các tài liệu liên quan đến từng bị cáo, cơ bản là liền nhau, nhưng để hiểu vai trò của các đồng phạm trong một tình huống, buộc phải đọc hết tất cả các tập. Còn thường có là, một hồ sơ được quy tụ theo các tình huống, và lúc ấy thì phải khổ sở lâu đấy, mặc dù vậy anh sẽ hiểu, bị cáo mà anh quan tâm đã gây ra chính là điều gì. Còn chuyện xem xét, ai đã cho những lời khai thế nào và ai cố “dìm” ai, - để làm điều này cần phải có sự kiên nhẫn khủng khiếp. Anh chưa bao giờ nghĩ sâu, tại sao sự trợ giúp của các luật sư đáng giá đắt như vậy ư? Ngắn gọn, tôi xin lỗi vì đã có bài giáo huấn ở đây. Anh Meserinov ạ, anh phải nghiên cứu chỉ một hồ sơ tương đối nhẹ: một bị cáo trong một tình huống. Nhưng tôi đề nghị anh thể hiện sự chú ý tối đa và không quá dựa vào trí nhớ của mình, mà phải có những ghi chép. Đừng quên họ tên những người tham gia vào cuộc điều tra và phán xử ở toà án, cũng cần ghi lại. Còn nữa. Đừng cho rằng tôi không tin anh, nhưng tôi muốn báo trước để sau này không có sự

nhập nhằng: đừng nghĩ chỉ hạn chế bằng việc đọc mỗi tuyên án hoặc kết luận buộc tội. Tôi quan tâm không chỉ cốt truyện mà cả tiến trình điều tra, trong đó kể cả những lời khai của nhân chứng và bị cáo, đặc biệt nếu những lời khai này được thay đổi trong tiến trình điều tra và xử án. Anh hiểu cả chứ?

— Hiếu, - thực tập viên trả lời về thất vọng. - Tôi có thể gọi điện thoại ở chỗ chị chứ? Tôi sợ, cha mẹ từ nhà nghỉ về và lo tôi biến đi đâu. Tôi đã vội vã chạy khi chị gọi cho tôi, thậm chí không kịp để lại tin nhắn.

— Điện thoại ngoài bếp, - Naxtia gật đầu.

Khi Meserinov bước ra, Morozov dài giọng mỉa mai:

— Thực là tuổi trẻ đi làm cảnh sát! Đầu óc sáng láng, mấy hôm nữa thành sĩ quan, thế mà phải báo cáo với cha mẹ như học sinh lớp một. Đứa con được nuông chiều.

— Sao anh không xấu hổ thế, - Naxtia nói về trách móc. - Có thể, cha mẹ cậu ấy như vậy. Cậu ta hẳn sẽ mừng nếu không phải báo cáo, nhưng họ sẽ lo lắng. Đối với cha mẹ, chúng ta bao giờ vẫn là bé nhỏ và ngốc nghếch, chả làm gì nổi với điều đó.

Khép cửa sau các vị khách, Naxtia đứng trầm ngâm bên cái túi được ném giữa phòng ngoài, suy nghĩ thu xếp đồ bây giờ hay để lại sau. Buổi sáng mẹ và Kiun đã đi sân bay Leongrdo da Vinci chia tay với Naxtia. Bà Nadejda trao cho chị một túi quà to tướng, còn Kiun, mỉm cười láu lỉnh, đưa lại một chồng sách bọc giấy. Đó là những truyện trinh thám lừng danh của Brizac được mua ngay ở kiốt sân bay, cỡ bỏ túi, bìa mềm. Những cuốn sách nằm trong túi cùng với đồ đạc. “Đành phân loại thôi”, Naxtia lười biếng rầu rĩ nghĩ thầm và bắt tay vào việc.

Phân loại đồ đạc xong, chị đứng dưới vòi sen nóng để sưởi ấm, kéo máy điện thoại dây dài từ bếp ra, đặt cạnh đầu giường, nằm lên giường và

mở cuốn tiểu thuyết của Jean-Paul Brizac về “đề tài nước Nga”.

o O o

— Naxtia! - Grinevich mừng rỡ, ôm lấy Naxtia. - Số phận nào run rủi vậy? Cô mới ở chỗ tôi chưa lâu mà. Có gì xảy ra chẳng?

— Cần lời khuyên.

Naxtia âu yếm vò nhúm tóc còn lại trên đầu người trợ lí đạo diễn và hôn chụt vào cằm anh ta.

— Anh đã nói là anh có các phóng viên quen biết ở Pháp và Đức.

— Thì sao? Cô muốn đăng một vụ phanh phui đầy tai tiếng ư? - Grinevich đùa.

— Tôi muốn được tư vấn. Có một nhà văn là Jean- Paul Brizac. Tất nhiên, ông ta không phải là ngôi sao tầm cỡ thế giới, ở nước ta ông ấy không được dịch và theo tôi, thậm chí không được biết tới. Nhưng ông ta khá thành đạt, các tác phẩm của ông ta được mua nhiều, đặc biệt những người thích đọc nhẹ nhàng trên đường đi. Tôi thực muốn biết rõ hơn về ông ấy.

— Ông ta người Pháp?

— Hình như thế, nhưng không chắc chắn.

— Thế tại sao cô hỏi về người Đức?

— Ông ta có một loạt tiểu thuyết về đề tài Nga, còn tôi được giải thích là trong số những người di tản của chúng ta thứ văn chương này rất nổi tiếng. Và tôi nghĩ, các nhà báo Đức cũng có thể biết gì đó về nhà văn này.

— Về dân di tản - người ta nói đúng với cô. Vậy cô muốn biết chính là cái gì?

— Tôi muốn hiểu, Jean-Paul Brizac là thế nào. Anh giúp tôi chứ?

— Tôi sẽ cố. Cần gấp không?

— Không còn gấp hơn được nữa.

— Tôi sẽ cố, - Grinevich nhắc lại một cách cứng rắn. - Ngay khi biết được điều gì, lập tức sẽ gọi cho cô. Cô ở lại buổi tổng diễn tập chứ?

— Cảm ơn anh Grinevich, nhưng không, tôi chạy đây.

o O o

Các tiểu thuyết của Brizac không chỉ duy nhất là tiểu thuyết về “đề tài nước Nga” mà Naxtia đã đọc. Hơn thế, từ vô số văn chương được bán trên quầy sách, chị đã chọn chính những tác phẩm như thế. Chị thú vị xem các nhà văn nước ngoài mô tả người Nga thế nào. Mỗi thử nghiệm loại này cho thấy rằng, không thể có sự chính xác. Thậm chí những nhà văn di tản đã từng nhiều năm sống ở Nga, đã không thể tránh khỏi những lỗi lầm khi mô tả hiện thực Nga hôm nay. Lại càng chẳng nên nói đến những tác giả như Martin Cruz Smit đã viết cuốn sách bán chạy danh tiếng “Công viên Gorki”. Naxtia đã chán ngay từ trang bốn mươi, kiên cường một cách khổ sở đọc cuốn sách, nhưng vẫn không hết nổi, khi không thể kìm chế sự bức tức do những điều xuân ngược và ngớ ngẩn rõ ràng trong việc mô tả cuộc sống Moskva. Sau đó chị tự nguyện định đọc “Ngôi sao Bắc cực” và “Quảng trường Đỏ” của chính Cruz Smit, và lại thất bại. Các cuốn sách đích thị là tồi, và chị chỉ còn việc kinh ngạc, tại sao ở nước ngoài chúng lại là sách bán chạy.

Nhưng với Brizac mọi chuyện khác hẳn. Tất nhiên, Naxtia nghĩ, ông không là Sidney Seldon và không là Ken Foller, nhưng các chi tiết của ông

chân thực đáng kinh ngạc. Có vẻ như ông ta đã sống ở nước Nga cả đời và ông ta cả bây giờ vẫn ở đây. Chị kinh ngạc, với sự chính xác thế nào ông nêu giá thứ hàng này hoặc dịch vụ kia, thậm chí khi những sự kiện trong các quyển sách của ông diễn ra mới cách đây vài ba năm. Nhưng điều đó cũng chưa sao, giá cả hàng tuần được đăng trên một số tờ báo, và khi muốn, có thể nhận được chúng và rút ra toàn bộ thông tin cần thiết. Thế nhưng trong các tác phẩm của Brizac còn những chi tiết khác mà không thể đọc được trên báo, về chúng chỉ có thể biết từ kinh nghiệm bản thân khi làm việc liên hệ với các điều tra viên, thám tử, công tố viên và quan toà, hàng ngày tiếp xúc với những người bán hàng và với các bà đứng xếp hàng, mà đồng thời cũng đã ngồi một thời hạn không ngắn trong trại lao động cải tạo, một trong số những tiểu thuyết gần đây của nhà văn được ông gọi là “Sự trở về buồn thảm” đã chứng tỏ về điều này. Và Naxtia càng tin chắc hơn rằng Jean-Paul Brizac là người Nga di tản. Còn tiếng Pháp tinh tế trong những cuốn sách của ông, thì ông có thể có các phiên dịch và biên tập viên. Ông ta trốn khỏi các nhà báo và thợ chụp ảnh để không làm sụp đổ huyền thoại về nhà văn Pháp viết sách bán chạy. Mà có thể, ông ta trốn tránh pháp luật...

— Chú Gordeev ạ, chúng ta cần làm rõ, Brizac đã đến nước Nga chưa. Tôi muốn hiểu, từ đâu trong đầu ông ta xuất hiện cái cần violon bất hạnh màu xà lách này. Nếu chúng ta không tin vào các sức mạnh siêu nhiên và sự tiên tri, thì chỉ còn lại một điều lí giải: Victoria và Jean-Paul Brizac là nhân chứng của cùng một sự kiện mà trong đó nổi lên một bức tranh lạ lùng, về sau Victoria mơ thấy bức tranh này, vốn đã biến thành cơn ác mộng bám riết, còn Brizac, không đến nỗi miễn cảm như thế, đã đưa nó vào nguồn dự trữ sáng tạo của mình.

Gordeev trầm ngâm nhai gọng kính khi nghe Naxtia. Trông ông còn tồi tệ hơn so với mấy ngày trước đây, nhưng trong ánh mắt ông không còn câu hỏi nữa. “Ông ấy đã biết”, - Naxtia hiểu ra. Phải, đại tá Gordeev đã biết hoặc gần như biết ai trong số nhân viên của ông giúp bọn tội phạm. Ông chỉ

còn chưa biết cần làm gì bây giờ, làm cách nào dung hoà nghĩa vụ công tác với tình cảm con người.

— Không thể còn sự lí giải khác ư? - cuối cùng ông hỏi.

— Chắc là còn cách giải thích khác. Có điều tôi chưa nghĩ ra. Đây tạm thời là cách duy nhất.

— Được, tôi sẽ liên hệ với Cục thị thực xuất nhập cảnh. Nhưng chúng ta sẽ làm gì nếu Jean-Paul Brizac là bút danh, và trong hộ chiếu ông ta có tên khác hẳn? Cô đã nghĩ về điều đó chưa?

— Tôi đang cố qua người quen làm rõ, trong báo giới người ta có biết Brizac này hay không. Có thể, họ rõ gì đó về bút danh và tên thật.

— Người quen nào thế? - Gordeev nhăn mặt.

— Anh Grinevich, là trợ lý đạo diễn làm việc trong nhà hát.

— Cô biết anh ta lâu chưa? - đại tá tiếp tục hỏi thêm.

— Từ nhỏ. Mà sao vậy, chú Gordcev? - Naxtia buột kêu. - Không thể nghi ngờ cả thế giới được. Như thế thì chảmấy chốc mà điên.

— Ở đây thì cô đúng. Đôi khi tôi nghĩ rằng, đúng, tôi đã phát điên. - Gordeev cay đắng nói mỉa mai. - Thôi được, Naxtia ạ, hãy làm việc đi. Và một lần nữa tôi yêu cầu, cô bé ạ, hãy giữ kín những kết luận của mình. Đừng chia sẻ chúng với ai, có thể, chỉ với Tremusev, mà cũng trong trường hợp khẩn thiết thôi. Cô hiểu chứ?

— Tôi khó khăn lắm, chú Gordeev ạ, - Naxtia nói khẽ. - Chú đặt tôi vào những điều kiện khi tôi phân phát nhiệm vụ sang phải sang trái như một sếp lớn, còn anh em chỗ tôi thực hiện vai tốt đen, họ phật ý, và tôi hiểu

họ. Mà tôi cũng không hợp với vai này, về bản chất tôi không phải là thủ lĩnh.

— Gắng chịu đựng, Naxtia ạ. - Lần đầu tiên sau nhiều ngày giọng của thủ trưởng mềm và ấm áp hơn. - Gắng chịu nhé. Như thế cần cho công việc. Hãy nhớ Lebedeva của mình.

Phải, Lebedeva là vai đầu tiên và, miễn bàn, thành công của Naxtia (xem Xin đừng ngăn đao phủ). Người đẹp - kẻ tổng tiền kiên quyết, tự tin vào bản thân, biết diễn đầy thuyết phục và nhử ra khỏi hang tên Gall giết thuê, kẻ vốn hành động theo đơn đặt hàng của các đại diện từ tầng lớp cao cấp. Trong nước có rất ít những kẻ như Gall, đếm hết trên đầu ngón tay, đó là những tên giết thuê siêu hạng được trả tiền cao mà theo kết quả công việc của chúng không bao giờ vụ việc bị khởi tố, bởi vì tất cả đều thành ra trường hợp rủi ro, sự cố, cái chết tự nhiên hay tự tử. Thực ra, nhiệm vụ của cô gái tổng tiền là làm run sợ kẻ có thể gọi tên sát thủ chuyên nghiệp về Moskva, mà làm sao cho kẻ đặt hàng nhất thiết quyết định giết người và đồng thời gọi chính tên Gall chứ không phải một kẻ nào khác. Toán làm việc dưới sự chỉ huy của Gordeev thực tế là mò mẫm khi làm những bước thận trọng và hoàn toàn không hiểu họ hành động có đúng hướng hay không. Dấu hiệu duy nhất của việc họ làm đúng mọi chuyện chỉ có thể là mưu đồ của Gall giết chết Lebedeva, tức Naxtia. Và Naxtia đã trải qua một tuần trong căn hộ xa lạ trống rỗng, lắng nghe từng tiếng động khẽ trên hành lang, nhẫn nại chờ một kẻ sẽ đến giết chị. Và khi tên Gall xuất hiện, Naxtia- Lebedeva phải trải qua cả một đêm dài đối mặt với hắn, cố hiểu hắn đang nghĩ gì. Và không đơn thuần hiểu, mà còn buộc hắn kể to lên về các kế hoạch của hắn. Tất cả những lời trò chuyện trong căn hộ được nghe trộm bởi người của Gordeev, nhưng Gall đa nghi đã tính đến khả năng ấy và nghiêm khắc cảnh báo cô rằng nếu cô làm việc cho công an và dám nói to điều gì đó nguy hại cho hắn, Gall, thì sau điều đó cô chỉ còn sống 10-15 giây, không hơn, không gì và không ai cứu nổi cô, thậm chí nếu ở căn hộ liền kề có cả một nhóm cảnh sát truy bắt. Đúng là có nhóm truy bắt ở căn

hộ bên cạnh, nhưng Naxtia có thái độ khá nghiêm túc đối với cảnh cáo của tên giết người, và thậm chí khi hình dung ra hẳn đã nghĩ chính điều gì và định hành động tiếp theo như thế nào, chị vẫn không dám vi phạm sự cấm đoán và báo tin cho những người đang ngồi trong xe nghe trộm về những kế hoạch gần nhất của tên giết người. Thay vào đó chị nghĩ ra một mẹo tinh xảo mà chỉ có thể khởi động khi có sự trùng hợp khó tin của vô số tình huống: cần phải để những người đang ngồi trong xe nghe chị nói chuyện với Gall, những người biết rất rõ về chị, biết rằng thời trẻ chị nghiên cứu toán học một cách nghiêm túc, biết rằng trong cuộc đời chị có tiến sĩ khoa học Alexei, biết số điện thoại của anh và không ngại gọi cho anh vào lúc bốn giờ sáng. Nhưng điều chủ yếu - họ phải nghe ra trong những lời của chị có sự không tương ứng, những chữ và đoạn câu không đặc trưng đối với chị, tách biệt chúng ra khỏi đám chữ khác và truyền đạt chính chúng cho Alexei. Cái mẹo thực sự là hoàn toàn vô vọng nhưng vào thời điểm đó Naxtia không thể nghĩ ra được gì khác, bởi vì Gall là tên giết người thực sự thông minh và nguy hiểm, và đùa với hẳn là ngu xuẩn và sơ xuất. Mờ sáng, Gall đưa chị ra ngoài ô, và Naxtia đi với hẳn trong chuyến tàu trống rỗng, cảm thấy là chú cừu đang bị người ta đưa đi mổ, bởi vì không biết kế hoạch của chị có thành hay không. Gall đưa chị đến nhà nghỉ của kẻ đặt hàng, và chính ở đây Naxtia đã quen được Trernusev và con chó Kirill kì diệu của anh, con chó đã thoải mái và tinh tế đưa chị xa khỏi sự phục kích đang đón đợi Gall. Chiến dịch lúc ấy kết thúc thắng lợi. Và chỉ Alexei biết, chị đã tốn bao sức lực vì điều đó, sau này chị phải uống thuốc lâu như thế nào, hoàn toàn mất ngủ và không biết đến cảm giác ngon miệng, tuột đến ngưỡng bất tỉnh trước mỗi tiếng động đột ngột và bắt đầu khóc vì bất cứ điều vụn vặt nào.

— Chú Gordeev, - chị thận trọng nói. - Chú... đã biết được?

Gordeev nhìn chị với vẻ mệt mỏi và không đáp. Chỉ phẩy tay.

o O o

Arxen cảm ánh mắt vào người cùng nói chuyện.

— Tại sao anh lập tức không nói với tôi về Brizac? - lão hỏi dữ dằn.

— Tôi không nghĩ... Tôi hi vọng sẽ không đến chuyện đó, - người kia lấp bắp.

— Anh đã không nghĩ, - Arxen nhại lại vẻ nhạo báng. - Thế nhưng cô ta đã nghĩ. Giờ anh ra lệnh làm gì đây? Con bé này nguy hiểm hơn nhiều so với anh dự đoán, điều đó tôi đã biết từ trước. Nếu như anh kịp thời nói với tôi về Brizac, hẳn tôi đã có biện pháp. Chỉ ít, cô ta đã chẳng đi Italia.

— Nhưng ông đoán chắc với tôi rằng, cạnh cô ta luôn luôn có người của anh.

Sao nó lại không nhìn cho rõ?

— Đừng đổ lỗi cho kẻ khác, - Arxen nhăn trán.

Ngay từ đầu không phải tôi cần liên hệ với các anh mà với những ai có cách tiếp cận tới điều tra viên cơ. Người của anh câu thả, còn tôi đã trách các anh số tiền như thế, - người nói chuyện với Arxen tức tối buông ra.

— Người của tôi đang làm tất cả những gì có thể, nhưng không thể ngoắc khoá vào đầu óc Naxtia được. Cuối cùng, xin hiểu cho một điều đơn giản: khi làm chuyện đốn đầu, chúng tôi có thể ngăn chặn sự xuất hiện thông tin nguy hại đối với chúng ta. Còn sự kín đáo của anh dẫn tới việc là con bé này đã nhận được thông tin và giờ đây chúng ta buộc phải trực tiếp tiếp cận cô ta để thử cố cấm cô ta suy nghĩ. Mà điều đó, bạn thân yêu ạ, rất phiêu lưu và còn xa mới là hiệu quả. Và giá điều đó cũng sẽ đắt hơn.

— Anh muốn tôi sạt nghiệp à?

— Cầu Chúa! - người đứng tuổi vung vẩy hai tay. - Tôi sẵn sàng ngừng công việc ngay bây giờ. Trong vụ của anh tôi không có quan tâm, tất thấy tôi chỉ là kẻ trung gian. Không muốn trả - mặc kệ, người của chúng tôi chóng vánh ngừng can thiệp vào vụ của anh và chuyển sang công việc khác. Đơn đặt hàng chỗ chúng tôi, anh biết không, khá nhiều để không chết đói. Vậy anh tính sao rồi?

— Trời ạ, cứ như tôi có thể quyết được gì đó khác ấy! - người hôm nay không mặc bộ trang phục Anh trang nhã mà là quần dài và áo len dày trượt tuyết: hần đi thẳng từ nhà nghỉ đến gặp Arxen, thì thào trong tuyệt vọng. - Tất nhiên tôi sẽ trả, chỉ có điều hãy cứu tôi.

o O o

Ngồi trong phòng làm việc của mình. Naxtia rầu rĩ nhìn ra cửa sổ, ngoài đó tháng 12 ẩm nhầy nhựa cứ bướng bỉnh cản trở không cho thành phố có vẻ đẹp kiểu mùa đông và sự tương bình trước Năm mới. Thực tập viên Meserinov vẫn còn ngồi trong kho lưu trữ. Hần là đã sợ những câu chuyện kinh khủng về sự phức tạp trong việc nghiên cứu hồ sơ hình sự và đang thực thi nhiệm vụ với sự thận trọng quá mức.

Ngắm nghía những chiếc xe hơi đỗ ngay trước hàng rào, chị chú ý tới một chiếc “BMW” mới màu đỏ mà trước kia chưa bao giờ chị nhận thấy. Chăm chăm một cách đờ đẫn vào cái chấm đỏ sáng loé trên nền đường bản màu xám xịt, chị tiếp tục ngắm nghĩ về vụ án Victoria và về cách chị cần xử thế nào với các đồng nghiệp.

— Trầm ngâm gì thế, nhà tư tưởng? - vang lên giọng của Corotcov, của chính anh chàng nhét cả gia đình với mẹ vợ trong cái căn hộ tí xiu và nhẩn nại chờ, bao giờ lũ trẻ lớn lên và sẽ có thể làm một đám cưới mới.

— À, cũng vậy thôi, chả gì cả, - Naxtia mỉm cười. - Thì trông thấy trên đường chiếc “BMW” mới và ngắm nghĩ, ấy là ai mà đi trên cái xe xa

xi thế đến ngôi nhà thờ của chúng ta vậy.

— Lẽ nào cô không biết? - Corotcov ngạc nhiên. - Đó là Lexnicov của chúng ta. Mua chưa lâu.

— Anh nói gì vậy? - Giờ đây chị càng ngạc nhiên hơn. - Với đồng lương của chúng ta ư?

Corotcov nhún vai.

— Cô thích tính toán thu nhập của người khác. Naxtia ạ, - anh nói về không khách lệ. - Tiện thể nói thêm, Lexnicov có cha mẹ khấm khá, còn vợ - nhà tạo mẫu có hạng, làm việc chính chỗ Zaixev và kiếm được nhiều một cách ghê gớm. Cô là người độc lập và chỉ dựa vào lương, còn những người khác - những người có gia đình, thiếu gì loại tiền họ có thể có được.

Cửa lại mở, trên ngưỡng cửa xuất hiện Lexnicov.

— Corotcov à, tớ tìm cậu khắp các phòng, còn cậu, hoá ra, mọc rễ chỗ Naxtia.

— anh nói về trách móc.

— Ồ thiêng thật! - Corotcov cười to. - Bọn tớ vừa bàn về cái xe của cậu đấy.

Lexnicov có vẻ không để ý đến câu nói của Coritcov.

— Thời gian gần đây tôi hiếm khi trông thấy cô, - anh nói với Naxtia. - Trước kia, thường khi ngày lại ngày cô ngồi lì trong văn phòng, còn bây giờ cứ chạy hoài đi đâu đó. Đó là vì Victoria à?

Naxtia im lặng gật đầu, e ngại phải đi sâu vào chi tiết.

— Và sao, thành công chứ? Đào bới được gì chưa?

— Thực tế chưa gì cả. Vụ việc tắc tị. Chúng tôi cố kéo đến ngày mùng 3 tháng 1, khi hai tháng chưa hết, sau đó Olsanxki sẽ đình chỉ vụ án, và kết thúc mọi đau khổ của tôi. Chạy chán rồi, tôi thích ngồi một chỗ hơn.

— Điều đó thì đã rõ, - Lexnicov mĩa mai. - Đã đầy những huyền thoại về sự lười nhác của cô. Theo tôi, cô biến tất cả chúng tớ thành lũ ngốc, Naxtia ạ.

— Anh nói về chuyện gì vậy? - Naxtia tròn mắt, cố chống chọi với cái lạnh khó chịu bất thần trong ruột.

— Về việc là tại cơ quan cô đọc những tiểu thuyết Pháp thay vào chỗ để làm công việc. Nào, phủ nhận chứ? Những ngày gần đây hể ngó qua chỗ cô - suốt thời gian tôi thấy trên bàn của cô những quyển sách bìa sặc sỡ với những chữ cái Latinh. Có điều không phải kể với tôi, rằng đó là cần cho việc phá vụ án Victoria, dẫu thế nào tôi vẫn không tin cô đâu. Còn cậu, Corotcov?

— Tôi - cái gì? - Corotcov hỏi lấp lửng.

— Cậu tin là đọc các tiểu thuyết Pháp giúp được cho công việc thám tử chứ?

— Ai mà biết được, có thể, nó lại giúp được cho Naxtia. Đầu của cô ấy được cấu tạo không hiểu thế nào nữa.

Cửa lại mở, lần này chính là Larsev ghé vào.

— Tôi đã tóm được các vị ở đây rồi! Đôi chân nuôi thám tử, còn các vị thì ở đây ngồi chơi xơi nước dưới mái ấm của Naxtia.

— Cậu thì ở đâu, đang chạy hay sao? - Lexnicov đánh trả. - Cũng chạy đến chính chỗ đó thôi.

— Tớ có việc. Naxtia, giày của cô cỡ số mấy?

— Ba mươi bảy, mà sao? - chị bối rối vì bất ngờ.

— Hay lắm! - Larsev mừng rỡ. - Thế cô có giày trượt tuyết không?

— Từ thuở sinh ra tôi vẫn chưa có chúng. Cần phải có sự tưởng tượng bệnh hoạn mới hình dung ra tôi trên bàn trượt tuyết.

— Ái chà, đáng tiếc làm sao! - anh ta rầu rĩ. - Nadia bắt đầu chương trình trượt tuyết trong những giờ học thể dục mà nó lại không có giày. Đôi năm ngoái nhỏ mất rồi mà năm nào cũng mua thì đắt quá. Giá của chúng quý mới biết là bao nhiêu, mà sang năm lại sẽ chặt. Nó đang lớn mà. - Bực thật, - anh thở dài, - đã nghĩ mượn chỗ cô, nhưng không gặp may. Biết sao được. Tiện thể, Naxtia này, cô làm việc tốt với Olsanxki chứ?

— Với Olsanxki ư? Bình thường.

— Anh ta không chèn ép cô chứ?

— Không, tôi không nhận thấy.

— Cô biết đây, đôi khi anh ta hơi thô lỗ...

— Ồ, tôi biết. Anh ta sao đấy, than vãn về tôi à?

— Đâu có, anh ta rất hài lòng với công việc của cô. Cô làm sao lấy lòng được anh ta thế?

— Bằng vẻ đẹp bất phàm, - Naxtia đùa lại, bắt đầu bị kích động.

Mỗi người trong số họ đều muốn cách này hoặc cách khác cố chuyển câu chuyện sang vụ án Victoria. Đó là gì, mối quan tâm thông thường đối với chuyện công việc của đồng nghiệp tiến triển ra sao hay gì đó khác? Và ai trong số họ? Hay đồng thời tất cả? Ôi Chúa tôi, - chị thầm cầu khẩn. -

Mong cho họ đi đi và để ta yên một mình. Còn chưa đủ nếu có ai đó trong nhóm mình giờ gọi điện thoại.

Thật may, khi Tremain xuất hiện, trong văn phòng lại đã vắng vẻ. Qua nét mặt anh, Naxtia hiểu rằng anh đang rất điên giận bởi điều gì đó.

— Anh muốn cà phê không? - chị mời.

— Không muốn. Nghe này Naxtia, cô có thể là một thám tử thiên tài, nhưng cô biến tôi thành thằng ngốc để làm gì? Cô sao đấy, nghiêm túc coi là chỉ mình cô thông minh, còn tất cả chúng tôi chỉ có một nếp rười óc trong đầu thôi hả?

Naxtia chết lặng từ một linh cảm không lành, nhưng cố giữ sự bình thản.

— Chuyện gì xảy ra thế, anh Tremain?

— Gì xảy ra hả? Ấy là cái việc cô xử sự một cách lạ lùng. Phải, trong nhóm cô là trưởng, Gordeev cử cô, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có quyền che giấu chúng tôi, nói riêng là tôi, nguồn thông tin.

— Tôi không hiểu anh, - chị đáp lạnh lùng, cảm thấy hai tay bắt đầu run.

— Tại sao cô không nói với tôi là Meserinov đã lấy cuốn sổ ghi chép chỗ bà goá? Hãy tưởng tượng tình trạng của tôi, khi tôi hỏi bà ta về sổ ghi chép của chồng, còn bà ta nói với tôi rằng một thanh niên tóc sáng từ Petrovca đã lấy nó. Hoá ra là chỗ chúng ta tay phải không biết tay trái làm gì. Người đàn bà tất nhiên ngay đó đã khép mình lại, chẳng chuyện trò gì được nữa. Rõ ràng, bà nghi ngờ tôi lừa bà ta và chúng ta với người trai trẻ nói chung không cùng trong một nhóm. Cô lệnh cho tôi hiểu điều đó thế nào đây?

— Tôi không biết về bất cứ số ghi chép nào, - Naxtia trả lời chậm rãi.
- Meserinov không đưa cho tôi gì cả.

— Thực chứ? - Trernusev hỏi ngờ vực.

— Trung thực, anh Trernusev ạ. Tôi không phải ngày đầu tiên làm việc trong điều tra. Hãy tin tôi. Chắc không bao giờ tôi hại ngầm anh, mà lại còn bằng một cách ngu xuẩn như thế nữa.

— Đúng là thằng ngốc! - Anh thốt lên giận dữ.

— Anh nói ai thế?

— Thì về tay thực tập viên của cô chứ còn ai nữa. Chắc là đã quyết định làm trò nghiệp dư và độc lập làm việc với những người được chỉ ra trong cuốn sổ ghi chép. Hãy cho hãn công việc sôi động! Chả trách hãn rên rĩ như thế, không muốn đến kho lưu trữ, vất mũi chưa sạch. Chỉ cần hãn xuất hiện - tôi sẽ vạ cổ hãn.

— Yên, yên nào. Hãy bình tĩnh lại. Cổ hãn thì tự tôi sẽ vạ. Nói chung thì đã đến lúc cậu ta phải xuất hiện rồi, ngòi kĩ quá trong kho lưu trữ đấy.

— Cứ nhớ lấy lời tôi, - Trernusev tiếp tục vẻ kích động. - Hãn chẳng ngòi trong kho lưu trữ nào sắt mà đang chạy theo các mối quan hệ của Coxar. Muốn đánh cược không?

Naxtia lặng lẽ cầm ống điện thoại và gọi đến kho lưu trữ.

— Dù có kì quặc thế nào đi nữa, anh đã thua. - Nói chuyện với kho lưu trữ xong, chị nói. - Meserinov đang ngòi ở đấy. Hôm qua cũng ở đấy.

— Xem hãn còn ngòi đến bao giờ. - Trernusev lúng búng khi đã hả hơi và trấn tĩnh phần nào.

Sự bất an gặm nhấm Naxtia. Hoàn toàn chưa lâu, trong khi nói chuyện về chiếc xe mới của Lexnicov, chị đã cảm thấy một luồng lạnh buốt trong ruột. Điều đó có nghĩa là trong óc loáng ra một ý tưởng quan trọng nào đó, nhưng chị chưa kịp nắm bắt và ghi nhớ. Và giờ đây chị thầm nhắc lại toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối, hi vọng là cái ý tưởng đó sẽ quay lại. Gì đó làm chị lo lắng trong khi trò chuyện. Gì cơ chứ? Cái gì?

— Hình như cô đã mời tôi cà phê? - Trernusev lên tiếng.

— Tôi sẽ pha ngay đây.

Chị bắt tay chuẩn bị cà phê, khi cắm ấm điện, lấy tách, thìa và đường, khôi phục lại trong đầu những đoạn của cuộc trò chuyện với Coroicov. “Đó là Lexnicov của chúng ta...”

“Lexnicov có cha mẹ khá già...” Không. Không phải ở đây.

“Vợ kiếm tiền một cách tương ứng...” Tương ứng với cái gì? Có vẻ, ấy là đầu đó ở đây. Anh ta còn nói gì nữa?

“Vợ là nhà tạo mẫu có hạng...”

Cái thìa giật nảy trong tay chị, một phần cà phê đổ ra bàn.

— Anh Trernusev, mẹ của Victoria đã làm gì? Bà ta kiếm tiền bằng nghề gì?

— May. Đến trước khi nghiện hoàn toàn, bà ta là một thợ may không tồi. Án đầu tiên của bà ta là về ăn cắp, cô còn nhớ chứ?

— Phải, anh đã nói. Và gì nữa?

— Bà ta ăn cắp của khách hàng lúc đo, ngay trong hiệu. Lôi tiền trong xắc và thực tế là bị tóm ngay. Sau khi được tự do người ta không nhận bà vào làm lại, bà ta cố xin vào những nơi khác - đâu đâu cũng là sự từ chối.

Vào thời ấy với tiền án người ta chẳng chịu nhận vào làm việc, đặc biệt còn có con nhỏ, chính cô cũng biết. Bà Eremina xin làm gác cổng, nhận được chỗ ở của cơ quan và làm thêm bằng nghề may.

— Tại sao anh không kể điều đó với tôi?

— Thì cô có hỏi đâu.

“Thật phí hoài, - Naxtia thầm nghĩ. - Cô thật vớ vẩn, Naxtia ạ, mà nói đơn giản hơn, là con ngốc, đi tìm những gì cơ chứ”.

o O o

Đã khoảng mười giờ đêm khi cuối cùng Naxtia về đến nhà. Ra khỏi thang máy, chị mệt mỏi đi đến căn hộ của mình và cắm chìa vào ổ khoá. Chìa không xoay được.

Ngay khi chị còn bé tí, bố dượng đã dạy: đừng cuống lên khi không hiểu điều gì đó, hãy dừng lại và suy nghĩ, hành động chậm và thận trọng. Không cuống quýt, không giật thon thót, mà suy nghĩ...

Đúng là thế, cửa mở. Lấy khoá thò ra, vì thế cửa không đập lại được. Kì quặc. Chính chị không bao giờ chốt hãm lấy khoá. Chị thận trọng khép cửa, cố khẽ khàng nhất đi xuống tầng dưới và gọi cửa bà hàng xóm.

Sau bốn mươi phút Trernusev đến dắt theo chú chó Kirill khổng lồ.

— Vào đi, - anh nói với con chó khi đưa nó lại gần căn hộ của Naxtia.
- Hãy ngó xem trong ấy có gì.

Mở tung cửa, anh cời dây khỏi vòng cổ con chó. Kirill thận trọng đi vào gian ngoài, tuần tự nghiên cứu bếp, phòng ngủ, đứng một lát, lắng nghe và hít ngửi dưới cửa buồng tắm và nhà vệ sinh, và quay lại ngưỡng cửa.

Người kĩ chân Naxtia, sau đó quay lại gian ngoài, quay quay ở đấy, bước ra ô cầu thang và tự tin đi tới thang máy.

— Sạch sẽ, - Tlernusev bình phẩm. - Không có người lạ, nhưng đã từng có họ, trong căn hộ có mùi của ai đó, ngoài mùi của chính cô. Cô sẽ vào hay chúng ta gọi công an?

— Gọi công an làm gì?

— Thế nhờ đâu chúng ngoáy sạch đồ của cô rồi? Cô vào - sẽ giẫm nát dấu vết. - Anh tỉnh táo không đấy, anh Tlernusev? Sao, tôi ngủ ngoài cầu thang à? Công an sẽ đến, ờn Chúa, cũng sau hai giờ, họ sẽ chờ giám định đến sáng. Mà sao tôi lại kể với anh cơ chứ, cứ như anh không biết ấy. Ta vào thôi.

Họ vào phòng. Naxtia nhìn qua căn hộ. Thực sự thì chả có gì để ăn cắp trong nhà chị, may ra có mấy thứ đồ hoàn toàn mới mà mẹ vừa tặng. Những gì còn lại không phải là thứ hấp dẫn sự chú ý của kẻ trộm.

— Thế nào? - Tlernusev hỏi khi chị đã xem xét xong. - Ổn cả chứ? Naxtia kéo ngăn bàn nơi có cái hộp nhỏ với không nhiều đồ trang sức bằng vàng - sợi dây chuyền, vài chiếc hoa tai, chiếc vòng tay tinh xảo quý giá mà Alexei đã tặng chị sau khi anh nhận được giải thưởng quốc tế danh giá vì những nghiên cứu của mình. - Ổn cả, - chị thở phào nhẹ nhõm.

— Vậy hãy nói với tôi, cô đã dính vào sự thối tha nào rồi. Nếu người ta không ăn trộm của cô, nghĩa là muốn làm cô sợ. Có những suy tính gì không?

— Ngoài vụ Victoria, tôi không chuyên trách gì nữa.

— Hiểu rồi. - Tlernusev kéo dài giọng. - Việc của chúng ta tòi tệ đây, Naxtia ạ.

— Chẳng còn tội tệ hơn được nữa, - chị cười không vui. - Chỉ mong sao biết được chính xác chúng thích cái gì: câu chuyện với Brizac hay là việc Meserinov ngồi trong kho lưu trữ?

— Ta sẽ chờ, - Trernusev nhún vai. - Không còn cách gì khác. Chúng cần phải giải thích, chúng muốn gì chứ.

Anh nhìn đồng hồ.

— Xong, cô bé ạ, tôi cần đi, tôi là người có vợ và là ông bố của gia đình. Tôi để Kirill lại đây. Ngày mai lúc bảy giờ tôi ghé qua lắp khoá mới cho cô. Xem đấy, Kirill sẽ không cho ai vào nhà, nhưng cũng chẳng để cô ra, vậy nên đừng cố thử.

— Có thể, không cần Kirill chẳng? - Naxtia phản đối vẻ thận trọng. - Tôi sẽ khoá cửa. Ổ khoá không hỏng mà.

— Chúng có chìa khoá. Theo tôi, chúng đã phô diễn điều đó một cách thuyết phục với cô. Cô muốn nửa đêm tỉnh giấc và trông thấy bên cạnh một người lạ tuyệt diệu hả? Sự nhẹ dạ của cô đôi khi đơn giản làm tôi kinh ngạc đấy. Chào, đến mai nhé.

Trernusev âu yếm nắm lấy vòng cổ của Kirill, dẫn lại gần Naxtia và nói nghiêm khắc: “Bảo vệ nhé” rồi đi ra. Naxtia ở lại với con chó.

Chị mệt và cóng lạnh, muốn ăn, nhưng muốn nhất là được sưởi ấm dưới vòi nước nóng, chui vào chăn và biến thành một đứa trẻ như đang sống cùng cha mẹ, không phải sợ gì cả...

...Cuộn tròn, Naxtia nằm trên đi văng, thậm chí không cởi quần áo. Thoạt đầu chị muốn tắm nhưng khi kéo áo len ra khỏi người, đã cảm thấy một nỗi sợ hãi khủng khiếp nên vội mặc lại ngay. Chị có cảm giác rằng, chỉ cần đi vào buồng tắm và ngừng nghe tiếng kêu của thang máy thì lập tức “hắn” sẽ bước vào phòng. Thậm chí sự hiện diện của con chó được huấn

luyện tuyệt vời vẫn không làm chị yên tâm. Để dẹp nỗi sợ, chị mở tivi, nhưng vội tắt ngay: ti vi cản trở nghe thấy những bước chân trên cầu thang. Rất chóng, tâm trạng chị đã gần với sự hoảng loạn, chị không thể bắt mình cầm máy xay cà phê, bởi vì nó kêu to quá, và chị đã uống cà phê hoà tan, thứ không đưa lại cho chị sự sáng khoái, sự ấm cúng mà chỉ để lại vị đắng trong miệng. Mọi việc tuột khỏi tay chị, thậm chí cái dao ăn, làm cho chị hầu như không ăn nổi. Một nhồi vì những cố gắng vô vọng khắc phục cơn sợ hãi, chị nằm trên đi-văng cố gắng tập trung. Ngày hôm nay có gì khác ngày hôm qua? Tại sao điều này xảy ra hôm nay mà không phải một tuần trước? Bởi vì tuần trước chị ở Italia, còn trước đấy thì không hề có gì nói về một Brizac nào đó. Kho lưu trữ chẳng? Nhưng Trensuev đã đến đấy ngay từ lúc làm việc về vụ án, và điều đó không gây nên ở chúng phản ứng gì cả. Chúng đã không đụng đến chị trong khi diễn ra những cuộc hỏi cung bất tận Cartasov và vợ chồng Colobov, chúng có thái độ bình thản với việc băng ghi âm được lấy từ máy trả lời tự động của Cartasov. Chẳng lẽ mọi sự lại ở Brizac? Nhưng tại sao? Và từ đâu chúng có chìa khoá căn hộ chị? Gì còn xảy ra hôm nay nữa?

Naxtia nhớ lại lúc tối, Meserinov xuất hiện mang theo những ghi chép khá chi tiết về vụ án Eremina, hoá ra bà ta sống khá buông thả, thường dẫn về nhà những kẻ chung chai mà không hiếm khi bà đưa lên giường, bỏ lại đứa con gái nhỏ chơi ngoài bếp một mình và đôi khi quên cho nó ăn đúng giờ. Bà ta đã giết một trong số những kẻ chung chai như thế ngay trên giường, chém bằng con dao làm bếp và ngủ một cách thoải mái bên cạnh xác chết. Còn khi tỉnh dậy, hơi tỉnh rượu thì kêu thét lên chạy ra khỏi nhà và rơi vào tay những người hàng xóm và người qua đường nhân hậu đã gọi cảnh sát.

Trong khi nghe thực tập viên, Naxtia suy ngẫm, làm cách nào chị chuyển sang câu hỏi về cuộc viếng thăm bà goá Coxar và về cuốn sổ ghi chép rui ro. Thực không muốn cãi cộ với Meserinov, thứ nhất, bởi vì cậu ta đến thực tập là để người ta dạy cậu, chứ không phải để nhận những lời chỉ

trích, thêm nữa, bởi vì còn phải làm việc với cậu ta và không đáng làm hỏng mối quan hệ. Naxtia quyết định bắt đầu từ một điều khác.

— Bà Eremina đã làm gì? Đã sống bằng tiền gì?

— Bà ta làm gác cổng, - Meserinov đáp bình thản, sau khi ngó vào sổ ghi chép.

— Bà ta có tiền án trước khi gây án mạng không?

— Có, vì ăn cắp.

— Thế Eremina làm gì trước tiền án đầu tiên?

Meserinov lật sổ tay.

— Tôi không ghi. Theo tôi, trong hồ sơ không có điều đó. Lẽ nào điều đó là quan trọng?

— Có thể là không. Nhưng anh không đặc biệt chu đáo, Meserinov ạ. Những số liệu này có trong hồ sơ. Anh đừng phật ý, nhưng làm việc độc lập là còn sớm đối với anh. Thay vào chỗ để học, đặt câu hỏi và nhận câu trả lời, anh khao khát muốn tự quyết định và đánh giá. Gì quan trọng và gì không quan trọng - sẽ do tôi quyết định, còn anh cần phải đưa cho tôi tất cả các sự kiện. Tôi sẽ cùng với anh phân tích và sẽ chỉ ra một cách trực quan, sẽ diễn giải và đánh giá chúng như thế nào. Được chứ?

— Được ạ, - Meserinov lúng búng, thu dọn giấy tờ trên bàn.

— Anh đã lấy sổ ghi chép thế nào chỗ bà goá Coxar?

Chàng trai chết lặng, má anh ta bất giác giật giật cái sẹo nhỏ phía trên lông mày đỏ tía lên. Anh ta im lặng.

— Tôi đang chờ, - Naxtia nhắc. - Hãy đưa nó cho tôi. Tôi không định gây sự với anh vì việc anh giấu tôi điều đó. Anh đã sơ suất trong công việc, nhưng anh là thực tập viên, anh còn đang học, vì thế chúng ta có thể bỏ qua không cần răn dạy hay trừng phạt. Đơn giản là hãy nhớ kỹ rằng không được làm điều đó.

— Thưa chị Naxtia, tôi rất có lỗi, nhưng... Tôi đã để mất nó, - cuối cùng anh ta thốt lên.

Meserinov im lặng lì lợm, chăm mắt vào cửa sổ.

— Có chuyện gì thế, Meserinov?

Naxtia cảm thấy không ổn, nhưng đã xua khỏi mình những ý nghĩ xấu.

— Để mất là thế nào? - Naxtia hỏi bằng giọng ỉu xìu. - ở đâu?

— Tôi không biết. Tôi đem nó đến đây, còn chị không có mặt. Khi chị về, tôi đã muốn đưa ngay cuốn sổ cho chị, thò tay vào túi, nó không còn. Vì thế tôi mới không nói gì cả. Tôi sợ chị sẽ chửi mắng.

— Thế này tôi cũng mắng. Mắng thế nào cũng là mắng cả. Hay anh hi vọng rằng sẽ không ai hỏi.. rằng bằng cách nào đó sẽ thoát khỏi?

Meserinov gật đầu.

— Vậy hãy nhớ thêm một nguyên tắc nữa. Không phải tôi nghĩ ra nó mà là các nhà vật lí. Họ nói: “Tất cả thứ gì có thể hỏng nhất định sẽ hỏng. Gì không thể hỏng, cũng sẽ hỏng”. Ứng dụng vào công việc của chúng ta điều đó có nghĩa là: không có gì có thể tự qua đi và không tự tan mòn dần, và không được hi vọng đến điều đó trong bất cứ trường hợp nào. Bất kì sai lầm nào cũng đều phải sửa chữa ngay, anh nghe thấy không? Ngay lập tức, càng nhanh bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Bởi vì mỗi phút chậm trễ sẽ đẩy

hậu quả và không còn có thể sửa chữa được gì nữa. Anh đã nắm được chưa?

Anh ta lại gật đầu.

— Anh nhìn thấy cuốn sổ tay đó lần cuối là bao giờ?

— Ở nhà Coxar.

— Anh bỏ nó vào đâu?

— Trong túi áo bludông. Nhưng khi chị đến, nó đã không còn.

— Anh có ghé vào đâu không trên đường từ nhà Coxar đến Petrovca?

— Không.

— Có cởi áo bludông ở đâu không?

— Chỉ ở đây, trong phòng làm việc.

— Có ai đó ghé vào phòng khi chưa có tôi?

— Tất nhiên có. Corotcov, Larxev, sau đó cái anh... đẹp trai, tôi không nhớ tên.

— Lexnicov?

— Vâng, vâng, anh ấy. Cả Xeluianov cũng đến.

— Xeluianov nữa?

— Vâng. Còn thêm mấy người ghé vào hỏi chị.

— Họ đều ở Phòng chúng ta?

— Hình như phải.

— “Hình như” nghĩa là gì? Họ đã có mặt tại cuộc họp chỗ Gordeev chứ?

— Tôi không nhớ. Tôi nhớ mặt kém.

— Hãy luyện đi, - Naxtia đã không còn cố nén cơn giận. - Anh có ra khỏi phòng làm việc không?

— Có ra, tất nhiên, chị vắng rất lâu mà.

— Thôi anh hãy đừng biện bạch cho mình lại, tốt nhất hãy trả lời các câu hỏi sao cho chính xác nhất. Anh khoá cửa chứ?

— Vâng... Hình như...

— Khoá hay không?

— À... Không. Khi đi ra lâu tôi khoá, còn khi ra một vài phút...

— Rõ rồi. Hãy trả lại chìa khoá phòng làm việc. Anh là kẻ cầu thả, tôi không thể mạo hiểm chờ cho đến bao giờ anh khôn ra. Anh có năng lực, điều đó khỏi nghi ngờ, và chắc anh có thể trở thành một nhân viên điều tra thực thụ, nhưng chỉ mỗi năng lực thì chưa đủ. Hãy học cách, lúc ấy thì anh sẽ đạt được gì đó. Và hãy chuyên chú với tính cách của mình. Tính rụt rè và hèn nhát kết hợp với tính tự thị - một mớ hổ lốn đáng sợ. Anh sẽ bị bắn văng đi khỏi bất kì một tập thể bình thường nào.

Meserinov im lặng mặc bludông, móc chiếc chìa khoá trong túi ra và đặt nó lên bàn. Naxtia mặc áo ấm, ngoắc lên vai chiếc túi thể thao to tướng mà chị vẫn đi cùng nó cả mùa đông lẫn mùa hè, khoá vào kết sắt cái chìa khoá mà thực tập viên để lại.

— Đừng phật ý với tôi, anh Meserinov ạ, - chị nói khô khan khi chia tay. - Công việc của chúng ta là thực sự chứ không phải trò chơi. Có thể tôi quá gay gắt với anh, nhưng anh xứng với điều đó.

— Tôi không phật ý, - Meserinov đáp thiếu não...

o O o

...Naxtia rùng mình vì tiếng chuông. Chị nhìn đồng hồ - một giờ rưỡi đêm.

— Chị Naxtia hả? - nghe thấy một giọng nói dễ chịu.

— Vâng, tôi đây. Ai đấy?

— Chị cảm thấy thế nào? - người đàn ông quan tâm một cách vui vẻ, bỏ qua câu hỏi của chị.

— Tuyệt vời. Ông là ai?

— Tôi nghĩ chị nói không đúng sự thật, chị Naxtia ạ. Chị cảm thấy mình tồi tệ. Chị kinh hãi. Đúng không?

— Không. Ông cần gì?

— Nghĩa là đúng. Vậy thế này, chị Naxtia ạ, tạm thời tôi không cần gì cả, trừ một điều. Tôi muốn để chị suy nghĩ kỹ việc chị trải qua đêm nay như thế nào.

— Tức là sao?

— Tôi muốn để chị nhớ kỹ, rằng chị khủng khiếp như thế nào và chị trải qua một đêm không thể quên ra sao khi đối mặt với nỗi khủng khiếp đó. Tôi muốn để chị hiểu ra: hôm nay người ta cho chị thử chỉ một giọt nhỏ

để chị có cảm giác mùi vị của nỗi sợ. Lần sau chị sẽ uống cạn cả một cốc. Chị hẳn không muốn để bố dưỡng chị gặp tai hoạ.

— Bố dưỡng tôi thì liên quan gì ở đây? Tôi không còn hiểu được ông nữa.

— Chị hiểu tất cả một cách tuyệt vời, chị Naxtia ạ. Bố dưỡng chị có chiếc xe, nhưng ông là người không giàu, và ông không đủ tiền sắm gara. Chị biết điều gì xảy ra với xe cộ khi chúng đỗ suốt đêm không được trông coi không?

— Người ta ăn cắp chúng. Ông lấy cái đó dọa tôi?

— Chúng không chỉ bị ăn cắp. Người ta dùng chúng để gây những tội ác mà sau đó được gán cho chủ xe. Và các chủ xe buộc phải gột rửa rất lâu khi chứng minh rằng họ không ngồi sau tay lái. Chị muốn bố trí cho Leonid Petrovich một trò tiêu khiển như thế không? Mà người ta còn cài thiết bị nổ vào trong những chiếc xe thiếu sự trông nom nữa. Hay người ta cắt đứt cần lái. Hay người ta còn làm gì đó nữa với các má phanh. Chị muốn không?

— Không. Tôi không muốn.

— Thế là đúng, chị Naxtia ạ, - người đàn ông cười hờn hậu, - Và không nên muốn điều đó, điều đó tồi tệ lắm. Tạm thời tôi không đe dọa chị gì cả, nhưng nếu chị xử sự không đúng, chị đành phải trải qua nỗi sợ hãi còn lớn hơn nhiều so với hôm nay. Hôm nay chị sợ cho bản thân. Ngày mai chị buộc phải lo sợ cho những người khác, trong đó kể cả những người thân của mình. Nếu chị không biết điều đó, thì tôi sẽ nói trước với chị: nỗi sợ hãi này - khó chịu hơn rất nhiều và tuyệt đối không chịu đựng nổi. Chúc chị ngủ ngon.

Naxtia thận trọng đặt ống nghe lên máy, dường như nó có thể nổ tung. Mọi sự được nói hết mực rõ ràng và khúc chiết: hãy làm vụ án Victoria theo cách cũ, hãy nghiên cứu giả thuyết vụ án mạng theo động cơ cá nhân,

và chúng ta sẽ không động đến người. Naxtia ạ, cô tự quyết lấy. Chẳng ai đòi hỏi gì từ cô, nếu cô vứt bỏ hương “Brizac - kho lưu trữ” như một giả thuyết không triển vọng. Cô được Gordeev tin, Olsanxki tin, Trernusev tin, dù có cầu nài, rằng cô không kể hết với anh ta, nhưng dù sao vẫn thừa nhận ưu thế hàng đầu của cô. Morozov ư? Chỉ hạnh phúc thôi, nếu cô để anh ta yên. Vậy thì thế nào, Naxtia? Sẽ lùi bước hay còn cố cào cấu thêm? Đáng sợ thật...

Naxtia nhồm người trên đi văng, thả hai chân xuống sàn nhà lạnh.

— Kirill! - chị gọi khê.

Lập tức từ phòng ngoài vọng đến tiếng động nhẹ, những móng chân chạm rất êm trên sàn nhà. Con béc giê từ tốn đi lại và ngồi xuống bên cạnh, nhìn Naxtia vẻ dò hỏi.

— Kirill ạ, tao sợ, - Naxtia vẫn thì thầm, dường như con chó có thể hiểu chị và sẽ trả lời gì đó. Nói chung thì chị không xa chân lí lắm, thực sự Kirill là một con chó xuất chúng. Trernusev đã ngắm sẵn bố mẹ tương lai của con cún con và nhẫn nại chờ bao giờ hai con béc giê với những tố chất hiếm có về thính giác, khứu giác và thông minh sẽ tặng anh kẻ thừa kế mong ước. Anh nâng niu, chăm chút và huấn luyện Kirill mà trong hồ sơ dòng dõi được ghi một cái tên dài và hoàn toàn khó gọi, và đạt được cái điều là con chó nếu không hiểu những lời nói của loài người (tất nhiên trừ các mệnh lệnh), thì theo ngữ điệu cũng cảm thấy được không hề sai lệch. Và lại, số mệnh lệnh được thực hiện nhiều đến nỗi có thể hoàn toàn thay thế cho sự tiếp xúc ngôn từ.

— Tao sợ, Kirill ạ, - chị nói to hơn tí chút.

Con chó bắt đầu bị kích động, mõm hé ra gầm gừ không thành tiếng, mắt loé lên tia lửa vàng không lành. Naxtia đã đọc đâu đó rằng khi sợ hãi cũng như những khi có những phản cảm khác, thận thoát ra adrenglin một

cách mãnh liệt, và các sinh vật cảm giác được mùi đặc thù của nó, trong chớp nhoáng có phản ứng đối với người bị hoảng sợ. “Nó hiểu ta kinh hãi như thế nào”, - chị thầm nghĩ.

— Chúng ta làm gì đây? - Naxtia tiếp tục, cố gắng nói tự tin hơn để át đi sợ hãi. - Có thể, vứt bỏ mọi thứ cho quý sứ và sống một cách yên lành? Mà nghĩ sao, Kirill? Bố dượng của tao, tất nhiên còn khá lắm, năm mươi bảy tuổi, không ốm đau gì, chơi thể thao, hai mươi năm phục vụ trong điều tra, xơi ông ấy không đơn giản vậy đâu. Nhưng ông không là người xa lạ với tao, tao yêu quý ông, tao rất quyến luyến ông, ông đã thay cha của tao. Lẽ nào tao có quyền mạo hiểm?

Chị bật đèn trần trong phòng và bắt đầu chậm chạp đi tới đi lui, thông vai và loẹt quẹt lê đôi dép mềm trong nhà. Ngồi bất động như pho tượng, Kirill cảnh giác dõi theo những di động của chị.

— Tao còn Alexei nữa, một kẻ khù khờ đãng trí, một nhà toán học tài ba nhưng ngây thơ và cả tin khủng khiếp. Lừa và cho anh vào bẫy là không tốn sức. Tao cũng rất quý Alexei, tao biết anh từ thời phổ thông, anh là người đàn ông đầu tiên của tao. Tao đã suýt sinh cho anh một đứa con. Anh là người bạn gần gũi duy nhất của tao, Kirill ạ, vì tao không có một bạn gái nào mà. Cũng kì quặc, phải không? Có thể, tao không yêu Alexei bằng tình yêu mãnh liệt như được viết trong các cuốn sách, nhưng có lẽ tao không có khả năng cho một mối tình như thế. Tao yêu anh như tao biết yêu thôi. Tất nhiên, anh vẫn thường si mê những cô loẹt loẹt, tóc đen ngực nở, nhưng điều đó chỉ diễn ra từ hai giờ đến hai ngày thôi, còn sau đó anh lại quay về với tao, bởi vì chúng tao cảm thấy sung sướng bên nhau và chán chường với tất cả những người còn lại. Ồ, có gì phải che giấu tội lỗi chứ, tao cũng có những người đàn ông khác, thậm chí tao còn mê mệt một người đến đứng tim cơ. Nhưng dù sao đi nữa Alexei đã và vẫn là người gần gũi và thân yêu nhất của tao. Tiện thể, chưa bao giờ có ai săn sóc tao như Alexei khi tao đau ốm. Mà tao ốm đôi khi rất nặng. Kirill ạ, hãy lưu ý điều đó. Tao

bị đau lưng, và giờ đây chỉ cần nâng gì đó nặng, là biết ngay về nó. Lúc ấy tao nằm xuống sàn, bởi vì không thể nằm trên divăng mềm nổi và tao từ từ chết một cách âm thầm. Còn Alexei tiêm cho tao, nấu ăn, giúp tao đứng lên và nói chung là làm vai trò của cô hộ lí. Những ngày như thế anh chuyển đến ở với tao, dù đang sống và làm việc ở ngoại ô Moskva, và từ nhà tao đến nơi làm việc anh phải đi mất hai giờ rưỡi. Nhưng chưa một lần anh than vãn và chưa một lần từ chối giúp đỡ tao. Vậy mà nghĩ sao, Kirill, tao có quyền mạo hiểm Alexei không? - Bước đi đều đều và âm sắc giọng nói cứng cáp dần đã làm Naxtia trấn tĩnh lại. Sự ớn lạnh làm chị run rẩy đã qua đi, thậm chí Naxtia thấy ấm lên một chút, tay gần như không còn run. Chị chăm chú nhìn con chó và tin chắc là nó trở nên bình tĩnh hơn nhiều. “Tốt, - chị thầm nghĩ về hài lòng. - Nghĩa là thực sự ta đã tự trấn tĩnh được. Kirill cảm thấy được điều đó”. Naxtia liêu mở rộng không gian tích cực và đi ra bếp. Con chó không chậm trễ theo sau chị, ngồi cạnh cửa và lại bất động như bức tượng.

Ba giờ đêm, cuối cùng Naxtia cũng đã ăn được, uống cà phê đặc mới pha, gần bốn giờ chị đã mạnh dạn đến mức dám đứng chùng hai chục phút dưới vòi sen nước nóng. Đến sáu giờ chị thu dọn những tờ giấy được ghi đầy chữ và vẽ những móc, ngoặc khó hiểu, xé nhỏ chúng và ném vào cái giỏ đựng rác. Kirill hiền lành nằm cạnh chân chị, đặt mũi lên chiếc dép mềm, toàn bộ dạng của nó như muốn nói:

“Giờ thì cô đã bình tâm hoàn toàn rồi, người cô không toả ra nỗi sợ hãi, và tôi không còn bị kích động. Vì thế tôi có thể nằm cạnh cô.”

Chị nhìn đồng hồ. Đến lúc Trernusev tới còn chùng bốn mươi phút. Naxtia đi lại gần gương và nháy mắt với hình bóng của mình. Giờ đây chị đã biết chị cần phải làm gì.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Colobov hấp tấp mở phong bì và lấy ra lá thư được đánh máy.

“Mày cho phép bản thân khua lưỡi. Mày có trí ngẩn, Colobov ạ. Nếu không muốn lặp lại điều đã trải, ngày mai, 23 tháng 12, hãy đến theo địa chỉ mày đã rõ, vào 11 giờ rưỡi tối. Nếu báo công an - mày sẽ không đi đến nơi đâu.”

Colobov chậm chạp bỏ thư vào túi và theo thang máy lên căn hộ của mình. Chúng lại tìm đến anh ta! Không đi? Không, tốt nhất là đi, “lặp lại điều đã trải” - anh không muốn. Bọn đều ấy đánh đau lắm.

o O o

Đại tá Gordeev gọi Xeluianov đến gặp.

— Xeluianov này, tôi cần một chỗ tối tĩnh lặng ở khu vực nhà ga Xavelovxki.

Vào thời trẻ Xeluianov vào làm việc trong công an theo một hứng khởi bất thần và tuyệt đối không thể lí giải. Trước đó ngay từ nhỏ anh đã mơ trở thành người xây dựng thành phố, trong đầu anh nảy sinh vô số ý tưởng về các công trình xây dựng Moskva để tất cả mọi người sống trong đó đều tiện lợi: người đi bộ, tài xế, trẻ con lẫn người già, cả những bà nội trợ... Anh biết thành phố thân yêu như chính căn hộ của mình, từng góc ngách, từng quảng sân, từng đường cắt nơi vào giờ cao điểm ùn tắc xe hơi. Những kiến thức này rất có lợi trong công tác, và không chỉ Xeluianov mà tất cả đồng nghiệp của anh đều lợi dụng chúng.

Xeluvianov ngẫm nghĩ, sau đó kéo lại gần một tờ giấy trắng, lấy bút và nhanh nhẹn vẽ một sơ đồ.

— Chỗ này chính là nơi tốt, - anh đặt dấu cộng trên bản vẽ, - cách nhà ga bảy phút đi chậm. Nơi ấy có cái cổng vòm và cái sân vắng, ngôi nhà đang được sửa chữa, không có dân cư. Và chỗ này nữa, - trên sơ đồ xuất hiện dấu cộng thứ hai, - cũng yên tĩnh và vắng người, nhất là ban đêm. Định hướng - kiốt “Báo chí Nga” qua năm mét rẽ trái, là ngay sau góc - có ba quầy buôn bán. Chúng đứng rất thuận lợi, từ mặt tiền có vẻ như sát gần nhau, còn phía sau thấy rõ là giữa chúng có khoảng trống. Ban đêm các quầy này không làm việc. Đã đủ chưa hay nữa ạ?

— Nào, thêm vài trường hợp nữa phòng xa, - Gordeev đề nghị.

Để Xeluvianov đi rồi, đại tá Gordeev xoay xoay trong tay cái sơ đồ với bốn dấu cộng và lắc lắc đầu về nghi ngờ. Phải, ông ủng hộ kế hoạch mà Naxtia đề đạt, nhưng không phải vì ông cảm thấy kế hoạch này là siêu hoàn hảo, mà là vì không cách gì khác có thể giúp chị. Trong kế hoạch có những hạt sạn và những điểm yếu, chính Naxtia cũng thấy chúng, nhưng không có gì lấp những lỗ thủng: quá ít nhân viên có thể phân công vào vụ án. Sự thất thoát thông tin về vụ án Victoria xảy ra thường xuyên, và ngăn chặn nó chỉ có thể bằng một biện pháp: hạn chế nhóm người nắm được thông tin này.

Với nỗi đau lòng, Gordeev nhìn tất cả những gì ông đã xây đắp một cách kiên nhẫn và yêu quý trong nhiều năm: cái tập thể mà trong đó không có những chuyên gia toàn năng, thế nhưng có những nhà chuyên nghiệp mà mỗi người có tài năng của mình, và những tài năng này đã phụng sự công việc chung và vì lợi ích chung, đang sụp đổ như thế nào. Nếu như, ví dụ, có thể đưa thêm Larsev vào vụ án, cậu ta chắc sẽ tìm ra phương cách bắt Colobov nói và móc được từ hắn ta sự thật về vụ đánh đập mà hắn ta lì lợm lặng thinh. Nếu như có thể như trước kia, để Naxtia làm công việc phân tích và cho cô khả năng suy nghĩ như cần thiết, nhất thiết cô sẽ nghĩ ra gì đó sắc sảo và tinh tế, còn Corotcov sôi nổi, quảng giao, quyến rũ và

Lexnicov, kẻ duy lí đẹp trai nghiêm khắc, chắc trình diễn theo kịch bản của cô một vở kịch xuất sắc và thuyết phục mà sau đó thay vào những tràng vỗ tay và hoa hân là một trận mưa thông tin đổ xuống họ. Nếu như... Nếu... Không được. Tạm thời không thể.

Ông, Gordeev đã biết ai trong số nhân viên của ông tiếp xúc với bọn tội phạm, nhưng có gì đó cản trở ông kết thúc với tình huống dày vò này. Và sự thể không chỉ trong nỗi đồng cảm, xúc cảm và nỗi đau của trái tim. Gordeev không thể thoát khỏi cảm giác rằng trong sự việc này mọi sự không phải chỉ đơn giản có vậy, rằng đằng sau sự phản bội đơn lẻ có gì đó lớn hơn. Gì đó phức tạp và nguy hại hơn.

Thêm một thứ làm ông khó xử trong kế hoạch do Naxtia đề đạt. Gordeev đòi hỏi các thuộc cấp của mình tuân thủ không suy suyển các yêu cầu của luật pháp. Đặt tay lên ngực, chắc ông không thể nói rằng ý thức tuân thủ pháp luật của ông phản kháng chống những hành động không hoàn toàn hợp pháp mà các nhân viên tác chiến điều tra thường dùng đến khi khám phá các tội phạm. Đó vốn là thực tiễn khắp nơi và hàng ngày, đã bao nhiêu lần từ khi Gordeev nhớ được công việc của mình trong ngành công an, đã ba thập kỉ. Sự thể ở chỗ khác. Ông thấy hiển hiện khả năng cho phép và không bị trừng phạt của biện pháp phạm luật, làm hạ thấp tính chuyên nghiệp, mất đi tính sáng tạo trong nghiên cứu các đối sách tác chiến. Phải, thực sự thì cần gì phải khổ sở và nghiên cứu hệ thống các ổ khoá và những nguyên lí lựa chọn chìa khoá, khi có thể mở bất kì ổ khoá nào bằng chòong hay búa tạ? Còn trong tương lai gần đã lờ mờ xuất hiện các luật sư được cho phép gặp kẻ bị tình nghi từ thời điểm bắt giữ, cũng như những công tố viên và thẩm phán dần dần thoát khỏi sức nặng của các chỉ số thông kê và nỗi sợ hãi trước những thanh trừng đảng phái. Gordeev đã nhìn thấu một tiền đồ như thế từ nhiều năm về trước, ngay từ khi bắt đầu quá trình dân chủ hoá, và ông đã bắt đầu một cách chật vật và thận trọng gom góp một nhóm mà sẽ có thể học được cách làm việc trong những điều kiện mới. Cái nhóm, một lần và vĩnh viễn đã nắm vững rằng, các đòi hỏi của luật pháp là

thiên liêng và không thể phá vỡ, sẽ biết cách phát triển tiềm năng chuyên nghiệp đủ để cho thành công trong nghiệp vụ, biết nghĩ ra và hiện thực những thủ pháp và phương pháp mới. Cái nhóm sẽ có thể sử dụng cả tâm lí học lẫn dân tộc học, cả thể lực lẫn trí lực, và trời biết là gì nữa... Nhưng chỉ không có sự vi phạm pháp luật.

Trong kế hoạch của Naxtia không có những vi phạm nào rõ rệt. Nhưng Gordeev đã ngờ vực rằng Naxtia có gì đó không nói hết. Dĩ nhiên, cô ta không đi lừa trực tiếp thủ trưởng, nhưng... láu cá, ôi là con quỷ con. Naxtia ơi là Naxtia.

o O o

Naxtia khoan khoái đánh chén bữa tối do Alexei nấu. Rút lại, có nên lấy anh không nhỉ? Từ lâu anh đã muốn điều đó. Thật tốt làm sao khi có anh trên cõi đời này.

— Ngon không? - Alexei hỏi, mỉm cười theo dõi bạn gái đang phô diễn sự khoái khẩu đáng nể.

— Ngon phát cuồng! - chị đáp chân thành. - Anh yêu, anh không giận là em đã kéo anh ra khỏi nhà vào giữa tuần chứ?

— Chẳng cần gì anh cũng hiểu là em đang có những phiền phức, - anh nói thận trọng. - Theo anh, em đã thay khoá.

— Vâng. Em giẫm lên đuôi của ai đó, và người ta đang cố làm cho em sợ. Em không thể ngủ một mình, ít ra là mấy ngày gần tới. Em muốn đề nghị anh... - Chị ngáp ngừng.

— Cứ nói, đừng ngượng, - Alexei khích lệ. - Em của anh là cô gái khiêm tốn và không trơ tráo, sẽ chẳng xin những núi vàng đâu.

— Anh có thể xin nghỉ việc mấy ngày và ở lại đây không? Em rất cần, nói thực đấy.

— Tất nhiên có thể. Đối với em, anh giản dị là Alexei, chứ ở nơi làm việc, tiện thể, anh là giáo sư Alexei đấy. Anh được phép có những ngày đi thư viện, anh đã nói với em cả trăm lần rồi.

— Thế anh có bao nhiêu ngày? Một? Hai?

— Mặt trời của anh ạ, tất cả mọi ngày của anh là cho thư viện và chỉ một ngày cần có mặt. Vậy em cứ bảo, cần làm gì và làm thế nào, và anh sẽ thực hiện tất cả với sự chính xác toán học.

— Chỉ có một - trả lời điện thoại. Không gọi em trong bất cứ trường hợp nào, nếu em có nhà. Hãy nói, em đang tắm, đang trong nhà vệ sinh, ở bên hàng xóm, ở tại nhà mù phù thủy - bất kì ở đâu, chỉ có điều là không gọi em. Hãy hỏi ai gọi và em sẽ gọi lại theo số máy nào, và không gì hơn.

— Thế đơn giản nhất đáp là em không có nhà có hơn không?

— Không được. Nếu có kẻ nào đó quan tâm nghiêm trọng đến em, hẳn sẽ biết chính xác là em đã về nhà. Không nên để cho hẳn có bất kì sự nghi ngờ nào, rằng em đang lẩn trốn hay đang tránh né. Một lần nữa em nhắc lại, anh yêu ạ, đừng hỏi cần nhắc lại gì. Chỉ hỏi số điện thoại thôi.

— Anh hiểu. Điện thoại của em bị nghe trộm hả?

— Rất giống.

— Chà - chà, bà lão, - Alexei kéo dài giọng, sự vụ của em tồi tệ lắm. Sao em lại rơi vào như thế chứ?

— Nó thế đấy. Và em sợ rằng tiếp theo còn tệ hại hơn nữa.

o O o

Colobov hạ cửa sổ, chốt khoá và đặt áp vào tấm kính cái bảng thông báo viết bằng bút dạ: “Nghỉ từ 23 đến 24 giờ”. Đến cái chỗ anh ta được lệnh đến phải đi xe buýt khoảng mười phút, nhưng giao thông thành phố ban đêm thường cách quãng lớn, mà Colobov không muốn trễ để khỏi gây thịnh nộ những kẻ đã có lần đánh đập mặt anh. Tốt nhất trong tình cảnh này là đến sớm hơn và chờ.

Khoá kiết xong, anh đi về phía bến xe buýt, nhưng chưa đến nơi, đã nghe đằng sau một giọng nói khẽ.

— Khá lắm, Colobov, có kỉ luật. Đừng ngoái lại. Cứ đi thẳng, đến lối đi ngầm.

Colobov lạnh gáy, mồ hôi đổ ra dưới nách. Một thứ cứng thúc vào lưng anh, ngay giữa hai xương gánh. Anh đi một cách cam chịu về phía lối qua đường, đi xuống theo các bậc và đi theo đường hầm sang hướng bên kia xa lộ. Trong đường hầm, như thường xuyên, không có ánh sáng. Colobov không nghe thấy bước chân phía sau, chỉ tiếng thở đều đều vọng đến tai anh và lưng luôn luôn cảm thấy có vật gì giống như nòng súng ngắn áp sát.

Ra khỏi đường hầm lên đường phố, anh nghe thấy một mệnh lệnh:

— Sang trái, rẽ vào góc. Chậm thôi. Và đừng ngoái lại. Bây giờ qua công vòm.

Hai thân hình lực lưỡng đi ngược chiều họ. Không thể trông thấy mặt trong màn đêm đen đặc, không một cửa sổ nào hướng ra sân có ánh đèn. Những bóng hình tiến sát.

— Thế nào, Colobov, chúng ta nói chuyện chứ?

— Tôi đã không làm gì cả, - Colobov nói trong tuyệt vọng. - Tôi không nói gì với ai. Các anh còn cần gì tôi nữa? Tại sao các anh không tin

tôi?

— Thế tại sao chúng tao phải tin mày? Một lần mày đã lừa chúng tao, - người thấp hơn nói.

— Tôi đã nói sự thật với các anh. Tôi không trông thấy Victoria ngày hôm ấy ở nhà ga, tôi thề đấy! Tôi không biết cô ta bịa ra những gì với các anh, tôi không biết cô ta sao lại làm thế, nhưng tôi không nhìn thấy cô ta!

— Xem đây, Colobov, hôm nay chúng tao sẽ tin mày, nhưng chuyện ngày mai còn suy nghĩ đã. Chúng tao có người của mình trong bọn cớm, và nếu mày hé ra về chuyện Victoria và chúng tao, mày biết đấy, cái gì đang chờ mày. Tốt nhất thú nhận ngay, lúc ấy chúng tao chỉ đơn giản đánh thôi. Chứ để chúng tao biết bị mày lừa, chúng tao sẽ giết. Thế nào, Colobov?

— Tôi thề với các anh, tôi thề! - Colobov suýt khóc vì bất lực. - Các anh có thể kiểm tra, tôi không nói gì với công an cả.

— Thế về chuyện Victoria?

— Thì tôi có nhìn thấy cô ta đâu, không thấy, không thấy! Nó bịa với các anh vì nó sợ, lẽ nào các anh không hiểu cho?

— Thôi được, Colobov, hãy đi đi. Nhưng liệu đấy...

Colobov đi khỏi sân vắng trên đôi chân run rẩy và lê chân về phía nhà ga.

o O o

Trong buổi giao ban sáng đại tá Gordeev lần đầu tiên sau một tháng rưỡi đưa ra vấn đề về tiến trình phá vụ án mạng Victoria. Tất cả thuộc cấp của ông thấy rõ rằng, một mặt, thủ trưởng không một chút xiu quan tâm

đến vụ này, nhưng mặt khác, ông hết sức không hài lòng bởi sự thiếu kết quả của nó.

— Sau mười ngày nữa sẽ hết thời hạn hai tháng điều tra sơ bộ, - ông nói lạnh lùng. - Naxtia, hãy báo cáo đã làm được gì.

Bằng cái giọng vô cảm, Naxtia trình bày toàn cảnh, cố không gây chú ý vào những chỗ không khớp nối.

— Chúng tôi vừa nhận được thông tin là Victoria đã để lại trong căn hộ của Cartasov một mẫu thư giải thích cô ta đi đâu và đi để làm gì. Cô ấy nói về điều này với bạn gái, người cho đến ngày hôm qua đã ở trong bệnh viện phụ sản và không biết gì về cái chết của Victoria. Vừa biết chuyện, cô ta lập tức báo với chúng tôi. Victoria không hề giải thích gì với cô ấy, chỉ nói rằng đã viết thư cho Cartasov và để ở cái nơi mà nhất thiết Cartasov sẽ tìm ra nó, nếu có gì xảy ra với cô. Hình như Cartasov chưa biết gì về bức thư, chí ít thì anh ta cũng chưa nói với chúng tôi về nó. Bây giờ Cartasov, rất tiếc, không ở Moskva, anh ta đi xa mấy ngày. Hễ anh ta trở về, chúng tôi sẽ tiến hành lục soát nhà anh ta, với công tố viên đã thoả thuận xong.

— Bao giờ Cartasov trở về Moskva? - Gordeev hỏi.

— Ngày kia ạ.

— Liệu đấy, Naxtia, đừng lè mề. Cô làm việc chậm chạp lắm, thời hạn đang hết, mà mọi sự vẫn y nguyên, chẳng kết quả gì sất, chỉ mỗi nói suông thôi. Giờ lại còn hai ngày mất toi nữa... Tệ. Rất tệ.

— Tôi sẽ cố, thưa chú Gordeev.

— Tay hoạ sĩ này đi đâu?

— Đến Viatca ạ.

— Có thể, ta thử yêu cầu cảnh sát địa phương tìm anh ta và lấy lời khai? Biết đâu tiết kiệm được thì giờ, - đại tá đề nghị vẻ ngây thơ.

— Công tố viên kiên quyết chống. Ông ta khẳng khẳng bắt chờ Cartasov trở về, - Naxtia đáp cứng rắn.

— Đành vậy, anh ta rõ hơn, - Gordeev thở dài. - Tiện thể, Naxtia, năm đang hết, mà cho đến giờ cô vẫn chưa qua chương trình kiểm tra điều trị ngoại trú. Ngay ngày mai hãy làm cho xong đi.

— Tôi sẽ làm, nhưng chỉ không phải ngày mai thôi, chú Gordeev ạ. Ngày mai tôi đã lập kế hoạch... - Naxtia vừa bắt đầu, nhưng Gordeev cắt ngang:

— Tôi không quan tâm những kế hoạch của cô. Riêng trong kế hoạch của tôi không có việc ngày ngày giải thích với bệnh viện. Quy định đối với tất cả là như nhau. Hãy làm ơn, ngày mai hãy đi cho hết các bác sĩ và thiếu phiếu khám bệnh thì đừng xuất hiện! Buổi chiều giấy chứng nhận phải có trên bàn của tôi. Hiểu rồi chứ?

— Vâng ạ, - Naxtia trả lời vẻ tuyệt vọng.

Sau cuộc họp, chị khoá mình trong phòng làm việc, chờ thủ trưởng gọi điện thoại. Gordeev gọi cho chị sau bốn mươi phút.

— Thế nào, bé Naxtia, tôi không làm cô thất vọng chứ?

— Đau lắm, chú Gordeev ạ. - Naxtia cười vào ống nói. - Đúng là đánh trúng ức. Nhưng chú rất thuyết phục.

— Thôi, đi mà khóc, ôi tôi là kẻ tàn nhẫn làm sao đi. Đừng quên gọi điện thoại đến bệnh viện và hỏi ngày mai các bác sĩ khám theo lịch biểu nào. Những gì còn lại tôi và cô hình như đã thoả thuận rồi. Chúc thành công, cô bé ạ.

— Cảm ơn, tôi sẽ cố.

— Điều đó cô đã nói với tôi hôm nay rồi, - Gordeev cười buồn và đặt ống nói.

o O o

Điện thoại réo liên hồi, nhưng Cartasov không nghĩ đến việc nhắc ống nghe. Đây là lần thứ tư liên tục, các cú gọi trên màn hiển thị không có số. Điều đó có nghĩa là người ta gọi từ bất tự động. Cartasov tập trung nội lực. Anh vốn là dân thể thao, một người đàn ông mạnh về thể lực, nhiều năm luyện các môn đấu đối kháng khác nhau. Anh yếu đuối và rụt rè bao nhiêu trong đời tư thì can đảm và tự tin bấy nhiêu trong tất cả những gì liên quan đến đấu đối kháng. Nhưng dầu vậy, anh vẫn cảm thấy bất an.

Với tiếng đập khế, cửa thang máy đóng lại. Và gần như ngay đó vang lên tiếng chuông cửa. Cartasov đặt chân mềm mại đi lại gần cửa và áp sát vào tường cạnh giá mắc áo nơi kẻ ngoài vào sẽ không thấy rõ anh. Hồi chuông mới rung điếc tai ngay phía trên đầu họa sĩ. Lại một hồi chuông nữa. Lại nữa. Và cuối cùng tiếng chìa lẹt xẹt tra vào ổ khoá.

Cửa chậm chạp hé mở, một người bước vào phòng và với tay đến công tắc. Tiếng bật khế, nhưng đèn ở phòng ngoài không sáng lên. Vị khách không mời bật công tắc thêm mấy lần, nhưng vẫn tối mò như cũ. Hẳn thận trọng mò mẫm đi vào phòng, và vào thời điểm đó, Cartasov mắt đã từ lâu quen với bóng tối, trong một cú nhảy chớp nhoáng, đã vọt hẳn xuống sàn. Do bất ngờ, kẻ kia thậm chí không kêu lên. Hẳn đơn giản ngã xuống thảm, theo bản năng lấy hai tay che đầu. Cartasov cao hai mét đè hẳn với trọng lượng trăm cân, tì đầu gối vào cột sống và bẻ ngoặt hai tay hẳn một cách đau đớn ra sau lưng.

— Mà y là ai? Tại sao mà y có chìa khoá nhà? - anh hỏi vẻ đe dọa.

Vị khách cố thoát ra, và chủ nhà đành phải đánh hấn mấy cái. Cartasov là một đấu sĩ dày kinh nghiệm, anh biết rất rõ cần đánh như thế nào để gây đau đớn tối đa đồng thời không làm tổn hại đến các bộ phận sống còn.

Rất chóng, khả năng chống cự của kẻ lạ bị đè bẹp hoàn toàn. Cartasov dựng hấn dậy như một bao tải giẻ, đặt ngời vào ghế bành, kéo găng tay mỏng khỏi hai bàn tay buông thõng bất lực và dúi cho hấn một cái cốc với chất lỏng trong suốt, sau đó bật ánh sáng trong phòng.

Vị khách là một gã trai tuổi độ hăm hai hăm ba, với mái tóc cắt ngắn, bộ mặt đáng yêu mà chỉ kém đi phần nào do cặp mắt quá sâu, và thể lực rất phát triển. “Được huấn luyện”, - Cartasov thầm xác định khi dùng mắt sờ nắn thân hình gã trai ở những chỗ nơi áo bludông mở rộng lộ ra thân thể được bó chặt bởi chiếc áo kiểu thợ lặn bằng vải dệt kim mỏng.

“Được huấn luyện” uống một ngụm trong cốc và cất tiếng ho.

— Đây là vốtca, - hấn phì phò, liếm máu từ cặp môi bị đánh giập.

— Cậu nói cái gì thế? - Cartasov mĩa mai độc địa. - Hãy uống đi, sẽ khoẻ hơn đấy.

Gã trai cố đứng lên khỏi ghế bành, nhưng chủ nhà bằng một cú thúc chộp nhoáng vào quai hàm đặt hấn vào chỗ cũ.

— Thế nào? Cậu giải thích sao đây?

— Xin lỗi, ông anh ạ, - chàng trai lắp bắp, - có sự hiểu lầm. Người ta nói với tôi, anh không ở nhà. Thế là tôi ghé vào.

— Thử nghĩ, một sự khó chịu làm sao! Hấn đã chu đáo gọi hoài cho tôi, đã gọi khắp từ đầu đến chân, còn tớ, đều làm sao, hoá ra ở nhà. Tớ trốn

đàn bà, chớ bực nhé. Vậy ta sẽ xử sự sao đây, nhà vô địch gọi điện thoại? Gọi công an hay giản dị trò chuyện thôi?

— Nghe này ông anh, không cần công an, nhé? Tôi chưa lấy gì của anh. Còn anh đã phẫu thuật mồm tôi rồi, vậy hãy cho là hoà nhé.

— Chìa khoá ở đâu ra?

— Tôi mua.

— Của ai?

— Thế tôi biết được hả? Có một thằng nói rằng trong nhà anh đầy các thứ, máy móc, áo quần mới, còn anh thì đi công tác.

— Sao hăn không tự đến, nếu ở đây đầy mọi thứ? Tại sao lại trao chìa khoá cho cậu?

— Nó cần gấp tiền để chuẩn đi. Mà nó cũng không phải kẻ trộm, dễ hiểu mà. - Thế cậu, hoá ra là kẻ trộm?

— Vâng, - gã trai khăng định, nhìn Cartasov bằng cặp mắt trung thực.
- Này, tha cho tôi nhé? Nào ta hãy chia tay một cách hoà bình đi.

— Giờ rồi chia tay, Cartasov khịt mũi và lại đánh hăn. - Chìa khoá đâu?

— Trong túi.

Cartasov nhanh nhẹn sờ các túi áo bludông mà “kẻ được huấn luyện” mặc và lôi ra các chìa khoá ngoắc vào dây đeo.

— Ái chà mà, đồ chó! - anh rít lên. - Đấy chính là chìa khoá của Victoria. Mà đã giết cô ấy? Nói, mà đã giết Victoria?

— Tôi có biết Victoria nào đâu! - gã trai rít lên, vô ích cố né tránh cú đánh tiếp theo. - Anh điên à? Tôi đã nói là mua chìa...

Cú đấm mới không cho hắn nói hết. Môi rách chảy máu càng mạnh hơn, bộ mặt trở nên nhợt nhạt.

— Vì sao chúng mày giết Victoria? Cô ấy đã làm gì chúng mày? Nói! Nói đi, đồ chó bẩn thỉu! - Cartasov nhấn mạnh trong khi đều đặn nện vào các điểm đau cho đến khi gã trai ngã sấp mặt xuống cái bàn nhỏ, bám hai tay vào bề mặt đánh bóng.

Hoạ sĩ đứng trầm ngâm phía trên hắn, sau đó đi vào buồng tắm, đóng cửa và bắt đầu kĩ lưỡng rửa tay với xà phòng. Từ ngoài phòng vọng lại tiếng rên, sau đó vang lên tiếng bước đi nặng nề không tự tin. Cuối cùng anh nghe tiếng khoá bật. Lau tay xong, anh chậm rãi bước ra khỏi buồng tắm, sau khi tin chắc vị khách đã bay hơi, anh tắt đèn trong phòng. Đó là tín hiệu quy ước.

Chưa qua mấy phút, trong phòng đã xuất hiện công tố viên Olsanxki, giám định viên hình sự Zubov, Naxtia và hai nhân chứng.

— Đâu? - Olsanxki hỏi có vậy.

— Trong phòng, - Cartasov cũng đáp gọn. - Ghế bành, cốc, bàn, như các anh đã yêu cầu. Thậm chí găng tay còn lại.

— Tuyệt, - Olsanxki vẫy tay. - Hãy đi với Naxtia ra bếp và đừng quấy rầy chúng tôi.

— Chị tha lỗi cho tôi chứ? - Cartasov hỏi khi đặt trước Naxtia chiếc cốc cà phê nghi ngút khói.

— Tôi có giận anh đâu.

— Tôi không nghĩ thế. Chị đã nghi ngờ tôi. Đừng phủ nhận, điều đó thấy rất rõ. Chị không ngờ vực thêm nữa chứ?

— Không, - Naxtia mỉm cười. - Giờ đây tôi biết rằng anh không có liên quan đến cái chết của Victoria.

— Thế gã này có liên quan đến vụ giết người chứ?

— Tôi không biết. Có thể. Các chìa khoá của Victoria ở chỗ hắn, còn tôi không tin chuyện phỉa về việc mua chúng.

— Tôi mừng vì chúng ta trở thành đồng minh.

— Tại sao?

— Ngay từ hồi ấy, ngay lần đầu tiên tôi đã rất thích chị. Chị nhớ, khi chị bước vào nhà và bắt đầu cười rũ rượi, bởi vì hoá ra chúng ta ăn mặc y như nhau. Và tôi đã nghĩ: “Một người thích sự giản tiện”. Chính tôi cũng như thế. Điều đó đôi khi làm Victoria nổi đóa, đặc biệt đôi giày thể thao vĩnh cửu của tôi làm cô ta nổi xung. Hàng trăm lần tôi giải thích rằng, trên những đường phố bẩn thỉu của chúng ta thì đi giày tiện lợi còn hơn là sang trọng không đúng cách, nói chung, cô ta không hiểu nổi. Vì thế khi tôi trông thấy chị mặc cũng y như tôi, ấm và tiện, thì lập tức cảm thấy trong chị một tâm hồn đồng điệu và tôi có cảm tình với chị. Còn chị thì không tin tôi và bắt đầu nghi ngờ...

— Ôi thôi đi anh, đừng nhắc chuyện cũ nữa. Công việc của tôi nó thế mà. Nói chung tôi đâu muốn nghi ngờ anh, tôi cũng thích anh. Nhưng trong công việc của chúng tôi, những cảm tình riêng kết hợp rất tồi với những cân nhắc công vụ.

— Luôn luôn như thế? - Cartasov hỏi, ném cái nhìn chăm chú vào Naxtia, dường như đã hiểu rằng đằng sau những lời liên quan riêng đến anh còn ẩn giấu những ý nghĩ gì đó khác.

— Không phải luôn luôn, - chị thở dài, - nhưng thường có. Rất tiếc. Anh biết không, công việc của chúng tôi rất giống với diễn viên.

— Giống diễn viên ư? - hoạ sĩ kinh ngạc. - Tại sao?

— Buộc phải giả vờ. Thậm chí không phải giả vờ mà... Đúng hơn, chen lấy cỗ họng mình. Điều đó khó giải thích lắm. Ví dụ, anh có thể yêu thích một loại khách hàng này mà không thích loại khách hàng khác, nói chuyện thân thiện với một loại và đón nhận mọi mong muốn của họ, còn với loại khác lại trò chuyện gay gắt và không chịu nhường nhịn. Họ có thể phật ý với anh, cho anh là người khó tính thiếu giáo dục, nhưng thế giới đối với ai đó không sụp đổ vì thế, không số phận ai bị bẻ gãy. Vậy nên anh có thể cứ là anh sống hoà hợp với những sở thích của anh. Còn chúng tôi, nếu đi theo dẫn dắt của sở thích và cảm xúc, chúng tôi có thể có những sai lầm mà có thể thành thảm họa, liên quan đến sự sống còn của ai đó. Chỉ trong sách vở: tội phạm - tồi, còn bị hại thì đáng được cảm thông. Trong thực tế thường có những kẻ tội phạm mà đôi khi, nói ngắn gọn, trái tim vỡ tung vì thương xót chúng, còn cũng bắt gặp những bị hại mà, nói nhẹ đi, là những kẻ khó chịu, không gọi cảm thông, và không muốn tin họ, thậm chí cảm giác một số kẻ đáng ở trong tù từ lâu. Và thế, hãy tưởng tượng sẽ là gì, nếu chúng tôi bắt đầu tin chỉ những ai gọi cảm tình của chúng tôi, còn không tin tất cả những người mà chúng tôi không thích. Chúng tôi sẽ chỉ tìm những kẻ tình nghi trong số những người chúng tôi thấy khó chịu, loại sẵn trước những ai hợp ý với chúng tôi khỏi nhóm những kẻ tội phạm tiềm năng. Thử tưởng tượng, bao nhiêu tên tội phạm sẽ được tự do? Và bao nhiêu người vô tội bị đau khổ?

— Tôi không nghĩ rằng điều đó gây cho chị sự khó chịu về tâm lý, - Cartasov thận trọng nhận xét. - Điều mà chị nói là khá dễ thấy, nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ rằng các nhân viên công an có thể vì điều đó mà đau khổ.

— Chẳng ai nghĩ đến điều đó cả, - Naxtia phẩy tay về thất vọng. - Có thể chính là vì mọi thứ quá hiển nhiên. Đôi khi tôi đến những buổi tổng diễn ở nhà hát chỗ người quen. Anh ta suốt thời gian chống chọi với việc là một số diễn viên không thể che giấu thái độ riêng của mình đối với nhân vật. Khi tôi khuyên anh ta nên nhận vào đoàn một nhà tâm lí học, anh ta nhìn tôi như một bệnh nhân tâm thần. Thậm chí không thể có trong đầu anh ta, rằng con người không phải là máy tự động muốn bật muốn tắt khi nào cần cũng được. Một số người dễ làm được điều đó, nhưng một số hoàn toàn không biết cách quên họ là ai trong thực tế. Đã bao giờ anh suy ngẫm về việc là mỗi vai được đóng đạt - đó không chỉ là điều kì diệu của sự tái hiện, mà còn là sự bẻ gãy cả tính của chính bản thân anh ta chưa?

— Chưa hề...

— Ấy thế mà nó chính là thế đó. Mà bất kì sự bẻ gãy nào, dù thậm chí là tự nguyện và được tặng thưởng hào phóng bằng thành công và danh tiếng, thì về bản chất, nó vẫn là một chấn thương mà sau đó cần hồi phục. Lẽ nào có ai đó giúp người diễn viên? Không. Và cũng không ai giúp chúng tôi. Và không ai chuẩn bị cho chúng tôi đến điều đó. Thế nhưng có bao nhiêu là chuyện nào là nhân viên công an tàn nhẫn, vô tình, trong trường hợp tốt nhất là thờ ơ! Thế sự biến thái này sẽ ra sao đây? Để gìn giữ sự trọn vẹn thể xác, người ta soạn ra đây những tập chỉ dẫn về kĩ thuật an toàn. Nhưng với tâm hồn, như vẫn thấy, người ta quên.

Giám định viên Zubov, muôn đời cau có và không hài lòng vì gì đó, nhưng cẩn thận và chính xác, xuất hiện trong bếp. Cùng với Olsanxki họ tạo thành một món hỗn hợp có nguy cơ phát nổ. Công tố viên đánh giá xứng đáng nhà giám định và rất thích làm việc cùng ông. Còn Zubov thì không thể chịu nổi Olsanxki vì những mách nước liên tục và những chỉ thị kiểu lãnh đạo mà không có chúng, ông vẫn làm việc không hề kém hơn. Tất nhiên Zubov trong sâu thẳm tâm hồn thừa nhận rằng Olsanxki thực sự nắm

rất giỏi hình pháp học. Mong sao không có sự dai dẳng và giọng điệu mệnh lệnh của anh ta...

Naxtia ngược nhìn Zubov và thầm nghĩ, ông ta giống như không chỉ nghiện răng, mà nghiện tất cả xương lẫn khớp.

— Olsanxki lệnh truyền đạt là cô có thể tự do, - ông nói với Naxtia, cong cớn một cách khinh thị chữ “lệnh”. - Vậy đừng chờ chúng tôi, nếu cô muốn.

— Các anh còn lâu không? - chị hỏi.

— Đẳng ấy đây một bộ sưu tập của con người cao nhĩ: ngón tay, giầy, máu, nước dãi, mùi, các tiểu phân tử. Có lẽ còn phải quay cuồng một giờ nữa, nếu không nói là hai giờ.

Zubov quay lại phía Cartasov và nói với anh khi bật lửa châm thuốc:

— Cảm ơn vì anh đã làm tất cả như tôi đề nghị. Rất thành công. Cái bàn và cái cốc đúng là sạch như gương, làm việc là niềm vui thú, không hề có chút bụi bẩn thừa.

Naxtia miễn cưỡng đứng lên. Sau mấy giờ chờ đợi trên phố, người chị vừa ấm lên được một chút.

— Có lẽ tôi đi đây. Đã muộn rồi.

Ở phòng ngoài Cartasov lấp nhanh bóng đèn điện đã được cẩn thận tháo ra khi chờ vị khách đến thăm.

Ngay cạnh cửa Naxtia bỗng dừng lại.

— Anh Cartasov, anh có thể giúp tôi được không?

o O o

Naxtia hoàn toàn mất ngủ. Nằm trên giường bên cạnh Alexei, chị thong thả điểm lại các kết quả và chuẩn bị cho ngày mai. Tiếc rằng vở kịch được diễn trong căn hộ của Cartasov đã không đem lại những kết quả mà chị mong đợi. Tất nhiên các dấu vết còn lại là quá đủ để trong trường hợp cần thiết chứng minh sự hiện diện trong phòng của cái người mà nhân thân sẽ được họ xác định sau một giờ. Lúc này có những người bám sát gót hần, và ngay ngày mai đã rõ - ít ra là một số mối liên hệ của hần. Nhưng vị khách đã không mắc bẫy bởi sự khiêu khích của Cartasov, người buội tội hần đã giết người. Hần tự chủ tuyệt vời, được huấn luyện rất tốt, bởi vì lập tức hần tự nhận là kẻ trộm, bất chấp sự tấn công bất ngờ của chủ nhà, và không một lần đánh trả, dù cơ bắp của hần, theo lời Cartasov, rất ấn tượng. “Tên trộm” bị như đòn thế mà đã hồi phục nhanh đáng ngờ, đã biến khỏi căn hộ và thậm chí không gây nên tiếng động. Đành vậy, thiếu kết quả đã là kết quả. Mặc cho kẻ “được huấn luyện” che giấu bộ mặt thật của mình và không khai ra những kẻ phái hần đi, nhưng ngay từ chính sự kiện này có thể rút ra được thông tin có lợi. Không phải mọi thứ đều đạt được một cách nhẹ nhàng và đơn giản như trò đùa với Colobov, kẻ vì quá sợ đã tin tất cả. Mà sự may mắn cũng đóng vai của mình, vì họ bắn bức thư cho Colobov cũng chỉ hú họa. Mà không, điều này không hoàn toàn chính xác. Dù anh ta có phản ứng thế nào với bức thư, đó cũng đã là thông tin. Anh ta có thể hoàn toàn không sợ, vứt lá thư vào sọt rác và vào giờ hẹn không đi đâu cả, và điều đó có nghĩa là chẩn đoán của Naxtia không chính xác. Hoặc anh ta có thể sợ đến nỗi chạy ngay đến công an và tự kể, ai và vì sao đã đánh anh ta sau vụ án mạng Victoria. Nhưng Colobov đã làm cái điều mà giờ đây Naxtia biết rằng Victoria đã nói với bọn giết cô, hình như Colobov đã thấy cô cùng với chúng trên ga Xavelovxki. Mà thi thể cô được tìm thấy tại khu vực sân ga ở Km 75 tuyến Xavelovxki...

Khi Naxtia trở về từ chỗ Cartasov, Alexei trao cho chị danh sách những người đã gọi điện thoại. Rất muộn, nhưng chị vẫn quyết định một cuộc gọi không thể chờ đến sáng mai. Xuống nhà bà hàng xóm Margarita vốn thích xem tivi muộn, bởi vì khoảng nửa đêm trên kênh Moskva bắt đầu

những bộ phim cũ, Naxtia quay số của Grinevich. Tiếc rằng trợ lí đạo diễn không thể báo được gì mới mẻ cho chị. Những nhà báo quen biết của anh biết về nhà văn Brizac gần như chẳng nhiều hơn so với điều được viết trong tóm tắt quảng cáo trên các bìa sách. Vâng, họ nói, đó là cái tên nổi tiếng, sách được ưa chuộng nhiều, nhưng người ta không coi ông ta là nhà văn đích thực. Một gã thợ cứng, dù không thiếu tia sáng của Chúa trời. Biết cách tăng giá cho bản thân khi tỏ ra là một người bí ẩn. Không, họ, các nhà báo, tin chắc đằng sau điều này chẳng có gì hình sự cả, mọi thứ đó - không gì hơn là cái mẹo quảng cáo để hâm nóng mối quan tâm của độc giả. “Trời ơi, - Naxtia nghĩ với lòng quặn thắt, - chả lẽ lại là “sự trống rỗng”? Chả lẽ mình lại sai?”

o O o

...Alexei lập tức tỉnh dậy vì cú điện thoại và nhìn chị vẻ dò hỏi. Naxtia lắc đầu phủ nhận và ngồi dậy trên giường.

— Alô! - Alexei nói vào ống nói bằng giọng ngái ngủ.

— Xin lỗi vì đã gọi điện muộn, - một giọng trầm ấm dễ chịu cất lên, - nhưng tôi nhất thiết cần nói chuyện gấp với chị Naxtia.

— Cô ấy ngủ rồi.

— Xin hãy đánh thức chị ấy. Đây thực sự là rất quan trọng và khẩn cấp.

— Tôi không thể. Cô ấy đã uống thuốc ngủ và yêu cầu không làm phiền.

— Cam đoan với anh, điều này rất quan trọng đối với chị ấy. Chị ấy chờ hồi chuông của tôi và sẽ rất không hài lòng khi biết là tôi đã gọi mà anh không cho chúng tôi khả năng nói chuyện. Nó liên quan đến công việc.

Nhưng Alexei vững như đá. Có thể là anh ngây thơ và cả tin như Naxtia nhận xét, nhưng làm cho anh rối trí là không thể.

Naxtia bật đèn đầu giường, vớ lấy xác, lôi ra giấy giới thiệu vào bệnh viện và giúi nó dưới mũi Alexei. Anh gật đầu về hiệu biết.

— Nghe này, - anh cầu khẩn sao cho thiếu não nhất, - hiện giờ cô ấy đang ở giai đoạn khó khăn, những sự khó chịu và mọi thứ tương tự. Cô ấy đã hoàn toàn không ngủ mấy đêm rồi, cô ấy đau tim và tóm lại cô ấy cảm thấy tồi tệ. Ngày mai cô ấy phải qua kiểm tra sức khỏe trong bệnh viện, và cô ấy không muốn đến gặp bác sĩ trong tình trạng thế này. Cô ấy là một sĩ quan, ông cần hiểu điều đó. Vì thế cô ấy đã uống thuốc ngủ và đi nằm sớm để ngày mai mọi chuyện trải qua bình thường. Người ta sẽ đo huyết áp, chuyển đến bác sĩ thần kinh, chụp điện tâm đồ. Rốt lại, thậm chí nếu tôi đánh thức được cô ấy dậy lúc này, cô ấy cũng sẽ chẳng lĩnh hội được gì cả.

— Rất tiếc, - người nói chuyện rầu rĩ thành thực. - Thôi được, tôi sẽ gọi cho chị ấy ngày mai. Chúc may mắn.

— Chào, - Alexei lúng búng.

Naxtia đứng giữa phòng, quần chặt người trong áo choàng bông. Khuôn mặt chị nhợt nhạt có vẻ mất hồn trong cảnh tranh tối tranh sáng.

— Là chúng? - Alexei hỏi.

Chị lặng lẽ gật đầu.

— Tại sao em không nói chuyện với chúng? Trong tình cảnh này sự nghe trộm điện thoại của em không có vai trò gì, chúng tự mình nghe đó thôi.

— Em không thích khi người ta đe dọa em và không muốn nuốt những điều kinh hoàng tiếp theo mà chúng định cho em ăn.

— Anh hình như không hiểu em. Em đã bày trò gì? Em giấu đầu trong cát như đà điểu vậy?

— Em chẳng bày ra gì cả. Chúng muốn em đi lạc hướng. Vậy mặc cho chúng nghĩ rằng chúng đã đạt được điều đó, rằng em đang hoảng lên vì sợ hãi và em đang rối loạn thần kinh. Chúng sẽ nói gì mới với em? Rằng sẽ nổ tung xe của bố dượng? Em không thích phải nghe điều đó. Chúng sẽ cho nổ xe chỉ sau khi em không thực hiện đòi hỏi của chúng, nếu khác, điều đó sẽ không còn ý nghĩa. Vậy nên em không cho chúng khả năng nói lên đòi hỏi ấy.

— Theo anh, không được thông minh lắm, - Alexei nói về ngờ vực. - Chúng có thể tiếp cận em trên đường phố. Em sẽ làm gì lúc đó? Em sẽ nói rằng em - không phải là em và nói chung em đang ở nhà hàng xóm? Ngớ ngẩn thế nào ấy.

— Biết thế nào, anh yêu. Chúng sẽ không đến gần em ngoài phố, điều đó là nguy hiểm. Sau cuộc gặp gỡ như thế người ta có thể lần ra chúng, chúng quá hiểu. Duy nhất để không để lại dấu vết - đó là những cú điện thoại. Và nhất thiết vào ban đêm, làm cho đáng sợ hơn. Và từ điện thoại tự động để trên màn hình không hiện số, nếu em có điện thoại hiện số. Và không quá ba phút, để không bị tóm, nếu dẫu sao em cũng than vãn với thủ trưởng và điện thoại của em được kiểm soát.

— Này, chẳng lẽ em hoàn toàn không sợ bọn chúng?

— Anh yêu, không còn sợ hơn được nữa, - Naxtia mĩa mai cay đắng. - Chỉ kẻ thiếu năng trí tuệ mới không sợ, bởi vì họ không biết đánh giá một cách hiện thực mỗi hiểm họa và không hiểu thế nào là cuộc sống và mất nó là đáng sợ như thế nào. Người bình thường phải biết sợ, nếu anh ta có bản năng tự vệ. Mà nói chung, em là người nhát như cáy, anh biết rồi. Anh tắt hộ đèn với.

— Để làm gì?

— Chúng có thể theo dõi ngoài cửa sổ. Em không ngủ phù hợp với huyền thoại vừa trình bày.

— Em ngủ, nhưng chúng đã đánh thức anh, - Alexei nổi cáu.

— Đừng tranh cãi, mặt trời của em ạ. Tắt đèn đi, chúng ta có thể nói chuyện trong bóng tối mà.

Chị nằm cuộn tròn và áp vai vào Alexei. Anh vuốt tóc và lưng chị, an ủi, ru ngủ, kể thì thầm gì đó. Cuối cùng, gần sáng chị đã thiếp đi được.

o O o

Chú Colia dáng thể thao gọn ghẽ, mỉm cười vẻ bề trên làm loé sáng hàm răng sắt và nhìn gã trai tóc cắt ngắn:

— Đừng dằn vặt, Xania, cậu không có lỗi gì cả. Vẫn thường thế.

Hắn rót nước khoáng và uống cạn một hơi. Xania đúng là không có lỗi. Có lỗi chính là lão già cau có Arxen kia, kẻ đã tin một cách mù quáng “những người của mình” và không thềm bảo hiểm, kiểm tra kỹ thông tin nhận được. Việc thực hiện nhiệm vụ bị đứt đoạn, đành phải tìm những cách khác, ví dụ, dúm cho người hoạ sĩ một con nai tơ quyến rũ để cô ta lục lọi căn hộ anh ta. Cái tay hoạ sĩ, xét mọi nhẽ, hơi yếu đuối về khoản tình cảm đàn bà, chưa kịp chôn cất một người đẹp mà đã quán lấy cô ả khác ở đâu đó để đến nỗi bây giờ phải lẩn trốn. Ái chà Cartasov, ái chà kẻ goá không thể an ủi!

— Nếu mà ông biết, tôi phải trả giá thế nào để không nện hắn, - Xania thở dài vẻ thiếu não đến nỗi chú Colia không thể nén nổi cười.

— Cậu khá lắm, Xania ạ, - ông ta nói khích lệ, - kẻ trộm - ấy mới là kẻ trộm. Cậu cần phải thuyết phục được anh ta, rằng cậu là kẻ đào tường khoét vách thiếu kinh nghiệm ngay thơ. Đánh nhau là không được.

— Vâng, vâng, không được, - Xania tiếp tục rên rỉ. - Nếu ông biết hẳn đã nện tôi thế nào! Đồ đểu, được luyện tập kỹ, biết hết các điểm. Tôi suýt ngất.

— Càng tốt hơn. Nếu hẳn được luyện tập kỹ, thì chắc lập tức hiểu ngay cậu chả phải là tên trộm gì cả mà là một đấu sĩ chuyên nghiệp. Thôi sụt sịt đi. Tôi ngạc nhiên với tất cả các cậu: là chiến binh can trường mà tính cách như những tiểu thư khuê các.

— Thế nào? Những tiểu thư khuê các nào?

— Xania ạ, cậu tối tăm lăm, - chú Colia thở dài. - Cậu ít ra còn nhớ các chữ cái chứ?

— Những chữ cái nào?

— Bảng chữ cái. Lần cuối cùng cậu cầm quyển sách là bao giờ, hả?

— Thôi đi chú Colia, gì mà chú chì chiết thế. Thiếu nó đã ngấy lăm rồi.

— Ngấy rồi? - Chú Colia cao giọng và đập bản tay xuống bàn. - Ôi cha mẹ ôi, dịu dàng làm sao với cái đời của chúng ta! Anh ta bị đánh giập mõm mà không được đánh lại! Hãy chịu đựng! Cậu làm công việc và nhận tiền vì điều đó. Không thích - xin mời hãy rút đi. Chỉ xin lưu ý rằng sẽ không còn ai che chắn cho cậu nữa. Trong khi chúng ta cùng một xâu với ông chủ, có thể ngủ ngon. Bỏ đi - toi đời cậu. Vậy hãy chọn đi.

— Thì tôi đã chọn rồi...

— Vậy thì đừng rên rỉ và sụt sịt.

— Bực mình mà... Ngày ngày tôi đến phòng tập thể thao, tôi rèn luyện, tôi ném sắt, và mọi thứ đó để làm gì? Để một kẻ vớ vẩn nào đó đánh tôi như đánh một con búp bê bằng vải à?

— Ôi Xania, đầu óc cậu tối lắm. Thế nhưng tính tự ái cao hơn mái nhà. Cậu hãy trông Xlavie kia: một tay đua ô tô đầy kinh nghiệm, nhà vô địch, còn người ta cấm cậu ấy tạm thời không sử dụng xe và cậu ta đi bộ rất ngoan ngoãn. Và không rên rỉ. Bởi vì cậu ta biết: công việc là công việc. Và cậu hãy cố hiểu.

— Thôi được. Đừng làm âm ỉ. Tôi đã hiểu.

— Thế thì ổn rồi, - chú Colia mỉm cười một cách nhẹ nhõm.

Để gã trai về nhà, hắn ngồi bất động trong căn phòng nhỏ xíu phía sau phòng thể thao. Ngó nhìn đồng hồ - 10 giờ 25. Sau hai phút có thể gọi điện thoại. Chú Colia xích máy điện thoại lại gần hơn, cầm ống nói và bắt đầu chậm rãi quay số. Quay số cuối rồi hắn giữ ngón tay trên lẫy cho đến lúc trên mặt đồng hồ điện tử xuất hiện số 22.27. Đầu dây kia không có ai nhắc máy. Chú Colia đếm đến bảy hồi chuông dài và ngắt máy. Lại quay số, lần này chờ năm hồi chuông và gọi lại lần nữa. Và tín hiệu dài. Hết. Có thể không gọi thêm.

Sự kết hợp từ bảy, năm và ba tín hiệu có nghĩa là không xong việc và nảy sinh những khó khăn, thế nhưng chưa đòi hỏi có sự can thiệp gấp.

Hắn cẩn thận tắt hết ánh sáng ở khắp nơi, khoá cửa và đi về nhà.

o O o

Nghe xong chuông điện thoại, người trong xe lăn cầm bút và chăm chú ghi vào sổ các số liệu: số điện thoại từ đó được gọi đến, thời gian chính

xác, số lượng những cú gọi. Sau một thời gian người ta sẽ gọi cho anh ta, đầu tiên là sáu hồi chuông, sau đó - ba, sau nữa - mười một, và chỉ đến lần thứ tư anh mới có thể nhắc ống nghe. Trả lời những cú chuông đã bị cấm ngắt. Người trong xe lăn thực hiện không sơ sẩy tất cả mọi chỉ dẫn vì hiểu toàn bộ tính quan trọng và trách nhiệm của công việc.

Anh ba mươi tư tuổi, gần mười năm bị đóng vào xe lăn. Cả đời anh thích kỹ thuật, thiết bị radio và hào hứng đánh vật với các sơ đồ vi mạch. Tốt nghiệp trường Đại học Kỹ thuật Điện tử và Tự động hoá. Khi muốn thực hiện giấc mơ từ lâu, anh thi vào khoa Kỹ thuật Học viện cao cấp KGB nhưng không kịp nhập học. Cùng với bố mẹ và bà, anh rơi vào một tai nạn ô tô - những người thân tử nạn, trừ anh. Từ đó sự cô đơn, cái xe lăn và đôi nạng mà trên đó dù vô cùng khó khăn nhưng anh cũng di chuyển được trong căn hộ đã trở thành số phận của anh.

Trấn tĩnh lại sau cú sốc bởi cuộc sống bị bẻ gãy đột ngột, anh cố tự chủ và quay về với các sơ đồ vi mạch của mình. Từ bé say mê các tiểu thuyết tình báo, anh bắt đầu nghĩ ra những đồ vật tinh xảo khác nhau...

Anh rất muốn trở thành người có ích, nhằm củng cố nền an ninh của Tổ quốc, và một ngày nọ, vượt qua sự rụt rè, anh đã viết một lá thư gửi KGB, đề nghị giới thiệu điều anh đã nghĩ ra với các chuyên gia. Vì thế, không một chút ngạc nhiên khi có người từ uỷ ban đến gặp anh và đề nghị làm việc vì lợi ích của Tổ quốc.

— Xét mọi nhẽ, anh là người cẩn thận và cực kì chính xác, - người của Uỷ ban nịnh anh, - và chính những phẩm chất này rất cần thiết cho chúng tôi để bảo đảm hoạt động phản gián. Anh cũng hiểu, bao nhiêu kẻ thù được phái vào đất nước chúng ta và bao nhiêu công dân không vững vàng bị chiêu mộ bởi tình báo nước ngoài. Để ngăn chặn sự phá hoại an ninh của Tổ quốc chúng ta, chúng tôi phong toả tất cả những người này bằng các nhân viên phản gián. Và thế, để các nhà phản gián có thể làm việc trong an

toàn tuyệt đối và để kẻ thù không phát giác được họ, cần chế tạo một hệ thống liên lạc tin cậy không tiếp xúc.

Tất nhiên, anh hiểu, về những ngày thường của các nhà phản gián và những quý kế của kẻ thù anh đã đọc cả tấn sách. Và tất nhiên anh đã sung sướng đồng ý giúp người của Ủy ban.

Công việc của anh không phức tạp, nhưng đòi hỏi sự tập trung và tính chính xác. Ghi thời gian những cuộc gọi, số lần tín hiệu và số điện thoại hiện trên màn hiển số. Tất thấy chỉ có thế. Trong một thời gian quy ước nghiêm ngặt và với tính tuần tự xác định nghiêm ngặt của các tín hiệu, chính người của Ủy ban kia sẽ gọi cho anh, và người tàn tật báo cáo với ông ta, đã có những cuộc gọi nào và lúc nào.

Với điều kiện là một công việc được trả lương cao vì lợi ích Tổ quốc - đó là sự cách li trọn vẹn của người tàn tật. Hàng ngày người của Ủy ban đem đến cho anh thực phẩm, thuốc men và mọi thứ cần thiết. Nếu anh cảm thấy mệt, thì chính ông Ủy ban kia cử bác sĩ của mình đến. Nếu anh muốn mua gì đó, mọi thứ tốt nhất sẽ được đưa về nhà, chỉ cần hé ý ra thôi. Người ta đem đến cho anh cả sách văn học lẫn sách chuyên môn về kỹ thuật radio, các chi tiết, dụng cụ, thiết bị - tất cả, để anh có thể làm công việc yêu thích và không bị thiếu thốn thứ gì. Chỉ cấm sự giao tiếp với bất kì người nào, trừ những người ở KGB. Người tàn tật thậm chí không biết cả số điện thoại của mình để khỏi bị sự cám dỗ đưa nó cho ai đó.

Anh không biết và không thể biết rằng ở KGB người ta cười nhạo bức thư của anh và vứt nó vào sọt rác. Chỉ có một nhân viên cẩn thận vuốt thẳng những tờ giấy nhăn nhúm và quyết định sử dụng con người tàn phế vào mục đích của mình, cái mục đích vốn không có gì chung với an ninh của đất nước. Anh không biết cả việc là trong một năm, điện thoại của anh được thay đổi mấy lần. Anh làm cái điều anh thích, tin vào giá trị của mình và đã hạnh phúc.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đúng tám giờ sáng, Naxtia đến cạnh phòng khám của Sở Nội vụ thành phố. Trái với bình thường, hôm nay chị mặc áo khoác dài bằng lông thú màu đỏ rực, còn chiếc mũ to bằng lông cáo mềm mại được đội lên đầu. Đến ô cửa đăng kí, chị nhận phiếu khám sức khỏe, để lại áo bludông và mũ ở phòng gửi quần áo và đi lên tầng ba, vào phân ban điều trị ngoại trú. Nhận được tất cả các phiếu và giấy giới thiệu. Naxtia bước ra cầu thang dẫn tới cửa phụ. Trensêv chờ sẵn chị ở đấy với một cái túi to bằng vải sợi tổng hợp mỏng. Hôn chụt vào má Trensêv, chị không nói một lời, cầm túi và ghé vào buồng vệ sinh nữ nằm ngay đấy, và sau mười phút đã bước ra với cặp mắt tô đậm rực rỡ và áo bành tô màu đen phanh cúc mà phía trong loá lên chiếc blu bác sĩ trắng như tuyết. Trên cổ chị đeo máy khám tim, trong tay là một chồng sổ y bạ. Cái túi tuyệt vời từ vải mỏng được gấp lại chỉ còn là một cái túi nhỏ giờ đây nằm trong túi áo bành tô.

Naxtia xuống cầu thang ra phía cổng hướng ra sân và ngồi lên chiếc xe với sọc xanh và dòng chữ đỏ “Dịch vụ y tế”.

Những xe như thế trên sân còn ít nhất ba chiếc, và những phụ nữ mặc blu trắng y hệt như thế, với những máy đo nhịp tim và các sổ y bạ trong tay đã nhanh chóng lên xe - đó là những bác sĩ đi theo yêu cầu gọi đến nhà.

Trensêv ngồi sau tay lái nhìn Naxtia và cười phá lên.

— Anh sao đấy? - chị ngạc nhiên. - Có gì không ổn chẳng?

— Nhìn thấy cô với cặp mắt tô đậm, tôi lại nhớ việc cô đã trốn khỏi Kirill như thế nào khi người ta tóm Gall. Từ bấy đến giờ tôi không thấy cô

hoá trang. Cô biết không, cô rất xinh khi trang điểm đấy.

— Thật ư? - chị buông ra vẻ hoài nghi.

— Nói thực đấy. Thậm chí là đẹp nữa. Tại sao cô lại không như thế hàng ngày nhỉ? Làm vui cho chúng tôi, những gã đàn ông, cho bản thân - để giải trí. Cái lười đã thắng à?

— À phải, - Naxtia ừ hử, xếp lại đồng y bạ trên đầu gối. - Do sự lười, những niềm vui của đàn ông các anh không làm tôi xúc động, còn tôi lại không có lòng tự trọng. Anh đã biết chúng ta đến đây bằng cách nào chưa?

Trenursev không đáp, vượt từ ngõ ra xa lộ tấp nập.

— Tại sao cô không gọi cho tôi tối qua? Tôi đã để lại cho Alexei của cô số điện thoại và đề nghị cô nhất thiết gọi lại cơ mà.

— Tôi về rất muộn, mà chỗ anh có con nhỏ, sợ đánh thức. Có gì xảy ra?

— Có. Cựu điều tra viên Xmelianov bây giờ sống gần Dmitrov, và chúng ta đi tới đó trên xa lộ dọc theo đường sắt Xavelovxki.

Chồng y bạ xếp cẩn thận đã rời khỏi đầu gối Naxtia xuống sàn xe.

— Trúng, - chị thở dài rất khẽ bằng cặp môi đông cứng. - Tạm thời chưa trúng điểm mười, nhưng đâu đó đã rất gần. Rốt cuộc cũng được! Thậm chí không tin nổi.

— Cô có thể giải thích cho tôi, tại sao chúng ta đạt được thế?

— Tự tôi không biết. Linh tính, có lẽ thế. Anh nhớ, tôi đã hỏi anh là mẹ của Victoria sống bằng gì rồi chứ?

— Tôi trả lời cô, bà ta là thợ may.

— Đấy đấy. Tôi cứ cố mãi để hiểu, tại sao trên bức vẽ của Cartasov chiếc cần violon lại màu xà lách. Có cái gì trong đồ gia dụng thường ngày có thể dùng để vẽ cái cần violon màu xanh sáng?

— Và là gì vậy?

— Phấn sáp. Phấn sáp màu thông thường trong một hộp thông thường được bán tại tất cả các cửa hàng. Bất kì người thợ may nào cũng có cái hộp như thế. Phấn dùng để vẽ nét trên vải. Lúc đó chính tôi đã đến kho lưu trữ và tự mắt mình đọc hồ sơ hình sự buộc tội bà Eremina. Đó là một hồ sơ kì lạ, anh Trernusev ạ. Tôi gọi loại hồ sơ như thế là hồ sơ học tập.

— Tại sao?

— Vì nó trơn tru, như giáo trình phương pháp học dành cho điều tra viên. Tất cả các tài liệu được thực hiện một cách lí tưởng, tất cả được đóng theo trật tự thời gian, các biên bản được đánh máy, để đọc thuận tiện, để mắt không bị dính víu vào gì cả. Không phải là hồ sơ hình sự mà là một đồ chơi, quà Giáng sinh được bọc gói đẹp đẽ. Những hồ sơ đích thực không như thế.

— Cô không phóng đại đấy chứ? Tôi cũng đã đọc hồ sơ, nhưng không có gì như thế đập vào mắt tôi.

— Thì anh có đọc hồ sơ đâu, anh xem trong đó thông tin có ích thôi. Vì thế đã không chú ý đến chất lượng của chính các tài liệu.

Họ đi một chốc trong im lặng.

— Anh đã thoả thuận với Cartasov chưa?

— Rồi, anh ấy sẽ đợi chúng ta ở Vodniki, chỗ câu lạc bộ thuyền buồm.

— Tôi đề nghị anh, hãy có mặt suốt cả ngày. Tốt nhất là quanh quẩn ở Petrovca, chỗ chúng ta ấy.

— Tôi không còn bé, tôi hiểu được.

— Tôi lại định lãnh đạo hả? - Naxtia bối rối. - Xin lỗi nhé.

Cạnh câu lạc bộ thuyền buồm chị chuyển sang ngồi xe của Cartasov. Trernusev đưa chiếc Giuguli với chữ “Dịch vụ y tế” đến đồn công an địa phương và đi tàu về Moskva.

o O o

Từ chiếc ô tô đỗ không xa phòng khám của Sở Nội vụ bước ra một người đàn ông trẻ vẻ ngoài dễ mến: trình thẻ ra vào cho người gác cửa, anh ta tự tin chạy theo các bậc thềm và đến chỗ đăng kí.

— Chào Galia, - anh ta nói với cô gái làm thủ tục đăng kí.

Cô kia nở rộng nụ cười khi thấy người quen.

— Chào anh! Chuyện gì xảy ra thế? Anh ốm à? - cô hỏi vẻ thông cảm.

— Không. Tôi tìm một đồng nghiệp, chị Naxtia. Tôi cần, ôi, tất nhiên, thật tội lỗi, thoát đầu nghĩ chị ta đi đến chỗ hẹn hò thôi, nhưng để phòng xa nên quyết định ghé qua chỗ các cô. Biết đâu gặp may!

— Anh nói ai?

— Naxtia.

— Để tôi xem.

Cô gái khuất đi sau các giá đặt hồ sơ dài và cao.

— Không có y bạ, - cô báo khi quay lại ô cửa. - Nghĩa là Naxtia của anh đâu đó ở đây.

— Thế tôi tìm chiấy bằng cách nào, cô mách giúp với.

— Hãy hỏi ở ban điều trị ngoại trú, phòng 302. Họ sẽ nói chính xác với anh.

— Galia yêu quý, tôi mắc nợ cô!

Người đàn ông rời khỏi phòng đăng kí, đứng một lát chỗ gửi quần áo, mắt tìm thấy chiếc áo khoác đỏ rực và theo cầu thang đi lên tầng ba.

Cửa phòng 302 mở toang. Trong hành lang cạnh chiếc tivi đang mở có mấy người ngồi với các y bạ trong tay. Người đàn ông ngó vào phòng làm việc.

— Xin chào, tôi ở Cục Điều tra Moskva, Phòng của Gordeev.

— Anh đến kiểm tra sức khoẻ? - Một chị béo xinh xắn lên tiếng khi đang tìm gì đó trong hộp phiếu.

— Không hoàn toàn. Thủ trưởng lệnh cho tôi kiểm tra chị Naxtia hôm nay có chỗ các chị không. Chị ấy thường vắng ở nơi làm việc, nói là đi đến phòng khám.

Vậy nên thủ trưởng mới quyết định, tự các chị hiểu...

— Naxtia hả? - chị béo nhăn trán vẻ tập trung. - Tôi không nhớ.

— Cô ấy có đến, - từ góc khác vang lên một giọng trong trẻo của cô y tá trẻ với mái tóc màu rơm. - Chị có nhớ, chúng ta còn ngạc nhiên, chị ấy là thiếu tá mà trông chỉ như hai lăm tuổi ấy.

— À, phải, chị ta, - chị béo mím cười. - Tất nhiên tôi nhớ. Chị người thanh mảnh tóc sáng hả?

— Đúng, đúng, đó là chiấy. Ô cảm ơn những người đẹp. Giờ với lương tâm trong sạch có thể báo cáo với thủ trưởng là chị Naxtia không nghỉ tự do. Tiện thể, cần bao nhiêu thời gian để qua hết các bác sĩ thế? Khoảng hai giờ?

— Anh sao đấy, phải mất cả ngày. Chỗ chúng tôi xếp hàng dài để vào từng phòng khám.

Tán dóc thêm một chốc với các cô gái, người đàn ông chào chia tay. Anh ta đi đến cửa không ngoái lại, vì thế không nhận ra là có những con mắt chăm chú của ai đó dõi theo sau lưng anh ta.

o O o

— Anh ta nói là đang làm việc trong Phòng của anh. Cao trung bình, tóc rậm màu đen, vai hẹp. Khuôn mặt đẹp hài hoà, ở tai phải có khiếm khuyết của dải tai. Giọng vang và cao.

— Không phải người của tôi, - Gordeev đáp một cách tự tin. - Chỗ tôi có chỉ hai chàng đẹp trai, thật ra, một người tóc đen nhưng rất cao, không sao hợp với cỡ trung bình được. Người khác - tóc sáng. Không ai có khiếm khuyết ở dải tai. Tiếp theo là gì?

— Ngồi lên xe, đi về phía đường vòng Xadovoi. Xử sự lạ lùng thế nào ấy. Lúc 11 giờ 20 đã dừng cạnh bộ điện thoại tự động, nhưng không ra ngay khỏi xe, hai lần nhìn đồng hồ. Sau đó từ tốn đi đến bộ, cầm ống nói, ngay lập tức treo nó và bay như viên đạn ra xe. Hẳn là máy không hoạt động, mà thời gian thì gấp. Lao vọt đi, đến gần máy tự động khác với vẻ rất kích động. Lần thứ hai anh ta gặp may, máy điện thoại tốt. Quay số và lập tức giữ cần điện thoại. Không trò chuyện với ai cả. Lại quay số, đợi lâu hơn

một chút, người ta vẫn không trả lời. Gọi lần thứ ba, chờ còn lâu hơn nữa và cũng không nói chuyện với ai. Ra khỏi bốt, lên xe đi về phía Izmailov.

— Một người gọi đi ba nơi và không gặp ai. Anh thấy có điều lạ lùng trong đó?

— Hẳn xem đồng hồ và rõ ràng chờ thời gian quy ước. Nghĩa là ai đó đang phải đợi cuộc gọi của hẳn. Tại sao không có ai trả lời hẳn chứ? Và sau nữa, trong tay hẳn không có gì - không tiền xu, không thẻ gọi. Vậy hẳn định gọi bằng cách nào?

— Anh nói đúng. Đừng rời mắt khỏi hẳn.

— Anh Gordeev ạ, hẳn vào được phòng khám, tức hẳn là nhân viên của chúng ta. Chúng tôi không có quyền...

— Anh đã thấy thẻ công vụ của hẳn chưa? - Gordeev cắt ngang người cùng nói chuyện một cách gay gắt.

— Chưa, nhưng...

— Và tôi cũng không nhìn thấy. Những ý nghĩ của mình hãy bỏ lại cho bản thân. Và cho đến khi cậu chưa trông thấy thẻ công vụ của hẳn bằng chính mắt mình để xem nó có bị làm giả hay đã quá hạn, thì đối với cậu hẳn không phải là đồng nghiệp mà là đối tượng theo dõi.

— Vâng, cứ theo như anh nói.

o O o

Cartasov một lần nữa so lại bản đồ.

— Theo tôi, chúng ta đã vượt quá chỗ ngoặt sang Ozerki, cần phải quàn lại.

Anh quay xe, và sau một phút họ đã nhìn thấy lối rẽ cần thiết, còn từ đó đến nhà của Xmelianov đã rất gần.

Cựu điều tra viên Xmelianov sống trong một ngôi nhà gạch lớn hai tầng được quây bọc bởi vườn táo. Khắp nơi cảm thấy có bàn tay chăm sóc khéo léo và chăm chút: những cụm cây được cắt tỉa cẩn thận, cả hàng rào mới được sơn, và cả con đường nhỏ sạch sẽ từ cổng dẫn đến ngôi nhà.

— Chủ nhà đợi chị không? - Cartasov hỏi khi đóng xe.

— Không.

— Thế nhờ chúng ta không gặp, lúc ấy thì sao?

— Khi không gặp thì chúng ta sẽ quyết phải làm gì, - Naxtia đáp cố ra vẻ vô tư tự. Trong thực tế chị hiểu rất rõ rằng, hôm nay họ có lợi thế về thời gian, và nếu không thể lợi dụng nó, nếu Xmelianov đã đi đâu đó thì... Chị không muốn nghĩ hết ý. Hiển nhiên, lần thứ hai cái ảo thuật sơ đẳng của họ giống như hôm nay, với phòng khám, sẽ không thành được. Chúng chờ ở chị những bước đi phức tạp, và chỉ vì vậy nhờ sự trợ giúp của cái mẹo rẻ “chấp râu” mà thắng được chút ít thì giờ. Ngày mai chúng sẽ biết về sự lừa đảo, và lúc ấy chị thậm chí sẽ không thể đi vào buồng vệ sinh để không bị nhận ra. Vậy hôm nay là ngày quyết định trong toàn bộ chiến dịch, và kết cục của nó phụ thuộc vào mức chị, Naxtia, sẽ làm được bao nhiêu qua một ngày này. Chị dứt khoát đẩy cánh cổng, và ngay giây đó trên thềm xuất hiện một người đàn ông đứng tuổi với bộ râu tía xén đẹp và mái tóc bạc.

— Các vị gặp ai? - ông ta hỏi giọng trầm oang oang.

— Ông Xmelianov đấy ạ?

— Tôi.

Naxtia đi lại gần thêm và đã định thò tay vào túi lấy thẻ công vụ nhưng bất chợt quyết định chơi trò đoán mò.

— Chúng tôi có thể vào không ạ?

— Mời vào.

Xmelianov tránh sang bên nhường các vị khách vào nhà. Từ bên trong, ngôi nhà trông giống căn hộ thành phố, tiện lợi và thậm chí xa hoa nữa. Các bức tường ốp gỗ, trên các cửa sổ những tấm rèm che nặng bằng loại vải đắt tiền. Ở phòng trung tâm to, bếp lò đang cháy, không phải bếp lò điện mà bếp lò thật sự. Trước bếp lò - chiếc ghế bành xích đu với tấm chăn ấm vút bừa, bên cạnh ghế bành, trên sàn là hai con chó béc-giê to lớn mà ngay đó đã chồm lên khi người lạ xuất hiện và đứng lặng đầy cảnh giác.

— Chỗ ông thích quá! - Naxtia bất giác buột mồm.

Chủ nhà mỉm cười vẻ thoải mãn. Thấy rõ ông yêu ngôi nhà của mình và tự hào về nó.

— Các vị đến có việc gì vậy? - ông hỏi khi đón bành tô của Naxtia.

— Thưa ông Xmelianov, có thể nói chuyện với ông về các sự kiện năm 1970 được không?

Phản ứng của Xmelianov là hoàn toàn bất ngờ. Ông mỉm cười sung sướng.

— Nghĩa là rốt cuộc cũng đã xuất bản! Thế mà tôi đã hết hi vọng. Năm ngoái trao bản thảo cho tạp chí xong và từ đó không một chút tin tức. Tôi đã nghĩ là người ta vứt bỏ rồi. Còn các vị, hoá ra, đã đọc và quan tâm? Chỉ nên lưu ý, ở đây không phải tất cả đều là sự thật, ở đây có cả sự bịa đặt của tác giả. Các vị ngồi đi chứ, mời ngồi, tôi sẽ pha trà, còn sau đó sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của anh chị.

Naxtia bấu vào khuỷu tay Cartasov để khỏi ngã. Vẫn như luôn luôn vào những phút chớp sáng bất thần, sự co thắt động mạch đều làm đầu chị quay cuồng và hai chân yếu đi.

— Chị thấy khó chịu à? - Cartasov hỏi thì thầm khi thận trọng đặt chị ngồi xuống chiếc đi-văng mềm.

— Không còn tồi hơn được nữa, - chị lấp bắp, đặt bàn tay lạnh giá lên bàn và cố thở đều. - Không sao đâu, sẽ qua ngay thôi, anh Cartasov... - Có?

— Hình như tôi đã hiểu. Chúng ta đã dính sâu vào một chuyện kinh khủng. Điều đó có thể sẽ cực kì nguy hiểm. Vì thế hãy đi ngay khỏi đây, đi ngay lập tức lúc này. Tôi sẽ có cách nào đó tự về nhà được.

— Đừng nói những điều ngốc nghếch, Naxtia ạ. Tôi sẽ chẳng đi đâu hết.

— Hãy hiểu cho, tôi không có quyền kéo anh vào vụ này. Người ta trả lương cho tôi vì sự liều mạng, còn anh, một người ngoài cuộc, phải chịu tai hoạ lây. Xin anh đi ngay cho, hãy đi đi. Nếu với anh xảy ra chuyện gì, sẽ không bao giờ tôi tha thứ cho mình được.

— Không, đừng thuyết phục tôi. Nếu chị không muốn tôi có mặt trong khi trò chuyện, tôi có thể ngồi trong xe. Nhưng tôi không để chị lại đây một mình đâu.

Naxtia định phản đối gì đó, nhưng chủ nhà đã quay lại phòng, đẩy theo phía trước chiếc bàn có bánh xe.

— Đã có trà! Cha mẹ ôi, cô nhợt nhạt quá, - ông kêu lên khi nhìn Naxtia. - Cô không ốm đấy chứ?

Chị gần như đã hồi tỉnh, thậm chí còn mỉm cười.

— Tôi luôn luôn thế, xin đừng để ý.

Họ uống trà pha với bạc hà, địa nhĩ thảo, lá việt quất, và ông Xmelianov kể với họ về vụ giết người do Eremina gây ra. Cựu điều tra viên không giấu giếm điều gì: đã qua đi quá nhiều năm để mà biện minh. Mà cũng trở thành cái mốt vào những năm gần đây, viết và nói rằng Đảng cộng sản đã chuyên quyền trong nước. Người ta chửi rửa Đảng, xót thương cho những kẻ bị rơi vào cuộc thanh trừng tàn khốc, và trong sự phân bố như vậy Xmelianov không thấy có gì bất lịch sự và nguy hại trong việc thể lộ câu chuyện của mình.

o O o

...Sang ngày hôm sau vụ giết người, khi Eremina đã bị bắt, ông bị gọi đến gặp một trong số bí thư thành uỷ. Điều tra viên Xnielianov bước ra từ văn phòng của bí thư đã là trưởng phòng Nội vụ thành phố ở Ngoại Moskva và là chủ nhân của một căn hộ bốn buồng rộng lớn. Từ thành uỷ, Xmelianov đi làm việc ngay, cẩn thận vứt bỏ từ chiếc cặp một phần những tài liệu. Thay vào bằng những thứ mới, làm giả chữ kí của các nhân chứng và người làm chứng, và gọi điện thoại cho giám định viên Baturov, người cùng ông đi đến nơi xảy ra sự cố. Baturov không đến ngay. Qua vẻ mặt ông ta, Xmelianov đoán ra rằng ông ta cũng đã được gọi vào Thành uỷ.

— Chúng ta phải làm gì đây, Xmelianov? - Baturov hỏi tuyệt vọng. - Người ta đề cử thăng chức cho tôi ở Ktrov.

— Còn với tôi - ở Ngoại Moskva, cũng thăng cấp. Cậu đồng ý chưa?

— Thế trốn đi đâu được chứ? Từ chối - người ta cho thối rửa. Người ta sẽ nhớ lại rằng bố mẹ tôi là dân Tácta Crum di cư.

— Tôi cũng đã đồng ý. Tôi có sáu đứa con, mà chúng tôi sống trong chung cư hai phòng. Cứ ngồi lên đầu nhau.

— Chả lẽ sự thể là ở đó? - giám định viên nói buồn bã.

— Thế ở đâu?

— Ở chỗ là người ta không đề nghị điều gì với tôi và cậu. Người ta ra lệnh. Căn hộ và chức vụ chỉ là thế thôi, cho sự cao thượng, từ tâm hồn rộng rãi. Người ta ra lệnh cho chúng ta làm giả bộ hồ sơ hình sự và biến đi khuất mắt cho xa. Còn tôi và cậu đang gây ra tội ác.

— Cậu nói gì thế, Baturrov, - Xmelianov băn khoăn, tội ác nào ở đây cơ chứ? Không ai phải đau khổ cả. Ai bị khốn khổ vì điều đó? Eremina - kẻ giết người, điều đó đã hiển nhiên, mà cô ta cũng không phủ nhận. Người ta chỉ muốn là các nhân chứng có trong phòng cô ta vào thời điểm án mạng không phải ghi vào hồ sơ thôi. Thì cứ cho là không có đi. Có ai bị khốn khổ vì chuyện đó? Những cậu bé, những sinh viên tốt tình cờ có mặt ở nhà Eremina, thì đó là việc của tuổi trẻ mà thôi. Họ đang học tại một trường đại học thế nào kia! Chỉ cần ở đây người ta biết rằng họ say sưa cùng với ả điếm say rượu, họ lập tức bị đuổi học, khai trừ Đoàn. - và vĩnh biệt đường công danh. Sao phải hủy hoại cuộc đời bọn trẻ vì một chuyện vợ vãn!

— Có thể là cậu đúng, - Baturrov đáp khó khăn. - Điều gì đòi hỏi ở tôi?

— Biên bản khám xét hiện trường xảy ra sự cố, - điều tra viên đáp nhanh. - Để không một dấu vết nào về sự có mặt của những người thừa trong căn hộ. Chỉ có Eremina và nạn nhân thôi.

— Thế cô bé, con gái của Eremina?

— Hãy để cô bé lại. Tất cả đều biết nó đã có ở đó.

Hồ sơ hình sự được thu về Viện Công tố, còn Xmelianov và Baturrov may mắn chia tay đi các nơi, một người về ngoại Moskva, người khác - về Ktrov. Xmelianov về hưu bốn năm trước đây. Sáu người con của ông đã lớn, đã ổn định ở Moskva, có gia đình. Ba người con trai làm kinh doanh.

Lúc ấy họ mới quyết định bán căn hộ bốn phòng và xây cho bố ngôi nhà sang trọng nơi ông, bị goá vợ chưa lâu, sẽ cảm thấy ấm cúng và tiện lợi và nơi họ có thể về với gia đình, bạn bè bơi lội trong hồ, trượt tuyết, tắm hơi và, nói chung, được nghỉ ngơi.

Xmelianov không phản đối một kế hoạch như thế, ngược lại, đã vui mừng rằng đến tuổi già, ông thực hiện được mơ ước từ lâu, ông sẽ có một ngôi nhà có lò sưởi thư viện, ghế bành xích đu và những con chó lớn, may mà các con là doanh nhân có nhiều tiền, sắp xếp ngôi nhà theo sở thích của mình và hưởng thụ sự thoải mái và yên bình, Xmelianov quyết định thử khả năng về mặt văn chương. Đó cũng là một mơ ước tha thiết của ông.

Đầu tiên ông viết mấy kí sự tư liệu, và như vẫn nói, đã kí tên, còn sau đó vung tay viết truyện dài, trong đó trình bày chính cái vụ án Eremina kia. Ông đã viết như thực tế.

o O o

Vậy thực tế trên tường ở bếp có cái này không?

Naxtia chìa cho ông bức vẽ do Cartasov làm từ lời của Victoria. Xmelianov gật đầu.

— Nhưng ở đâu đã đăng truyện dài của tôi đấy?

— Tôi sợ là không ở đâu, ông Xmelianov ạ.

— Nghĩa là cô đọc bản thảo ở toà soạn?

— Không, tôi chưa đọc bản thảo của ông.

Xmelianov cắm vào chị ánh mắt nghi ngờ và lo âu.

— Vậy sao cô biết?

— Trước khi tôi trả lời, xin phép cho tôi đọc to lên đôi điều.

Chị lấy trong túi ra “Bản xônát cái chết” bọc cẩn thận trong giấy để che đi hình vẽ ngoài bì, mở ra trang nơi có một trong vô số đánh dấu, và bắt đầu dịch từ trang sách. Đọc được hai đoạn, chị ngẩng mắt nhìn Xmelianov.

— Ông thích không?

— Đó là gì? - ông hỏi với vẻ khùng khiếp. - Chị lấy điều đó từ đâu? Đó là của tôi, từ truyện dài của tôi. Vẽ từ cửa sổ phòng làm việc của tôi. Trên bức tường cũ kĩ của toà nhà có một biểu ngữ khổng lồ “Đảng CS Liên Xô quang vinh”. Còn phía dưới nó - các cậu bé tinh nghịch đã vẽ hình chữ thập ngoặc. Và dưới tất cả thứ nghệ thuật đó mỗi thứ bảy vẫn lăn quay chỉ một gã say mà sau đó được đưa đi bệnh viện cai rượu. Điều đó không thể tình cờ, đúng thế không?

— Xin hãy nghe thêm.

Chị mở sách ở chỗ khác và dịch thêm một đoạn.

— Tôi không hiểu gì cả. Một sự thần bí thế nào ấy. Tên tuổi khác đi, nói chung là khác, nhưng các chi tiết, so sánh, thậm chí những câu riêng biệt là của tôi, tôi có thể thề.

— Ông trao bản thảo cho ai?

— Tạp chí “Vũ trụ”.

— Cụ thể đưa cho ai?

— Để tôi xem, tôi đã ghi lại tất cả.

Xmelianov mở ngăn kéo bàn viết, lục lọi trong đó và lấy ra một tấm card.

— Đây, - ông chìa cho Naxtia tấm card. - Ở đây, phía sau được viết tay. Họ anh ta là Bondarenco. Khi tôi đưa bản thảo đến, anh ta ghi địa chỉ của tôi, còn tôi - số điện thoại của anh ta. Anh ta tìm mãi giấy để viết số điện thoại của mình, đã lấy card của ai đó trên bàn và trên mặt sau trắng... Trời ơi, chuyện gì với chị vậy? Ngay giờ, ngay giờ, - ông luống cuống lục trong các túi của chiếc áo len đan mặc ở nhà, - đâu đây tôi có nitrogliserin...

— Không cần, xin ông đừng lo lắng. - Naxtia nói khó nghe thấy khi giấu tấm card vào túi. Những ngón tay không chịu nghe lời, ổ khoá không chịu mở. - Đã qua rồi. Ở đây hơi bức bối.

Chủ nhà tiễn khách ra ô tô, thở không khí ẩm lạnh, Naxtia cảm thấy khá hơn.

— Ông Xmelianov này, ông sống một mình mà không sợ gì à?

— Ô không, tôi có chó, có súng săn. Và hàng xóm ở gần.

— Nhưng đâu sao...

— Gì mà đâu sao? Chị nói gì đó chưa hết?

— Ông là nhà chuyên nghiệp và hẳn hiểu chẳng kém hơn tôi rằng ông còn nguy hiểm hơn nhiều so với cô con gái của bà Eremina. Ông biết hơn cô ta nhiều. Và nếu ai đó đã sợ Victoria, sợ mà giết cô ấy, thì mối hiểm hoạ nghiêm trọng đang treo lơ lửng trên đầu ông. Tôi hiểu, kinh nghiệm của tôi không so sánh được với của ông, và tự ông biết rất rõ rằng ông nên làm gì và không nên làm gì. Tôi không thể khuyên ông, chỉ có thể giúp đỡ, nếu cần.

— Buồn cười thật, - Xmelianov cười mỉa. - Tôi định nói với cô cũng chính điều đó. Cô thông minh, cô có mách lới, khá can đảm, nhưng còn thận trọng hơn, đó đơn thuần là phẩm chất đàn bà nhưng khá có ích trong

công tác điều tra. Và tôi không dám có can đảm cho cô những lời khuyên. Nhưng nếu cần, tôi có thể giúp đỡ.

Lúc về Naxtia và Cartasov đi trong im lặng. Lưỡi anh ngứa ngáy hàng chục câu hỏi nhưng anh không dám bắt đầu câu chuyện.

— Chúng ta đến câu lạc bộ thuyền buồm chứ? - cuối cùng anh hỏi.

— Không, về Moskva. - Naxtia rút ra tấm card nhận được chỗ Xmelianov. - Chúng ta thử tìm toà soạn của tạp chí “Vũ trụ”.

Chị xoay tấm card và trầm ngâm nhìn bề mặt bóng trên đó được viết bằng những chữ vàng: “V.P.COXAR”.

Để “gìn giữ bộ mặt”, Naxtia nhất thiết phải đến phòng khám trước khi các bác sĩ kết thúc buổi tiếp bệnh nhân, và ra khỏi đó trưng diện trong chiếc áo khoác đỏ rực một cách khô gợt. Naxtia bước ra khỏi phòng khám vào khoảng bảy giờ tối, mặc như buổi sáng - chiếc áo khoác đỏ rực rỡ và chiếc mũ lông mềm. Chị đã biết việc người ta kiểm tra chị, và đã sẵn sàng bị “tháp tùng” về đến tận nhà. Vì thế trên đường về chị không gọi đi đâu để khỏi gây kích động những kẻ theo dõi chị và không khiêu khích chúng đến những chuyện khủng khiếp ban đêm tiếp theo. Chị ghé vào mấy cửa hàng, mua thực phẩm và khoan khoái mơ tới bữa tối tuyệt vời được Alexei nấu nướng.

Cuộc viếng thăm toà soạn tạp chí “Vũ trụ” chỉ thành công một phần nhỏ. Bondarenco đích thực làm việc ở đây, nhưng vào lúc này bị ốm và ở nhà. Naxtia gọi điện thoại cho ông ta, nhưng không có ai lại gần máy. Thực tiếc, mất đi cái ngày lợi thế ở họ.. nhưng chẳng biết làm gì được. Chị với Cartasov ngồi trong xe không xa ngôi nhà nơi Bondarenco sống, và cứ mười lăm phút gọi một lần cho ông ta từ điện thoại tự động. Cuối cùng, lúc sáu giờ có một phụ nữ nhắc máy và nói rằng Bondarenco sẽ có mặt ở nhà vào mười giờ. Vậy nên Trensêv phải gánh việc nói chuyện với

Bondarenco. Anh cố tìm người biên tập trước khi ông ta về nhà. Hôm nay từng phút được tính toán trong khi chúng nghĩ rằng Naxtia đang đi khắp các phòng bác sĩ, còn công việc không tiến triển. Ngày mai chị lại hiển hiện trước mắt mọi người, và lại thất thoát thông tin, nếu chị không nghĩ ra gì đó để làm rối loạn đầu óc chúng.

o O o

Chiếc điện thoại được điều chỉnh mức chuông nhỏ nhất, rung lên khe khẽ, nhưng dẫu sao Arxen vẫn tỉnh giấc. Xem màn hiển số, lão nhanh nhẹn xoay cái cần để làm mất hẳn tiếng động. Giờ đây chỉ có ngọn đèn đỏ tín hiệu chứng tỏ rằng có ai đó đang gọi đến. Arxen không nhắc ống nghe. Bà vợ ngủ bên cạnh.

Sau mấy giây ngọn đèn lại nhấp nháy. Khi người ta gọi lần thứ ba, đồng hồ chỉ 2.05. Arxen tránh gây tiếng động, trườn ra khỏi giường và nhón chân đi sang phòng khác. Ba hồi chuông trong khoảng 2.00 và 2.05s, đó là yêu cầu về cuộc gặp khẩn tại địa điểm đã định trước.

Chính xác hơn, đó là tín hiệu từ người tàn tật về việc có một yêu cầu như thế.

Arxen nhanh nhẹn mặc quần áo, chui vào chiếc bludông đen ấm, đóng cửa nhẹ nhàng và bước ra khỏi nhà. Lão luôn bực dọc vì sự bẩn thỉu và bóng tối ngoài đường, nhưng vào những phút thế này lão thầm cảm ơn chính quyền thành phố đã đưa Moskva đến trạng thái thế này: cực hiếm bắt gặp người đi đường trong đêm tối.

Lão bước nhanh và mềm mại. Sau mười lăm phút lão trông thấy một hình dạng đường bệ ở góc phố.

— Chuyện gì chỗ anh?

— Họ đã lần đến “Vũ trụ”.

— Bao giờ?

— Hôm nay.

— Làm sao anh biết?

— Phó tổng biên tập báo cho tôi.

— Họ đã tìm được Bondarenco?

— Hình như chưa. Nhưng ngày mai, chính xác hơn là hôm nay sẽ tìm được.

— Quỷ tha ma bắt con bé ấy đi! - Arxen nghiêng răng.

— Sao cô ta lần đến được toà soạn nhỉ? Ai có thể báo cho cô ta, anh nghĩ thế nào?

— Không sao hiểu nổi. Mọi liên hệ duy nhất giữa Victoria với những cơn ác mộng của nó và “Vũ trụ” là Coxar. Nhưng ông ta không còn sống đã hai tháng nay.

— Thế tác giả? Tôi ý nói - Cái người đã viết về câu chuyện này. Cô ta có thể lần đến ông ta không?

— Không thể...

— Tôi không hỏi anh có thể hay không. Tôi muốn biết, về nguyên tắc có khả năng này không?

— Có lẽ, có khả năng, khi ông ta ở thế giới này, chứ không ở thế giới bên kia.

— Có lẽ, có lẽ, - Arxen bực bội nhạo lại ông kia, - Anh biết bất hạnh của anh là gì không, anh Gradov? Anh không biết làm sao trở nên trung

thực, thậm chí trong những hoàn cảnh khi mà điều đó là cần thiết sống còn đối với chính bản thân anh. Sao anh lại giấu giếm ngay từ đầu? Tại sao anh không nói ngay với tôi về văn phòng của anh tại Paris? Nếu Naxtia, cầu trời, đừng lần đến Xmelianov, thì tôi không ghen tỵ với anh đâu. Thậm chí chúng ta bịt ôxy đối với cô ta, điều đó cũng chẳng dẫn tới đâu. Nếu cô ta đã đến chỗ Xmelianov và cho ông ta xem cuốn sách của Brizac mà cô ta đưa từ Roma về, thì Xmelianov giờ đây tự mình có thể bắt đầu kiểm tìm kẻ nào đã đánh cắp bản thảo của ông ta. Và trước tiên là sẽ dẫn đến cái “Vũ trụ” được yêu thương nồng nhiệt của anh, đến ngài Bondarenco. Và sẽ làm gì lúc ấy?

— Thế không thể cho hẳn... Cả Bondarenco luôn thế... Tôi sẽ trả tiền.

— Anh điên rồi! Nếu cô ta đã tìm ra họ, không thể làm điều đó trong bất cứ trường hợp nào. Naxtia lập tức hiểu ngay là đang đi đúng hướng, và sẽ bắt đầu đào bới sâu hơn và xa hơn. Mà tất cả bọn họ đăng ấy đều đã đồng tai lên rồi! Vả lại... Có thể, chưa mất hết tất cả. Hãy nhắc lại cho tôi sao cho chính xác hơn, người bạn của anh ở toà soạn đã nói gì. Ai là người đến “Vũ trụ”?

— Anh ta không nhìn thấy. Anh ta nghe từ phòng làm việc của mình, rằng có giọng đàn ông hỏi Bondarenco ở phòng họp chung. Người ta đáp: Bondarenco đang ốm.

— Hẳn hỏi số điện thoại gia đình hay địa chỉ không?

— Không. Nói là sẽ ghé qua sau một tuần. Phó tổng biên tập sau đó hỏi các biên tập viên, cái người đã đến chỗ Bondarenco trông thế nào. Họ nói đó là một người đàn ông tuổi ngoài ba mươi, rất cao, tóc rậm, màu hạt dẻ sẫm, có ria mép. - Anh ta một mình?

— Một mình.

— Thôi được, hãy đi ngủ đi. Tôi sẽ xem xét.

— Tôi rất hy vọng, ông Arxen ạ.

— Điều đó thì không cần. Tôi không là toàn năng và không hứa gì với anh cả. Chính anh có lỗi trong mọi sự.

— Nhưng ai có thể dự đoán rằng Xmelianov sẽ viết về điều đó, rồi đem bản thảo đến đúng “Vũ trụ” và chính nó lại đi theo kênh? Sự giao thoa các tình huống như thế không thể nhìn thấy trước nổi!

— Lẽ ra không nên nói dối. Chúc ngủ ngon.

Arxen không một phút nghi ngờ rằng Cartasov đã đến toà soạn. Tất nhiên trước mặt Gradov, Arxen đã có bộ mặt tương ứng, vờ là người lo lắng và suy nghĩ căng thẳng. Thực tế lão thở phào nhẹ nhõm khi hiểu rằng chính người hoạ sĩ đến toà soạn. Điều đó có nghĩa là gì? Dẫu sao thì anh ta cũng đã tìm được lá thư rui ro mà Victoria để lại. Arxen khá đủ kinh nghiệm để không tin vào sự ngẫu nhiên. Hoạ sĩ sống trong căn hộ của mình, và bức thư không đập vào mắt. Còn sau đó bỗng... Chính xác hơn, không bỗng nhiên, mà lập tức sau khi xuất hiện tay kẻ trộm nào đó trong nhà anh ta, bức thư được phát hiện một cách thần kì. Chỉ có hai cách giải thích. Hoặc các thám tử ở Petrovca liên hệ với Cartasov và đề nghị tìm bức thư, hoặc thằng bé do chú Colia cử tới, không chịu nổi đòn và đã ba hoa điều gì đó.

Lí giải thứ nhất có lẽ đành phải bỏ đi: ở Petrovca đang nghĩ là Cartasov còn chưa trở về Moskva. Và sau nữa, nếu Naxtia đã biết về nội dung bức thư, hẳn không phải Cartasov đến “Vũ trụ”, mà tự cô ta hoặc ai đó trong nhóm của cô ta. Thế mà thay vào đó cô ta đã suốt ngày loay hoay trong phòng khám, không đi làm việc và không tiếp xúc với các đồng nghiệp của mình. Xét mọi nhẽ, nếu Cartasov biết gì đó, thì thông tin tạm thời chưa đi quá anh ta. Cần phải xuất phát từ đó. Arxen suy tính rằng tình hình tạm thời chưa đặc biệt trầm trọng lên. Mỗi khi Cartasov không hỏi ở toà soạn địa chỉ và điện thoại của Bondarencov, tức là không cho rằng cuộc

trò chuyện với ông kia là cực kì quan trọng và khẩn cấp, nghĩa là không thấy mối liên hệ giữa biên tập viên của “Vũ trụ” và cái chết của Victoria. Mà khi đã thế, có thể không cần nóng vội. Anh ta tin chắc rằng lúc bí bách đã có những quyết định không chính xác và thậm chí ngốc nghếch. Thời trẻ anh ta say mê cờ và chơi rất khá ở cấp kiện tướng thể thao. Mọi điều đó là tốt, nhưng chú Colia với thằng bé của mình... Sao chú Colia có thể làm hỏng chuyện đến thế? Còn ít là đã nhận vào đội một kẻ yếu kém không chịu nổi mấy cú đánh của một họa sĩ nghiệp dư, lại còn để thằng vắt mũi chưa sạch đó đánh lừa, không cảm thấy sự nói dối, sự giả trá, mà coi mọi sự là thật. Cũng thú vị, mọi sự là thế nào trong thực tế? Cậu bé thú nhận đến vì bức thư? Hay tay họa sĩ ẩn kín trong bóng tối và theo dõi vị khách, còn khi hấn tìm ra cái tìm, ra khỏi chỗ nấp và đánh thằng bé? Arxen không thể giải thích thế nào khác cái sự kiện rằng Cartasov tự dừng xuất hiện ở toà soạn đến chỗ Bondarenco. Chỉ qua bức thư. Mà bức thư - chỉ qua thằng bé. Cần phải tức tốc nói với lão Trécno-mo chả ra gì - chú Colia kia - để làm cho ra nhẽ.

Với tay họa sĩ, cần theo dõi anh ta trong trường hợp anh ta muốn tiếp xúc với Sở Điều tra Moskva. Arxen cho rằng lão biết rõ mọi người. Cái tình huống Cartasov tự đến toà soạn, có thể lí giải nước đôi. Hoặc anh ta chỉ biết điện thoại của Naxtia mà cả ngày anh ta không thể gặp được, vì thế anh ta tự đi đến toà soạn. Hoặc nói chung anh ta cho rằng không cần thông báo về chuyện “Vũ trụ” cho Naxtia và bất kì ai khác nữa của công an. Vậy cần theo dõi xem, ngày mai anh ta có cố liên lạc với Petrovca, chính xác hơn, với Naxtia hay không. Chỉ một ngày là đủ để biết rõ những dự định của tay họa sĩ.

Và còn một ý nghĩ trấn an nữa đến trong đầu Arxen. Nếu Naxtia lúc này chưa biết gì, có thể kịp thời xử lí cả Xmelianov, lẫn Bondarenco. Tất nhiên tốt nhất là qua đi không cần những xác chết. Đã quá nhiều chết chóc rồi...

o O o

Trernusev cảm thấy sức lực và khả năng của anh cho đêm nay đã cạn kiệt. Đầu tiên anh nịnh khéo bà vợ Bondarencó và thuyết phục bà nói ra, ông chồng ốm của bà ta đang ở đâu. Sau đó, khi đã thuyết phục được bà vợ và tìm được người chồng trong nhóm tắm hơi nóng rục, Trernusev đóng vai “chàng trai người của mình” và chiếm được lòng tin của Bondarencó và bạn bè ông ta, kết quả là anh đã dẫn được, chính xác hơn là chở được, ông biên tập hăm hiu từ nhà tắm hơi và thậm chí ở lại với ông ta trong một căn hộ trống mà Trernusev luôn có chìa khoá. Sau đó qua điện thoại anh lại nịnh bà vợ của Bondarencó đã say khướt, thề với bà ta bằng quá khứ hào hùng và tương lai tươi sáng của ngành công an thân thiết rằng Bondarencó qua đêm không phải với một người đàn bà mà dưới sự giám sát chặt chẽ của anh. Trernusev, và rằng sáng ra ông chồng tỉnh rượu sẽ trong suốt như cái cốc pha lê được xe đưa về tận nhà. Còn nữa, hãy làm cho Bondarencó tỉnh lại sẽ đồng ý trả lời các câu hỏi mà không lẩn lộn gì.

Thoạt đầu Trernusev hi vọng chỉ cần những biện pháp “nhẹ”: cho Bondarencó uống trà và cà phê đặc, bắt giúi đầu dưới nước lạnh. Kết quả mọi nỗ lực của anh chỉ được một bề: biên tập viên dần đứng vững và tự tin hơn trên hai chân, nhưng ánh mắt càng mờ đục hơn, còn lời nói thì rời rạc. Thời gian trôi đi, sắp đến sáng, mà hi vọng có được lời khai càng ít đi. Trernusev nổi nóng, kích động, sau đó rơi vào tuyệt vọng. Vào thời điểm khi nỗi tuyệt vọng lên tới đỉnh điểm, trong anh dường như có công tắc bật chiếu sáng tình thế bằng một thứ ánh sáng khác. “Hãy tưởng tượng rằng trước anh là một con chó ốm, - Trernusev nói với bản thân, - anh sẽ không nổi giận với nó vì nó bị bệnh. Gã đàn ông say rượu - cũng là một con vật ốm. Anh ta cũng tồ tẹt, không thể tự giúp bản thân. Và cũng không thể giải thích mạch lạc anh ta đau gì. Nếu Kirill bị ốm giữa đêm thì anh sẽ làm gì?” Lời đáp tự đến. Vượt qua sự tởm lợm, Trernusev dựng vững biên tập viên trước bệ xí và giúi hai ngón tay vào mồm ông ta. Cũng tại đây anh đặt sẵn một bình năm lít với chất khoáng mangan loãng, ép buộc luân phiên vừa

nôn oẹ lại cường bức uống. Khi kết thúc liệu pháp khó chịu, anh đặt Bondarenco lên divăng và mở sổ ghi chép trong đó có những mẫu thông báo kiểu “Làm tình rượu khấn. Suốt ngày đêm. Dịch vụ tại nhà”. Treurnseu tìm trong sổ đó những số điện thoại gần đây. Anh gọi đến hai nơi, ở một nơi đã thoả thuận được về cuộc thăm bệnh khấn, còn trong khi chờ sự tiếp viện, anh bắt đầu nhẩm tính xem còn đủ tiền mặt để trả công hay không.

Đến sáng, ông biên tập của tạp chí “Vũ trụ” đã có thể trình bày khá mạch lạc những sự kiện hai tháng xa vời. Khi Coxar với cặp mắt rực cháy kể về một căn bệnh kì quặc dội xuống cô bạn của một trong số những người quen của ông. Bondarenco lập tức nhớ lại là đã đọc được ở đâu đó một điều rất giống thế. Bởi trong trí nhớ, ông nhớ lại truyện trinh thám mà một người đàn ông đứng tuổi, hình như là cựu điều tra viên, đã đưa tới. Không hiểu sao Coxar bỗng trở nên rất nghiêm nghị và nói rằng cần phải đào bới đến sự thật, bởi vì chẩn đoán tâm thần - điều đó không phải trò đùa, có thể làm tàn phế cả cuộc đời một người mà thực tế anh ta lại hoàn toàn khoẻ mạnh.

— Hãy làm thế này, - ông ta tuyên bố với Bondarenco. - Cậu hãy tìm trong các bản thảo cũ cái truyện này, còn tôi sẽ liên hệ với người quen, cho anh ta địa chỉ của cậu để các bạn có thể gặp nhau. Được chứ?

— Được, - Bondarenco thờ ơ nhún vai. Ông không lo lắng bởi bệnh tật của bạn gái của ai đó, và ông không hề muốn đào bới trong tầng hầm giữa đồng giấy lộn của toà soạn những giấy tờ cũ và những bản thảo không được sử dụng.

Bây giờ đầy rẫy thợ viết - thật đáng kinh sợ. Trước kia, vào thời trì trệ, không có điều đó. Còn giờ đây tháng nào cũng có đề tài mới: nào đảng phái, nào sự vô tổ chức tại các cơ sở cải tạo lao động, nào đồng tính luyến ái, nào bạo loạn, nào bắt cóc người để bán nội tạng... và mỗi đề tài đều dấy lên cả đồng thợ viết mà họ cho rằng họ có tài để viết về vấn đề này. Các bản thảo chảy đến toà soạn như dòng suối không ngừng, nhưng hầu như tất

cả chúng chẳng ra gì và sau khi đọc lướt qua đã bị vứt cầu thả vào tầng ngầm hay lên gác xép.

Nhưng Bondarenco không thể từ chối Coxar, bạn con chấy cắn đôi, người đã giúp ông rất nhiều. Ngay hôm đó ông đi xuống tầng ngầm và cố gắng tỉ mẩn tìm bản thảo, thế nhưng đã thất bại.

Bất kể vẻ lộn xộn, sự sắp xếp giấy tờ vẫn có hệ thống của nó mà không một ai phá vỡ. Mỗi phòng ban của tạp chí có một “mẫu” tường của mình mà dọc theo đó các tài liệu được sắp xếp, và những khu vực “của mình” trên các giá sách.

Bondarenco nghiên cứu từng centimet một cái lãnh thổ “của mình”, nhưng đã không tìm được truyện dài của cựu điều tra viên Xmelianov. Ông cố để nhớ lại: có chính xác hay không là ông đã cho nó xuống tầng hầm? Có thể, truyện không đến nỗi nào, hoàn toàn khá, và ông đã đưa nó cho phó tổng biên tập chữa? Lúc ấy cần hỏi ông ấy: ông ta đã gửi bản thảo đi đâu.

Phó tổng biên tập chẳng hề nhớ một Xmelianov nào với truyện trình thám của ông ta. Nhưng Bondarenco không thất vọng lắm. Không có bản thảo - thật tệ. Ông có ghi địa chỉ của Xmelianov, có thể đơn giản phái bạn bè của Coxar đến gặp ông ta, và mọi vấn đề sẽ được giải quyết...

— Ông có biết Coxar gọi điện thoại cho ai không? - Trernusev hỏi trong khi pha suất trà đặc tiếp theo và bóc hộp đường mới.

— Vâng, tất nhiên. Anh ấy gọi ngay từ toà soạn chúng tôi, nhưng chợt nhớ ra đã để ví với số điện thoại ở nhà. Còn buổi tối, cũng ngày hôm đó gọi cho tôi và nói rằng người quen của anh ấy đi công tác và anh ấy, Coxar, đã để lời nhắn lại trong băng ghi âm tự động. Kiểu như, ngay khi Cartasov trở về, lập tức đến chỗ tôi.

— Ông nhớ chính xác ông ấy gọi thế à? - Trernusev hỏi lại.

— Vâng, có lẽ... Chính xác.

— Thế đó là hôm nào, ông nhớ không?

— Tôi không nhớ ngày. Nhưng là thứ sáu. Bởi vì sáng hôm sau có một người đàn bà trẻ, nói rằng Coxar cho cô ta điện thoại của tôi và cô ta muốn gặp tôi nói chuyện liên quan đến bản thảo. Mà hôm đó là thứ bảy, tôi đành phải gỡ bí với vợ và giải thích rằng cần cấp tốc đi làm. Tôi không thể mời một cô gái trẻ xa lạ về nhà, tự anh cũng biết.

— Ông gặp cô ta ở đâu?

— Ở đâu là thế nào? Tất nhiên là chỗ làm việc. Anh tưởng tượng sẽ là gì, nếu bà vợ gọi điện thoại đến nơi làm mà tôi lại không có ở đấy? Li dị và lấy lại ngay tức khắc họ tên thời con gái.

— Và gì sau đó?

— Cô ấy đến toà soạn, ồ, tôi sẽ nói với anh... Anh đã trông thấy cô ấy chưa? Chết và không đứng lên. Tất nhiên, tôi đã nhũn ra, bơi bơi, sẵn sàng vì cô mà lục tung toàn bộ tầng hầm một lần nữa. Tóm lại, tôi cho cô ấy địa chỉ của tác giả, Xmeliacov. Cô ấy xoay xoay cái địa chỉ trong tay và nói là sợ đi một mình. Nói rằng cái chỗ xa xôi, lạ lẫm, nhớ đâu lạc? Rõ thôi, tôi hiểu ngay ẩn ý. Tôi nói rằng sẽ mượn xe của bạn và thứ hai sẽ chở cô ra ngoại thành, đến Xmelianov. Đã thoả thuận là thứ hai vào 10 giờ sáng cô ấy đến toà soạn, và chúng tôi sẽ đi. Đến đó thì chia tay.

— Thế tiếp theo?

— Tiếp theo - chẳng gì cả. Cô ấy không đến. Và nói chung đã không xuất hiện thêm nữa và không gọi điện thoại.

— Thế ông không thử tìm cô ta à?

— Để làm gì? Cô ấy chỉ có thể là thú vị đối với tôi như một cô gái đẹp, nhưng khi cô ấy đã không xuất hiện thêm, nghĩa là cô ấy không thích tôi. Vậy tôi tìm kiếm cô ấy làm gì?

— Hôm thứ bảy ấy trong toà soạn còn ai nữa không?

— Còn, có năm, sáu người.

— Có ai đó trông thấy Victoria trong phòng của ông không?

— Thực tế là tất cả. Đó là phòng chung, ở đây mọi người uống trà, trò chuyện, hút thuốc.

— Có thể, ai đó biểu hiện mối quan tâm đặc biệt tới cô khách của ông?

— Ôi là anh! - biên tập viên mĩa mai. - Tôi hiểu thế này, nói chung, đàn ông không thể bình thản đi ngang qua cô ấy nổi. Tất cả mọi đàn ông ghé vào phòng đều lập tức đứng nghiêm và cố để làm quen. Có thể có ai đó nổi bật lên, nhưng tất cả đều có phản ứng như nhau.

— Ông Bondarenco ạ, cần tập trung và làm hai việc. Thứ nhất, nhớ lại, đó là ngày nào. Thứ hai, nhớ lại tất cả những ai hôm thứ bảy ấy đã có mặt trong toà soạn và nhìn thấy cô gái. Có thể chứ?

Bondarenco nhăn mặt hồi lâu, lòng bàn tay day day thái dương, nhấp những ngụm nhỏ nước trà pha đặc sánh. Cuối cùng ông ngẩng ánh mắt đau khổ nhìn Trensêv.

— Tôi không thể. Chả bầu víu vào đâu. Tôi nhớ chính xác là thứ bảy, còn ngày thì... Đâu như cuối tháng 10, đâu như đầu tháng 11.

— Coxar chết ngày 25 tháng 10, - Trensêv nhắc.

— Thật à? - Bondarenco kêu lên. - Chẳng lẽ đó là 25 tháng 10? Mà phải, tất nhiên, 13 tháng 12 là bốn chín ngày... Đó là trước khi Coxar... trước khi anh ấy bị...

Ngắn gọn, trước chuyện đó.

— Nghĩa là, 23 tháng 10, - Trernusev nói khi đã ngó vào quyển lịch.

Với họ tên các nhân viên có mặt hôm đó ở toà soạn, sự thể tồi tệ hơn. Nhà biên tập với vẻ tự tin nhớ được tên hai người, có thể cố gắng xác định những người còn lại, bởi vì đã có ngày chính xác. Bởi không phải thứ bảy nào cũng tập trung vẫn chỉ những nhân viên này.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Có gì đó thay đổi không nắm bắt nổi trên gương mặt đại tá Gordeev. Những tuần gần đây trông ông uể oải, thờơ đối với tất cả, kể cả công việc của Phòng mình, ông thường than phiền đau đầu và đau tim. Hôm nay Naxtia thấy cặp mắt đục mờ của thủ trưởng đã lại cháy rực lên, trong chúng xuất hiện sự hăng hái. “Chú Gordeev đã cảm thấy con mồì”, - chị thầm nghĩ.

Sau ngày hôm qua và sáng nay, Gordeev đã làm được điều không thể. Ông kịp làm sáng tỏ nhiều điều thú vị về vị quan chức đảng mà theo chỉ thị của ông ta vào năm 1970, hồ sơ của Eremina được nguy tạo. Nhờ thế đã biến mất mọi sợi nhớ về hai sinh viên có mặt tại địa điểm gây án vào thời điểm có vụ giết người.

Và thế, Popov có hai người con và thậm chí là ba người con khá giàu có, các cháu hầu như đã lớn, đang chờ kết cục cuộc đời trong ngôi nhà dành cho những người cao tuổi. Người ta nói rằng quan hệ của ông ta với vợ không được đặc biệt nồng ấm và vào thời của mình, Popov suýt đã li dị, khi định cưới người đàn bà khác, người đến lúc ấy đã sinh cho ông ta một con trai. Thế nhưng bà vợ đã dùng đến phương pháp được thử thách thời ấy, và ông chồng sa ngã đã trở lại với bếp lửa gia đình bởi bàn tay cứng rắn của Đảng, còn vụ scandal được dập tắt một cách thận trọng. Vậy nhưng theo mức độ sức lực và khả năng của mình, Popov cao thượng đã giúp cậu con ngoài giá thú, và dù không thể tránh cho nó thoát khỏi quân dịch, nhưng sau đó đã bố trí vào một trường đại học có uy tín.

— Hay đấy, - Naxtia kéo dài giọng, - có phải ông ta đã cứu con trai khi loại các nhân chứng khỏi hồ sơ hình sự?

— Cô nghĩ đúng đó, - Gordeev gật. - Nếu Xmelianov của cô ở tuổi xế chiều không lẫn lộn gì, thì họ tên những nhân chứng đó là Gradov và Nikiforov. Rất tiếc, cựu giám định viên Baturov đã mất từ lâu, vậy nên chẳng biết kiểm tra lại chỗ người nào. Tạm thời ta sẽ xem như một giả thuyết làm việc, một trong hai người là con ngoài giá thú của Popov. Giờ hãy nghe tiếp, cô bé. Tiếp theo càng thú vị hơn.

Gordeev đặt trước mặt bản báo cáo việc theo dõi bên ngoài về hai người: về gã trai phá cửa vào căn hộ Cartasov, và về người đi dò hỏi trong phòng khám.

Xania, hẳn cũng là Diacov, ngay sau khi rời khỏi chỗ Cartasov đã đi vào trường học, một trường phổ thông bình thường mà buổi tối đã cho câu lạc bộ “Variac” thuê phòng thể thao. Không xác định được hẳn làm gì trong trường, nhưng chừng hai mươi phút sau khi hẳn đi khỏi đó thì có một người nữa đi ra, nhân thân của kẻ này, dù không lập tức, nhưng đã xác định được. Ấy là chú Colia nào đó, hẳn chính là Fictin, phụ Trách “Variac”, trong quá khứ có hai tiền án vì quậy phá và gây thương tích. Bởi cho đến sáng từ trường học không có ai ra nữa, có thể tin chắc rằng Xania đã đến gặp chính chú Colia. Chú Colia cũng được tháp tùng về đến nhà.

Với kẻ đã kiểm tra Naxtia trong phòng khám, vấn đề không đơn giản như thế. Rõ ràng hẳn là kẻ có kinh nghiệm và thận trọng, vì thế không cần phòng ngừa, hẳn vẫn dễ dàng và ung dung thoát khỏi sự theo dõi. Điều đó có nghĩa là bằng cách tương tự hẳn hành động luôn luôn không phụ thuộc vào việc hẳn có nghi ngờ bị theo dõi hay không. Nên hiện thời Gordeev và Naxtia chỉ có sự mô tả việc người này rất gắn bó với các trạm điện thoại tự động.

Ban đêm Gordeev nhận được từ Văn phòng địa chỉ trung tâm danh sách của tất cả những Nikiforov và Gradov sống tại Moskva...

— Nikiforov ít hơn, tôi sẽ nhận chúng về mình, - đại tá nói. - Chứ tôi già rồi, căng thẳng quá sẽ có hại cho tôi. Cô hãy nhận lấy Gradov, và chúng ta sẽ bắt đầu sự sàng lọc.

Ông chìa cho Naxtia cái cặp những tờ giấy được in bằng máy vi tính.

— Xuất phát từ chỗ là năm sinh của con trai Popov - không muộn hơn năm 50, bởi năm 1970 anh ta đã phục vụ quân ngũ xong và đang học đại học, nhưng cũng không trước năm 1945, bởi vì Popov xuất hiện tại Moskva chỉ sau chiến tranh, trước chiến tranh ông ta sống ở Xmolenxk. Tôi đã biết câu chuyện về cậu con ngoài giá thú. Bạn của anh ta, về ý tưởng, phải là cùng lứa tuổi ấy, cộng trừ ba tuổi. Năm bảy mươi anh ta phải không dưới 18 tuổi, nghĩa là năm sinh - không muộn hơn 1952.

Naxtia lấy danh sách và về phòng của mình. Bày ra bàn những đồng báo cáo thống kê và tài liệu phân tích, chị kéo ngăn giữa ra và đặt vào đó hàng trăm Gradov. Chị muốn theo lệ thường khóa cửa và làm việc bình tĩnh, nhưng chị hiểu rằng điều đó hôm nay là không thể. Mặc cho tất cả ai quan tâm, ghé vào và nhìn thấy rằng chị đang chuẩn bị cho Gordeev bản báo cáo phân tích hàng tháng thường kì về các vụ giết người đã xảy ra trên địa phận thành phố, và về khả năng phá án. Tất cả đều quan tâm. Cứ cho là không phải tất cả, nhưng nhiều người. Trong suốt hai giờ gần nhất chị than vãn với từng người về các bác sĩ suýt đã chuyển chị đi nằm viện; về Olsanxki, người tự mình không biết làm gì với vụ giết người của Eremina, và đổ lên đầu Naxtia tâm trạng tồi tệ của mình; về Gordeev, người đòi hỏi chị đến ngày mai phải có bản báo cáo phân tích; về đôi ủng thấm nước mà vì chúng, chân chị luôn luôn ướt; nói chung về cuộc sống vốn nặng nề đến nỗi tốt nhất là không nên sống nữa. Tất cả gật đầu, thông cảm, xin cốc cà phê, kê điều thuốc lá và cản trở làm việc. Naxtia vừa kịp bằng động tác đột ngột đẩy cái ngăn có danh sách vào bàn thì cửa mở tung.

Còn may là theo điện thoại bưu điện chưa có ai gọi.

Khi cửa lại mở ra tiếp theo lần thứ bao nhiêu, Naxtia thầm nghĩ rằng ngày mai trên người chị nhất định có vết bầm. Gordeev bước vào.

— Sao cô không cầm ống nghe? Trerusev không thể nào gọi được cho cô.

Naxtia nhìn máy điện thoại vẻ phân vân.

— Không có hồi chuông nào cả.

Chị cầm ống nói của chiếc điện thoại, áp vào tai và chìa nó cho Gordeev.

— Bị cắt. Lặng như trong mơ.

Gordeev nhanh nhẹn nhảy đến cửa và khoá nó từ bên trong bằng chìa.

— Có tuốcnơvít không?

— Lấy đâu ra? - Naxtia dang hai tay.

— Thì cái kéo cũng được, - Gordeev thốt ra không giận dữ.

Ông nhanh nhẹn xem ổ cắm, sau đó khéo léo dùng kéo mở máy ra.

— Tinh tế, - ông bình phẩm khi ngắm nghĩa chỗ hư hại của dây khó nhận thấy bằng mắt thường. - Vô cùng đơn giản và với sự khéo léo. Cô muốn giải trí không? - Để làm gì? Chỉ thế tôi đã biết ai làm việc đó rồi. Và chú cũng biết.

— Tôi với cô biết ít gì chuyện. Thế nhờ bỗng nhiên nhằm thì sao? Và nói chung, cô đã bố trí cho hẳn một cuộc sống quá bình yên. Hẳn ở đây, cô hiểu không, thông minh nhất, láu cá nhất, may mắn nhất, mọi sự chỗ hẳn

đều đạt được như hãn muốn hoặc như các ông chủ của hãn ra lệnh, còn tôi với cô cứ vấy tai và ngoan ngoãn đi theo dây dắt của hãn như những chú bê non ngu ngốc. Đã đến lúc giật đầu dây thần kinh của hãn, chứ không hãn lại nghi ngờ gì đó chẳng. Hãn là một nhân viên có kinh nghiệm, biết rất rõ rằng trơn tru chỉ trên giấy thôi, còn trong cuộc sống nhất thiết có gì đó ẩn giấu, có lối ngoắt ngoéo. Cứ mặc hãn giải trí, vắn vẹo đầu óc tự hỏi xem hãn đã sai lầm ở đâu.

— Dù sao tôi vẫn không hiểu, - chị nhún vai. - Hãn tính đến cái gì? Từ lâu tôi đã có thể phát hiện là điện thoại không làm việc. Chỉ là sự ngẫu nhiên hoàn toàn, khi chính tôi hôm nay không cần gọi đi đâu cả.

— Và cô sẽ làm gì khi cầm ống nghe và không nghe tiếng tút?

— Tôi không biết. Có lẽ, nhờ ai đó xem có chuyện gì với nó.

— Chính là nhờ ai?

Naxtia cười mỉa.

— Chú đúng hoàn toàn cả 100%, chú Gordeev ạ, chính là tôi định nhờ anh ta. Thứ nhất, phòng làm việc của anh ta ngay cạnh, cửa tiếp theo sau cửa của tôi. Thứ hai, tất cả đều biết anh ta hiểu rất rõ về máy móc và kỹ thuật dân dụng. Mọi người luôn đem máy xay cà phê, máy sấy tóc, dao cạo và đủ thứ đến nhờ anh ta sửa.

Nhân tiện, anh ta có bộ tuốcnovít và tất cả cũng sử dụng nó. Cách này hay cách khác, cái điện thoại hỏng của tôi cũng không khỏi qua tay anh ta.

— Thế đấy, - Gordeev đỡ lấy, - tự anh ta sẽ xem nó và nói với cô rằng ở đây có sự hỏng hóc tình quái mà ngay lập tức không sửa được, cần một chi tiết hiếm, và vì cô mà ngày mai anh ta sẽ đem chi tiết này từ nhà đến và sửa chữa hết. Còn hôm nay cô đành chịu thiếu điện thoại vậy.

— Rõ rồi. Anh ta không muốn để ai đó gọi cho tôi từ bên ngoài. Thêm vào nữa, không phải là nhân viên của chúng ta, người có thể tìm tôi qua hàng chục điện thoại khác nhau, kể cả qua điện thoại của chú. Chú nghĩ sao, anh ta giữ gìn tôi tránh ai nhỉ? Tránh Cartasov?

— Mọi chuyện đều có thể. Cô có chai nào không?

— Chai gì?

Do sừng sốt lông mày Naxtia trườn lên phía trên.

— Chai. Có rượu. Và cô là thám tử gì cơ chứ, Naxtia? Toàn không hiểu gì cả. Chỗ cô chẳng tuốcnóvít, chẳng chai lọ gì hết. Thôi được, tự tôi sẽ đem lại.

Sau mấy phút các nhân viên bắt đầu tuôn về phòng của Naxtia. Nhiều người không có mặt, rõ ràng là đôi chân nuôi nhà thám tử mà. Nhưng vẫn tụ tập được bảy người. Người cuối cùng bước vào là Gordeev, trịnh trọng cầm trên tay chai sâm banh và một túi nilông trong đó tiếng cốc kêu lanh canh.

— Các bạn của tôi, - ông bắt đầu một cách cảm động, - hôm nay chúng ta có một lễ hội nhỏ, ngày sinh của những ai được gọi tên tôn vinh nữ thánh Angxtaxia tuần tiết. Bởi Naxtia không thích tổ chức ngày sinh của mình. Nào chúng ta cùng chúc mừng cô nhân ngày lễ. Và chúc cô còn nhiều năm nữa vẫn trẻ trung và thông minh như thế này.

— Và lười biếng nữa, - Corotcov mách nước.

Tất cả cùng cười vang. Gordeev mở sâm banh và rót ra các cốc.

Và điện thoại reo.

— Bố đây, - Naxtia nghe giọng Tremenşev trong ống nghe. - Chúc mừng con, con gái yêu.

Anh không tìm được và cười khi khi.

— Cảm ơn bố, - chị cười một cách hạnh phúc. - Con rất dễ chịu là bố vẫn nhớ... Thế mà con và Alexei đã tranh cãi, bố sẽ nhớ hay không... À vâng, cả một chai cônhắc. Cứ nửa giờ anh ấy lại gọi đến đây và hỏi bố đã chúc mừng chưa... Không, bố ạ, chính là con đã nghĩ là bố sẽ nhớ. Vậy nên anh ấy đã thắng...

Đến cuối câu chuyện đầu dây kia Tremenşev đã không nén nổi tiếng cười sặc sụa.

— Tôi đã thua, - Naxtia làm vẻ mặt bi thảm. - Đành phải đi mua cônhắc vậy.

— Mà sao, lười đi cửa hàng hả? - lại nghe giọng Corotcov.

Tất cả cười to, uống cạn sâm banh, tuần tự hôn Naxtia và tản đi. Nhưng dù chị có nhìn kĩ vào một trong những khuôn mặt, trên đó không hề có dấu hiệu sự phân vân, sợ hãi, thất vọng. Trên đó không có gì cả. Không vẻ nhợt nhạt bất thần, không màu ửng đỏ cuống quýt. Và nụ cười không phải được nặn ra, và giọng nói không rung động. Nghĩa là không phải anh ta? Vậy thì ai? Sự chú ý của chị đã cắm chặt vào một khuôn mặt duy nhất, còn chị đã không nhìn mặt ai khác nữa. Mà thực là phí hoài.

Còn lại một mình, chị ngồi xuống ghế và hai tay ôm đầu. Nghĩa là chúng có hai tên. Gordeev đúng ngay từ đầu khi nói: có thể chúng có mấy đứa, mà có thể là tất cả. Lúc đó chị không cho điều này là quan trọng, và khi đã sờ thấy một người, thì đã nóng vội quyết rằng anh ta là duy nhất và những người khác là không phải. Chị lại nhầm. 'Chúng có hai tên. Hai tên. "Tối thiểu là hai", chị sửa lại. Giờ đây chị lại sẵn sàng tin là chúng nhiều hơn. Mà có thể - là tất cả? Chúa ôi, nghe khủng khiếp làm sao!

Chị kịp tự trấn tĩnh và quay về với danh sách các cư dân Moskva mang cái họ không hề hiếm là Gradov. Chị tuân tự gạch bỏ khỏi danh mục những người không phù hợp lứa tuổi. Bỗng có gì đó cứa vào mắt chị. Chị nheo mắt. Dưới mí mắt nhắm lại trong màn đen bay qua những tia vàng khó chịu. Do thị giác căng thẳng mắt bắt đầu ứa lệ. Naxtia thấm khăn bằng nước trong bình, ngửa đầu và đặt khăn lên mặt. Dễ chịu hơn. Vứt khăn lên lò sưởi, chị lại chăm chú vào Gradov tiếp theo, người đang sống ở địa chỉ... Có gì đó làm chị không thích cái địa chỉ này. Chuyện gì xảy ra với chị nhỉ? Địa chỉ là địa chỉ, đường phố, ngôi nhà, dãy nhà, căn hộ. Chả kém hơn những địa chỉ khác.

Chị lại nhắm mắt và cố nghĩ về điều gì đó khác. Về Alexei, về những chú gà nướng tuyệt vời của bố dượng về chai cô-nhắc mà có thể không cần mua... Đại lộ Liên bang, nhà số... Phì, biến đi, cái địa chỉ kì quặc, đừng làm ta xao nhãng. Để phòng xa, dù sao cũng cần gọi cho dượng, không loại trừ là chiều chị sẽ đến chỗ ông. Và cũng cần báo trước cho Alexei. Hãy mặc ai gọi điện thoại về nhà cho chị, cứ trả lời rằng chị đến chỗ dượng và trở về muộn... Đại lộ Liên bang, nhà số... Đại lộ Liên bang...

Một dòng sóng nóng lan khắp người, hai má rục lên, trong chớp nhoáng hai bàn tay dẫm mồ hôi. Naxtia nhắc ống nói nội bộ.

— Chú Gordeev, chú một mình chứ ạ?

— Một mình. Cô có gì à? - Tốt nhất là tôi ghé qua.

Khi đã ở trong phòng làm việc của thủ trưởng, chị nuốt nước bọt một cách gập gáp. Vì hồi hộp, giọng của chị khàn đi, dường như vang lên thì thào khò khè.

— Chú đã nói với tôi địa chỉ nơi người phụ trách câu lạc bộ “Variac” đang sống phải không?

— Đã nói. Tôi đọc cho cô toàn bộ báo cáo việc theo dõi rồi.

— Đại lộ Liên bang, nhà 16, dãy số 3?

— Cô đến phô trương trí nhớ hiếm có của mình với tôi đấy à?

— Trong nhà ấy có một tay Gradov nào đó sống, sinh năm 1947.

Gordeev ngả người ra ghế bành, gỡ kính và nhét gọng vào miệng. Sau đó chậm rãi đứng lên và bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, thoát đầu chậm chạp, sau đó nhanh hơn và nhanh hơn, như một quả bóng mềm mại quành ra góc bàn hội nghị, đá tung ra tứ phía những chiếc ghế bắt gặp. Gordeev càng chạy lâu bao nhiêu, mắt ông càng rục lên bấy nhiêu, mái đầu hói nhẵn của ông càng đỏ hơn và đôi môi càng mím chặt. Cuối cùng ông dừng lại, thả uych người xuống ghế bành và duỗi đôi chân ngắn cũn.

— Tôi sẽ nhận Gradov về mình, đừng dúng mũi vào hăn, cô không đủ sức với hăn đâu. Tôi sẽ làm rõ, hăn là thế nào, và tự tôi sẽ gặp hăn. Nhiệm vụ của cô - suy nghĩ, hăn sợ điều gì đến khủng khiếp như vậy. Tất nhiên không phải là vì một phần tư thế kỉ trước hăn là nhân chứng của một vụ tội phạm. Ở đây có gì đó nữa... Và lại, không. Tôi đã nghĩ lại. Tôi sẽ không tự đi gặp cả Gradov lẫn lão già Popov. Chúng ta sẽ làm cách khác. Hoàn toàn khác.

— Chú tuyệt đối tin chắc Gradov ở Đại lộ Liên bang - chính là kẻ mà chúng ta cần?

— Đừng lấu cá, Naxtia, cô cũng tin chắc điều đó, nếu khác thì đã không lao đến chỗ tôi làm rõ địa chỉ của ông chú Colia này. Nhưng đến chiều tôi sẽ biết chính xác. Làm sáng tỏ điều này chẳng phức tạp gì. Tốt hơn hãy nói, đã bao giờ cô nghe thấy là để theo đuổi một vụ án bị đình chỉ công việc lại được tiến hành một cách tích cực chưa?

— Với luật pháp... - Naxtia đã bắt đầu, nhưng Gordecv cắt ngang.

— Với luật pháp tôi biết không tồi hơn cô. Thế với cuộc sống?

— Người ta xếp vụ án bị đình chỉ vào két sắt hoặc giao vào kho lưu trữ, thở phào nhẹ nhõm và cố quên về nó như về một giấc ác mộng. Thường có, vụ án được khởi lại, nếu người ta quy cho tên tội phạm một tội khác, và hẳn bắt đầu thú nhận những tội lỗi trong quá khứ. Còn có những biến thể khác, nhưng đa số đó là sự may mắn ngẫu nhiên.

— Đúng. Không ai làm gì cả với một vụ án đã bị đình chỉ. Vì thế tôi sẽ liên lạc ngay với Olsanxki và đề nghị anh ta đưa ra quyết định đình chỉ vụ hình sự về án mạng Victoria ngay khi hết hai tháng được pháp luật quy định kể từ ngày khởi tố vụ án.

— Còn phải đợi cả một tuần, - Naxtia kéo dài giọng vẻ không bằng lòng.

— Không sao. Giấy tờ sẽ chờ, còn những câu chuyện xung quanh điều đó thì đã bắt đầu từ hôm nay rồi. Tôi sẽ cố để toàn bộ vụ điều tra truy tìm này được công luận biết rõ. Cô hiểu, tôi muốn dẫn đến đâu rồi chứ?

— Hiểu ạ. Tôi chỉ sợ là sẽ chẳng làm gì nổi với Olsanxki. Tính nguyên tắc không cho phép anh ấy khoá vụ án khi có một giả thuyết hiện thực và rất triển vọng.

— Cô không đánh giá đủ Olsanxki. Phải, anh ta là kẻ lếu láo và áo vét luôn nhàu nhĩ, giày bẩn. Anh ta có cả đống khuyết điểm. Nhưng là một người rất thông minh. Và là một công tố viên đầy năng lực.

— Anh ta không chịu nổi khi có ai đó quyết định điều gì thay anh ta. Đơn thuần anh ta bị mê mẩn ở tính độc lập của bản thân trong trình tự tố tụng.

— Còn tôi thì không đụng đến tính độc lập của anh ta trong trình tự tố tụng.

Anh ta tự có quyết định. Đừng nghĩ là anh ta ngốc hơn tôi và cô.

Gordeev xoa hai tay về hài lòng và nháy mắt với Naxtia.

— Gì mà hếch mũi lên thế, người đẹp? Cô nghĩ chúng ta không xoay sở nổi ư? Đừng sợ, nếu không giải quyết được, dầu sao cũng có thêm kinh nghiệm gì đó, điều ấy cũng có lợi lắm. Thôi đừng nhăn nhó nữa, hãy vui vẻ lên!

— Vui cái gì cơ chứ, chú Gordeev? Câu chuyện với máy điện thoại...

— Tôi biết, - Gordeev nói nhanh và nghiêm khắc bất ngờ. - Tôi cũng nhận ra, có mù đâu. Và điều đó là nguyên cớ để suy ngẫm, chứ không để cho nước mắt. Thêm nữa, đừng quên trả máy lại cho tôi, tôi đã hứa danh dự mượn chỉ vài giờ chỗ Vuxocovxki. Tôi đã chẳng dính với tay kẹt xin ấy, nếu như máy của anh ta không giống hệt của cô. Hãy tỉnh táo lại đi. Naxtia! Ngẩng đầu lên! Nào cười lên đi chứ!

— Tôi không thể, chú Gordeev ạ. Trong khi tôi nghĩ - hẳn chỉ một đứa, tôi cảm thấy cay đắng và đau buồn, nhưng khi tôi hiểu rằng chúng tôi thiếu là hai. Tôi cảm thấy ghê sợ. Đó đã là tình huống khác, chú hiểu chứ? Và tôi không nhìn thấy trong đó có gì vui hay lạc quan, vì thế, khác với chú, tôi không thể đùa và cười được.

— Tôi đã khóc hết nước mắt của mình rồi, Naxtia yêu quý ạ, đại tá nói nhỏ, - giờ tôi chẳng còn lại gì ngoài việc cười. Khi tôi đã hiểu nó không chỉ một, mọi thứ trong tích tắc đã thay đổi hết. Nếu trước đây tôi tự nói với mình: “Hãy làm rõ, ai là kẻ hai lòng, hãy loại nó khỏi Phòng, khỏi ngành công an nói chung, và mọi thứ lại trở về đúng chỗ của mình”, thì hôm nay tôi đã nghĩ khác. Nếu chúng có hai đứa hoặc hơn, nghĩa là tình hình không còn trong sự kiểm soát của tôi, nghĩa là dù tôi có quay cuồng thế nào, tôi cũng không xử lí nổi. Không có gì phụ thuộc vào tôi. Nếu hoá ra rằng, hai tên này là sự trùng hợp ngẫu nhiên, sự việc còn có thể sửa chữa được. Còn nếu chúng ta có chuyện với một tổ chức cấy vào trong chúng ta, thì mọi cố gắng đấu tranh với nó đều vô nghĩa. Tôi chỉ còn mỗi chuyện là về hưu.

— Và vứt bỏ tất cả những gì chú đã tạo dựng nên với tình yêu và lao động nặng nhọc ư?

— Tôi là người theo chủ nghĩa lí tưởng. Tôi cho rằng, cái công việc tốt và trung thực chỉ phụ thuộc vào chính chúng ta, vào sự hiểu biết và mong muốn của chúng ta. Tôi đã tạo dựng và phát triển trong các bạn cái mong muốn và sự hiểu biết đó. Và không ai dám nói rằng tôi đã không làm được gì. Hãy nhớ, hai năm gần đây chúng ta đã đưa ra toà được bao nhiêu vụ án mà trước đây từng sụp đổ từ một hơi gió thoảng nhẹ nhất. Chẳng luật sư nào làm gì được với những công việc của chúng ta bởi vì một luật sư y như vị luật sư đang sống trong mỗi chúng ta, thậm chí còn nghiêm khắc và xét nét hơn, và chúng ta biết nhìn vào mỗi một chứng cứ, mỗi một sự kiện trước hết bằng con mắt của ông ta. Phải, tôi đã đạt được cái gì tôi muốn. Nhưng bé con của tôi ạ, đứa con thân yêu của tôi hoá ra không có sức sống, bởi vì những đứa trẻ khoẻ mạnh bình thường nói chung không thể sống trong môi trường vây bọc quanh ta. Bọn trẻ thì tốt đấy, chỉ có điều kiện dành cho chúng không phù hợp thôi. Những đứa trẻ như thế hiện thời không thể chống lại nổi áp lực của kích thích vật chất, chúng bị phán quyết phải chết. Dù có nhận thức buồn thảm thế nào đi nữa.

— Nhưng nếu như đó chỉ là sự ngẫu nhiên, chứ không phải là hệ thống? Hay là một hệ thống mà vẫn có thể hất đổ, tiêu diệt nó? - Naxtia rụt rè nói, chị hoàn toàn không vui gì với viễn cảnh ở lại mà thiếu một thủ trưởng như Gordeev. Chính ông đã nhận chị về Petrovca từ một phòng công an quận, và chọn chị chính là để cho chị chuyên trách việc mà chị biết và thích nhất - công tác phân tích. Không một thủ trưởng nào khác lại cho phép chị ngồi lì trong phòng làm việc và loay hoay với những con số, sự kiện, chứng cứ, những tin tức đứt đoạn, đan thêu từ những mẫu hoạ tiết rối rắm... Chưa nói đến chuyện Naxtia, về mặt tình cảm, đã gắn bó với Gordeev hói đầu, béo tròn và hài hước và chị quý trọng sâu sắc đại tá.

— Không cần lừa dối mình, bé con ạ. Dĩ nhiên, tôi và cô sẽ cố làm mọi điều có thể. Nếu khác thì chúng ta chẳng đáng một đồng xu, nhưng không nên hi vọng vào sự may mắn. Chúng ta sẽ làm việc không vì kết quả bởi nó rõ ràng không có lợi cho chúng ta. mà cho trình tự tổ tụng. Bởi kết quả đã thấy trước và chúng ta không thể thay đổi nó, chúng ta sẽ cảm thấy mình liều lĩnh, chúng ta sẽ có sai lầm, và càng nhiều càng tốt, và chúng ta nhờ đó mà học tập. Từ mỗi tình huống cần biết rút ra được lợi ích tối đa...

o O o

Sau một đêm thức trắng Trernusev cảm thấy mình tội tệ. Khác với Naxtia thức trắng đêm là chuyện bình thường, Trernusev thường xuyên đi dạo với con chó trước khi ngủ, nhưng thông thường không than phiền mất ngủ mà ngủ say, còn nếu không được ngủ thì khổ sở vì đau đầu và suy nhược. Thế nhưng khi đã trao Bondarenco tận tay vợ ông ta vào sáng sớm, Trernusev thẳng được mong muốn đi về nhà ngủ và đi thực hiện nhiệm vụ tiếp theo của Naxtia: tìm gia đình của nạn nhân bị Eremina say rượu giết chết hai mươi ba năm về trước. Hoá ra, không lâu trước cái chết, nạn nhân Lusnicov đã cưới vợ, nhưng sau lễ tang, goá phụ trẻ đã rời Moskva đi về tỉnh Briansk đến với những người họ hàng của người chồng quá cố, những người sẵn sàng giúp cô ta nuôi đứa bé sắp chào đời. Ở Moskva không có ai thân thích của chính Lusnicov lẫn của vợ anh ta, bởi vì cả hai không phải là người Moskva, họ chỉ đến đây làm thuê.

Nghiên cứu lịch tàu chạy, Trernusev áng chừng là đi xe tiện hơn. Khổ một nỗi - không đủ tiền mua xăng, bởi phần lớn tiền mặt đã bị Bondarenco say “ăn sạch”. Cuối cùng, khi giải quyết được vấn đề tài chính rồi, Trernusev phóng xe trên xa lộ Kievski về phía tỉnh Briansk. Khoảng chín giờ tối thì anh đến nhà Lusnicova. Mở cửa cho anh là một cô gái trẻ rất xinh với mặt nạ phần nộ thánh thiện trên khuôn mặt thanh tú. Rõ ràng cô đợi ai đó khác, bởi vì vừa nhìn thấy Trernusev trên thềm, trong chớp nhoáng cô đã thay đổi biểu hiện trên mặt từ bức bối sang niềm nở.

— Anh đến tìm chúng tôi? - cô hỏi.

— Nếu đây là gia đình Lusnicov thì vâng. Tôi cần bà Lusnicova.

— Mẹ ơi! - cô gái gọi. - Có người gặp mẹ.

— Thế mà mẹ nghĩ là Denis đến gặp con, một giọng ngực trầm vang lên. - Đừng giữ khách trên ngưỡng cửa, Nina, con mời vào đây.

Nina mở rộng cửa vào phòng bếp sáng sủa rất lớn đang toả mùi bột nhào và rau thơm. Ngồi bên bàn là một phụ nữ to béo mắt trong trẻo với khuôn mặt đẹp đôn hậu, tóc dày quấn quanh đầu và đang đan len. Khi biết khách từ đâu đến, bà chủ không tỏ vẻ ngạc nhiên lẫn bức bối. Không hiểu sao Trernusev có cảm giác rằng dường như từ lâu bà đã chờ, cuối cùng cũng sẽ có người quan tâm đến những tình huống về cái chết của chồng bà.

Ấn tượng là lạ lùng, và Trernusev quyết định nhất thiết sẽ kiểm tra nó vào cuối buổi trò chuyện.

Khi Nina đi dạo cùng chồng chưa cưới (điều Trernusev không ít ngạc nhiên: trời lạnh, tuyết ướt, màn đêm. Có lẽ thực sự họ không phải đi dạo mà đến thăm ai đó trong số bạn bè. Nếu những người bạn này đủ tế nhị, thì chính họ phải đi chứ không phải cô dâu chú rể). Lusnicova không chờ yêu cầu lại, đã bắt đầu kể về việc đã xảy ra vào năm 1970. Bà nói không to, bằng giọng đều đều trầm tĩnh, dường như đọc to lên một cuốn sách quen thuộc nhưng hoàn toàn không thú vị và đã chán ngấy...

...Lena làm quen với Lusnicov năm 1969, khi anh đến kí túc xá thăm bạn đồng hương. Họ làm việc tại những nhà máy khác nhau và sống ở hai đầu khác nhau của Moskva, vì vậy việc gặp nhau là phức tạp và bất tiện: trong phòng của anh có sáu người sống, chỗ chị - năm người. Không thể nói rằng Lena rất yêu Lusnicov đến nỗi không thể sống thiếu anh, nhưng dù sao thì chị vẫn vui mừng với những cuộc gặp gỡ. Rồi cách này cách nọ họ cũng qua được mùa đông lạnh giá, mùa xuân ướt bẩn, còn mùa hè thì mọi

sự trở nên đơn giản. Cả hai cố gắng và làm sao để các ca nghỉ của họ trùng nhau, và mỗi khi có ngày nghỉ, họ đi ra ngoại thành, vào rừng. Và rồi, vào một trong những ngày như thế ở trong rừng, Lena vì mệt mỏi bởi mặt trời, đã thiếp ngủ dưới bóng cây, còn Lusnicov quyết định đi kiểm năm trong khi bạn gái ngủ.

Lena tỉnh dậy vì cảm thấy trên mặt mình một bàn tay ai đó. Chị mở mắt và định ngồi dậy, nhưng những cánh tay mạnh mẽ đã đè chặt chị xuống đất.

— Im, im nào, con ngốc, đừng giãy giụa. Cái đó không đau đâu. Tao thích mày, - chị nghe một giọng lạ giễu cợt. Chị rướn cổ và muốn gọi Lusnicov, nhưng chỉ phát ra tiếng khò khè: một bàn tay lạ bịt miệng chị. Sau đó chị bị đánh vào đỉnh đầu, rồi vào bụng, và chị ngất đi vì đau. Khi tỉnh lại, một trong hai gã trai đang hiếp chị, còn gã khác đứng bên cạnh giữ hai tay chị. Nhận thấy chị mở mắt, gã lập tức tóm vai chị nhấc lên và đập mạnh gáy xuống đất. Chị lại chìm vào màn đêm. Tỉnh dậy, chị không thấy có ai bên cạnh. Mặt trời đã xế chiều, và Lena hiểu rằng đã qua đi nhiều thời gian. “Lusnicov đâu? - chị nghĩ với nỗi kinh hoàng. Nỗi sợ về anh còn mạnh hơn so với nỗi sợ về điều đã xảy ra với chính chị. - Có lẽ, anh quay lại, lao vào chúng, còn chúng đã giết anh. Anh mềm yếu thế, bất lực thế, sao chống nổi bọn bò mộng này.”

Lena hét, gọi Lusnicov, nhưng không có anh. Thoạt đầu chị sợ rời khỏi cái chỗ nơi anh để chị ngủ dưới gốc cây, hi vọng anh sẽ quay lại đón chị. Khi đã gần tối, chị đi ra xa lộ và lê về phía nhà ga. Đã thẫm vĩnh biệt với người hùng - người yêu, để rồi không tin nổi mắt mình khi thấy bạn trai trên sân ga.

— Anh đã lần ra chúng, - anh thì thào vẻ kích động khi lau nước mắt tuôn như mưa từ cặp mắt trong trẻo của cô gái.

— Ai? - Lena không hiểu.

— Thì bọn... đã với em...

— Trời, chị thôn thức, - em đã sợ là chúng giết anh rồi. Ông Chúa, anh đã không nhảy vào đánh nhau với chúng. Chúng ta đi nhanh đến công an.

— Đến công an? Để làm gì?

— Thì anh đã tìm ra chúng mà! Đi kể về tất cả, cứ để chúng bị bắt và bị tống vào tù. Quân khốn nạn!

— Em có tình không đấy?! - Lusnicov thì thào giận dữ. - Vận may tự rơi vào tay, còn cô lại nghĩ đến công an.

Trong khi họ chờ tàu, Lusnicov trình bày với Lena ý định vĩ đại của mình. Anh ta lần ra hai gã trai đã cưỡng hiếp bạn gái của anh ta, và quyết định tống tiền chúng. Điều đó tốt và hiệu quả hơn nhiều so với việc báo cho công an. Nếu hành động có đầu óc, có thể moi từ cả hai thằng khá đủ để đưa hồi lộ và tham gia góp tiền nhà tập thể. Đến lúc ấy họ sẽ có thể cưới nhau. Còn trong khi họ đang sống ở những kí túc xá khác nhau nơi những người có gia đình không được phép sống, họ chẳng hòng trông thấy hạnh phúc của mình.

— Thậm chí nếu anh có tiền mua nhà tập thể, thì anh vẫn chẳng mua được, vì anh sống ở Moskva chưa được năm năm, - Lusnicov kiên nhẫn giảng giải cho Lena đang sứt sịt. - Anh cần phải đưa món hồi lộ lớn đến mức lẽ ra đủ cho một căn hộ thứ hai nữa.

Lena nghe anh ta bằng nửa tai và nghĩ về Lusnicov mà chị lo lắng đến thế cho anh ta, rằng chị đã quên cả bất hạnh của mình, hình dung ra anh ta đã đứng trong bụi và theo dõi hai thằng khốn nạn đánh và hãm hiếp bạn gái của anh ta như thế nào, và suy tính rút ra cái lợi gì từ sự việc đó. Chị nghĩ rằng anh ta bỏ mặc chị trong rừng, nằm bất tỉnh, và dò theo sau bọn chúng vào thành phố lần ra nơi chúng sống ở đâu. Thực ra, rốt cuộc anh ta cũng quay về tìm chị, dù là khi đã chiều tối và đáng sợ, nhưng cũng trở lại...

Thoạt đầu mọi thứ diễn ra như được dự định. Những món tiền đầu tiên đến đều đặn, những khoản nhỏ, cứ hai tuần một lần.

— Cái chính - không làm khách hàng sợ, - Lusnicov nói với vẻ quan trọng trong khi đếm tiền và xếp chúng vào phong bì trước khi đưa đến quây tiết kiệm. - Nếu anh đòi ở chúng ngay lập tức năm nghìn, chắc chúng lăn quay bất tỉnh và chạy đi than vãn với cha mẹ. Sẽ bị ra đủ thứ chuyện không tưởng, còn chúng ta lại trở thành những kẻ có lỗi nữa cũng nên. Ai sẽ nghe chúng ta cơ chứ! Chúng ta là dân ngụ cư. Họ không tin chúng ta. Em hiểu chứ? Còn thế này, cứ hai tuần chúng lại đem tới một ít và chúng không hiểu đã rơi vào bẫy gì. Khi thì đưa tiền túi của mình, tổ tiên của chúng giàu có, nuôi dưỡng hào phóng, khi thì vay mượn bạn bè, khi thì bán đi gì đó không cần thiết, khi thì kiểu như mua quà tặng bạn gái. Một mặt, chúng chẳng thú gì ngôi nhà đá, còn mặt khác - thoạt nhìn, anh đòi không nhiều.

Khởi đầu thuận lợi của hoạt động đáng ngờ đã gieo hy vọng cho họ, và sau hai tháng, vào đầu tháng 10 năm 1970, Lena và Lusnicov cưới nhau, dù mỗi người vẫn đang sống trong kí túc xá của mình.

Cuối tháng 11, vào ngày Lusnicov cần nhận số tiền tiếp theo, Lena đã không chờ được chồng. Sáng sớm công an tới và báo rằng, một ả điếm say rượu nào đó đã giết chết Lusnicov ngay trên chính giường ngủ của ả. Ngày hôm sau điều tra viên đến và hỏi vì sao Lusnicov lại mò đến mộ say rượu Eremina, anh ta có quen với mộ trước kia hay không và nói chung, anh chồng cần phải ở đâu trong suốt cả ngày. Tất nhiên Lena không nói gì về những kẻ hiệp dâm và tiền, còn về Eremina thì đúng là lần đầu tiên chị nghe thấy.

Khi kết thúc điều tra và xử án, Lena đã mang thai được tám tháng. Cha mẹ của Lusnicov đến dự phiên toà đã đưa chị theo về tỉnh Briansk. Lena không sung sướng lắm về điều này, nhưng không dám phản đối. Chị thấy chị có lỗi trong cái chết của chồng. Nếu chị không nghe anh ta và trình

báo công an, anh ta đã không thể đòi bọn hiếp dâm tiền, và như thế, ngày hôm ấy đã không đi nhận món tiền thông lệ, không làm quen với người đàn bà đáng sợ nọ, không có mặt trong nhà mộ và hẳn là không bị giết. Cách lí giải như thế có vẻ là hợp lí và logic đối với Lena, vì thế chị đồng ý đi với cha mẹ Lusnicov, bởi vì chị cho rằng sau cái chết của con trai họ, chị có nghĩa vụ giúp họ làm vơi nỗi cô đơn và tuổi già, giúp công việc nhà, và làm họ vui bằng sự có mặt của đứa cháu trai hoặc gái (trời cho gì được nấy).

Khi bé Nina lên 12 tuổi, Lena đi bước nữa, lấy người hiệu trưởng trường phổ thông địa phương. Cuộc hôn nhân rất hạnh phúc nhưng ngắn ngủi. Họ mới sống được với nhau sáu năm, còn sau đó một tài xế xe KAMAZ say rượu đã đâm thẳng vào hàng rào và phóng đến phần sân trước nhà họ. Người chồng đã không thoát chết...

— Anh biết không, cuộc đời tôi như một chuỗi xích những sự ngẫu nhiên mà trong đó tôi luôn thấy lỗi của mình. - bà Lena mỉm cười buồn rầu khi rót thêm trà cho Tjernusev và xúc mút quả ra đĩa. Và tôi cũng có lỗi trong cái chết của người chồng thứ hai. Hôm ấy ông sửa thêm, cả tháng tôi cứ luôn nhắc rằng cái bậc dưới cùng đã mục và cần phải thay nó, còn sáng hôm ấy gần như đã dùng sức bắt ông sửa chữa. Ông dỡ bậc dưới, còn tôi đứng phía trên nhìn. Cái bậc ấy đã hại tôi... Đôi khi nghĩ, chỉ do những sự vớ vẩn nào đó mà con người làm tàn phế cuộc đời mình.

— Chị Lena này, thế thực sự chị không biết là chồng chị đã quen với Eremina ở đâu thật à?

— Thực sự. Tôi nghe thấy cái tên đó lần đầu tiên từ điều tra viên.

— Còn Gradov và Nikiforov?

— Gradov và Nikiforov là gì?

— Chị tình cờ có quen với những họ tên này không? Có thể, đó là bạn của chồng chị?

— Bạn đâu mà bạn, - bà Lena thở dài mệt mỏi. - Họ là kẻ thù của nhau thì đúng hơn. Chính Lusnicov moi tiền từ chúng. Thế sao các anh biết về chúng? Hình như tôi không nhắc đến tên chúng cơ mà.

— Tiện thể, tại sao vậy? Chị đã kể tất cả tỉ mỉ thế, mà lại bỏ qua họ tên. Ai đó yêu cầu chị về điều này? Có thể, người ta đe dọa chị?

— Thôi đi anh, tôi cần cho ai để người ta phải yêu cầu tôi, lại càng không cần cho ai để phải đe dọa tôi! - bà Lena gạt đi. - Đơn thuần là tôi khó mà quyết được ngay nên nêu tên hay không thôi. Đã gần nửa năm nay tôi chờ rằng bỗng có ai đó chợt nhớ lại, bắt đầu đào bới trong quá khứ, mọi thứ bản thủ được đào ra một cách công khai. Cánh nhà báo chúng ta vốn mê điều ấy mà, chả nuôi sống đâu, nhưng cứ cho là buộc tội được kẻ nào đó là đủ. Nên nửa năm nay tôi đã chuẩn bị cho cuộc nói chuyện này, thế mà vẫn chưa quyết nổi đến cùng là nói về hắn hay không. Vẫn sợ, dù hắn tồi tệ thật, nhưng cũng là một chính khách, mà tôi lại không có tính thù hận. Thậm chí tôi không biết tại sao lại nói về hắn với anh nữa. Có lẽ tại vì anh đã hỏi không giống như tôi tưởng tượng.

— Chị nói về ai? Chúng có hai tên cơ mà.

— Thì về Gradov chứ về ai nữa. Ngay khi trông thấy hắn trên tivi nửa năm về trước, tôi đã bắt đầu chờ sẽ có ai đó đến gặp tôi vì cái tâm địa đen tối của hắn. Hắn chuẩn bị nửa năm trời cho trận tranh vào Duma, còn tôi - thì cho cuộc trò chuyện hôm nay. Và chúng tôi đã chờ được, mỗi người chờ được cái của mình.

Trong khi đi đến đồn công an địa phương, Trernusev nghĩ về cái liên minh vô lí của Lena và Lusnicov, cái liên minh mà trong đó không hề có cả sự dịu dàng, sự khao khát lẫn sự thân tình, mà chỉ mỗi sự cô đơn trĩu nặng của một nông dân đi chinh phục Moskva và cuống cuồng bầu víu vào những vận may, vào bằng thứ tượng trưng cho thành đạt của cuộc đời: họ

khẩu Moskva, căn hộ, gia đình. Cái gì níu kéo con người ở lại cạnh nhau?
Cái gì bắt họ sống với nhau?

o O o

Arxen nổi cơn thịnh nộ. Con bé này, cái thứ bản thủ cón con này đã đánh lừa được lão. Giả vờ là một con lợn con ngờ nghệch, bệnh tật đến tận mấu xương cuối cùng, đến mạch máu li ti nhất, còn tự mình, âm thầm vẫn cứ tìm ra Bondarencó. Tất nhiên sẽ có đòi hỏi đặc biệt từ cái kẻ đã để sống sự vắng mặt của cô ta trong phòng khám. Nó sẽ không thoát khỏi trách nhiệm. Nhưng đó chỉ là vấn đề thứ yếu, tha thứ hay trừng trị ai có thể quyết định sau này. Giờ đây cái chính - chẹn ôxy đối với con chuột này, để làm sao cô ta mất đi rất lâu mong muốn hít thở sâu. Lão xem số tay và gọi hai cuộc điện thoại khẩn. Để làm việc với Bondarencó cần những người từ khu vực phía đông Moskva. Tự Arxen nắm tất cả các sợi chỉ dẫn tới Tổng cục Nội vụ thành phố, đến Petrovca 38. Khi Arxen suy nghĩ ra và tạo lập nên tổ chức, hay như lão gọi, văn phòng của mình, lão hướng đến điều lớn hơn. Ý tưởng của lão vốn đơn giản và đã chín chắn sau bao nhiêu lần xếp hàng mua sữa chua và bánh mì, lão nghe được từ mụ bán hàng láo xược mặt béo phì một câu nói quen thuộc đã nhiều năm mà không được ai để ý đến:

— Các vị nhiều, còn tôi chỉ có một!

Thời ấy đã trở nên rõ ràng, có vô số những băng nhóm tội phạm hoạt động trên địa hạt thành phố. Những cơ cấu hình sự không thua kém chúng, hoạt động ở vùng giáp biên nhưng thanh toán lẫn nhau ngay tại Moskva. Dễ hiểu rằng tất cả bọn chúng cực kì quan tâm để những kết quả đầy nước mắt của những vụ thanh toán khốc liệt không cho công an và toà án khả năng buộc ai đó trong số chúng phải chịu trách nhiệm hình sự. Sự mua chuộc, tổng tiền và những xảo thuật khác có trong kho dự trữ cho phép gây được áp lực lên các nhà điều tra, nhân viên tác chiến và hình sự gia, tích cực được triển khai, nhưng Arxen lúc ấy đã thấu tỏ, cái gì sẽ tiếp theo. Tiếp theo, như lão tính, mỗi băng tội phạm lớn hay bé đều muốn có nhân viên

tác chiến “của mình” trong Cục điều tra hình sự Moskva, còn trong Cục tư pháp - điều tra viên “của mình”. Bắt đầu những mưu toan lộn xộn, nhốn nháo chiêu mộ cho mình những người cùng chí hướng trong các cơ quan bảo vệ pháp luật, nhưng tương quan số lượng những kẻ mong nhận được một số dịch vụ, và những nhân vật có thể giúp được, không cho phép sự chia chác hoà bình diễn ra. Những phép tính đơn giản được Arxen giải, cho thấy rằng các thám tử và điều tra viên không đủ cho “tất cả”. Tức là, giữa hai bên không ngang bằng về mặt số lượng, cần phải có một nhà trung gian. Ngày hôm sau, khi đến nơi làm việc, Arxen bắt tay vào triển khai cái lí thuyết của mình là phục vụ đại trà giới tội phạm. Lão lôi trong cái tủ to ra hai chục chiếc cặp đầu tiên với hồ sơ cá nhân của các cán bộ Uỷ ban an ninh quốc gia. Thậm chí chỉ nhìn thoáng qua các cặp đã cho phép lựa được bảy trong số hai chục người đầu tiên, theo toàn bộ, đang cảm thấy bản thân bị xúc phạm, mà bị xúc phạm không công bằng. Trong danh mục công tác của họ có những lần giáng cấp khó hiểu và những lệnh được viết rõ ràng là vội vàng về sự cảnh cáo. Arxen chú ý đến cả những chi tiết vụn vặt khác: đến sự thăng cấp không đúng thời hạn, đến tính định kì phải qua các uỷ ban kiểm tra, đến những đánh dấu các kì nghỉ phép năm vào mùa thu muộn hay đầu mùa xuân và đến hàng nghìn dấu hiệu mà theo đó, lão là cán bộ tổ chức có thể xác định một cách không lầm lẫn, người đó được bật “đèn xanh” hay đang bị dồn ép. Lão chú ý đặc biệt đến những người sắp sửa “được mời” về hưu.

Sau hai tháng rưỡi, nhóm “người trung gian” đầu tiên đã sẵn sàng cho công việc. Các khách hàng của họ là những tổ chức mafia cỡbự, thành viên các băng tội phạm có tổ chức mà Uỷ ban nắm việc nghiên cứu chúng. Những tên tội phạm kí hợp đồng với nhóm trung gian đã không còn phải lo lắng theo dõi tiến trình phá án, tìm cách tiếp cận các nhân viên tác chiến và thủ trưởng của họ. Những người được Arxen chọn lựa với tình yêu và sự thận trọng, giờ đây nhận về mình tất cả những nhiệm vụ này và còn nhiều nhiệm vụ khác. Họ quá rõ thành phần những đơn vị tương ứng của Uỷ ban, biết “nắm” ai và bằng cách nào, biết cạy miệng ai để có thông tin cần thiết

đối với vụ án này hay vụ án khác. Họ chỉ ra những nhân chứng cho những lời khai “không như ý”, và mách nước, làm cách nào ép những nhân chứng này cho tốt hơn, hiệu quả hơn để những lời khai của họ không còn vạch mặt những kẻ có tội một cách màu nhiệm. Những người trung gian, điều quan trọng nhất, chú ý theo dõi để các nhóm có quyền lợi đối kháng, không lao vào chiêu mộ vẫn chỉ những người kia trong Ủy ban, bởi nhẽ sự đưng độ kiểu này không đem lại điều gì tốt đẹp cho những người trung gian, cũng như các đối tượng hình sự sử dụng sự giúp đỡ của họ.

Công việc tiến triển thuận lợi, và Arxen dần dần triển khai ý tưởng của mình trong những quy mô rộng lớn hơn, khi đã mở rộng nó tới các cơ quan Bộ Nội vụ mà trong đó lúc ấy nhất thiết có bạn bè của lão, hoặc cán bộ tổ chức hoặc cán bộ chính trị, đang làm việc ở KGB. Tiền đề rục rờ của việc xây dựng một hệ thống khổng lồ trung gian trên toàn đất nước, làm cầu nối giữa bọn tội phạm và tất cả các cơ quan luật pháp, kể cả Tòa án và Viện Công tố, đã hiện lên đối với lão. Lão không hề nghi ngờ sự đúng đắn của các phép tính: số lượng bọn tội phạm nguy hiểm tăng lên nhanh chóng, trong khi người ta chưa có ý định xem xét lại biên chế của các bộ máy điều tra, và chí ít, mọi sự cũng chỉ mất đi số “hoà nhập” cán bộ không đáng kể, như vẫn xảy ra trước kia, nhưng cơ bản vẫn không ảnh hưởng đến tình trạng đấu tranh với tội phạm và việc phá các vụ án. Cầu vẫn luôn luôn cao hơn cung, dĩ nhiên nếu đó là nhu cầu tự phát. Còn lão, Arxen, với văn phòng của mình được giao phó để điều chỉnh nhu cầu và cung ứng...

Về lí thuyết, mọi thứ trông có vẻ trơn tru, thế nhưng trên thực tế đành phải chia tay với ước mơ rục rờ và vừa lòng một cách có ý thức với các thứ nhờ nhờ nhưng chắc chắn hơn. Rất chóng, Arxen hiểu rằng, không thể tạo dựng một tổ chức duy nhất: nguy cơ cháy lan rất lớn, chỉ cần có một khâu yếu. Để nâng cao tính bảo mật tối đa nên chia ra thành các nhóm nhỏ chăm sóc những cơ quan bảo vệ pháp luật riêng biệt, còn trên cấp cao nhất chỉ để mấy nhà điều phối thôi.

Arxen tiếc nuối phải chia tay với ước mơ về con bạch tuộc bằng những cái vôi của mình tóm bắt toàn bộ hệ thống phá án và điều tra từ trên xuống dưới, nhưng theo suy tính sáng suốt, lão buộc phải thừa nhận rằng hệ thống các hãng nhỏ độc lập là bền vững hơn nhiều đối với những sự khó chịu bất ngờ và thảm họa khó nhìn thấy trước. Lựa chọn giữa quyền lực độc tôn và sự chắc chắn, lão chọn cái sau. Dẫu sao lão vẫn yêu cái ý tưởng của mình không vì tính quy mô mà vì bản chất của nó, vì sự tương ứng với phương pháp marketing, đặc biệt đang là một thời thượng. Và lão thích được sống, dẫu khiêm nhường, dẫu tản mạn, dẫu trong những bàn tay khác nhau, nhưng được sống. Arxen vốn không tự đắc, lão không chạy theo vinh quang và tiền tài, lão không muốn quyền lực. Suốt đời lão chỉ quan tâm mỗi một điều - điều khiến con người, giắt những sợi dây bí mật mà lão nắm trong tay và những người khác thậm chí không ngờ tới chúng, và lão thích thú theo dõi những số phận và những danh vọng thay đổi như thế nào.

Không ai không biết trong tay những cán bộ tổ chức tập trung nhiều quyền lực như thế nào. Chính nhà tổ chức khi xem xét hồ sơ cá nhân của anh, có thể “không nhận ra” một giấy tờ gì đó mâu thuẫn, cũng có thể thổi phồng từ nó thành cả một câu chuyện, và anh đã không còn trông thấy sự cất nhắc như chẳng trông thấy tai của mình. Cán bộ tổ chức có thể “quên” rằng tổ chức cấp trên đã gửi tới cho anh đề nghị muốn nhận anh về làm việc, một công việc thú vị hơn với sự thăng chức và lương, hoặc “đánh mất” yêu cầu này, hoặc đơn giản đặt nó ngay trước mặt mình - và nhìn nó một cách trầm ngâm, thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng nhăn nhó trong khi suy nghĩ về những vấn đề gì đó, nhưng trong bất cứ trường hợp nào cũng không thực hiện, không lấy hồ sơ cá nhân từ két sắt chống cháy ra, không cho nó vào phong bì và cố tình không gửi hồ sơ đến tổ chức cấp trên.

Một người muốn đổi chỗ làm việc, bị kích động, mới hôm qua cấp trên còn nhiệt tình mời anh ta đến làm việc, dần dần nguội đi, quên đi người được chọn, còn ngay đó, người ta lại giới thiệu một người khác và

không hề kém người kia và hồ sơ cá nhân lại được chuyển đi ngay sau cái câu ban ân: “Thôi được, chúng tôi sẽ nghiên cứu quá trình công tác, bản đánh giá về cậu...” Lẽ nào không hiểu, quyết định được kí cho ai? Đã chuẩn bị ra đi, đã sắp đưa hồ sơ cá nhân đi, thế mà đến thời điểm chốt người ta đã không nhận... Tại sao? Vì sao hỏng mất việc chuyển chuyển? Người ta đã bày trò kiểm tra hay đào bới ra được điều gì đó, không thể khác được. Và cứ thế. Cũng vẫn thường xảy ra theo cách khác, người được chọn để thăng cấp giữ chặt bản yêu cầu của cấp trên và chạy đến phòng tổ chức, cúi thấp đầu chào vị cán bộ, mang đến chai rượu hay gì đó đắt tiền, xin xỏ lạy lục để vị này ban ơn lấy hồ sơ ra và chịu ngồi lên xe hơi của mình. Chiếc xe đã chờ sẵn dưới thềm, nghĩa là hồ sơ được chuyển ngay bây giờ. Và quyết định chuyển sang nơi mới sẽ được kí không chút mắc mớ, và không một ứng cử viên nào khác còn kịp quấy nhiễu nữa... Những người làm việc tại phòng tổ chức có nhiều sự láu cá và nhiều khả năng, và Arxen đã lợi dụng những sự láu cá và khả năng này nhiều năm, khoái trá nhìn những vở kịch đã được diễn theo kịch bản do lão viết ra. Lão không muốn và không tìm kiếm sự thoả mãn nào khác lớn hơn trong cuộc sống. Vì lẽ đó ở địa vị mới, lão không chạy theo vinh quang hay phần ăn chia lớn. Đã yên ổn chia xẻ tất cả những gì được xây dựng giữa lão và các trợ thủ gần gũi nhất. Lão suy nghĩ rất lâu trước sự phân chia, sẽ lấy phần nào cho mình, và dùng sự lựa chọn ở Tổng cục Nội vụ Moskva. Tại sao, tự lão cũng không thể trả lời chính xác. Cái tên “Petrovca” vượt ve mơn trớn lão, trong nó có gì đó từ sự lãng mạn thời trai trẻ. Cứ nghĩ mà coi, trên toàn bộ đất nước rộng lớn tất thấy chỉ có bốn địa chỉ, chính xác hơn, tất thấy chỉ bốn tổ chức mà mỗi cư dân của Liên Xô nhiều triệu người đều biết tên gọi và biết cả địa chỉ: Điện Kremli, Quảng trường Cũ, Lubianca và Petrovca. Bốn địa chỉ thiêng liêng, bốn biểu tượng quyền lực, sự hùng mạnh và sự thông thái của toàn dân tộc. Kremli và Quảng trường Cũ - không thuộc phần của lão, còn Lubianca thì lão vẫn đến hàng ngày rồi. Vậy thành ra, Arxen đã điều khiển các mối liên hệ tội phạm với các cán bộ Petrovca khi Liên Xô sụp đổ và người ta đã quên dần về Quảng trường Cũ, Kremli đã mất đi ý nghĩa huyền diệu, và Lubianca bị che phủ bởi nỗi nhục nhã không gột rửa nổi, thoát đầu người ta

thu hẹp, sau đó người ta đã phá, sau nữa người ta cải biến, cuối cùng thì quét khỏi mặt đất, giấu bộ xương tàn dưới những cái tên lạ. Trong khi sự quyến rũ của Petrovca vẫn y nguyên... Không, Arxen không tiên đoán nổi rằng, lão đã có sự lựa chọn đúng...

Sau buổi gặp với Gradov, để phòng xa, Arxen ra lệnh theo dõi Bondarenco. Và nếu xét theo thông tin của Gradov, dù chưa có gì báo trước tai hoạ, Arxen trong thâm tâm đã sẵn sàng cho điều tệ hại nhất. Vì thế, khi lão được báo là sáng sớm Bondarenco về nhà trên chiếc xe do Tremenusev lái, lão lập tức hiểu ngay rằng lão đã bị Naxtia dắt mũi. Vào những giây phút đầu lão cố suy tính, chị đã ở đâu suốt cả ngày hôm qua và đã kịp biết những gì. Và chỉ sau đó, bất chợt nhớ ra, lão nghĩ về Cartasov.

Hoá ra, Cartasov xuất hiện ở toà soạn tạp chí “Vũ trụ” không phải vì tìm ra bức thư, mà vì cô gái láu cá này phái anh ta đến. Từ đó nghĩa là gì? Nghĩa là chẳng có mẫu thư nào cả, toàn bộ là chuyện phịa được nghĩ ra để khiêu khích những kẻ muốn che giấu dấu vết của câu chuyện đen tối này.

Mãi tới ngày hôm ấy Arxen mới nhận được thông báo về sự tiếp xúc của Bondarenco với nhân viên tác chiến Tremenusev. Với cơ cấu hệ thống liên lạc nội bộ tổ chức của mình, Arxen buộc phải giải quyết một nhiệm vụ không đơn giản: ưu tiên gì hơn, sự bí mật hay tính linh hoạt thu nhận thông tin. Theo suy nghĩ chín chắn, lão chọn cái thứ nhất. Hệ thống liên lạc và truyền tin là đơn giản và chắc chắn, nhưng đòi hỏi trí nhớ tốt và tính chính xác cao. Thực ra, các tin tức trong trường hợp này không phải khi nào cũng đến đúng lúc. Biết sao được, lão suy xét, luôn luôn đành hi sinh điều gì đó, bởi trên thế gian này không có gì lí tưởng cả. Arxen biết rằng vì nguyên nhân khó hiểu nào đó đã không đạt được trò ảo thuật với máy điện thoại của Naxtia. Và lại, xét thông tin mới về cuộc gặp của Bondarenco với Tremenusev, điều đó đã không còn ý nghĩa lớn. Mặc dù thế, Arxen vẫn trầm ngâm suy nghĩ. Thoạt đầu là sự đổ vỡ việc tìm kiếm bức thư trong căn hộ của Cartasov. Chính Cartasov đã lí giải khá hợp lẽ về điều đó, và chẳng có

cơ sở gì buộc tội cái người ở trong Phòng của Gordeev đã đưa tin không được kiểm tra. Sau nữa, ngay ngày hôm sau, một người khác cũng đang làm việc tại Petrovca, đã cho những kết quả không chính xác việc kiểm tra sự có mặt của Naxtia trong phòng khám. Hôm nay - câu chuyện tuyệt đối không thể lí giải với cái điện thoại. Ba thất bại ở ba người khác nhau và thực tế trong cùng một thời gian. Ai đó trong số họ đã phản bội, điều đó không thể gọi nghi ngờ. Nhưng là ai? Arxen lập tức liên lạc với người của chú Colia. Lão bắt đầu một cách bóng gió, như thông thường, sau đó uyển chuyển tiến đến điểm chính.

— Anh không quên kiểm tra đấy chứ?

— Không.

— Thế anh kiểm soát người của mình không?

— Ông có ý gì? - chú Colia nhăn nhó bực bội. - Qua hai năm, chỗ tôi chưa có một cú phốt nào.

— Chưa có thì sẽ có, - Arxen nghiêng răng báo điềm gở. - Người ta bám theo anh đã hai ngày nay rồi. Và theo cả thằng bé đã không tìm được thư chỗ Cartasov. - Theo Xania ư?!

— Anh rõ hơn, anh đã phái ai đến chỗ anh ta. Sao anh có thể thoải mái đến thế, hả đồ Trécno-mo quý sứ! Do sự cầu thả của anh...

— Tôi không hiểu, - chú Colia cắt ngang lão một cách trầm tĩnh. - Nếu ông biết, thì tại sao không cảnh báo ngay? Còn nếu thậm chí ông không biết, thì có thể chỉ trích gì đây đối với tôi? Theo tôi, tôi và ông đã có sự thoả thuận về công việc. Chúng tôi thực hiện những chỉ dẫn của ông, còn ông bảo đảm an toàn cho chúng tôi. Và hãy đừng rít lên với tôi. Sau hai lượt vào tù ông không dọa được tôi bằng thứ đó đâu.

Trong thâm tâm Arxen buộc phải thừa nhận kẻ nói chuyện với lão có phần đúng. Đích thực, chú Colia không chịu trách nhiệm về sự an toàn, đó là mối quan tâm của lão, Arxen. Nhưng đây lại là sự tặc trách quá giới hạn! Không thể, rốt cuộc, thực hiện một vụ tội phạm theo đơn đặt hàng và trong khi đó dựa trọn vẹn vào ông chú đôn hậu mà sẽ bám sát gót ta và xoá hết những vết bẩn.

— Anh không phải là người xét tôi phải làm gì, - Arxen nói khô khan.
- Anh chả đáng một xu, nếu anh không nhận ra rằng thằng bé của anh đã bị người ta chộp mất.

— Ông lấy gì làm bằng? - chú Colia sừng sốt không vờ vĩnh.

— Là bởi, bạn thân ạ, rằng nó trốn khỏi chỗ Cartasov quá dễ dàng. Lén vào nhà người ta, nói nhăng nói quậy với chủ nhà về những sự vớ vẩn và ra khỏi đó một cách thuận lợi khi không làm cái việc mà vì nó người ta cử đến. Còn ngày hôm sau phát hiện ra rằng chủ nhà chả hiểu sao lại bắt đầu quan tâm đến cái điều chắc phải có trong bức thư. Điều này không buộc anh phải suy nghĩ gì à?

— Nói thực, ông có ý gì? - Chú Colia khó lắm mới tìm được để không cao giọng.

— Ý là, thằng bé của anh đã mở mồm. Hoặc anh biết điều đó và bao che cho hắn, tức lừa tôi và anh bạn thân giao Gradov của mình, hoặc anh là thằng ngu trọn vẹn và cho phép một thằng nhãi nào đó đánh lừa anh. Trường hợp này hay trường hợp kia anh đều phải bị trừng trị.

— Ông xét đoán thú vị đấy. Thế tính sao về người của ông, kẻ đã báo là Cartasov đi vắng? Ông cũng trừng trị nó chứ? Hay ông muốn đổ hết tội vạ lên đầu tôi?

— Người của tôi - không phải quan tâm của anh. Anh phải chịu trách nhiệm về mình và cho những thằng nhãi của anh. Từ ngày hôm nay chúng

ta ngừng gặp nhau. Liên lạc chỉ qua điện thoại và chỉ với sự kiểm soát đôi. Sáng sớm mai tôi sẽ cố gắng kiểm tra điện thoại của anh có bị nghe trộm không, nhưng để phòng xa, tạm thời đừng sử dụng nó.

— Sao ông cứ hù dọa tôi thế, ông Arxen? Tại sao điện thoại của tôi phải bị nghe trộm?

— Tại vì tôi rất sợ rằng thằng bé của anh đã kéo theo sau mình “cái đuôi” từ căn hộ Cartasov thẳng tới anh. Còn anh thậm chí không cho là cần kiểm tra lại, cứ như anh là một thiên thần vô tội vậy. Thôi được, cứ cho là tôi đã trách anh xong, giờ ta nói về công việc.

Chú Colia nghe một cách chăm chú, không hỏi lại, không đặt câu hỏi thừa. Một mặt, Arxen hoàn toàn vừa lòng, lão không chịu nổi việc giải thích và trả lời các câu hỏi. Nhưng mặt khác, lão e dè tính dễ dãi của chú Colia, kẻ sẵn sàng làm tất cả những gì người ta nói, không thêm ngẫm sâu ý nghĩa của mệnh lệnh. Khi anh không hiểu, Arxen cho là thế, thì trong trường hợp có những rắc rối bất ngờ, anh không thể có quyết định đúng đắn. Thực ra, khi anh hiểu, lúc đó anh đã biết quá nhiều và có thể trở nên nguy hiểm...

o O o

Khi điện thoại reo lên, Alexei nhắc ống nghe, thậm chí không ngó qua Naxtia đang rùng mình. Anh đã tuyệt vọng với mong ước được trông thấy chính chị sẽ nói chuyện điện thoại.

— Tôi cho rằng, chị Naxtia không ở nhà, - Alexei nghe thấy giọng quen thuộc mà anh đã cùng nói chuyện tối hôm qua. - Vậy xin anh nhắn cho chị ấy rằng, tôi lại gọi điện thoại và đề nghị chị ấy chú ý đến tác phẩm của Jack London, đặc biệt đến những truyện ngắn có trong tập 5.

— Và tôi phải nhắn lại điều gì? Để cô ấy đọc hết cả tập 5 ư?

— Hãy nói rằng, mỗi bước của chị ấy kèm theo những sự khó chịu.

— Như thế nào?

— Jack London đã viết tất cả, cứ để chị ấy đọc.

Nghe những tiếng tút ngán, Alexei máy móc nhìn đồng hồ. Không, anh không giữ được kể nói chuyện quá ba phút như Naxtia yêu cầu. Bộ phận xác định số mới lắp không cho được kết quả gì, bởi vì người ta lại gọi từ điện thoại tự động.

— Xin lỗi, - anh mỉm cười vẻ có lỗi với Naxtia. - Anh không làm được gì, nhưng đã cố. Hẳn nhờ chuyển cho em để em đọc tập 5 của Jack London. Mỗi bước đi của em từ nay sẽ kèm theo những điều khó chịu.

Naxtia ngồi im bên cái bàn nhà bếp, nắm chặt trong tay chiếc thìa cà phê mà chị định đặt vào chỗ và quên ngay khi hiểu ai đang gọi điện thoại. Chị có cảm giác rằng tay chân chị hoá đá và đơn thuần là chị không cảm thấy chúng. Cần phải tìm lại sức mạnh, nên chị đứng dậy, đi ra cửa, sau đó ra cầu thang, rồi sau đi đến căn hộ bà Margarita, cần lập tức gọi điện thoại và hỏi... Chúa ơi, con đường dài làm sao, chị khó vượt qua quá, chị không đủ sức, chị sẽ ngã ngay trên ngưỡng cửa và sẽ không bao giờ còn đứng lên được nữa. Kệ xác nó, với cái điện thoại này, mặc cho người ta nghe, nếu muốn. Thậm chí ngược lại, lập tức chị sửa lại chính mình, sẽ là ngớ ngẩn nếu không gọi ở nhà. Con người này vừa chuyển cho chị thông tin, và hoàn toàn tự nhiên, nếu chị lập tức kiểm tra lại nó. Còn nếu chúng không chờ được chuông điện thoại kiểm tra như thế, thì chắc chắn đoán được rằng chị thường sử dụng điện thoại của hàng xóm.

Naxtia quay nhanh số điện thoại của Trernusev. Sau đó dờ dãn nhìn Alexei đang đứng bên bếp gas, anh đã lần thứ tư chỉ hỏi mỗi một câu:

— Đem tập 5 của Jack London cho em chứ?

— Há? Cái gì?... Không, cảm ơn, không cần đâu.

— Em không quan tâm à?

— Em sợ.

— Tại sao?

— Tại vì chắc là nói về truyện ngắn “Những người yêu mến của Midas”. Và đó có nghĩa là, em có việc với nhân chứng nào, người đó sẽ phải chết.

— Cứ nhất định phải chết thật ư? - Alexei hỏi lại vẻ nghi ngờ, khi thận trọng ngồi xuống cái ghế đầu và gỡ cái thìa khỏi những ngón tay bấu chặt của Naxtia.

— Em sẽ biết rất chóng thôi.

— Em sẽ không nhầm chứ? Có thể, trong tập này còn những truyện khác thích hợp nữa?

Naxtia lắc đầu vẻ luyệt vọng.

— Không, em nhớ rõ. Hồi nhỏ em đọc tập ấy cả chục lần, nếu không nói là hơn.

— Thế biết đâu là nói về một lần xuất bản khác? Và ở đây là những truyện hoàn toàn khác?

— Anh yêu, không cần trấn an em đâu. Vấn đề chính là thế, bởi vì chính bộ sách này nằm trong tủ sách của em chỗ rõ nhất. Và kẻ mở cửa vào căn hộ của em, đã vào đây và nhìn thấy nó. Trernusev sẽ gọi điện thoại, và chúng ta sẽ biết là ai đúng thôi.

Trong khi chờ hồi chuông của Trernusev, họ im lặng ngồi ngoài bếp.

Alexei quyết định chơi xếp bài. còn Naxtia từ tốn gọt khoai tây. Chị chìm sâu vào ý nghĩ của mình đến nỗi thậm chí không nhận thấy đã gọt khoai tây đầy một xoong to ba lít. Choàng tỉnh, chị bối rối nhìn Alexei.

— Anh xem em đã làm nên chuyện gì này. Bây giờ cho nó đi đâu?

— Luộc, - tiến sĩ khoa học Alexei nói thản nhiên, trong lòng thầm mừng rằng Naxtia đã quên đi chút ít những ý nghĩ u ám.

— Chúng ta không thể ăn hết từng ấy...

— Thì sẽ không ăn hết. Hôm nay sẽ ăn bữa tối, phần còn lại chúng ta rán ăn dần, có thể với trứng, có thể với thịt hộp.

— Ờ, thật thế, - Naxtia cười bối rối. - Vậy mà em không nghĩ ra. Em chẳng bao giờ nấu dự trữ cả.

— Thì nói chung em có nấu ăn đâu, vậy chẳng cần thanh minh. Đưa cái chảo nhỏ đây.

— Để làm gì?

— Để khỏi chờ cho đến khi cả cái chảo này chín. Ta nấu khoai tây riêng bữa tối trong chảo nhỏ, phần còn lại cứ để trên bếp. Hiểu ra chưa?

— Sao mà đơn giản... Chuyện gì với em thế nhỉ, anh Alexei? Cứ như đầu óc biến đi đâu rồi ấy. Những thứ đơn giản nhất cũng không thể hiểu nổi.

— Em mệt mỏi, Naxtia ạ.

— Vâng, em đã mệt. Sao anh ta không gọi nhỉ?

— Sẽ gọi, đừng co giật nữa.

Khi Trernusev gọi lại, chị hầu như đang ở ngưỡng bị loạn thần kinh.

— Thế nào? - chị ngộp thở khi hỏi.

— Không sao. Tám tử thi, nhưng tất cả không phải của chúng ta. Năm vụ đốt nhà, nhưng không liên quan đến vụ của chúng ta.

— Anh Trernusev, tôi rất sợ. Tôi làm gì đây? Có ý tưởng gì không?

— Tạm thời không, mai sẽ có. Tám giờ tôi sẽ ghé qua chỗ cô.

— Vâng.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Olsanxki là người yếu đuối, và ông biết về điều đó.

Đối với nhiều người, sự im lặng - không là vấn đề, họ có thể không bằng lòng điều gì đó, phật ý gì đó, giấu cái ác, có thể không hiểu gì đó và ung dung sống như thế hàng tháng, thậm chí hàng năm và không cố làm rõ quan hệ và đặt chấm lên đầu chữ “i”. Olsanxki tuyệt đối không chịu nổi điều này. Các nhà tâm lí hẳn sẽ nói rằng ông yếu đuối trước những tình huống kịch tính.

Từ lâu ông đã nhận thấy rằng có gì đó không như thế với Larsev. Thời gian đầu ông xua đuổi khỏi mình những ý nghĩ khó chịu, biện bác những lỗi lầm trong công việc của bạn bằng bi kịch phải trải qua chưa lâu và thành thực hi vọng rằng, ngoài ông ra, chẳng có ai nhận thấy những sai lầm ấy. Nhưng sau cuộc trò chuyện với Naxtia, khi chị nói to lên và không e ngại gọi các thứ bằng tên của chúng, Olsanxki cảm thấy hoàn toàn tồi tệ, dù Naxtia đã thể hiện ý định “hãm phanh tất cả”. Olsanxki cảm ơn chị vì điều này. Nhưng im lặng và làm ra vẻ không có gì xảy ra càng ngày càng trở nên khó hơn. Giọt nước cuối cùng làm tràn cốc kiên nhẫn là hồi chuông của đại tá Gordeev, người đã đề nghị công tố viên không đến Viện Công tố yêu cầu gia hạn thời hạn điều tra sơ thẩm, mà thay vào đó bất kể có những giả thuyết đầy triển vọng và hình dạng kẻ đáng ngờ nhất đã nổi lên, vẫn đình chỉ việc tiến hành vụ án Victoria. Olsanxki biết Gordeev đã nhiều năm và hiểu rằng đằng sau yêu cầu của Gordeev có những luận cứ hết sức nghiêm trọng mà không thể thảo luận qua điện thoại. Trong tình huống khác có thể ông đã đòi sự giải thích và những luận cứ xác đáng... Nhưng không phải là bây giờ. Bởi vì ông sợ rằng câu chuyện này đi vào chiều sâu và tất yếu sẽ

đụng chạm đến những ngày làm việc đầu tiên về vụ án, nói khác đi - đến sự cầu thả của Larsev. Không, Olsanxki chưa chuẩn bị về mặt đạo đức đối với điều này: đối với đại tá và các thuộc cấp của ông, tình bạn của Olsanxki với Larsev chả có gì bí mật. Nghĩa là, cần làm ra vẻ không nhận thấy gì cả, và tự nhận sự thiếu chuyên môn của mình, hoặc bằng cách nào đó lí giải sự kiên nhẫn của mình đối với tính không chu đáo của thiếu tá Larsev. Vì thế Olsanxki chỉ thờ dài và dè dặt trả lời Gordeev:

— Tôi tin lời anh, anh chưa bao giờ đánh ngăm sau lưng tôi. Tôi sẽ ra quyết định vào ngày ngày đầu tiên sau Năm mới, ngày 3 tháng 1 chính là vừa hết hai tháng. Anh vừa lòng chưa?

— Cảm ơn Olsanxki, tôi sẽ cố hết sức để không phụ lòng anh.

Đặt ống nói, công tố viên chán ngán vớt kính lên bàn và hai bàn tay ôm mặt. Thú vị thật. Naxtia có chia sẻ những quan sát của mình với cấp trên không nhỉ? Là may, nếu như không. Còn nếu có? Lúc ấy Gordeev, con cáo già tinh khôn, đã vượt qua ông, Olsanxki, trên con lừa què như dân gian vẫn nói. Đại tá biết rằng vì Larsev, ông chắc gì cứ khăng khăng và mạo hiểm đặt những câu hỏi và giờ đây có thể yêu cầu bất cứ điều gì về vụ án Victoria mà không sợ bị từ chối. Gordeev bày trò gì mới được chứ? Phải chăng, biết tính cách mềm yếu của ông, ông ta đã có một yêu cầu chẳng có gì chung với lợi ích của công lí? Họ - đại tá Gordeev và cố vấn trưởng tư pháp Olsanxki - rất khác nhau. Gordeev tin tưởng chắc chắn vào tính chuyên nghiệp và lòng trung thực của công tố viên. Ngược lại, Olsanxki không tin và không phó thác bất cứ điều gì cho ai, luôn nhớ rằng, thậm chí người đứng đắn nhất và chuyên gia giỏi giang nhất - vẫn chỉ là một con người, chứ không phải một bộ máy biết tư duy không chịu áp lực của xúc cảm và bệnh tật.

Sau khi phân vân, Olsanxki nhắc ống nói, tìm Larsev và mời anh với con gái đến nhà chơi, như ông diễn đạt, đến dùng món bánh cuốn trước tết. “Trời ạ, cậu ta hoàn toàn bạc trắng kể từ độ Natasa mất” - Olsanxki nghĩ

khi nhìn Larsev đang vui vẻ tán gẫu với Nina và các con gái. Nina chăm chú Larsev từ khi anh goá vợ, cố bằng mọi khả năng nếu đi đâu đó với các cô bé đều đem theo cả Nadia trong những kì nghỉ học, thường xuyên mời đến ăn trưa và những bữa ăn ngày chủ nhật, giúp mua những hàng hoá khan hiếm. Đôi khi bà còn đùa: “Giờ đây em có một chồng rưỡi và ba con gái”.

— Tại sao lại một chồng rưỡi mà không phải là hai? - Olsanxki hỏi khi nghe lần đầu tiên.

— Ồ, Larsev không đương nổi vai một ông chồng trọn vẹn: em lo cho anh ta, còn anh ta không lo cho em - bà vợ đáp về đùa cợt.

Giờ đây, nhìn bà vợ và anh bạn đang không ngờ vực điều gì, ông đau khổ thu hết can đảm để nói câu đầu tiên, khi nào Nina ra khỏi bếp vào phòng. Cuối cùng bà đi đến điện thoại và Olsanxki hít lấy hơi rồi bật ra:

— Larsev, mọi việc với cậu ổn chứ?

Chỉ có Chúa biết, Olsanxki hy vọng làm sao được trông thấy sự ngỡ ngàng vui vẻ trên khuôn mặt bạn, nghe tiếng cười khục ngẩn quen thuộc và lời đáp đùa bỡn của anh ta. Nhưng thấy cặp mắt Larsev lập tức nheo lại và lạnh tanh, ông hiểu ngay rằng hi vọng của ông không thể là hiện thực.

— Tại sao anh hỏi thế, Olsanxki? Đã hơn một năm nay mọi thứ đã không ổn với tôi, đối với anh đó không là sự lạ.

— Tôi không có ý nói điều đó.

— Thế cái gì? Anh ý nói về chuyện gì?

— Cậu làm việc tồi hơn. Xin lỗi, tôi hiểu hết, nhưng không thể cứ thế... - Cứ thế là sao?

Trong kinh nghiệm lâu dài của mình Olsanxki đã có bao cuộc hỏi cung, đến mức ông đã không còn cần tiếp tục câu chuyện.

Larsev không thanh minh, không cố giải thích, anh ta ra câu hỏi ngược lại, rõ ràng tránh né trả lời và cố để hiểu anh bạn Olsanxki đã rõ điều gì. Điều tra viên thở dài cay đắng. Nghĩa là, sự thể không ở trong sự tắc trách thông thường, mà trong điều gì đó nghiêm trọng hơn nhiều. Thấy rõ là Larsev đã bị móc chặt cứng trên “lưỡi câu”.

— Đây, nếu cậu không muốn kể gì hết - đó là việc của cậu. Tất nhiên, tôi phật lòng khi cậu giấu giếm gì đó, nhưng...

— Nhưng cái gì? - Larsev lạnh lùng hỏi lại.

— Cậu sắp sửa vấp phải scandal.

— Tại sao?

— Tại vì sự lừa dối của cậu có tai dài mà chúng thò ra từ mỗi biên bản, mỗi tài liệu do cậu viết. Cậu sao đấy, hoàn toàn không tôn trọng tôi, nếu nghĩ là tôi không nhận ra điều đó?

— A hoá ra anh đã nhận ra, - Larsev nói hơi mỉa mai khi với tay lấy thuốc lá.

— Cứ tưởng tượng, tôi biết. Dù một thời gian dài đã làm ra vẻ tôi không nhận thấy. Nhưng không thể tiếp tục mãi thế được.

— Tại sao? - Larsev hỏi khi lấy chiếc gạt tàn từ sán nhà.

“Quý sứ, - Olsanxki thăm nghĩ, - không phải mình hỏi cậu ta, mà ngược lại.

Và cậu ta bình tĩnh như bức tượng đá, còn mình thì toát mồ hôi vì hồi hộp”. - Bởi vì bây giờ không chỉ một mình tôi nhận thấy điều đó.

— Còn ai nữa?

— Naxtia. Sau cậu, cô ta đã hỏi cung lại tất cả mọi nhân chứng. Cậu có biết điều đó không? Cậu mất cho điều vợ vẫn đó mười ngày, còn cô ấy - thêm mười ngày nữa khi làm thay chính công việc của cậu. Và hầu như tất cả là vô ích, bởi vì sau hai mươi ngày, lời khai của các nhân chứng đã không còn như khi còn nóng. Cứ như cậu không biết điều này ấy! Đã mất toi hai chục ngày trong số sáu mươi ngày dành cho điều tra sơ bộ. Cậu không nói với tôi điều gì nhân việc này hả?

Trong bếp là sự im lặng trĩu nặng. Olsanxki đứng quay về phía cửa sổ và chỉ nghe tiếng phun khói của Larsev. Quay lại, ông sừng sốt cảm mắt vào nụ cười tươi rói của Larsev.

— Cậu vui hả? - Olsanxki hỏi cau có.

— Ừ hử, - Larsev gật đầu - Cảm ơn anh, Olsanxki. Cảm ơn anh đã nói. Chỉ tiếc anh không nói ngay. Sao kéo dài lâu thế?

— Còn phải tập trung tinh thần. Cảm ơn vì cái gì chứ?

— Sẽ có lúc anh hiểu. Nina ơi! - Larsev gọi. - Thôi buồn đưa lên trên điện thoại đi, cho chúng ta uống vì anh chồng của cô đi. Anh ta là một gã tốt!

“Một gã tốt” Olsanxki trải qua đồng thời cả sự thất vọng lẫn sự nhẹ nhõm. Tất nhiên là tốt. Việc Larsev không phật ý, không chối bay chối biển, không cảm cầu, không thô tục (dù Olsanxki biết rằng trong sự thô lỗ thì chẳng có ai bằng chính ông. Vì thế sự vi phạm các chuẩn mực giao tiếp là không đáng sợ đối với ông).

Nhưng tồi tệ là khi không nói “không”, anh ta cũng chẳng nói “có” hay “có thể”. Anh ta thích đùa trả và trong đó tuyệt đối không phải là vui vẻ

giả tạo. Gì thì gì chứ nụ cười chân tình và nụ cười nhân tạo thì Olsanxki rõ lắm. Vậy chuyện gì xảy ra với Larsev đây?

o O o

Nadia, mười một tuổi, là cô bé ngoan và rất tự lập. Lần đầu tiên cô trở thành “cô chủ nhà” khi mẹ nằm mấy tháng trong bệnh viện. Lúc ấy Nadia tám tuổi, trước đó khi đi còn bịu vào tay mẹ, lần đầu tiên nghe những giáo huấn của bố về các nguyên tắc an toàn cá nhân. Giờ đây khi mẹ đã mất, cô bé nhanh chóng quen với việc ở nhà một mình và giải quyết những vấn đề của mình, thiếu sự giúp đỡ của người ngoài. Trong đáy lòng cô bé cho mình là người lớn hoàn toàn và rất giận bố, người không ngừng nhắc đi nhắc lại mỗi một điều về những bà cô ông chú xa lạ mà với họ không nên trò chuyện ở ngoài đường và lại càng không nên nhận quà của họ, đi cùng họ dù họ có mời mọc bất kì thứ gì quyến rũ đi nữa. “Điều đó là hoàn toàn tự nhiên, - Nadia thầm nghĩ một cách bực bội mỗi lần nghe bố, - chả lẽ bố nghĩ ta là một con ngốc?” Suốt ngày một mình. Nadia học không chăm chỉ lắm, thế nhưng đọc đi đọc lại vô số sách “người lớn”, chủ yếu là sách trinh thám mà có thời Larsev mua từng chồng cho chị vợ ốm ngồi ở nhà. Từ những cuốn sách này cô bé đã biết những chuyện khó chịu như thế nào vẫn xảy ra với những đứa trẻ cả tin, suốt thời gian cô bé cảnh giác và nhắc đi nhắc lại không ngừng những nguyên tắc mà bố dạy bé: không đi vào cổng nhà một mình, nhất định phải chờ có ai đó trong số những người hàng xóm mà mình biết rõ mặt; không đi gần phần lòng đường; không đi trên những con đường vắng; không đáp lại những ý đồ bắt chuyện; nếu có gì đó xảy ra ngoài phố. Ví dụ, một người lạ cứ sẵn đến, trong bất kì trường hợp nào cũng không đi về nhà, mà ghé vào một cửa hàng thực phẩm gần nhà nhất và chờ cho đến khi gặp người hàng xóm nào đó cùng nhà, và cùng họ trở về và v.v... Nguyên tắc thì nhiều sau những giảng giải của bố, và Nadia cảm thấy hầu như tất cả đều hợp lí, trừ một số điều. Thì cứ ví dụ, cô bé vẫn không sao hiểu, tại sao không thể nhận quà từ những người lạ. Dù Larsev có nói bao nhiêu đi nữa, giảng giải cho con gái rằng, một mặt, khi nhận

quà, nó sẽ cảm thấy phải chịu ơn và không thể trả lời “không”, nếu người cho quà đề nghị nó gì đó, còn mặt khác, những người xấu có thể giúi gì đó vào gói quà này, ví dụ, tiền bạc hay cái nhẫn gắn kim cương, và lúc ấy bố sẽ gặp những điều khó chịu, tất cả đều vô ích.

— Con không hiểu, - cô con gái đáp thành thật. - Con sẽ iàm như bố bảo, nhưng con không hiểu điều đó.

Hôm nay, trước ngưỡng cửa Năm mới, Nadia trở về nhà từ chỗ bạn gái cùng lớp mà cô cùng đi dạo, đi xem phim, sau đó uống nước chè với bánh gatô tuyệt ngon do bà của bạn làm. Tháng 12 trời tối nhanh, và lúc hơn 5 giờ cô bé bước ra phố thì trời đã tối hẳn. Cạnh ngôi nhà của cô bạn học, có một chiếc ô tô xanh sẫm. Thực ra, trong bóng tối không trông rõ nó màu gì, nhưng Nadia đã thấy nó khi trời còn sáng lúc đi xem phim về cùng Rita...

Khi đó chiếc xe đỗ giữa rạp chiếu bóng và cửa hàng “Giày”, và Nadia chú ý đến nó vì đứng sau tấm kính hậu là một búp bê to tóc sáng kiêu sa, niềm mơ ước của tất cả các cô bé quen của nó. Nadia và Rita dừng lại. Về nhà Larsev phải đi thẳng, còn nếu ghé qua Rita thì cần quay về bên phải.

— Có lẽ tớ về nhà đây, - Nadia nói không vững tin lắm, co ro quần người trong cái áo lông màu tím và khăn quàng cổ. Thực ra bé không muốn đi về căn hộ trống rỗng, nhưng nó lịch sự chờ xem bạn gái có mời nó về nhà không.

— Thôi đi cậu, - Rita, cô bé cao kêu vụng về không bao giờ vượt qua điểm 3 và không thừa nhận cái lời “cần phải”, đáp lại một cách vô tư - Đến nhà tớ. Hôm nay bà nướng bánh. Đi, đi thôi, ít ra cũng được ăn cho ra hồn.

— Tớ đã hứa với bố xem phim xong lập tức đi về nhà rồi. Bố sẽ nổi giận, - Nadia phản đối yếu ớt. Món ăn ngon, ngon thật sự trong nhà giờ đây là sự hiếm: bố không biết nấu ăn, mà nó cũng thế. Khi mẹ còn sống thì

khác... Còn bà của Rita nướng bánh thì ngon hết ý. Chúng là những tác phẩm nghệ thuật đích thực.

— Thôi đi cậu! - Rita nhắc lại câu nói yêu thích của mình. - Gọi cho ông ấy, nói là cậu ở chỗ tớ. Bà sẽ khẳng định, nếu cần. Mới ba giờ thôi mà. Nào đi thôi. - và Rita cao kều so với tuổi ôm lấy vai bạn gái với vẻ che chở.

Hai cô bé ngoặt ra góc và vào thời điểm đó Nadia nhìn thấy Ba-by tóc trắng. Chiếc xe chậm chậm đi ngang qua chúng, cũng ngoặt sang phải và dừng lại khi chưa đến ngã ba mà tiếp sau là toà nhà năm tầng, và sau đó nữa - toà nhà mười sáu tầng nơi Rita sống. Trái tim Nadia thắt lại trong thoáng lát từ một linh cảm không lành, nhưng rồi cuộc nó không chỉ một mình, nó đi cùng với bạn gái, và đang đến nhà bạn chơi, ở đây có bà đang chờ. Còn khi nó, Nadia, ra về, chiếc xe chắc đã đi khỏi rồi. Không hiểu sao cô bé tin chắc điều đó...

Thế nhưng cái xe không bỏ đi. Trong khoang xe đèn sáng, và trông rất rõ Baby trang điểm quyến rũ trong bộ váy buổi tối màu đỏ rực với những hạt cườm.

Nadia hoảng sợ, nhưng ngay đấy nó tự trấn tĩnh.

Sao nó lại nghĩ là chiếc xe đợi nó chứ? Nó đỗ thì mặc nó. Cô bé quá quyết đi về phía ngã ba và đi tiếp đến cửa hàng “Giày”. Cạnh cửa hàng ngoặt sang phải, về hướng nhà mình, cô bé đã hoàn toàn trấn tĩnh lại. Nơi đây sáng hơn, đèn đường chiếu sáng, mọi người qua lại. Nhưng rất chóng, cô bé trông thấy chiếc xe kia lại đi ngang qua, nhấp nháy đèn đỏ và dừng lại cách không xa cổng nhà của nó. Nadia cuống lên. Cô bé đi chậm lại và bắt đầu nhớ lại, cần phải làm gì trong những trường hợp như thế. Tất nhiên, cần tìm một người có chó. Bố đã giảng giải với bé rằng người đi dạo với chó, chắc chắn là sống không xa nơi đó, nghĩa là ít có khả năng người ấy cùng giuộc với những kẻ đang làm nó sợ. Những kẻ cứ sẵn đến những cô bé con, thường cố làm việc đó sao cho xa hơn nơi chúng đang sống. Tốt

nhất nếu tìm được một người đàn bà đi dạo với chó. Càng tốt hơn, nếu là một con chó to.

Nadia ngó tứ phía. Xung quanh - chỉ những ngôi nhà, chẳng có một công viên nhỏ nào nơi có thể bắt gặp người chăm nuôi chó. Nhưng nó biết rằng gần cạnh nhà chắc chắn sẽ gặp họ. Ở đây thường có nhiều người, bởi vì bên cạnh có một cái sân đầy cây xanh. Tệ một nỗi là phải đi ngang qua cái xe kia. Nhưng có thể nó sẽ gặp may và sẽ gặp ai đó đi lại gần trước khi nó đến ngang chiếc xe.

Phải, bé đã gặp may. Đi đến cách xe còn chừng mười lăm mét, nó trông thấy một phụ nữ dễ thương mặc quần bò, áo bludông và đội mũ thể thao, bên cạnh có đầu dây dắt là một con chó bảo vệ lông ngắn to lớn đáng vẻ đáng sợ. Nadia hít hơi căng lồng ngực và nói cái câu chuẩn bị sẵn:

— Xin lỗi, cô có thể tiễn cháu đến cổng nhà không ạ? Cháu sống trong ngôi nhà kia kìa, nhưng cháu sợ đi một mình vào đó, ở đây tối, đèn không có, mà bọn con trai thì nghịch ngợm, làm tất cả phải sợ.

Tại sao ấy nó không dám nói với người đàn bà về chiếc xe màu xanh có con búp bê, sợ trông có vẻ nực cười. Cửa nhà tối là chuyện khác, điều đó đơn giản ai cũng hiểu. Chứ cái xe... Có thể, đó tất thấy chỉ là những nỗi sợ hãi vô lí?

— Tất nhiên, cháu bé, đi nào, chúng ta sẽ tiễn cháu. Đúng không? - người phụ nữ nói với con chó to.

Nadia hơi phật ý với lời “cháu bé”, nhưng dẫu sao nó cũng rất cảm ơn người đàn bà xa lạ vì sự nhiệt tình.

Đi qua chiếc xe, nó gắng sức để không ngó con búp bê thêm lần nữa, trong khoang lại sáng đèn. Ba-by đẹp đến nỗi thậm chí người phụ nữ đã lớn còn phải chú ý đến nó.

— Nhìn kìa, mỹ nữ đẹp làm sao! - cô ta kêu lên hoan hỉ khi bước chậm lại cạnh xe.

Nhưng Nadia cúi đầu và đưa mắt sang chỗ khác, nhanh nhẹn đi lên phía trước.

Họ đi chậm, bởi con chó luôn dừng lại, ngửi hít mọi thứ cây và bụi cây cũng như những bức tường nhà bắt gặp trên đường. Cuối cùng họ đi lại gần cổng. Người đàn bà bước vào trước và nói về trách móc khi giữ cánh cửa cho Nadia:

— Sao cháu lại lừa cô? Chỗ các cháu sáng, có đèn, tất cả các bóng đèn đều nguyên. Cháu không xấu hổ à?

Nadia khổ sở tìm lời thanh minh và đã mở miệng để nói, ý là, cả tháng đèn không sáng, rằng chắc hôm nay người ta vừa lắp... Phía sau lưng nó có tiếng cửa đung nhẹ. Nó đã muốn quay lại để xem ai bước vào nhà, nhưng không hiểu sao nó chẳng làm được gì cả. Hai chân nhũn như bông, còn mắt thì tối sầm.

o O o

Arxen hài lòng. Thăng bé làm việc không đến nỗi tồi, không phí công người ta vất vả với nó từ nhỏ, không phí hoài bỏ tiền vì nó khi thuê người kèm cặp và sau đó là huấn luyện viên. Và không phải vì nó học dốt ở trường phổ thông, hoàn toàn không, ngay từ lớp một nó đã là học sinh xuất sắc. Nhưng “học sinh xuất sắc” là cái gì trong cái hệ thống thảm hại này? Không phải kẻ biết đích thực điểm “xuất sắc”, mà là kẻ biết tốt hơn những người khác ở trong cái lớp đó. Và Arxen muốn để chàng trai nhận được những kiến thức thật sự chứ không phải kiến thức “tương đối”, một sự chuẩn bị đích thực.

Cả đời Arxen làm việc trong công sở gắn bó trực tiếp với ngành tình báo, hiểu rất rõ rằng một điệp viên được chiêu mộ - hoàn toàn không giống

như điệp viên được cài vào. Không bao giờ có niềm tin đặc biệt với những kẻ phản bội.

Tất nhiên trong đại đa số các trường hợp lão buộc phải tác động bằng hứa hẹn và đe dọa, đánh vào những khó khăn vật chất, lòng tham, nỗi sợ, sự yếu đuối và khát vọng. Nhưng có những người khác mà nhờ họ Arxen giải quyết các nhiệm vụ được đặt ra trước văn phòng của lão bởi những băng tội phạm khác nhau. Dĩ nhiên, có những khách hàng đơn độc, ví dụ như Gradov, nhưng điều đó rất hiếm. Những dịch vụ của Arxen giá cực đắt, chỉ những tổ chức với thu nhập cao mới có thể trả nổi. Nhưng Gradov cũng đâu đến nỗi đơn độc lắm. Toàn bộ sự nhốn nháo bùng cháy lên chính vào lúc các nguồn chi phí tài chính của đảng phái của hắn lâm vào hiểm họa. Đúng. Arxen còn có những người khác, tạm thời bọn họ chưa nhiều. Hệ thống và chiến thuật cài chúng vào các cơ quan Bộ Nội vụ chưa được mài giũa đến sáng loáng, nhưng những kết quả ban đầu đã hiển hiện. Những “người khác” này được chiêu mộ khi còn trẻ, trước khi vào quân ngũ để những năm tháng binh nghiệp không mất đi phí hoài, để “người dự bị” học được tất cả những gì có thể, trong công tác của ngành công an luôn luôn cần đến kỹ năng quân sự. Đã chiêu nạp, như nguyên tắc, những kẻ khi gia nhập quân đội, để lại ngoài đời những cha mẹ già cả thiếu thốn, những bạn gái mang thai hay những cô vợ trẻ với con thơ. Họ phục vụ hai năm, được hứa rằng gia đình sẽ được chăm lo và giúp đỡ về vật chất. Thế nhưng người dự bị phải phục vụ hết lòng, nắm chắc kỹ năng quân sự, kiếm được bằng khen và huy chương, rèn cơ bắp và sau khi giải ngũ thì thi vào Học viện Cảnh sát và trong tương lai sẽ nghe lời Arxen và những người của lão trong mọi sự. Ở đây Arxen là kẻ đòi hỏi một cách nghiêm khắc tính tự nguyện, xem một cách công bằng rằng, chỉ những người cùng chí hướng và liên minh trung kiên mới đáng tin cậy. Vì thế, sau khi từ quân ngũ trở về, không phải tất cả những người mà gia đình họ sống không nghèo đói bằng số tiền của văn phòng suốt hai năm, đều đến với “những người tuyển dụng”, nhưng lão kiên quyết cấm tìm kiếm họ và làm rõ quan hệ đối với họ. Không đến - nghĩa là đã suy nghĩ lại. Đã suy nghĩ lại - nghĩa là không trung

kiên. Không trung kiên - nghĩa là có thể “hông”, có thể “choảng lại”, “đem đi cầm cố”. Tiền tiêu phí trong hai năm - đành vậy, coi như bỏ, số tiền ấy đâu đến nổi lớn theo tính toán của Arxen. Thế nhưng những ai quay về và xuất hiện ngay chỗ “người tuyển dụng”, đã chắc chắn như mỏm đá. Họ thi vào Học viện Cảnh sát, một số đã kịp tốt nghiệp và giờ đây đang làm việc trong các cơ quan công an Moskva. Những chuyên gia am hiểu, được huấn luyện tốt với những đánh giá xuất sắc của quân đội và của Học viện, với kiến thức vững chắc và cơ bắp cứng như sắt, họ hoàn thành tốt cả công vụ của mình cũng như công việc cho văn phòng.

Nhưng trong số họ còn có những người được chọn lựa. Đó là những người được tuyển dụng không phải trước khi vào quân ngũ mà trước rất nhiều. Là những kẻ được nhận ra và được chăm sóc khi chúng còn là trẻ con, đang học phổ thông và chỉ mới tiếp xúc với rượu và trò trộm cắp. Người ta nắm giữ bọn này trên cơ sở tính lãng mạn. Trên tính lãng mạn của cuộc đấu tranh với chế độ bất công, với hệ thống được tổ chức dốt nát và tàn nhẫn, trên tính lãng mạn của niềm hân hoan trước ưu thế và khả năng của mình điều khiển số phận của người khác, từ sau cánh gà điều khiển mọi người, các ý nghĩ và hành động của họ. Người ta lựa chọn chỉ từ số trẻ mồ côi sống trong trại mồ côi và nhận làm con nuôi, trong khi đó nếu cần thiết, đã đút lót số tiền rất lớn. Chúng được huấn luyện kỹ, bởi phía trước đã định sẵn cho chúng một con đường công danh sáng láng. Một trong số được lựa chọn là Meserinov hiện đang tập sự tại Petrovca 38, trong Phòng do đại tá Gordeev phụ trách. Và đó chính là gã đề đạt kế hoạch đơn giản và hiệu quả về việc bắt cóc Nadia, con của Larsev. Nhiều lần gã nghe thấy Larsev nói chuyện với con gái qua điện thoại như thế nào, và hình dung không tồi về tính cách của chính cô bé và bản chất những lời giáo huấn của Larsev đối với con gái. Điều kiện chủ yếu của toàn bộ chiến dịch - không gây chú ý, để không có ai nghĩ rằng ta bắt cóc đứa bé ngay trước mắt. Cần biết cách làm Nadia sợ và đẩy nó vào vòng tay của một người mà nó sẽ chờ sự giúp đỡ. Tìm một người như thế và đưa đến vào lúc cần thiết và ở địa điểm cần thiết - chỉ là của kỹ thuật và đạo diễn. Và cũng Meserinov nghĩ ra búp bê

Ba-by. Cô bé có thể không nhớ mặt người săn đuổi nó, chỉ đơn giản là nó không nhận ra anh ta và không sợ. Nó chắc gì biết nhiều về ô- tô, dù là một xe máy ngoại đất và hiếm nhất, và không để ý đến việc cả ngày chỉ vẫn mỗi một chiếc xe bám riết nó. Nhưng cô bé nhất thiết nhận thấy ngay Ba-by. Nếu con bé đủ sáng dạ, nó nhất định sẽ sợ. Nếu là đứa ngốc và không chú ý đến những lời khuyên của bố, nó sẽ cắm mắt vào con búp-bê và dễ dàng tiếp xúc, nếu thử bắt chuyện với nó. Đúng, Ba-by là một phát kiến thành công mọi mặt. Arxen rất hài lòng. Lão rất muốn nghe, giờ đây cái cô Naxtia máu lạnh, không thể xuyên thủng này sẽ cất lên bài gì.

o O o

Tiếng chuông cửa làm Naxtia giật nảy người. Chị liếc sang Alexei đang cắm cúi vào tivi.

— Anh mở chứ?

— Thế cần không? - anh đáp lại câu hỏi bằng câu hỏi, không rời khỏi chỗ.

Naxtia nhún vai. Chuông vang lên lần nữa.

— Chắc là cần. Thiếu gì chuyện...

Alexei bước ra gian ngoài, khép cửa lại sau lưng.

Tiếng khoá mở, và Naxtia nghe giọng nói quen thuộc của Larsev:

— Naxtia ở nhà không?

Chị thở phào nhẹ nhõm, ơn Chúa, không phải bọn chúng! Khó mà nhận ra Larsev. Bộ mặt r ám nắng của anh xám ngoét, cặp môi có sắc xanh nhợt như thường thấy ở người bị bệnh tim, mắt thành ra điên dại hoàn toàn.

Anh bước từ gian ngoài vào phòng, không cởi áo khoác, đóng cửa lại ngay trước mũi Alexei và nghiêng về phía chị, thở một cách khó nhọc.

— Chúng đã bắt Nadia, - Larsev buột ra.

— Bắt đi là sao? - chị hỏi giọng bất chợt lạc đi.

— Cứ thế bắt đi thôi. Tôi về nhà - không có nó, và lập tức có chuông điện thoại, chúng nói, cô bé của anh chỗ chúng tôi, sống khoẻ mạnh, nhưng đó là hiện thời.

— Và chúng muốn gì?

— Hãy dừng lại, Naxtia ơi. Tôi lạy cô, hãy dừng lại, đừng đụng thêm gì nữa đến vụ án Victoria. Chúng chỉ trả lại Nadia cho tôi khi cô dừng lại.

— Khoan, khoan đã. - chị ngồi lên đi-văng và hai tay bóp thái dương.
- Nào, hãy bắt đầu từ đầu đi, tôi không hiểu gì cả.

— Đừng giả vờ, cô hiểu tất cả. Cô đủ sức chịu đựng và tự chủ để không sợ và tránh tiếp xúc với chúng. Chúng quyết định hành động thông qua tôi. Và tôi thề với cô, Naxtia, với những gì thiêng liêng nhất nếu xảy ra gì đó với Nadia, tôi sẽ bắn chết cô. Tôi sẽ đi theo sau cô cho đến khi...

— Thế, phần này tôi đã hiểu, - Naxtia cắt ngang anh. Và tôi phải làm gì để chúng trả lại con gái cho anh?

— Cô cần nói với Olsanxki là không thể làm gì thêm được nữa về vụ án Victoria. Olsanxki sẽ tin cô và đình chỉ vụ án.

— Cứ thế này anh ấy vẫn đình chỉ ngay sau Năm mới. Dù sao sớm hơn cũng không được, luật pháp không cho phép. Anh muốn gì ở tôi?

— Tôi muốn cô ngừng chuyên trách vụ án mạng Victoria và để cho việc điều tra vụ án được ngừng lại.

— Trên thực tế, chứ không chỉ cho có vẻ. - Larsev nói chậm rãi, không rời ánh mắt khỏi Naxtia.

— Tôi không hiểu anh...

— Tưởng tôi không biết Gordeev chắc! - Larsev nổ tung. - Một vụ thế kia! Sự bắn thiu thò ra tứ phía! Tôi đã mất mười ngày “tỉa tót”, san bằng, tìm cách nào đó giấu sự bắn ấy đi, nhưng không biết làm đến tận cùng, vì sau đó cô đã thấy ra. Gordeev sẽ không bỏ những vụ như thế đâu, ông ta sẽ căn xé chúng cho đến chết.

Cô đừng có làm mù đầu tôi bằng những ảo thuật với việc tạm ngừng giả vờ nữa.

— Từ đâu anh biết sự đình chỉ là “giả vờ”?

— Tự tôi hiểu. Nếu cô hiểu tôi đã làm việc như thế nào những ngày đầu, thì phải hiểu cả việc tại sao tôi đã làm điều đó. Mà đã là vậy - cô sẽ không chịu lùi. Cả Gordeev cũng vậy. Tôi quá biết các vị.

— Thế Olsanxki nói gì?

— Nói rằng cô đã căn vờ tôi và tôi sắp vấp phải scandal. Naxtia, Olsanxki dính líu gì ở đây? Quyết định về sự đình chỉ vụ án - đó chỉ là một mẫu giấy đối với công tố viên, chứ không dành cho chúng ta, những nhân viên tác chiến. Công tố viên xếp hồ sơ vào két sắt và quên nó đi cho đến lúc chúng ta ngậm trong mỏ đưa đến cho anh ta cái thông tin cho phép tiếp tục điều tra. Đó là anh ta ngừng làm việc chứ không phải chúng ta. Vì thế nên tôi muốn là cô đừng nó lại. Bây giờ là 11 giờ rưỡi. Hai giờ đêm chúng sẽ gọi cho tôi, và tôi sẽ phải cho chúng sự bảo đảm rằng cô sẽ để thi thể Victoria yên. Naxtia, tôi lạy cô, Nadia cần được về nhà sao cho nhanh nhất. Có thể, chúng sẽ chẳng làm gì tồi tệ với nó, nhưng nó bị sợ hãi, nó có thể bị sốc. Nó đã chịu khổ khi Natasa... - Larsev nghẹn đi, im lặng. - Nói

chung, hãy lưu ý, Naxtia, nếu gì đó xảy ra với Nadia, chỉ cô là có lỗi. Và tôi sẽ không tha cho cô. Không bao giờ.

— Còn anh, Larsev? Chính anh không có lỗi gì à? Anh không có gì trách cứ bản thân ư?

— Tôi phải trách cứ bản thân tôi cái gì chứ? Trách rằng tôi bảo đảm sự an toàn cho con mình? Chúng bầu lấy tôi gần như ngay sau khi Natasa chết. Tôi đã nói chuyện với bố vợ - ông kiên quyết phản đối việc chuyển đến Moskva. Họ có con và cháu ở Xamara, và chúng tôi sống chung với họ ở đâu cơ chứ? Tôi không có tiền mua căn hộ lớn, cũng không có cơ hội nào đổi nhà của họ lấy nhà ở Moskva, họ có hai phòng trong nhà tập thể. Bố tôi - một ông già ốm yếu bất lực, ông đã ngoài bảy mươi, chính ông cần có sự chăm sóc, và tôi không thể để ông lại cho Natasa. Hãy tin tôi, tôi đã tính đến vô số phương án. Thậm chí đã muốn thuê một người phụ nữ kiểu như vú nuôi, để chăm lo cho con bé, nhưng túi tiền không đủ. Đã muốn đổi nghề, nhưng cả việc này cũng không thành.

— Tại sao?

— Vì ở nơi cần những kiến thức của tôi thì mafia quanh quẩn bên cạnh, và tôi lại phải lựa chọn: hoặc trở thành kẻ tội phạm, hoặc cả ngày lẫn đêm run rẩy vì con gái. Chắc phải chọn một công việc hoàn toàn không cần chuyên môn cao và lương thấp hơn nhiều, mà điều đó cũng không thể được. Cô biết giá một bộ quần áo trẻ con bao nhiêu không? Còn trường học nơi Nadia đang học? Và lại, làm sao cô biết, cô cao hơn tất cả mọi thứ đó, cô không cần quan tâm đến lũ trẻ.

— Anh Larsev, gì mà anh phải...

— Xin lỗi, Naxtia, tôi không hiểu thế được. Cô cần phải hiểu tôi, tôi không còn lối thoát.

— Anh có thể lập tức nói điều đó với Gordeev. Ông nhất định đã nghĩ ra gì đó. Tại sao anh không tin ông ấy?

— Cô không hiểu, Naxtia ạ. Tôi không phải là người duy nhất. Những người như tôi nhiều, nhiều lắm. Cô thậm chí không tưởng tượng nổi, chúng đã giăng lưới của mình rộng thế nào đâu. Người của chúng có thể là bất kì ai, nếu cô muốn.

— Cả Gordeev cũng có thể ư?

— Cả Gordeev cũng có thể.

— Tôi không tin. Không thể có điều đó.

— Thế tôi mới không khẳng định. Tôi chỉ muốn để cô hiểu: thực tế chúng có thể tìm cách tiếp cận với bất cứ ai bởi chúng rất rõ thông tin và biết về mỗi người trong chúng ta nhiều hơn chúng ta. Cứ cho là Gordeev trung thực, nhưng khi cố gắng giúp tôi, sớm hay muộn ông cũng vấp phải người của chúng, và thông tin lập tức thoát đi, và tôi sẽ bị chẹt cổ. Nếu tôi có thể tin chắc rằng trong toàn bộ Tổng cục Điều tra Moskva chỉ một mình tôi là kẻ quái thai như thế, hẳn tôi không một giây chần chừ chạy đến Gordeev nhờ giúp đỡ rồi. Hoặc, ví dụ, đến cô. Nhưng bất hạnh là ở chỗ, chúng ta thì nhiều, nhưng chúng ta không biết về nhau.

— Hoá ra, chúng điều khiển trọn vẹn chúng ta và chúng ta bất lực trước chúng?

— Hoá ra là thế.

— Anh có biết gì về chúng không? Mà anh ngồi xuống, rất cuộc, đừng tựa cửa nữa, cuộc nói chuyện của chúng ta không chỉ năm phút đâu. Tiện thể cởi áo ngoài ra.

Larsev chậm chạp vẽ miễn cưỡng lùi khỏi cửa, cời bludông và cầu thả ném nó xuống sàn. Naxtia hiểu rằng hai chân không chịu nghe lời anh, vì thế cử động của Larsev uể oải và không tự tin. Anh nhìn đồng hồ.

— Tôi phải kịp ra metro khi nó chưa đóng cửa. Vào hai giờ chúng sẽ gọi điện thoại.

— Không sao, - Naxtia mĩa mai, - chúng sẽ gọi đến đây. Chúng quá rõ là anh đi đâu, phải không? Thêm vào đó, chúng càng thú vị hơn khi cuối cùng, được nói chuyện với tôi để tự khẳng định rằng anh không lừa chúng và anh thực sự đã làm cho tôi sợ. Vậy anh rõ gì về chúng? - chị nhắc lại câu hỏi khi Larsev đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

— Không nhiều. Chúng nhờ tôi chỉ hai lần, về những việc khác nhau. Lần thứ nhất - hơn một năm về trước. Cô nhớ vụ án mạng Iuxupov chứ?

Naxtia gật đầu.

— Nhưng án đã được phá. Lẽ nào không phải?

— Đã được phá, - Larsev khẳng định. - Nhưng ở đây có một thời điểm tinh tế... Ngắn gọn, trong hồ sơ cần phải bỏ đi lời khai của một trong số những người chứng kiến. Điều đó không hề ảnh hưởng đến chứng cứ tội lỗi của bị can, cũng không ảnh hưởng đến mặt khách quan của sự cấu thành tội phạm. Dầu sao đó vẫn là vụ giết người đặc biệt tàn nhẫn, dù có những lời khai này hay không cũng thế. Nhưng mà động cơ giết người đã thay đổi một cách cơ bản. Có lẽ cô vẫn nhớ rằng, toà xem vụ này được gây ra từ những kích động của bọn mất dạy. Còn người chứng kiến kia đã nghe tên giết người nói thế nào với Iuxupov, và từ cuộc trò chuyện này trở nên dễ hiểu rằng Iuxupov liên quan với một trong những nhà băng mà qua đó những đồng tiền nhận từ việc vận chuyển phi pháp vũ khí và nhiên liệu chiến lược từ Ijevsk được rửa. Iuxupov gian lận đút túi một số tiền lớn, và

giám đốc nhà băng trừng trị ông ta để làm gương cho hậu thế. Vậy nên cần phải bỏ lời khai ấy đi, kiểu như không có nó.

— Anh đã làm việc đó như thế nào? Ăn cắp biên bản từ hồ sơ hình sự ư?

— Ôi, tại sao phải thô lỗ như vậy. Có thể ăn cắp biên bản từ hồ sơ, chẳng cần nhiều đầu óc gì, mà từ trí nhớ của người tiến hành hỏi cung cơ, cô nói phải làm gì? Và thế là trong hồ sơ xuất hiện một biên bản khác, trong đó người chứng kiến kia thừa nhận đang trong trạng thái say heroin, vào lần hỏi cung đầu tiên, còn vào thời điểm vụ tội ác xảy ra thì không nhìn và nghe thấy gì rõ ràng, bởi vì chính trước việc này người ấy đã chích và chờ cơn lên. Chỉ có thế.

— Một công việc siêu hạng! - Naxtia nói một cách khâm phục. - Và người ta trả anh bao nhiêu?

— Chả bao nhiêu. Chúng giữ tôi bằng Nadia chứ không bằng tiền. Nỗi sợ là kích thích tố mạnh hơn nhiều so với tính tham lam, Naxtia ạ. Đơn giản là đáng kinh ngạc, làm sao cho đến giờ cô vẫn trụ vững không hề sợ hãi.

— Ai bảo anh tôi không sợ? Thậm chí tôi đã thay ổ khoá, chưa nói đến việc đưa Alexei về sống ở đây.

— Người ta nói cô không đến gần điện thoại?

— Tôi đang cố.

— Vô ích thôi, Naxtia ạ, cô tự thấy thôi. Cứ cho là cô không sợ cho bố dưỡng - ông có thể tự bảo vệ. Mẹ của cô ở xa. Lại gần cô không dễ. Nhưng chắc cô không bỏ mặc một con bé mười một tuổi chứ?

— Tất nhiên. Vậy chúng ta sẽ làm gì đây, Larsev? Chúng ta có hai giờ để nghĩ ra cách cứu con gái anh. Hãy giải thích với tôi, chuyện đã xảy ra thế nào.

— Hôm qua tôi và nó đến nhà Olsanxki chơi. Olsanxki do dự mãi, sau đó nói rằng cô đã nghi ngờ tôi, và làm lại từ đầu toàn bộ công việc về vụ án mạng Victoria. Tất nhiên là tôi mừng. Bởi khi những ảo thuật của tôi có ai đó phát hiện ra, thì không thể sử dụng tôi thêm được nữa, vì thế người ta phải để tôi yên. Ngay tối hôm ấy tôi thông báo với chúng. Còn hôm nay chúng bắt Nadia và nói rằng, tôi phải làm mọi điều có thể để tác động đến cô. Bởi dù sao cô cũng đã nghi ngờ tôi, tôi có thể hành động công khai, bởi vì cô đã có cách nào đó khôn ngoan né tránh được áp lực từ xa.

— Những đòi hỏi của chúng là thế nào?

— Cả cô, cả Trenusev, lẫn Morozov không được đến gần toà soạn “Vũ trụ”.

Ngay khi chúng tin chắc được sự tận tâm của cô, chúng sẽ trả Nadia về nhà.

— Thế nếu tôi hứa, nhưng sẽ lừa chúng?

— Đợi đã, đó chưa phải là tất cả. Sáng mai cô gọi bác sĩ về nhà và lấy giấy nghỉ ốm. Ngồi mấy ngày ở nhà, không có những tiếp xúc thừa với cả Gordeev, cả Trenusev lẫn Morozov. Chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại.

— Nghĩa là điện thoại của tôi bị nghe trộm?

— Phải. Tiếp theo. Sáng mai cô sẽ gọi điện thoại ngay và nói rằng giả thuyết của cô đã sụp đổ và cô không thể nghĩ ra thêm được gì nữa, và vụ án có thể đình lại một cách thật sự chứ không chỉ cho có vẻ. Cô gọi từ đây để chúng có thể kiểm soát. Sau đó cô gọi cho Olsanxki và nói với anh ấy cũng đúng như thế. Sau đó cho Trenusev và Morozov. Chỉ cần có kẻ nào chú

mũi vào “Vũ trụ”, sẽ lập tức rõ ngay điều đó, và nó sẽ thể hiện trên người Nadia. Cháu trong tay chúng, và với một sự lo lắng nhỏ nhất... Và đừng cố đi ra khỏi căn hộ. Chúng sẽ biết ngay lập tức. Cô hiểu chứ?

— Không, không phải tất cả. Thứ nhất, tôi không hiểu, sao hôm qua anh gọi và thông báo được với chúng về cuộc nói chuyện với Olsanxki. Anh có điện thoại để liên lạc? Hay chính chúng gọi cho anh hàng ngày?

— Tôi chẳng có điện thoại nào cả. Có một tín hiệu quy ước mà bằng cách đó tôi cho chúng hiểu rằng tôi cần tiếp xúc.

— Tín hiệu thế nào?

— Naxtia, đừng biến tôi thành thằng ngốc. Tôi chỉ muốn mỗi một điều: để con tôi được an toàn. Và vì vậy tôi cần phải bảo đảm những đòi hỏi của chúng được thực hiện. Tôi cần phải dừng cô lại. Nếu tôi nói với cô cách tiếp xúc với chúng như thế nào, cô lại bày ra trò gì đó khác. Tôi phải nghĩ trước hết về Nadia, chứ không về những quyền lợi của pháp luật. Vậy mà cô định qua mặt tôi.

— Nghĩa là anh sẽ không nói?

— Không.

— Thôi được. Thêm một câu hỏi: tại sao chúng chỉ cần những bảo đảm liên quan đến tôi? Chúng không sợ rằng Trensusev và Morozov tự mình tiếp tục công việc?

— Không, chúng không sợ. Trong vụ này cô là chính, nếu cô nói công việc đã kết thúc nghĩa là nó kết thúc. Những người khác còn công việc ngập đầu.

— Thế nếu tôi sẽ nói gì đó khác?

— Điện thoại của cô bị nghe trộm, đừng quên đấy. Một lời không chắc chắn - và Nadia...

— Thôi, tôi hiểu, - Naxtia cắt ngang bức tức. - Anh không nghĩ đến khả năng giấu cháu đi à? Gửi đi đâu đó chẳng hạn. Hay tổ chức bảo vệ thông qua chính Gordeev.

Trời ơi, tại sao cô không hiểu những thứ đơn giản như thế! - Larsev nói với vẻ tuyệt vọng. - Nadia là con tin. Chúng cảnh cáo ngay với tôi rằng nếu tôi cố làm gì đó, đơn giản - vô cùng đơn giản là chúng sẽ dọn tôi đi và con gái tôi trở thành mồ côi và sẽ được giáo dục trong trại trẻ mồ côi. Có thể, tôi là thằng ngu và đểu giả, có thể tôi yếu đuối và vô luân, nhưng tôi muốn con gái tôi được lớn lên khỏe mạnh và hạnh phúc bằng những gì tôi có thể làm cho nó. Cô nghĩ, như thế là tội lỗi ư? Lẽ nào tôi không có quyền muốn điều đó và hướng đến nó? Nó bất bình thường và bị phủ nhận bởi đạo lí xã hội?

— Bình tĩnh lại đi, anh Larsev, - Naxtia nói mệt mỏi. - Tôi sẽ nói với chúng tất cả những gì cần thiết.

— Và cô sẽ làm chứ?

— Sẽ làm. Nhưng anh nên biết rằng Gordeev rõ hết về anh. Ông ấy có thể tính sai tình huống. Trong trường hợp ấy, ông sẽ không tin tôi và sẽ làm theo ý mình.

— Từ đâu ông ấy rõ? Cô đã nói?

— Không, ông ấy biết từ lâu. Vì thế ông ấy loại anh khỏi vụ Victoria. Hượm đã, đừng cắt ngang tôi. Tôi còn muốn hỏi đôi điều.

Naxtia nheo mắt và áp ngón tay vào hai má.

— Tôi nhớ lại. Anh nói, trong vụ này tôi là chính, vì thế Trernusev và Morozov sẽ nghe tôi một cách vô điều kiện. Chính xác chứ?

— Chính xác.

— Đó là ý kiến riêng của anh hay ai đó nói với anh?

— Cả hai. Tôi biết cô không phải mới một năm, tôi quen với Morozov, với Trernusev thì đã cùng làm việc nhiều lần. Tôi có thể nói chính xác vai trò được phân chia như thế nào trong nhóm cô.

— Thế ai đã nói với anh?

— Chúng tôi, chứ còn ai nữa.

— Rõ ràng anh được người ta chuẩn bị khá kỹ cho cuộc nói chuyện với tôi, thậm chí đã vũ trang sẵn những luận cứ. Chỉ có điều là từ đâu chúng biết rằng tôi là chính trong nhóm? Từ anh, hả Larsev?

— Không, xin hứa, không phải từ tôi. Chính tôi ngạc nhiên, do đâu họ biết được.

— Thôi được, - chị khó khăn đứng lên khỏi đi-văng. - Tôi đi pha cà phê, chứ không là đầu chằng còn nghĩ được gì nữa.

Larsev chồm ngay dậy và bước về phía cửa.

— Tôi đi với cô.

— Để làm gì? Tôi không kéo Alexei vào công việc của mình, anh có thể yên tâm.

— Tôi đi với cô, - Larsev nhắc lại một cách ưỡng bướng. - Hoặc cô sẽ ở lại đây.

— Anh có điên không đấy? - Naxtia nổi giận. - Sao đấy, anh không tin tôi hả?

— Không tin, - Larsev nói cứng rắn, nhưng không dám nhìn thẳng vào mặt chị.

— Thật thú vị. Anh lao đến chỗ tôi bất kể đêm khuya cầu xin giúp đỡ, còn bây giờ thấy rõ là anh không tin tôi.

— Cô còn chưa hiểu hết. - Càng tiếp theo anh thốt nên lời càng khó nhọc hơn. Dường như, mỗi lời nói gây cho anh một nỗi đau không thể chịu đựng nổi. - Tôi không đến cầu xin sự giúp đỡ. Tối đến buộc cô làm cái điều chúng đòi hỏi để đưa con gái tôi trở về. Cô hiểu ra chưa? Bắt buộc cô, chứ không cầu xin. Làm sao tôi tin cậy cô khi trong đầu cô chỉ có mỗi những bài toán mà cô yêu thích, còn tôi - đứa trẻ bị sợ hãi, bất lực, đứa con gái duy nhất của tôi không có mẹ. Chúng ta không là đồng minh, Naxtia ạ, tôi với cô là đối thủ, dù có Chúa chứng giám, tôi rất đau lòng. Nếu cô dám làm dù chỉ là bất cứ điều gì hại đến Nadia, tôi sẽ tìm ra cách ngăn cô lại. Vĩnh viễn.

Với những lời này Larsev móc súng lục ra và cho Naxtia thấy bằng đạn lấp đầy. Naxtia hiểu rằng anh ta đã đến ngưỡng loạn thần kinh, khi dùng vũ khí đe dọa chị, bạn đồng chí cùng công tác, thêm nữa chị là một phụ nữ.

“Không thể chọc tức anh ta, - Naxtia thầm nghĩ. - Ta là con ngốc, đi nói chuyện với anh ta như người ngang hàng, như đồng nghiệp, như một người có khả năng xét đoán tỉnh táo. Còn anh ta - đơn giản bị điên, một ông bố bị giết chết bởi nỗi đau khổ”.

— Anh Larsev, anh nói gì thế, hãy nghĩ lại xem, - chị nói mềm mỏng. - Nếu anh giết tôi, anh sẽ vào tù, lúc đó thì đích thực là Nadia phải vào trại

mồ côi. Nó sẽ lớn lên thế nào khi không có mẹ, và còn một ông bố là kẻ giết người?

Larsev cảm ánh mắt vào mặt chị, và Naxtia cảm thấy nhột nhạt.

— Người ta sẽ không tống giam tôi. Tôi giết cô và Alexei của cô mà không bao giờ có người khám phá ra nổi. Cô có thể khỏi nghi ngờ, tôi biết cách làm điều đó.

Cánh cửa thận trọng hé mở, Alexei ngó vào phòng.

— Các bạn, có thể uống cà-phê...

Ánh mắt anh lơ đãng trượt theo thân hình Larsev và chết lặng khi dừng lại ở bàn tay xiết chặt khẩu súng lục đang hạ xuống.

— Cái gì thế? - anh hỏi vẻ phân vân nhưng hoàn toàn không sợ hãi. Anh chưa bao giờ trông thấy vũ khí trong căn hộ của Naxtia.

— Anh Alexei, đó là súng lục kiểu “Macarov”, súng công vụ của thiếu tá Larsev, - khó khăn tìm sự bực bội bởi tình thế lố bịch, Naxtia đáp, cố nói sao cho bình thản nhất. Chị không muốn làm Alexei sợ và đồng thời thử cho Larsev cơ hội, chọn kiểu nói nhẹ nhàng, chuyển tất cả thành trò đùa và thoát khỏi trạng thái đờ đẫn nửa điên dại mà anh ta đang lâm vào.

— Và... cần gì nó ở đây?

Naxtia chuyển ánh mắt sang Larsev, hi vọng giờ anh ta sẽ nói gì đó khôi hài và giải toả tình cảnh. “Nào, - chị thăm cầu khẩn, - hãy nói với Alexei, rằng anh dạy tôi cầm vũ khí cho đúng, hoặc anh mô tả cho tôi một cách sinh động các chi tiết của một vụ bắt giữ nào đó, hãy mỉm cười lên, cất súng đi, bản thân anh cũng cảm thấy gai chướng, anh gây ra toàn bộ tình huống khủng khiếp này, vậy thì cánh cửa đã mở ra cho anh, hãy bước ra khỏi nó với vinh dự”.

Nhưng Larsev đứng với bộ mặt hoá đá, ngó đi đâu đó lên bức tường, phía trên đầu Naxtia. Chị hiểu rằng anh ta bế tắc hoàn toàn. “Quý tha ma bắt anh đi, đúng là có thể bắn lắm. - Naxtia thầm nghĩ với nỗi tuyệt vọng. - Mà chẳng muốn chết lắm...”

— Đó là thiếu tá Larsev dọa chúng ta, - chị nói bình thản. - Nếu anh và em không nghe theo anh ta, anh ta sẽ bắn. Tôi trình bày đúng chứ, thiếu tá?

Larsev chậm chậm gật đầu. Naxtia cảm thấy trong đáy mắt anh ta có gì đó rung lên. Hay đó chỉ là cảm giác của chị?

— Và phải làm gì để anh ấy không bắn chúng ta? - Alexei hỏi về thành thạo, cứ như không phải về sự tống tiền và cái chết, mà về việc sử dụng vòi nước thế nào cho nó khỏi gãy vậ.

— Chúng ta phải ngồi ở nhà và không gặp ai hết. Có thể gọi điện thoại, nhưng chỉ nói những đề tài trung gian.

— Chẳng có ngọt ngào hơn xà lim nhà tù, nếu ta chia sẻ nó với người phụ nữ yêu dấu! - Alexei mĩa mai. - Và chúng ta có cái hạnh phúc như thế được lâu không?

— Khoảng năm ngày. Năm ngày đủ không, thiếu tá? - chị hỏi Larsev. - Các bạn anh sau năm ngày có kịp xoá hết các dấu vết không?

Trong đáy cặp mắt màu lục của Larsev, Naxtia lại cảm thấy sự chuyển động nào đó, lần này chị cảm thấy rõ rệt hơn và hiểu rằng chị đã tìm được giọng điệu đúng, rằng một chút nữa - và Larsev sẽ bừng tỉnh, trấn tĩnh và nhìn tình thế bằng con mắt tỉnh táo. Trong khi điều đó chưa xảy ra, anh ta có thể bắn vào bất cứ giây phút nào, phản xạ lại với cả cử động nhỏ nhất và thậm chí với tiếng động lạ, với tiếng chuông điện thoại bất ngờ. Điều chủ yếu - không trật khỏi giọng điệu đã tìm ra. Chỉ mong Alexei không thốt ra gì đó nguy hại!

— Thế có thể đi mua bánh mì không? - Alexei tiếp tục hỏi cho rõ, dường như không hề có mối nguy hiểm chết người bên cạnh, mà đơn giản chỉ là sự cần thiết thay đổi cách sinh hoạt một chút thôi.

— Không thể, anh Alexei ạ. Và không nên đi ra khỏi nhà, - Naxtia nhần nại giảng giải, mắt không rời khỏi Larsev.

— Thế đem rác đi đổ? - đôi khi giáo sư Alexei thể hiện sự kì diệu của tính tỉ mỉ. Còn anh bạn từ thơ ấu của Naxtia, Alexei tóc vàng hoe, rối bù, lơ đãng và kì quặc, người đàn ông đầu tiên và người gần gũi nhất của chị, đôi khi lại nhạy cảm và tinh ý đến kinh ngạc.

— Có thể đi đổ rác, - Naxtia cho phép vẻ khoan dung, khi tiếp tục dõi theo Larsev. “Đang nghe theo, - chị nghĩ một cách vui mừng, - đang nghe theo”.

— Không, dù sao anh vẫn không hiểu, thiếu bánh mì thì thế nào được? - Alexei nói giận dữ. - Hôm nay anh đã đi cửa hàng, đã mua một đồng thực phẩm chuẩn bị cho Năm mới, nên chúng ta có thể chống chọi được năm ngày một cách bình thường, nhưng anh lại không dự trữ bánh mì. Cả sữa cũng vậy. Anh không thể thiếu bánh mì và sữa, em biết rồi mà, Naxtia. Em hãy xin thiếu tá, có thể, anh ấy sẽ gia ân.

“Sự chế phục, - chị nghĩ nhanh. - Cho đến giờ Alexei làm đúng tất cả. Tình thế phải dẫn đến tận mức phi lí, lúc đó nó sẽ không còn có vẻ nghiêm trọng. Nhưng ân huệ - đó đã là sự miệt thị. Mong Larsev đừng bùng lên.”

Larsev chăm chăm nhìn lên bức tường. Naxtia nhìn Larsev. Alexei nhìn Naxtia. Và anh nhận thấy đôi môi chị bất giác rung lên sần sùi cong lên một cách bất bình.

— Thôi được, các bạn, - Alexei nói vẻ hoà bình, dường như không có gì đặc biệt xảy ra. - Tôi không chen vào chuyện của các vị. Nếu cần - tức là cần, có gì phải bàn nữa. Công việc của các vị là đặc biệt, dẫu sao thì tôi

cũng không hiểu nó. Chỉ có điều các vị hãy giải thích cho tôi, vũ khí công vụ của thiếu tá Larsev có liên quan gì ở đây?

— Liên quan ở chỗ, - Naxtia trả lời nhỏ nhẹ, - thiếu tá Larsev cho em là đồ súc sinh và là kẻ vô tình. Con gái của anh ta bị bắt cóc và nó trở về hay không là hoàn toàn phụ thuộc vào cách xử sự của em, tức của anh và em. Và anh ta nghĩ rằng em có thể làm gì đó gây nguy hại cho đứa bé. Anh ta nghĩ rằng đối với em, đứa bé xa lạ - đó là một âm thanh trống rỗng, bởi vì em không có con và em không hiểu được những tình cảm của người cha. Anh ta cho rằng em có thể chẳng đếm xỉa đến một con bé mười một tuổi.

Alexei chuyển ánh mắt căng thẳng sang Larsev.

— Anh sao đấy, thực sự anh nghĩ thế à?

Larsev không động đậy. Anh ta đứng quay sườn về phía Alexei, và điều gì đang diễn ra với anh ta, Alexei chỉ có thể xét qua vẻ mặt của Naxtia mà trên đó, như tấm gương phản ánh lại những đổi thay nhỏ nhất của vị khách đêm. Theo cánh mũi của chị động đậy như thế nào, hai má chột đỏ lên ra sao và gò má hằn nổi hơn, anh hiểu rằng đã đến thời điểm căng thẳng nhất. Cần một cú thúc cuối, sau đó Larsev hoặc nổ súng hoặc choàng tỉnh.

Cú thúc phải là nhẹ, khó nhận thấy, nhưng chính xác một cách hoàn hảo. Và làm cú thúc này phải là anh, Alexei. Giờ đây anh đang trên sàn xiếc. Cả gian phòng nhìn vào anh, và anh phải nói một câu mà sau đó khán giả hoặc bùng lên những tràng vỗ tay vì lời kết có hiệu quả, hoặc ném cà chua thối vào anh vì một tiết mục buồn tẻ được trình diễn một cách vô hồn.

— Ôi anh thật là đồ ngốc, thiếu tá ạ! - Alexei nói giận dữ, đặt vào những lời của mình sao cho nhiều hơn sự chân tình.

Khuôn mặt Naxtia lập tức dịu đi, và anh hiểu rằng đã bắn trúng mục tiêu. Larsev đã thoát khỏi sự chờ đợi, lưng đã thả lỏng, đầu cúi xuống. Anh ta còng lưng và trong tích tắc dường như đã già đi chục tuổi.

— Hãy hứa với tôi là cô sẽ làm tất cả. Cô hứa chứ?

— Thì tất nhiên. Tất nhiên, tôi hứa, - Naxtia nói mềm mỏng - đừng lo. Nào, chúng ta ra bếp, ở đây ấm hơn.

Họ lặng lẽ uống cà-phê với bánh quy và nghĩ về cùng một điều. Khi đồng hồ chỉ đúng hai giờ, mắt Naxtia chạm mắt Larsev. Cả hai chậm chạp đứng dậy và đi vào phòng có máy điện thoại. Sau một phút chuông réo lên điếc tai.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Morozov bốn mươi tuổi nghĩ mình là kẻ không gặp may. Phần đông các bạn cùng trang lứa với anh đã là trung tá, có người mang hàm đại tá. Vậy mà anh cứ ngồi lì với chức đại úy, thậm chí không nhận nổi cái lon thiếu tá.

Công việc chủ yếu của anh là tìm kiếm những người mất tích, cũng như những người bị tình nghi hay bị can trốn khỏi sự điều tra và toà án. Công việc đối với anh là vô vị và buồn chán, đã từ lâu anh không còn hi vọng được thăng tiến và làm việc một cách thiếu sáng kiến cho đến lúc về hưu. Những năm gần đây anh bắt đầu uống rượu, từng ít một, nhưng thường xuyên.

Lập tức anh đã không thích Naxtia, ngay từ ngày đầu tiên họ cùng làm việc. Thứ nhất và chủ yếu, anh đã điên lên bởi ý nghĩ rằng anh phải sát cánh cùng con nhóc kém anh cả chục tuổi, thế mà đã leo lên chức thiếu tá. Đâu chỉ đơn thuần làm việc chung, mà phải dưới trướng cô ta! Không thể có đòn nào nặng hơn thế đánh vào tính tự ái của anh. Thứ hai, anh không hiểu và không thừa nhận các phương pháp làm việc của cô ta. Cái kiểu thông thái thế nào ấy: các hồ sơ lưu trữ, sách tiếng nước ngoài, những cuộc hỏi cung đi hỏi cung lại bất tận, cái cần violon và đủ thứ rối rắm. Vào thời mình, anh, Morozov được dạy làm việc theo cách khác, không ngồi với cái vẻ thông thái trên đi-văng mà vắt chân lên cổ chạy đi tìm kiếm... Cái công việc anh đã hiến trọn cuộc đời, công việc được gọi là “truy tìm tội phạm” không thể là vô nghĩa. Chính thế, là truy tìm, chứ không gì khác. Một trong những phương pháp chính trong công việc của anh được gọi là truy tìm cá

nhân. Anh chưa hề nghe về những phương pháp phân tích gì đó. Hơn nữa, anh cũng chẳng muốn biết về chúng.

Sự tức giận đối với cô bé từ Petrovca 38 đã dẫn đại úy công an Morozov đến một ý tưởng có kết quả tốt là tự mình phá vụ sát hại Victoria. Một cách độc lập. Một mình đơn độc. Cười nhạo tất cả. Tại đồn công an nơi anh làm việc, mới đây có chỗ khuyết mà người nhận được nó, sẽ nhanh chóng nhận lon thiếu tá, thêm bốn năm nữa - sẽ là trung tá. Đây là một cơ hội tốt, và bỏ mất nó thì thật là ngốc. Cần phải đạt được thành tích, một thành tích nổi bật, to lớn, qua mặt các thám tử của Cục Điều tra Moskva. Lúc đó thì trưởng phòng sẽ hài lòng, ông ấy cũng chả yêu quý gì giới tinh hoa của Tổng cục Nội vụ Moskva. Nhưng hiện thời Morozov chưa có ý định cho trưởng phòng biết về những kế hoạch của mình.

Khi có đơn báo về sự mất tích của Victoria, như thường lệ, anh không căng thẳng lắm. Trẻ, xinh đẹp, hay rượu, chưa chồng - cần quái gì phải tìm cô ta? Tình ra, được một kẻ si mê thường lệ an ủi, rồi sẽ về nhà, cô ta biến đi đâu được. Trong kinh nghiệm nhiều năm của anh có ít gì chuyện như thế. Thế nhưng khi người ta tìm thấy Victoria bị xiết cổ ở km 75 trên đường Xavelovsk, Morozov đã nhìn vụ này bằng con mắt khác. Ngay tuần đầu tiên sau khi phát hiện ra xác chết, anh đã nghiên cứu một cách hết lòng về tuyến đường sắt Xavelovsk, nói chuyện với các cảnh sát, rà soát tất cả các tàu nội hạt để tìm kiếm những hành khách thường xuyên, những người có thể chú ý đến cô gái đẹp lồ lộ. Morozov biết rằng, những người không sử dụng tàu nội hạt thường xuyên, không có thói quen nghiêng ngó nhìn những người ngồi gần cạnh trong cùng một toa. Còn những người đi thường xuyên thường đảo mắt tìm “người của mình”, người quen, cư dân cùng thị trấn hay cùng làng để rút ngắn thời gian trên đường bằng những chuyện phiếm.

Công việc tỉ mỉ kiên trì đã đem lại một số kết quả. Morozov tìm được hai người đàn ông đã trông thấy Victoria có những tay “lực sĩ” nào đó

đi kèm trên tàu. Cả hai hành khách đều chú ý đến cô gái, bởi vì cô và các bạn đồng hành của cô đã chiếm cái ngăn toa mà họ vẫn ngồi.

Hai hành khách này ở Dmitrov, sống cạnh nhau, làm việc ở Moskva trong cùng một xí nghiệp và cùng một ca và đã nhiều năm đi vào thủ đô và trở về bằng chỉ những chuyến tàu này, và không hiểu sao lại nhất thiết trong toa thứ hai phía đầu tàu, ở ngăn thứ hai bên phải theo hướng tàu chạy. Thói quen nhiều năm đôi khi mạnh hơn bất kì lí lẽ nào. Còn đến cái mức là họ cố ý đi ra ga sớm để chiếm chỗ của mình. Nhưng lần ấy họ bị qua mặt và điều đó là bất thường đến nỗi họ đã nhớ kĩ một cách bất giác.

Trên đường đi họ nhìn trộm cái nhóm khó hiểu, thì thầm bàn tán rằng, có gì chung ở một cô gái đẹp, được chăm chút kĩ và ăn mặc đắt tiền như thế với khuôn mặt khinh thị và ánh mắt bệnh hoạn thế nào ấy trên những bộ mặt nhẵn nhụi không chút trí tuệ của những tên bò mộng này. Bọn “bò mộng” cố khơi cho cô nói chuyện, nhưng người đẹp trả lời giật cục hoặc nói chung là lặng thinh. Thình thoảng cô gái đi ra khoảng nối toa với điều thuốc lá và nhất định có một gã trai đi kèm. Sau một giờ rưỡi, khi rời tàu ở Dmitrov, hai ông bạn đã kết luận rằng cô gái đi đâu đó vì công việc, còn lũ “bò mộng” là vệ sĩ riêng của cô. Dù có điều không hiểu là sao cô lại đi tàu. Nếu cô có đủ tiền nuôi vệ sĩ, thì hẳn phải có xe riêng...

Và thế, đã xác định được rằng Victoria có ba thanh niên tháp tùng đã đi trên tàu nội hạt Moskva-Dubna hôm chủ nhật, ngày 24 tháng 10. Tàu rời ga Moskva- Xavelovsk lúc 13 giờ 51 phút, đến sân ga km 75 lúc 15 giờ 34 phút. Thi thể của Victoria được tìm thấy sau một tuần, thời gian xảy ra cái chết là ngày 31 tháng 10 - mồng 1 tháng 11. Cần phải xác định, cô ta đã sống ở đâu cả một tuần liền.

Chính vào thời điểm Morozov được báo là người ta đưa anh vào nhóm tác chiến do Naxtia phụ trách. Anh vốn không phải là kẻ non nớt trong việc thiết lập quan hệ theo hướng cần thiết cho bản thân. Quan hệ với Naxtia cũng không là ngoại lệ. Morozov tìm mọi cách để đánh bật khỏi chị bất kì

sự mong muốn giao thiệp nào với anh, và anh đã làm điều đó khá đạt. Naxtia không chất nhiều nhiệm vụ cho anh và anh đã có thể tự do sử dụng thời gian để nghiên cứu vụ án mạng Victoria. Anh thực hiện một cách kỹ lưỡng nhất những nhiệm vụ được giao, chỉ có điều anh báo cáo kết quả cho Naxtia theo cách riêng. Không. Anh không xuyên tạc thông tin nhận được. Đơn thuần anh chỉ không nói hết và nói chung là có khi đã giấu nó đi, trao cho Naxtia chỉ những tin tức mà - chính anh không cần đến để lập giả thuyết riêng. Thí dụ, chị không biết rằng Morozov đã tìm được những người chứng kiến chuyến đi của Victoria trên con tàu nội hạt, đã xác định thời gian chính xác của chuyến tàu này và thậm chí đã dựng nên những chân dung bằng lời khá chi tiết về bọn đồng hành của cô. Về mặt chính thức người ta có thể cho rằng, điều tra kỹ tuyến đường không cho kết quả gì cả.

Trong khi Naxtia cùng Trensêv hỏi khắp bạn bè và người quen của Victoria, trong khi xem xét trong các mối tương quan phức tạp gắn cô với Carlasov và vợ chồng Colobov, trong lúc chị làm rõ ai và vì sao đã đánh Colobov và làm cả một loạt việc cần thiết thì đại úy Morozov nghiên cứu các làng xung quanh km 75, đưa ảnh Victoria, miêu tả vẻ ngoài của bọn "bò mộng" và cố tìm ra chỗ mà Victoria có thể đã sống vào cái tuần khó hiểu ấy. Và khi Naxtia kịp làm rõ rằng bằng cách nào đó Victoria đã có mặt ở ga Xavelovsk và chắc nhất đó là vào chủ nhật, ngày 24 tháng 10, đã qua bao nhiêu thời gian từ thời điểm ấy, thành ra việc nghiên cứu lại tuyến đường là vô nghĩa. Trong khi đó Morozov đã tìm ra ngôi nhà cô gái đã sống trong nhóm thanh niên trẻ, qua chứng cứ của những dân cư một làng. Người ta nhìn thấy cô gái chỉ một lần khi cô đến. Cô ta không xuất hiện thêm nữa trước mắt dân địa phương. Thế nhưng Morozov làm quen được với một cô bán hàng ở cửa hàng địa phương, theo khả năng có thể cô ta đã nhớ lại, rằng những người tạm sống trong ngôi nhà của "chú Pasa" đã mua số lượng hàng như thế nào. Xét mọi nhẽ, hoá ra, họ không thể ít hơn ba người, trong đó có một phụ nữ.

Morozov tìm đến cả chú Pasa, họ là Coxtiucov, người cho thuê nhà. Bản thân ông ta sống ở làng Iakhrova bên cạnh, trong gia đình của con gái, chăm sóc các cháu, luôn sẵn sàng cho thuê nhà của mình vào bất kì thời gian nào trong năm và với bất kì thời hạn nào. Từ cuộc trò chuyện với chủ nhà thì không có ai trong số những “bò mộng” đi trên tàu và sau đó sống cùng cô gái ở làng Ozerki là người thoả thuận về việc thuê nhà cả. Theo lời ông Pasa, đó là một người đường bệ, tuổi chừng năm chục (có thể trẻ hơn một chút, nhưng chính xác là ngoài bốn mươi), dễ gây lòng tin. Ông ta trả trước tiền nhà không cò kè, mặc dù ông già khôn ranh đã đòi một cái giá cao không tưởng để sau đó, khi đã mặc cả, ông sẽ xuống giá đáng kể, và người thuê nhà sẽ có cảm giác là dù sao cũng ước lượng đúng giá thuê.

Ông Pasa không hỏi giấy tờ người thuê nhà, nếu người ta trả tiền trước. Tất nhiên như vậy không đúng nội quy, nhưng công an địa phương biết rõ ông và bỏ qua những người sống không đăng kí tạm trú, hơn nữa, vào mùa hè ông già làm mọi thứ nghiêm túc theo luật. Nhưng mùa thu, khi đường sá nhầy nhụa, đi từ Iakhroma đến km 75 để đăng kí cho người tạm trú đúng theo các nguyên tắc, thì ông thực không muốn chút nào. Thế nhưng ông Pasa nhất thiết đã ghi tất cả những gì liên quan đến ngôi nhà của mình vào một cuốn sổ dày mà từ đó Morozov mới biết rằng, hợp đồng thuê nhà ở Ozerki với thời hạn một tháng từ ngày 24 tháng 10, chủ nhật, đến 23 tháng 11, thứ ba, được kí vào chiều thứ bảy, ngày 23 tháng 10.

Tiếp theo Morozov trông chờ vào may rủi và lao đi rà soát tuyến xe hơi nối Moskva với Iakhroma. Anh hi vọng là người thuê nhà của ông Pasa đã đến bằng ô tô. Trong trường hợp này là có hi vọng, dù yếu ớt. Nếu hẳn ta đi tàu đến Iakhroma, lúc ấy thì hỏng việc. Cả tuần khi Naxtia ở nước ngoài, anh chửi rủa tuyết ướt, gió lạnh, sự bắn thiu nhớp nháp dưới chân và bệnh sổ mũi không dứt, đi từng mét một trên xa lộ Dmitrovski, dừng lại ở mỗi trạm cảnh sát giao thông với mỗi một câu hỏi duy nhất: về những tài xế bị bắt giữ vì vi phạm hoặc bị dừng để kiểm tra vào ngày thứ bảy, 23 tháng 10.

Người ta đưa cho anh những chiếc cặp nặng với các biên bản trong tháng 10, và Morozov tỉ mỉ ghi chép tất cả các số liệu về những tài xế bị dừng lại ở trạm ngày hôm ấy. Anh không tìm một ai cụ thể, bởi vì hiểu rằng sau tay lái có thể là chính “người thuê”, có thể là bất kì ai đó khác. Hơn nữa, Morozov tin tuyệt đối rằng, nếu người kia đi xe đến Iakhroma, thì nhất định theo hăn sẽ có một trong số những “bò mộng” ngày hôm sau đến ở cùng Victoria tại Ozerki. Chứ làm sao khác được? Dân làng trông thấy những kẻ mới đến, nhưng không một người dân nào nhớ là họ có hỏi đường tới nhà ông Pasa. Điều đó có nghĩa là chúng biết đường. Tức một ngày trước đó, khi đã trả tiền nhà và nhận chìa khoá. “Người thuê” phải đi đến Ozerki, tìm ra ngôi nhà ấy và chỉ cho kẻ đi cùng biết, để ngày hôm sau cái nhóm lạ lùng nọ không gây ra sự lộ liễu bởi những câu hỏi thăm đường bất tận.

Morozov còn một câu hỏi nữa: tại sao chính vào thứ bảy, 23 tháng 10, “người thuê” lại tìm được nhà của ông Pasa, mà không cần một chỉ dẫn nào của những cư dân Ozerki? Cái nhóm đến hôm chủ nhật thì người này người nọ có trông thấy, còn không một ai nhìn thấy hai người đàn ông (hay chỉ một? Không, có lẽ vẫn là hai) đi ô tô đến tìm ngôi nhà chú Pasa. Điều này là kì quặc. Morozov không tìm ra sự lí giải cho sự kiện đó. Dầu vậy, anh vẫn kiên định cho rằng trong chiếc xe anh đang tìm kiếm, chí ít, phải có hai người. Tất nhiên, nếu như có cái xe đó. Nhưng Morozov xua đi ý nghĩ về việc họ có thể lợi dụng tàu, bởi nếu thế thì sẽ tước đi mọi triển vọng thành công.

Tại một trạm cảnh sát giao thông người ta hỏi anh:

— Đại úy, anh tìm ai thế? Có thể, chúng tôi biết hăn chẳng?

— Nếu như mà tôi biết, - Morozov thở dài não ruột. - Thế thôi, kiểm tra hú hoạ, nhờ đâu gặp may.

— Và không biết tên?

— Không.

— Thế nhãn hiệu xe?

— Cũng không. Có thể, chúng có qua đây, nhưng không một lần nào bị chặn lại.

— Phải, chàng trai ạ, - một trung sĩ cảnh sát giao thông đứng tuổi lắc đầu. - Chẳng ganh tị gì với cậu. Cậu biết cần làm gì không? Hãy hỏi quanh quanh Icsa. Hồi cuối tháng 10, ở đấy có một sự cố đặc biệt, hai đứa trẻ vị thành niên trốn trại, nên cả tuần liền họ xối nát các xe cộ cho đến khi bắt được chúng. Khách hàng của cậu đã đi đâu vậy?

— Đến Iakhroma.

— Thế thì không thể nào không qua Icsa được. Nếu hãn ta rơi vào trùng cái tuần khi xảy ra những cuộc kiểm tra, nhất định hãn bị giữ và tất cả các số liệu đều được ghi lại.

Morozov lao đi Icsa như bay trên đôi cánh. Đúng, vận may đang chờ anh ở đây. Từ trại cải tạo các tội phạm vị thành niên lại đúng ngày hôm trước, 22 tháng 10, thứ sáu, có hai trẻ vị thành niên bỏ trốn. Và lại, gọi chúng là vị thành niên chỉ là tương đối thôi: cả hai đều đã 18 tuổi, và chúng chờ giai đoạn để chuyển đi ngồi nốt một thời gian không ít trong tù dành cho người lớn. Cả hai tên đào tẩu đều dự cùng một vụ án cướp có vũ khí và giết người, chúng ở chưa được một năm trong trại dành cho trẻ vị thành niên, và giờ đây phía trước còn chín năm nữa đang chờ chúng trong những điều kiện khắc nghiệt hơn nhiều và kém thuận lợi hơn nhiều. Cuộc vượt ngục, xét mọi nhẽ, nhờ ai đó “tự do” tổ chức. Hai gã trai bị coi là nguy hiểm, có thiên hướng nghiêng về bạo lực, vì thế ngay sau khi phát hiện sự đào tẩu, Icsa bị bao vây chặt mà không thể lọt qua đó một cách kín đáo nổi. Đã biết chính xác rằng, bọn chạy trốn đang ẩn náu đâu đó trong toạ độ

10km, và chúng đã bị tóm gọn khi vào ngày thứ năm hay thứ sáu gì đó định thoát ra khỏi thị trấn...

Cũng chính tối hôm đó, trước Morozov đã có một danh sách dài không tưởng gồm các tài xế và xe của họ đã đi qua Icsa về phía Iakhroma ngày 23 tháng 10. Cần phải bắt đầu chọn lọc.

Chú Pasa khẳng định rằng, người muốn thuê nhà đã đến gặp ông sau bữa trưa. Từ danh sách, như vậy, lập tức loại trừ được những người đi theo hướng Moskva- Iakhroma trước 12 giờ trưa và sau 6 giờ chiều. Sau đó được gạch đi những xe tải-công-ten-nơ, sau nữa là những xe trong đó có các gia đình và trẻ nhỏ (với điều kiện chỉ có một người đàn ông), rồi đến những xe chỉ có một người lái, hoặc theo tuổi tác không giống với “người thuê”, hoặc đàn bà.

Morozov ngồi lì với bản danh sách đến tận khuya cho đến khi trong nó còn lại 46 xe tổng cộng là 117 người đi. 85 người là dân Moskva, và Morozov lập kế hoạch chuyên sâu vào họ trước tiên. Đến thời điểm Naxtia từ Italia trở về, đại úy đã có một kẻ bị tình nghi: một Colia Fictin nào đó, người phụ trách “Variac”, câu lạc bộ thể thao thanh niên. Cùng với lão trong xe có Diacov, người Moskva. Nhớ lại là các nhân chứng khi mô tả bằng lời về những bạn đồng hành của Victoria trên tàu và trong làng, đánh giá chúng là những thanh niên có dáng thể thao với cơ bắp được rèn luyện, Morozov hiểu ngay đây hẳn là “dấu vết nóng”. Chí ít cũng đáng để thử. Nếu dấu vết hoá ra là giả, thì dù sao trong danh sách vẫn còn 29 xe, chúng ta sẽ làm tiếp, anh nghĩ. Sang ngày 19 tháng 12, thứ hai, anh có cuộc hẹn gặp quan trọng với một người có thể kể đôi điều về câu lạc bộ “Variac” và người phụ trách của nó. Vì thế khi Naxtia vừa từ sân bay Seremetievo về nhà, tập hợp cả nhóm và cố ngoắc vào Morozov một hoạt động thông thái như thường lệ, anh đã làm tất cả trong mức có thể, để né tránh công việc này, ít ra cũng đến thứ hai. Vả lại, cô ranh từ Petrovca này lại nhún nhường

đến kinh ngạc, không áp đặt và không ra lệnh cho anh. “Anh không thể, tức là không thể, - chị nhún vai nói. - Thì thứ ba anh vào cuộc vậy”.

Đến thứ ba, sự tự tin của đại úy Morozov đã vững thêm mấy phần rằng Fictin và Diacov chính là những kẻ mà anh cần, dù vẫn còn nhiều mối ngờ vực. Anh quyết định theo dõi câu lạc bộ, và rất chóng phát hiện ra rằng không chỉ anh quan tâm đến Fictin và Diacov. Bằng con mắt nghiệp vụ sành sỏi anh lập tức xác định được công việc của các đồng nghiệp. Hoá ra, cái cô Naxtia này (dù cố thế nào anh cũng không tìm được từ gì khác đồng nghĩa chữ “con nhóc”, nên anh thầm gọi chị hoặc con ranh, hoặc gọi “cái cô” kèm theo lớn), và thế, hoá ra, cái cô Naxtia cũng lần đến được câu lạc bộ, chỉ có điều là từ một hướng nào đó khác. Sự bực tức và thất vọng của đại úy là không giới hạn. Nhưng suy nghĩ một hồi, anh bỗng thấu tỏ rằng anh có thể tự hào: một mình anh đã biết cách có được cũng cái kết quả y như của Naxtia, người có trong tay cả một nhóm. Tất nhiên, đồng thời Morozov hơi xấu hổ, vì anh giấu thông tin kiếm được, trong khi đó tất cả những người còn lại đã hào phóng chia sẻ với anh, nên trong thực tế, anh có ưu thế rất đáng kể. Nhưng điều đó không ngăn cản anh phấn khởi tinh thần và cảm thấy một sự hăng hái đua tranh đúng là kiểu trẻ con. Mỗi khi sức mạnh ngang nhau, anh nghĩ, thì còn có thể thi đấu tiếp. Cứ để chúng ta đến lúc nào đó cùng có mặt tại một điểm, nhưng chúng ta đi đến đích theo các hướng khác nhau, đường đi của chúng ta tiếp theo sẽ tách ra. Vậy rồi xem ai đi hết quãng đường nhanh hơn!

Nhưng Morozov không được ganh đua lâu với Naxtia. Diacov biến đi đâu mất, đúng vào ngay mờ sáng hôm sau Naxtia gọi điện thoại và thông báo rằng công việc về vụ án mạng Vicioria được đình chỉ và anh, Morozov, có thể tự xem là đã tự do. Tất cả các giả thuyết có khả năng đã được kiểm tra, không một giả thuyết nào trong số chúng dẫn đến thành công, lập tức sau lễ năm mới sẽ có quyết định đình chỉ của công tố viên.

— Anh Morozov, cảm ơn vì đã giúp đỡ. Chúc anh nhân dịp Năm mới,
- Naxtia từ biệt, và giọng nói của chị không hiểu sao lại nãy nê.

“Sao, con ranh, không quen thua hả? - Morozov thầm nghĩ một cách cay độc. - Thất vọng hả? Hăng gượng. Thất vọng sẽ còn đến thế nào khi tôi tìm ra những kẻ giết người. Cô sẽ gặm cùi tay, răng đã lười bước. Sao thế cô bé, đã để sống mất Fictin với Diacov? Cô đã giẫm chân lên đuôi của chúng, nghĩa là cô đã có gì đó chống lại chúng. Sao cô lại vứt bỏ công việc giữa chừng? Cô không tin chắc, và chẳng biết lí giải mỗi nghi ngờ bằng cách gì. Còn tôi thì có. Vì tôi biết những điều cô không biết. Tôi biết Fictin thuê ngôi nhà nơi bọn tay chân của hắn, trong đó có Diacov, đã giam giữ Victoria cả tuần. Tôi biết ngôi nhà đó ở đâu. Tôi biết chủ nhà, người có thể nhận dạng Fictin, và biết cô bán hàng, người biết cả ba con “bò mộng”. Tôi cũng có hai người có thể nhận ra được những gã trai đi với Victoria trên tàu. Nếu đó chính là bọn Trẻ từ câu lạc bộ “Variac”, thì Fictin không tránh né nổi, lão bị buộc cứng vào vụ án mạng Victoria”.

Morozov lại không nghĩ tới, tại sao Colia Fictin, phụ trách câu lạc bộ thể thao thanh niên, đã tổ chức toàn bộ chuyện này với Victoria: đưa cô ra khỏi thành phố, khoá chặt cả tuần và có bảo vệ, còn sau đó thì xiết cổ.

Đại úy ít quan tâm đến động cơ và toàn bộ sự rối rắm tâm lí. Tại sao, thì có khác biệt gì đâu? Quan trọng là xác lập ai đã làm điều đó, còn những câu hỏi “tại sao” và “để làm gì” thì mặc cho bản chất tìm kiếm lời đáp.

Đại úy Morozov là thế, và có thể, nét tính cách này làm anh khác biệt với Naxtia, người luôn cố hiểu. Victoria đã biết hay đã làm gì nguy hại đối với kẻ giết người và lại sao lại phải giết cô ta.

o O o

Sau cú điện thoại buổi sáng của Naxtia, Gordeev quyết định không đi làm.

— Đêm qua tôi bị đau răng, - ông báo ngăn gọn với phó phòng Jerekhov. - Tôi sẽ đi gặp bác sĩ. Nếu có ai hỏi - nói tôi đến sau bữa trưa.

Để vợ đi làm rồi, Gordeev chạy khắp trong căn hộ, cố sắp xếp lại các ý nghĩ. Điện thoại của Naxtia bị nghe trộm. Họ đã xác định được điều này. Chuyện gì xảy ra với cô ta? Kẻ nào đã tóm chặt cô ta đến thế? Và bằng cách gì? Cần phải tìm khả năng bằng cách nào đó liên hệ với cô. Cô ấy có lẽ sẽ nói là ốm và gọi bác sĩ. Có thể thử, thử chưa phải là tra tấn. Coloboc nhảy đến máy điện thoại.

— Phòng đăng kí, - ông nghe thấy một giọng con gái thờ ơ.

— Đại tá Gordeev, trưởng Phòng Điều tra hình sự Moskva, - ông tự giới thiệu vui vẻ. - Xin làm ơn nói giùm, nhân viên của thiếu tá Naxtia hôm nay có gọi bác sĩ đến nhà không?

— Chúng tôi không cho những chỉ dẫn, - giọng đáp lại vẫn thờ ơ như thế.

— Thế ai cho?

Nhưng trong ống nghe đã xèn xẹt những tiếng tút ngẩn. “Đúng là điều hâu” - Gordeev thốt to lên giận dữ và quay số điện thoại khác.

— Phòng điều trị ngoại trú, tôi nghe ạ.

Giọng nói này có cảm giác là có hy vọng đối với Gordeev.

— Chào chị, đại tá Gordeev Phòng Điều tra hình sự Moskva quấy quá chị, - Coloboc dịu giọng vì có kinh nghiệm bởi thất bại đầu tiên, và chờ lời đáp.

— Chào anh Gordeev, - vang lên trong ống nghe, và đại tá thở phào nhẹ nhõm: ông đã gặp trúng người biết ông. Tiếp theo sự việc sẽ phẳng

lặng hơn.

Để phòng xa, ông phí thêm mấy giây và vài chục lời để diễn tả niềm vui là trong phòng điều trị ngoại trú bệnh viện đa khoa mọi người biết đến ông, và chỉ sau đó mới đi vào vấn đề chính. Trước khi tìm ra bác sĩ được gọi đến nhà, ông còn phải gọi sáu cú điện thoại nữa, nhưng cuối cùng ông cũng đạt được.

— Anh may gặp được tôi, bà bác sĩ Rascov nói. - Tôi đã ra đến cửa rồi.

Bà im lặng, không cắt ngang, nghe những lời giải thích hồ đồ và lộn của Gordeev.

— Giờ tôi nhắc lại. Anh muốn tôi nói với Naxtia về việc anh gọi điện thoại và hỏi cô ấy có muốn chuyển gì cho anh hay không. Tôi cần phải, bất chấp trạng thái sức khoẻ thực tế, viết cho cô ấy giấy ghiõm với thời hạn cho phép tối đa. Hơn nữa, tôi phải xem kĩ cơ sở để nhập viện khẩn cấp và thảo luận vấn đề này với bệnh nhân. Trong trường hợp thuận lợi, tôi, phải gọi điện thoại từ nhà Naxtia đến quân y viện. Và cuối cùng. Tôi phải theo khả năng có thể, tự khẳng định rằng cô ấy đang hành động dưới sự kiểm soát của ai đó hay không có chuyện ấy. Tất cả chính xác chứ?

Chính xác, - Gordeev thở phào nhẹ nhõm. - Và tôi rất muốn nhờ chị, chị Rascova ạ, hãy đi đến cô ấy ngay và lập tức sau đó gọi cho tôi. Tôi cần phải hiểu được nhanh nhất, chuyện gì đang xảy ra với cô ấy.

— Dĩ nhiên không phải là gọi cho anh từ nhà cô ấy chứ? - Rascova cười vào ống nói.

— Dĩ nhiên, - đại tá khẳng định. - Tôi cảm ơn chị trước nhé.

Đặt ống nói, Gordeev nằm lên đi-văng, đặt đồng hồ chuông trước mặt và chờ.

Rascova nói địa chỉ đầu tiên cho tài xế và bắt đầu lật phiếu khám của Naxtia, ánh chùng đưa ra chẩn đoán nào đơn giản nhất để khỏi mất nhiều thì giờ. Trong đời bà đã thấy khá đủ và đến tuổi sáu mươi hai của mình có kinh nghiệm hơn bốn chục năm làm việc trong các cơ sở y tế phục vụ “các cơ quan quyền uy”. Vì thế, yêu cầu mà đại tá Gordeev nhờ bà không làm bà bị sốc lắm. Thực tế bà thậm chí còn phải phẫu thuật khối u không tồn tại cho một nhân viên tác chiến trẻ, kẻ tự nguyện đâm cho bản thân một nhát dao, vì bệnh nhân cần thiết phải được bí mật chở đi cấp tốc đến nơi khác, mà không thể thay đổi cuộc phẫu thuật nhằm giữ bí mật...

Bệnh án của Naxtia làm bà thất vọng. Qua tám năm, tất thảy chỉ một tờ giấy nghỉ ốm, và tờ này chỉ có sau khi đội “Cấp cứu” đưa cô ta đến thẳng từ ngoài đường phố. Chẩn đoán - nghẽn động mạch. Thật ra, các ghi chép về khám bệnh điều trị ngoại trú hàng năm của chị làm bà phần chần hơn. Những than phiền đau lưng sau chấn thương. Giảm thần kinh động mạch. Loạn nhịp tim. Mất ngủ. Viêm phế quản mãn tính. Những phân tích tòi tẻ về máu - hậu quả của những lần nhiễm trùng cấp do đi nhiều (chứ khác thế nào được, còn chờ gì nữa, nếu cô ta không chịu lấy giấy nghỉ ốm?) Đi lại gần ngôi nhà trên xa lộ Siolcovxki, bà Rascova đã thầm sắp xếp sẽ ghi gì vào bệnh án, và bà đã chọn chẩn đoán bà sẽ viết cho Naxtia, sinh năm 1960. Nhỏ bé, nặng nề, vụng về di chuyển trên hai chân ngắn cũn, với mái tóc bạc cắt ngắn, cặp mắt cận thị sau đôi mắt kính dày cộp, bà Rascova không hề giống một bác sĩ, mà giống một nữ diễn viên hài đặc trưng vẫn đóng vai những bà nấu rượu lậu, cho vay nặng lãi, bà mối già và những vai khó yêu tương tự. Chỉ có ai giao thiệp lâu với bà mới có thể đánh giá được sự hài hước sôi nổi và trí tuệ sắc sảo của bà và tin rằng, thời trẻ bà quyến rũ khó diễn tả và thậm chí là có sức cảm dỗ theo kiểu riêng. Và lại, chồng của bà Rascova nhớ điều đó rất rõ và cho đến giờ vẫn xử sự với bà với sự dịu dàng và trân trọng.

Khi khám cho Naxtia, đo huyết áp, đếm nhịp tim và nghe tiếng thở, bà Rascova nghĩ rằng người phụ nữ trẻ quả là rất đáng năm viện để điều trị.

Trạng thái sức khỏe của cô chẳng đáng khen gì.

— Cô cần nằm viện, - bà nói, không ngừng đầu khỏi bệnh án mà bà đang ghi kết quả thăm khám vào đó. - Các mạch máu của cô yếu lắm, đã có một lần nghẽn, lần thứ hai cũng chẳng xa gì đâu.

— Không, Naxtia đáp nhanh và gay gắt. - Tôi không muốn vào viện.

— Tại sao? - bác sĩ rời khỏi bệnh án và thò tay vào túi lấy phiếu khám bệnh.

Viện quân y của chúng ta tốt lắm. Nằm nghỉ ngơi, sẽ có lợi cho cô.

— Không, - Naxtia nhắc lại. - Tôi không thể.

— Vậy cô không thể hay không muốn? Tiện thể, thủ trưởng Gordeev của cô rất lo cho sức khỏe của cô. Ông đề nghị chuyển đến cô rằng, ông sẽ không phản đối, nếu cô vào viện nằm. Ông ấy cần cô là người khỏe mạnh.

Naxita im lặng, run rẩy quấn chặt chiếc áo khoác ấm và giấu chân dưới chăn.

— Tôi không thể nhập viện. Thực sự tôi không thể. Có thể, để muộn hơn, sau một vài tháng. Nhưng bây giờ thì không. Mà bà thật sự đã nói chuyện với Gordeev hôm nay ư?

— Phải, anh ấy gọi cho tôi, xin quan tâm hơn đến cô, bởi cô đã báo ốm với anh ấy. - bà Rasova viết giấy ốm, cẩn thận cất máy nghe nhịp tim vào hộp và chăm chú nhìn Naxtia. - Gordeev lo cho cô. Cô không muốn chuyển gì cho anh ấy chứ?

— Hãy chuyển cho chú ấy, rằng chú ấy đúng. Xin nói thêm cho là tôi còn muốn làm rất nhiều việc. Nhưng tôi không thể. Tôi bị trói hết chân tay.

Tôi đã hứa và có nghĩa vụ giữ lời. Cảm ơn chú ấy đã quan tâm. Và cảm ơn bà.

— Đành vậy, - bác sĩ nói với tiếng thở dài khi đứng lên khỏi bàn. - Tiện thể, chàng trai đáng yêu trên bậu cửa sổ tầng dưới - có phải kẻ ngưỡng mộ của cô không?

— Hình như của tôi, - Naxtia cười dè xẻn.

— Chồng cô à?

— Vâng, tất nhiên, thật ra anh ấy không phải là chồng.

— Điều đó không quan trọng. Nói với Gordeev chứ?

— Xin bà nói giúp.

— Được, tôi sẽ nói. Hãy nằm đi, cô Naxtia, tôi nói tuyệt đối nghiêm lúc đây. Cô coi sức khỏe của mình thật không ra gì, không thể như thế được. Hãy lợi dụng thời gian nghỉ lấy hơi, bởi dầu sao thì vẫn phải nằm ở nhà, hãy uống thuốc, hãy ngủ thêm vào. Và ăn uống như cần thiết, cô có vẻ gầy gò bệnh hoạn đấy.

Sau khi Rascova đi rồi. Alexei bắt đầu im lặng mặc quần áo.

— Anh đi đâu? - Naxtia kinh ngạc khi thấy anh giận dữ cởi phăng bộ quần áo thể thao và chui vào quần bò và áo len.

— Người ta kê thuốc cho em. Đơn thuốc đâu?

— Không thể mà, anh Alexei! Dù sao nó cũng không cho anh đi đâu. Nghe thấy bác sĩ nói gì không? Nó ngồi trên cầu thang tầng dưới.

— Anh muốn nhổ vào! - Alexei nổi cáu. - Em ở đây chết trên tay anh, còn lũ chó ấy thì cẩu xé nhau vì mâu thuẫn của mình.

Anh cố tình mở khoá loạch xoạch và bước ra cầu thang.

— Ê, cậu chó cảnh! - anh gọi to.

Vang lên tiếng chân khê khàng từ tầng dưới, nhẹ nhàng nhảy cách bậc, một gã trai tóc sáng kháu khỉnh đi lên.

— Hãy đến hiệu thuốc. - Alexei ra lệnh bằng giọng miễn kháng cự. - Đơn thuốc đây, tiền đây. Cậu sẽ trả lại tiền thừa.

Gã trai im lặng cầm đơn thuốc và tiền, quay lại và chạy nhẹ nhõm không tiếng động xuống phía dưới.

— Mua cả bánh mì, bánh mì đen ấy! - Alexei gọi theo.

— Anh cợt nhạo nó làm gì, - Naxtia nói về trách móc khi anh quay vào phòng. - Chúng ta phụ thuộc vào chúng hoàn toàn. Vậy thì hoà bình tệ hại nhất vẫn hơn chiến tranh công khai.

Alexei không trả lời. Anh đi nhanh lại gần cửa sổ và nhìn ra đường.

— Nó chạy đi rồi. - anh bình phẩm khi ngó theo thân hình đang xa dần bằng bước chạy đều về phía hiệu thuốc. - Nhưng không phải là nó. Tức là tối thiểu có hai đứa canh giữ anh và em. Một sự tổ chức nghiêm ngặt.

— Còn nghiêm gì hơn được nữa. - chị khẳng định rầu rĩ. - Thôi để em nấu ăn vậy. Trời ơi, sao mà em lại bị dính vào thế này cơ chứ! Thương con bé, cả Larsev nữa.

— Còn không thương mình sao?

— Cũng thương cả mình. Một vụ như thế, một bài toán hay như thế! Bực đến chảy nước mắt. Thương cho cả Victoria. Em biết là vì sao chúng giết cô ấy mà. Dù nếu không tự dối lòng, em đã rất sẵn sàng tính đến chuyện là người ta sẽ không cho em đào bới sâu cái vụ này. Em chỉ không

biết, vào thời điểm nào người ta bắt em dừng lại và họ sẽ làm điều đó bằng cách gì. Trước kia hãn thủ trưởng Cục điều tra đã gọi em tới và lịch sự ra lệnh bỏ vụ này lại và chuyên tâm vào vụ tội phạm khác mà để phá án còn phức tạp, khó khăn hơn nhiều và vì thế, các lực lượng tốt nhất được ném vào đó, và em cần phải xem đó là vinh dự, rằng chính thượng cấp đã cho gọi em, đánh giá cao tri thức và kỹ năng của em, đề nghị em tham gia vào lễ hội toàn dân truy bắt một tên giết người nham hiểm và đáng sợ. Hoặc kiểu gì đó tương tự. Còn Coloboc chỉ thở dài nặng nề và khuyên đừng ôm lấy đầu, dù chính ông đang điên tiết và âm thầm làm theo ý mình, nhưng tự ông sẽ không để em phải chịu cơn thịnh nộ của lãnh đạo. Trước kia mọi thứ đều được biết trước: cả những phương pháp của họ, cả phản ứng của bọn em. Chứ bây giờ - chính quý sứ cũng gầy chân, chả bao giờ biết ai và ở đâu, vào thời điểm nào và bằng cách gì tóm lấy yết hầu ta. Và chẳng có sự tự vệ nào. Người giàu trở nên quá nhiều trong phép tính đối với mỗi linh hồn của một tay công an nghèo, và vì tiền họ có thể mua các tay súng mà sẽ ép anh. Thậm chí khi tất cả chúng ta bỗng đều trở nên trung thực, vô tư và chúng ta tự nguyện muốn sống trong những căn hộ nhỏ bé với trẻ nhỏ và bố mẹ bị bại liệt, khi không có khả năng thuê người có chuyên môn chăm sóc cho họ. Mà nói gì cơ chứ! Anh Alexei, anh rất đúng: lũ chó cấu xé nhau vì mẩu xương của mình. Một cô gái trẻ thì đã chết...

o O o

Xem danh sách những yêu cầu gọi đến nhà và cố sắp xếp tuyến đi của mình một cách hợp lý nhất, bà Rascova phát hiện ra có một địa chỉ nằm không xa nhà của bà. Điều đó là rất hợp. Bà Rascova quyết định đến thăm bệnh nhân, sau đó ghé qua nhà uống trà và nhân thể gọi điện thoại cho Gordeev. Bà Rascova sống rất xa phòng khám đa khoa, vào những ngày làm việc từ 8 giờ sáng, bà phải dậy khi còn mờ mịt, và thường đến 11 giờ, bà cảm thấy đói kinh khủng.

Đi vào căn hộ của mình, bà lập tức nghe thấy những giọng nói vọng ra từ phòng khách. “Lại các nhà sưu tập tem”, bà Rascova hiểu ngay. Mới đây chồng bà nghỉ hưu và bỏ toàn tâm sức vào thú vui của mình, luôn trao đổi, mua bán, trưng bày, hội thảo, sách chuyên môn và thậm chí cả những buổi lên lớp. Trong nhà thường xuyên có khách thăm, còn các hồi chuông điện thoại thì réo lên nhiều đến nỗi cả con cái lẫn bạn bè và đồng nghiệp của chính bà, nhiều khi mấy ngày liền không thể gọi nổi cho họ. Kết thúc mọi thứ nhờ các mối quan hệ và quà cáp, trong căn hộ xuất hiện chiếc máy điện thoại thứ hai với số khác, dành riêng cho các nhà sưu tập tem và cuộc sống đã trở lại bình thường.

Bà Rascova nhẹ nhàng đến mức có thể với hình thể của mình, đi ra bếp, bật ga đun nước và ngồi xuống bên máy điện thoại.

— Mọi việc chỗ Naxtia của anh tồi tệ lắm, - bà báo thì thầm cho Gordeev.

— Chuyện gì với cô ta? - Gordeev hoảng lên.

— Thứ nhất, cô ta thực sự đang ốm. Tôi đã hết sức nghiêm khắc đề nghị cô ta nhập viện, có đủ cơ sở cho điều đó.

— Và cô ta trả lời thế nào?

— Từ chối thẳng thừng.

— Động cơ?

— Người ta canh chừng cô ta, thêm nữa lại hoàn toàn công khai, không e ngại. Đó là điều thứ hai. Thứ ba, cô ấy nhờ nói với anh, rằng anh đã đúng. Cô hẳn muốn làm rất nhiều, nhưng không thể, bởi vì đã hứa và có nghĩa vụ giữ lời.

— Cô ta hứa với ai?

— Anh Gordeev ạ, tôi chuyển tất cả đúng từng lời. Cô ấy không nói gì thêm nữa.

— Chị Rascova ạ, chị có ấn tượng riêng gì không về tình huống này?

— Ồ... Có nhiều hoặc ít. Naxtia bị ức chế, rầu rĩ, cô ấy biết cô đang bị canh chừng. Theo tôi, cô từ chối vào viện vì bị cấm ra khỏi nhà bằng mỗi đe dọa gây khó chịu cho ai đó trong số người thân.

— Cô ta một mình ở nhà?

— Với cô ấy còn một người đàn ông tóc hoe rồi bù nào đó.

— Tôi biết anh ta, đó là chồng cô ta.

— Không phải chồng, - vốn quen gọi sự vật đúng tên, bà Rascova phản đối.

— Ồ, không quan trọng, - Gordeev tránh né sự giải thích. - Thì cứ cho là bạn vậy. Thế ai là lính gác?

— Một thanh niên với bộ mặt thiên thần. Ngồi trên bậu cửa sổ chỗ cầu thang giáp tầng.

— Chị không nhận ra thêm ai nữa chứ?

— Thú thực, tôi đã không chú ý nhìn xem. Tôi nhìn thấy thẳng kia cũng chỉ vì hẫng lên cầu thang và xem ai đang bấm chuông nhà Naxtia.

— Đúng là xác xược, - Gordeev nhận xét.

— Thì tôi đã nói với anh là chúng không che giấu mà. Theo tôi, bằng cách đó chúng hòng gây áp lực lên cô ấy.

— Hoàn toàn có thể, - đại tá đồng tình về trầm ngâm. - Cảm ơn chị Rascova.

Chị thậm chí không tưởng tượng nổi, chị đã làm cho tôi nhiều như thế nào đâu.

— Tại sao chứ, tôi tưởng tượng được, - bà Rascova cười vào ống nói.

Xong cuộc nói chuyện, bà quay lại để tắt bếp và thấy ông chồng đang đi vào.

— Thế mà tôi không nghe thấy bà đã về lúc nào, - ông nói khi đi lại hôn lên chòm tóc bạc của bà.

— Có mà nghe, chỗ ông lại tụ tập những kẻ cuồng tín tem thư. Nhà có bị trộm sạch thì ông cũng không nhận ra, chỗ các ông ồn kinh khủng.

— Không đúng, bà nó ọ, - ông chồng phật ý. - Chẳng có sự ồn ào đặc biệt nào cả. Bà về hẳn rồi chứ?

— Không, uống cốc nước chè và tôi lại chạy đây. Hôm nay nhiều cuộc gọi quá, đã bắt đầu đợt dịch cúm mới.

— Chẳng lẽ tất cả đồng loạt bị cúm ư? - ông chồng ngờ vực, ông vốn chỉ thừa nhận hai chẩn đoán - chứng nhồi máu và đột quy, và cho tất cả mọi thứ bệnh còn lại chỉ là sự trốn tránh làm việc. Chắc là trong số bệnh nhân của bà - một nửa là giả vờ. Trong thời tiết tệ hại thế này người ta không muốn đi làm, vậy là dồn đuổi bà, một bà già, một cách vô ích.

Bà Rascova im lặng nhún vai, làm một ngụm nước chè nóng bỏng và cắn một miếng lớn bánh mì mềm phết lớp bơ dày kèm một lớp kem cam đáng nể. Bà luôn luôn là người thích chất bột và đồ ngọt.

— Eo lưng của ông thế nào rồi? - bà hỏi.

— Nhoi nhẹ, nhưng đã khá hơn nhiều rồi.

— Hôm nay lại sẽ chạy đến chỗ tụ tập hội tem của các ông chứ gì?

— Bà nó ơi, xin hãy có thái độ tôn trọng đối với thú vui vô hại của tôi. - chồng của bà Rascova mỉm cười nói - đó là môn chơi trí tuệ và danh giá. Hân bà không muốn để cho tôi buông thả, bắt đầu uống rượu và suốt ngày đánh xúc xắc ngoài sân chứ?

— Tất nhiên, tôi không muốn, - bà cười thân tình và uống một hơi cạn cốc trà và hồi hả nhai nốt bánh mì. - Xong, ông xã, tôi chạy đây, ông có thể mời khách uống trà. Hôn ông nhé! - bà kêu lên khi đã ở phòng ngoài, mặc bành tô và mở cửa.

o O o

“Lũ đểu cáng”, - Gordeev giận dữ thầm nói khi đang bước uể oải từ metro đến toà nhà ở Petrovca. Bất kể Năm mới đang đến gần, ở Moskva vẫn băng giá, ướt át và bẩn thỉu, thỉnh thoảng tuyết rơi và lập tức hoà lẫn với nước và sự bẩn thỉu. Bầu trời xám xịt và nặng nề, và tâm trạng của đại tá Gordcev cũng như thế. Ông đi, so vai, thọc tay sâu trong túi áo bành tô và ngó xuống dưới chân.

“Chúng năm Naxtia bằng gì? Bằng gì đó rất đơn giản nhưng hiệu quả. Không vô cớ mà người ta nói, không có đòn chống lại cái chòong. Trong khi chúng thận trọng tiếp cận cô ấy từ sau các góc khuất, cô ấy đã tránh né được chúng. Giờ đây, chúng tiến hành bất chấp trở ngại, công khai và không hề e dè nữa. Thật ra, sự thông thái của nhân dân còn có phần tiếp theo: không có đòn chống lại cái chòong - ngoài cái chòong khác. Lấy đâu ra cái chòong khác này? Ôi, nếu mà biết được chúng lấy gì khống chế Naxtia.”

Và còn một thứ không để Gordeev yên lòng. Tại sao Naxtia không lợi dụng sự giúp đỡ của bác sĩ Rascova? Cô có thể chuyển qua bà toàn bộ

thông tin cần thiết bằng lời hoặc thư, rồi ông sẽ nghĩ ra gì đó. Tại sao cô ta không làm điều đó? Coloboc quá biết rõ cô thuộc cấp của mình và không thể có ý nghĩ rằng Naxtia đơn thuần lại không đoán ra để làm điều đó. Không thể có chuyện đó. Vậy thì có thể là gì? Gordeev có cái cảm giác là sự kiện chính là thông tin chủ yếu.

Naxtia thực tế là không chuyển điều gì mới mẻ, có giá trị và thú vị qua bác sĩ, bằng cách đó muốn nói điều gì với ông. Nhưng là gì? Gì chứ?

Gordeev bất ngờ tăng nhanh bước, rồi chạy như cơn lốc qua các hành lang tối om của Petrovca 38, bay vào phòng của mình, vứt chiếc bàn tô ượt lên cái ghế trong góc và gọi Jerekhov, phó của mình đến.

— Chuyện gì xảy ra chỗ chúng ta thế? - ông hỏi giật cục.

— Không có gì gấp gáp lắm, - Jerekhov đáp bình thản. - sự cố hủ thường lệ. Tôi chủ trì giao ban sáng thay anh. Lexnicov kết thúc vụ án cường dân ở công viên Bitsevsk, công tố viên rất hài lòng với cậu ấy. Xeluanov lại say như thường, đến chiều sẽ tới. Anh ta hôm qua còn kịp bay đi thăm các con, sau đó như thường lệ, lại rơi vào trầm cảm sâu sắc. Người ta treo lên chúng ta vụ giết một thành viên ban lãnh đạo nhà băng “Iunic”, tôi đã giao nó cho Cotrotcov và Larsev. Naxtia ốm. Tất cả mọi người còn lại đều khoẻ mạnh, theo các vụ án cũ. Răng của anh thế nào?

— Răng ư? - Gordeev nhướn lông mày vẻ không hiểu. - À, cảm ơn. - Người ta đã chấm thuốc, hoá ra hở dây thần kinh.

— Anh vờ vĩnh gì vậy? - Jerekhov hỏi nhỏ. - Anh chẳng đau răng, và cũng không đến bác sĩ nào cả. Từ bao giờ anh bỗng nói dối tôi vậy?

“Đấy, lại phải giải thích với Jerekhov nữa. Chúa ôi, vì sao ta bị trăm thứ khổ thế này, tại sao ta luôn luôn phải che giấu điều gì đó? Nói dối ai đó, không nói hết về gì đó? Tại sao kĩ sư hay thợ hàn có thể cho phép bản thân trung thực, cởi mở và chân tình, không nói dối khi không cần thiết và bình

thần ngủ đêm đêm, còn ta thì không thể? Cái nghề gì thế này cơ chứ, bị Chúa trời nguyên rủa, mọi người khinh bỉ, số phận xúc phạm! Ôi. Jerekhov thân yêu, gần hai chục năm cậu luôn trước mắt tớ, cậu là cánh tay phải của tớ, cậu - người trợ thủ thứ nhất, hi vọng và chỗ dựa của tớ. Cậu đã khóc trong chính căn phòng này khi các bác sĩ nói rằng vợ cậu bị ung thư, bởi vì cậu là người có vợ và không thể sống cùng cô ấy những tháng cuối của cuộc đời ngắn ngủi và không mấy hạnh phúc của cô ấy. Sau đó cậu lại khóc, nhưng là do sung sướng bởi vì bác sĩ đã lầm, và người vợ yêu thương của cậu, dù bệnh nặng nhưng được sống cho đến tận giờ và hoàn toàn có thể, sẽ sống quá cậu và tớ. Tớ luôn tin cậu. Jerekhov ạ, và chưa một lần, cậu nghe thấy không, chưa một lần trong suốt hai chục năm cậu phụ lòng tớ. Tớ và cậu luôn luôn ở những quỹ đạo khác nhau, bởi vì cậu cãi cọ suốt với tớ và như thông lệ, không đồng tình ngay, cũng như sau đó, khi tớ đưa ra hết tất cả các luận chứng của mình. Nhưng trong quá trình những cuộc cãi cọ của chúng ta thì các phương kế và nước cờ được mài giũa và đánh bóng, dù nói thực với cậu, đôi khi tớ rất muốn giết cậu. Cậu không có trí tưởng tượng, sự bay bổng, sáng tạo. Trong cậu không có bề rộng và tầm vươn xa. Thế nhưng tớ lại có những thứ ấy, thậm chí dư thừa đến nguy hại đối với những người xung quanh. Cậu là kẻ bảo thủ và hoạnh hoẹ, cậu là kẻ kĩ tính và thận trọng quá, cậu - bản gắt và càu nhàu, cậu trẻ hơn tớ đến tám tuổi theo chứng minh thư và già hơn bảy chục tuổi về đường đời. Tớ với cậu bao giờ cũng ở hai quỹ đạo khác nhau, nhưng tất cả những năm này tớ vẫn yêu và tin cậu. Tớ làm gì bây giờ? Có thể, cậu sẽ dạy cho tớ?”

Thầm làm dấu thánh, đại tá Gordeev đã có quyết định.

— Jerekhov này. - ông bắt đầu bằng giọng đều đều dừng dừng, cố gỡ bỏ sự run rẩy bên trong và dập đi cái giọng dính nhớp đang thì thầm châm chọc: “Thế nếu cậu ta cũng..? Từ đâu anh biết rằng cậu ta không cùng với chúng?”

Jerekhov nghe thủ trưởng mà không cắt ngang. Cặp mắt đen nhỏ của ông nhợt đi một cách chăm chú, đôi vai thường hơi lõng khòng lại cong xuống làm ông có vẻ hoàn toàn không có cố, cũng như ngực, và cái cằm cúi thấp như đã vĩnh viễn dính vào lòng bàn tay mà ông dựa vào.

Càng nghe Gordeev nói, cặp môi Jerekhov càng trở nên mỏng hơn cho đến cuối cùng hàng ria mép thanh mảnh được tia gọt cẩn thận đã khép lại cùng với cằm. Giờ đây ông ta trông có vẻ khiêu khích, quái dị vô cùng, gợi nhớ đến một con chồn co rúm đang chuẩn bị tấn công.

Khi Gordeev dừng lại, phó của ông vẫn im lặng một chốc, sau đó hít thở sâu, vươn vai, thả những ngón tay nắm chặt, nhăn nhó về bệnh hoạn và xoa xoa eo lưng cứng đờ.

— Jerekhov, cậu nói sao? - Gordeev phá vỡ sự im lặng.

— Nhiều chuyện lắm. Thứ nhất. Điều đó không liên quan với công việc, nhưng dù sao tôi vẫn sẽ nói rằng, tôi với anh làm việc với nhau đã lâu, và ơn Chúa, sẽ còn làm việc cùng nhau tiếp nữa. Anh nghi ngờ tất cả, trong đó có cả tôi. Anh khó quyết định cho cuộc nói chuyện hôm nay với tôi, bởi vì anh nghĩ rằng Larsev có thể không phải là nhân vật duy nhất trong vụ này. Cả bây giờ anh vẫn chưa tin chắc đến tận cùng, rằng anh có sai lầm hay không khi bàn bạc với tôi về vụ Victoria. Và tôi muốn để anh biết, anh Gordeev ạ: tôi không phật ý đâu. Tôi hiểu, anh đã nặng nề đến thế nào khi nghi ngờ những ai mà anh yêu quý và tôn trọng. Nhưng anh phải thừa nhận rằng đó là những mặt tối, mặt bẩn thỉu của công việc chúng ta. Không thể tránh nổi chúng, không thoát nổi chúng, vì thế anh không phải khó xử. Không phải anh nghĩ ra điều đó và không phải anh có lỗi.

— Cảm ơn cậu, Jerekhov, - Gordeev nói nhỏ.

— Chẳng có gì, - Jerekhov mĩa mai. - Bây giờ là điều thứ hai. Hãy trả lời: anh muốn gì?

— Trong nghĩa nào?

— Trước anh có hai vấn đề: vụ án mạng Victoria và các thuộc cấp của anh. Anh cần phải suy tính, hai việc không thể giải quyết xong cùng một lúc. Sức chúng ta hơi yếu. Vậy tôi mới hỏi anh, trong hai vấn đề anh muốn giải quyết vấn đề nào và chịu hi sinh vấn đề nào.

— A cậu đã thay đổi, Jerekhov ạ, - Gordeev nhận xét. - Còn nhớ, mới năm trước tớ và cậu suýt cãi nhau, khi tớ thuyết phục cậu rằng có thể hi sinh việc tìm kẻ sát nhân, nếu thay vào đó nhận được khả năng hiểu cái tổ chức nào đã thuê hẳn làm việc. Lúc ấy cậu kiên quyết không đồng ý và đe dọa tớ bằng đủ mọi sự trừng phạt của Chúa vì sự phản bội các lợi ích của công lí. Cậu chưa quên chứ?

— Chưa quên. Tiện thể, đó không phải là một năm về trước mà năm rưỡi. Anh luôn luôn chóng hiểu hơn tôi, năm bắt ngay mọi sự đổi thay, vì thế trong hai ta, thủ trưởng không phải là tôi, mà là anh. Anh Gordeeva, tôi là kẻ đàn độn, anh biết rồi mà. Điều mà anh rõ từ năm ngoái, chỉ bây giờ tôi bắt đầu hiểu. Vậy thì hãy nói với tôi, anh có định phá vụ án mạng Victoria không?

— Trung thực chứ?

— Trung thực.

— Nếu trung thực thì không. Tôi có thể làm điều đó, nhưng không muốn.

— Tại sao?

— Thương mọi người. Người đã cho khởi động những lực lượng như thế để che giấu sự cưỡng dâm mà thời hạn đã qua từ lâu và thậm chí vì điều đó đã có những tội ác mới. - một kẻ như thế không phải lo gì cả. Tòa án và nhà tù không đe dọa hẳn, kẻ bị nạn không báo công an, nên không thể quy

cho hắn trách nhiệm hình sự trong bất cứ trường hợp nào. Việc chuyển các bản thảo ra nước ngoài và việc sử dụng chúng, thậm chí nếu mang lại những thu nhập khổng lồ sẽ không bị trừng trị về mặt hình sự, đó là lĩnh vực quyền tác giả. Và nếu hắn đã sợ hãi đến nỗi tổ chức vụ giết cô gái khi vừa bốc một chút mùi cháy khét, điều đó có nghĩa là thanh danh của hắn đang bị đe dọa, mà thanh danh ấy rõ ràng trong trường hợp này còn đáng giá hơn so với tự do. Mà Jerekhov ạ, chẳng có gì quý hơn tự do cả. Chỉ trừ cuộc sống.

— Và gì tiếp theo? Anh muốn nói rằng đằng sau thanh danh của hắn có cả một nhóm người sẽ không tha cho hắn, nếu hắn phụ lòng họ?

— Chính là thế. Hoặc hắn còn những tội lỗi gì đó mà nhất định sẽ trỗi lên, nếu việc điều tra vụ án mạng Victoria vẫn tiếp tục. Vì thế hắn sẽ chống chọi đến cùng. Hắn đang cứu cuộc đời của hắn. Hôm nay Larsev làm việc cho hắn, tôi không biết vì những núi vàng như thế nào. Còn ngày mai hắn sẽ tóm lấy ai đó khác. Phương pháp chỉ có hai: mua chuộc và tống tiền. Mỗi người trong chúng ta chỉ sống bằng tiền lương, và ai trong chúng ta cũng có người thân. Jerekhov ạ, toàn bộ là thế. Chúng đã tóm Naxtia rồi. Tiếp theo tớ không thể mạo hiểm nữa.

— Tôi đồng ý với anh. - Jerekhov gật đầu. - Chắc tôi cũng sẽ không mạo hiểm.

Hắn tôi sẽ làm theo cách khác. Anh có suy tính gì không?

— Không hề, - Gordeev thở dài.

Bất ngờ ông chồm khỏi ghế bành và chạy loạn trong phòng, trong thoáng lát đã biến thành Gordeev trước kia.

— Tôi không thể nghĩ ra gì trong khi chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra với Naxtia, - với vẻ kích động ông chạy ra sau lưng Jerekhov và quanh cái bàn gấp để hội họp. - Tôi bị trói chân tay, tôi sợ làm gì đó có hại cho cô ấy.

Hãy hiểu, Jerekhov, cái sự kiện cô ấy không chuyển gì cả qua bà bác sĩ, nói lên chỉ mỗi một điều: từ đâu đó cô ấy đã biết rằng, trong trò chơi - không chỉ một mình Larsev, rằng còn những kẻ khác, và không rõ chúng là ai, vì thế để phòng xa thì không thể tin cậy bất cứ người nào. Từ đâu cô ấy biết? Có gì xảy ra với cô ấy? Có hàng nghìn phương án và kế sách có thể sử dụng ngay bây giờ, nhưng có thể làm điều đó chỉ khi ta hiểu, thực sự là chuyện gì đang diễn ra. Còn mù mờ thì có thể vỡ mặt nữa ấy chứ!

— Này anh Gordeev, đừng cuống lên, - Jerekhov bỗng cắt ngang về trầm tĩnh.

— Anh hãy cứ làm như chúng ra lệnh ấy.

— Cái gì?!

Gordeev chết lặng như bị đóng đinh và ngờ vực cảm mắt vào người phó của mình.

— Cậu nói gì?

— Tôi nói: hãy làm như chúng ra lệnh. Chúng muốn để cuộc điều tra vụ án mạng Victoria bị đình chỉ và vụ tội phạm không bị khám phá chứ gì? Như vẫn nói, vì Chúa và với sự thoả mãn của chúng ta. Hãy bố trí cho chúng một cuộc đình công kiểu Italia. Còn sau đó cứ ngự sơn quan hổ đấu.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Alexei trầm ngâm đặt con Q rô lên con J rô và vươn tay tăng âm lượng của chiếc radio đặt trên bàn ngoài bếp, bởi vì vừa lúc bắt đầu đưa tin tức mới. Naxtia ngó vào bếp và nói về bực bội:.

— Xin bớt tiếng đi cho.

— Nhưng anh muốn nghe tin thời sự!

— Hãy cho nhỏ đi.

— Nhỏ hơn anh không nghe được, xoong đang lèo xèo. Vả lại, nếu em chú ý, thì anh đang nấu ăn.

Anh xếp theo hệ thống những quân bài từ cọc này sang cọc kia theo nguyên tắc xếp bài “Ngôi Napoléon”.

— Nhưng anh cũng biết những tiếng động bên ngoài gây phiền toái cho em, em không thể suy nghĩ khi bên cạnh có ai đó cứ lều bều.

Trong khi bực bội Naxtia không nhận thấy bộ mặt của anh bạn thay đổi như thế nào. Chị không cảm thấy rằng bầu không khí trong căn phòng dần dần hun nóng lên và giờ đây đang đạt đến điểm kịch tính mà lúc này những đòi hỏi và sự nhõng nhẽo của chị không chỉ đơn thuần là nực cười và vô lí, mà còn là nguy hại.

— Chà, cô không thể nghĩ nổi ư? - Alexei hỏi chì chiết, dần dần cao giọng lên và thu cột bài xếp trên bàn. - Cô, thưa quý cô. Thu xếp khá ổn

thỏa. Gọi từ quê lên một vú nuôi, anh ta cũng là kẻ làm bếp, kẻ hầu, anh ta cũng là con chó canh cửa và kèm theo là hộ lí thường trực. Vì điều đó quý cô không trả tiền, cô thanh toán bằng hiện vật. Tôi làm việc cho cô vì bữa ăn và giường ngủ. Vì thế với tôi, như với một kẻ hầu, có thể hàng ngày trời không cần trò chuyện, có thể không cần thấy tôi, có thể ngược đãi tôi, thậm chí có thể đặt tôi dưới nòng súng lục trong tay một kẻ điên xông vào nhà lúc nửa đêm. Có thể nhổ vào công việc của tôi, vào những trách nhiệm của tôi trước bạn bè và đồng nghiệp, khoá lại ở đây không hề giải thích gì cả, và sau tất cả những thứ ấy còn đòi hỏi để tôi không mở radio. Sau một tuần nữa nghiên cứu sinh của tôi phải bảo vệ luận án, còn tôi thì ngồi đây và canh giữ căn hộ thay vào việc phải làm cho đủ cái lương giáo sư và giúp cậu ấy chuẩn bị. Tôi đã không đi đến đám cưới được mời cách đây hai tháng, tôi không đi dự ngày lễ của thầy mình và làm ông già phật lòng đến chết, tôi không gặp một nghiên cứu sinh khác của tôi, người sống từ đầu khác của nước Nga và đến đây chỉ để gặp tôi, bởi vì chúng tôi đã thỏa thuận trước về điều đó, còn giờ đây cậu ta sống trong kí túc xá trường đại học, tiêu mòn cái lương kĩ sư và nhẫn nại chờ bao giờ ngài giáo sư Alexei hạ cổ rời khỏi tình nhân của mình và, rốt cuộc, sẽ xuất hiện chỗ làm việc.

Tôi gây cho nhiều người những sự bất tiện và phật ý, sau này tôi buộc phải giải thích với họ và thiết lập lại những quan hệ bị phá hỏng. Và tôi thực muốn biết, tất cả những hi sinh này là vì cái gì.

Naxtia có cảm giác rằng chị thấy, những cơn tức giận nảy sinh trong đầu, phía dưới mái tóc lượn sóng màu vàng sẫm đang chảy xuống vai và tay và qua những ngón tay dài mềm mại chuồi đi như thắm vào cát, trong cộc bài bị xáo một cách kích động. Chị thoáng tưởng tượng rằng, nếu không có cổ bài ngay đó, thì sự tức giận bị tích góp đã lâu này hẳn đã bắn ra từ tay thẳng vào chị. Bức tranh trông có vẻ rực sáng và chân thật đến mức chị co rúm người lại.

— Anh yêu, thì em đã giải thích với anh... - Naxtia đã lên tiếng, nhưng anh giận dữ cắt ngang lời chị.

— Cô chỉ có cảm giác là đã giải thích gì đó cho tôi. Thực tế, những lời giải thích của cô y như lệnh cho những con chó nghiệp vụ. Và tôi, thưa cô nương, không thể nào vừa lòng với điều đó. Hoặc cô tôn trọng tôi đến mức sẽ kể cho tôi tất cả ngay từ đầu để tôi hiểu, quý tha ma bắt, điều gì đang diễn ra ở đây, hoặc hãy mua cho mình một con chó, và hãy tha cho tôi đi.

— Anh phật ý à?

Naxtia ngồi quỳ gối cạnh Alexei, tựa cằm lên đầu gối của anh, hai tay ôm lấy bắp chân gân guốc.

— Phật ý, hả anh? - chị nhắc lại. - Tha lỗi cho em, anh yêu. Em rất có lỗi. Em không phải, nhưng em sẽ sửa chữa, ngay bây giờ. Nhưng anh đừng nổi giận, em cầu xin anh, trên thế gian này em không có ai gần gũi và quý hơn anh, và nếu anh em mình bất hoà, đặc biệt là bây giờ, khi mọi sự phức tạp như thế, em sẽ rất nặng nề. Nào anh, hãy nói là anh đã tha thứ cho em đi.

Naxtia chọn và nói những lời cần thiết một cách tự động, cơn bùng nổ của Alexei không hề làm chị phật lòng. Chị biết rằng sớm hay muộn điều đó sẽ xảy ra. Alexei sẽ không chịu được lâu khi anh bị xem là kẻ “nói phét” như thường có trong cuộc tranh luận, và chị hi vọng rằng tình thế được giải quyết trước khi lòng kiên nhẫn của anh bùng nổ. Chị đã tính sai, mà ngay đó còn thêm Larsev với trò điên khùng đã gây cho Alexei nỗi sợ hãi nữa. Tất nhiên, anh đã sợ, anh không thể không sợ, và sau điều đó hoàn toàn tự nhiên, đã nảy sinh cái mong muốn chí ít là hiểu, vì chuyện gì anh có thể bị bắn chứ. “Đồ giẻ rách, - chị rửa thầm bản thân, - cô là đồ giẻ rách tự tin ngu xuẩn. Cô cố chiến đấu với bóng ma và trong khi đó quên mất những tình cảm con người thuần túy nhất mà trong đó tình yêu và nỗi sợ là mạnh nhất. Cô đặt Alexei trong nhà mình, hoàn toàn không nghĩ rằng hẳn là anh cũng

kinh hãi y như cô trong cái đêm đầu tiên kia, khi cô phát hiện ra cửa nhà cô bị mở. Mỗi nguy hiểm chẳng hề bớt đi vì cô đã thay ổ khoá: nếu chúng có thể tìm được chìa khoá cũ, thì chúng sẽ kiếm được chìa mới. Và Alexei ngồi ở đây một mình suốt ngày với nỗi khiếp hãi và làm vẻ mặt bình thản như phải có. Hơn thế, tự tình huống hoàn toàn không lập lờ cho thấy rằng cô bị vướng vào một cái gì đó nghiêm trọng, và anh sống trong sự lo âu thường trực vì cô, chỉ yên tâm mỗi buổi tối cô trở về nhà, còn cô, đồ chết giẫm, tự say mê bản thân, ngày ngày quên mất nên nhắc ống nói và gọi cho anh dù một lần, cho biết rằng cô vẫn sống khoẻ mạnh. Tình yêu và nỗi sợ hãi. Larsev và con gái anh ta. Lena và anh chồng đều giả của cô ta. Cán bộ đảng Popov và thằng con ngoài giá thú Gradov. Và lại cán bộ đảng Gradov và người đẹp bất hạnh, cô nghiện và gái điếm Victoria. Gradov và bóng ma...

Cỗ máy phân tích trong đầu Naxtia làm việc không ngơi nghỉ, và thậm chí khi đang nghĩ về những quan hệ của chị với Alexei, chị vẫn bị cuốn vào những ý tưởng về vụ án mạng Victoria. Thậm chí tốt nhất nếu bây giờ kể hết theo tuần tự, Alexei là một thính giả chăm chú và nhạy bén, anh sẽ nhìn ra trong câu chuyện kể của chị những chỗ không khớp nổi hiển hiện.

— Ngày xưa ngày xưa có hai kẻ ngụ cư sống ở Moskva - Lena và Lusnicov, - Naxtia bắt đầu, khi đã ngồi thoải mái sau chiếc bàn ăn và ấp hai tay cồng lạnh vào cái cốc cà phê nóng.

Kể những sự kiện năm 70 mất gần hai giờ. Trước khi chuyển sang vụ án mạng Victoria, Naxtia dừng lại ở toà soạn “Vũ trụ”.

Chỗ họ có nguyên tắc là các bản thảo không trả lại cho tác giả. Tức là tác giả có thể lấy tác phẩm bất hủ của mình bất cứ lúc nào. Nhưng nếu ông ta không tự mình xuất hiện để nhận bản thảo, thì không có ai chịu nhọc công gửi trả lại bản thảo cho ông ta. Người ta tiết kiệm cho những chi phí bưu điện. Những bản thảo không có người nhận này cứ biến đi đâu đó, còn sau này những đoạn riêng rẽ hay những ý tưởng từ đó đã xuất hiện trong

sáng tác của nhà viết truyện phương Tây nổi tiếng Jean-Paul Brizac mà sách trình thám của ông ta được in với một số lượng khổng lồ và có lượng độc giả khá đông. Điều tra viên Xmeliacov, về cuối đời quyết định cầm bút, đã mô tả trong một truyện dài thiên sử thi về vụ án mạng Lusnicov và về sự che giấu các nhân chứng của tội ác. Đưa bản thảo đến “Vũ trụ”, từ đó nó được chuyển thẳng cho Brizac bí ẩn và được vật chất hoá dưới dạng cuốn sách “Bản Xonát cái chết”. Tất nhiên, truyện của Xmelianov vốn thô phác như sáng tác đầu tiên của một người nghiệp dư, còn qua ngòi bút ngài Brizac đã hoá thành một viên kẹo được bọc vỏ sặc sỡ, nhưng sự kiện đạo văn là tuyệt đối không cần bàn cãi. Tiếp theo, người ta truyền qua radio kiểu như đọc truyện đêm khuya, đọc bằng tiếng Nga những trích đoạn từ tác phẩm ăn khách mới. Và cứ như cố ý, Victoria nghe được buổi phát thanh này. Điều xảy ra trong nhà cô hai mươi ba năm về trước, điều cô thấy bằng chính mắt mình, và được nhà điều tra Xmelianov miêu tả trong truyện của ông đã chuyển dịch vào sáng tạo bất hủ của Brizac bí ẩn như một trong những cảnh rùng rợn và hiệu quả nhất của “Bản Xonát cái chết”, đã được đọc với mục đích quảng cáo trong buổi truyền của đài phát thanh dành cho độc giả nói tiếng Nga. Đối với Victoria thì điều đó trông có vẻ hoàn toàn khác. Cái cảnh này in đậm không mờ trong trí óc trẻ thơ của cô, và dù cô không có khái niệm, từ đâu mà cô mơ thấy cả đời có mọi thứ ấy, những sọc máu và cái cần violon được vẽ bằng phấn màu của thợ may. Vì thế, khi vô tình nghe được sự miêu tả giấc mơ của mình trên radio, cô đã không chịu nổi. Sau điều đó mọi thứ chắc sẽ phát triển như theo kịch bản điển hình, chính xác nhất, hẳn cô sẽ nhận được chẩn đoán là bị loạn thần kinh, nếu Coxar không tham dự vào. Một người cởi mở, quảng giao, mà chủ yếu - không thờ ơ và có lòng tốt, ông đã kể về căn bệnh kì quặc của Victoria với bất cứ ai ông bắt gặp, trong đó có cả ông bạn Bondarencov đang làm việc tại “Vũ trụ”. Bondarencov đã nghe và nhớ lại rằng, ông đã đọc đâu đó về cái cần violon hãm hiu màu xanh này. Người khác chắc đã bỏ ngoài tai, nhưng chỉ không phải là Coxar.

Ông định gọi cho Cartasov và báo về cuộc nói chuyện với Bondarenco.

Naxtia lặng đi và rót thêm cà phê cho mình.

— Định? Thế tiếp theo? - Alexei hỏi nôn nóng.

— Tiếp theo - chỉ toàn những câu đố. Em có thể phỏng đoán rằng, dù sao ông cũng đã gọi cho Cartasov. Lúc ấy anh ta đang đi vắng, cú điện thoại được ghi lại trên băng tự động. Victoria có chìa khoá căn hộ Cartasov, cô đã đến đó, nghe băng ghi, biết được thông báo của Coxar và liên lạc với Bondarenco. Bondarenco cố tìm bản thảo, nhưng không kết quả.

Nhưng ông ta muốn giúp cô gái đẹp, vì thế tự nguyện đi cùng cô đến gặp Xmelianov, tác giả của bản thảo bị mất. Họ thoả thuận hai ngày sau sẽ đi, vào thứ hai, nhưng thứ hai Victoria không xuất hiện, và Bondarenco đã quên cô một cách dễ dàng. Và một tuần sau người ta tìm thấy Victoria bị xiết cổ và với những vết tra tấn. Và lại, người ta tìm ra cô không xa cái làng Xmelianov đang sống. Có thể cho rằng, rốt lại cô cũng đã đi đến chỗ ông ta, nhưng không rõ sao lại không đi cùng với Bondarenco.

— Đợi đã, - Alexei nhăn trán, - anh không hiểu, - đây cái gì chính là sự kiện, còn gì là phỏng đoán.

— Coxar định gọi cho Cartasov, đó là sự kiện, về điều đó chính Bondarenco đã nói. Victoria có chìa khoá căn hộ, điều đó được xác định. Victoria đã gặp Bondarenco, ông đã tìm bản thảo theo đề nghị của cô, không tìm ra và thoả thuận với cô về chuyến đi gặp cựu điều tra viên, điều đó toát ra từ lời khai của Bondarenco. Nhưng chuyện Coxar đã gọi cho Cartasov, Bondarenco để lại điện thoại, còn Victoria đến căn hộ của Cartasov và nghe ghi âm - đó là em suy luận.

—Ồ, so với số lượng các sự kiện thì những suy luận của em cũng không nhiều lắm. Và chúng hoàn toàn liên kết được với các sự kiện. Nào

tiếp theo.

— Tiếp theo em không biết. Nhưng ai đó, có ai đó rất quan tâm để sự việc năm 70 không nổi lên, biết là Victoria đã đến toà soạn và vào thứ hai định đến chỗ Xmelianov. Victoria không che giấu mối quan tâm của mình đối với bản thảo bị mất, và cũng y như thế, cô không giấu, từ đâu đã biết số điện thoại của Bondarenco. Sự kiện tiếp theo được xác định chính xác, nói rằng ghi âm cú điện thoại của Coxar bị xoá. Trong dạng phỏng đoán em có thể cho rằng, những người giữ Victoria cả tuần trước khi giết cô ấy, đã lấy chìa khoá phòng của Cartasov, đến đó xoá ghi âm. Sau đó giết Coxar.

— Giết thế nào?

— Xe cán. Tài xế đã trốn khỏi chỗ gây án và cho đến giờ chưa xác định được. Coxar chết ngay lập tức. Và Victoria đã chết, ghi âm bị xoá, như thế, mọi cách tiếp cận đến “Vũ trụ” đã bị lại.

— Vì gì mà phải cần những nỗ lực lớn thế?

— Nếu mà biết! Nhưng đó chưa phải là tất cả. Sau khi khởi tố vụ án giết người, còn có những nỗ lực lớn lao hơn nữa nhằm cho vụ phạm tội không bị khám phá. Trước tiên, vụ điều tra được gán cho một giả thuyết rằng Victoria bị điên, đã đi khỏi nhà không rõ về hướng nào và rơi vào tay một tên đều cáng nào đó. Sau đó, khi nổi lên nhân vật Brizac và những nghi ngờ về tâm thần của cô gái không còn đứng vững, bắt đầu áp lực trước hết đối với em, rồi với Larsev. Kết quả anh đã thấy đêm hôm nay bằng chính mắt mình.

— Nhưng Larsev thì liên quan gì ở đây?

— Chúng buộc Larsev bóp méo những lời khai của nhân chứng, để cho nổi bật lên cái giả thuyết có lợi cho chúng. Khi điều đó không thành, chúng đã tóm lấy em, nhưng anh đã giúp em trụ vững một thời gian nào đó. Anh hiểu cho, chúng rất thận trọng. Chúng đã có chuyện với Larsev và biết

rằng vì lo cho cháu bé, anh ta hoàn toàn mất tinh táo. Anh ta giao thiệp với chúng không như một nhà chuyên nghiệp mà như một ông bố vì an toàn của con gái sẽ làm bất cứ điều gì. Chúng đã tìm được điểm yếu của anh ta, chúng đã nghiên cứu kỹ anh ấy. Còn hiện tại chúng chưa rõ, phải làm gì với em, em xử sự ngốc nghếch và không có chuẩn mực, và chúng không hiểu nổi em là kẻ đần độn hay láu cá. Vì thế chúng quyết định, đề phòng bất trắc, chúng dùng bàn tay kẻ khác để dập lửa. Chúng đã bắt cóc con gái của Larsev và lệnh cho anh ấy buộc em làm điều mà chúng muốn. Vì cho đến giờ Larsev đã nghe theo chúng, thì sẽ vẫn nghe theo. Còn với em thì không có sự bảo đảm nào cả.

— Anh không biết, - Alexei nhún vai, - nếu anh vào địa vị anh ta...

— Chính thế đó, - Naxtia nói xẵng. - Nếu anh. Nhưng anh là Alexei, với thần kinh của mình và kinh nghiệm sống của mình. Còn anh ấy là Larsev, với quãng đời đã trải của mình, với những mất mát của mình và giá trị riêng của mình, với tính cách và kinh nghiệm sống của mình. Mỗi người khác nhau vì thế vẫn xử sự khác nhau, bất hạnh cho chúng ta chính là vì chúng ta cố đo người khác bằng chính thước đo của bản thân.

— Bao giờ chúng trả con gái cho Larsev? Anh với em có thể làm gì để điều này xảy ra chóng hơn không?

Naxtia không trả lời. Chị lẳng lặng nghiêng ngó cặn cà phê trong tách dường như cố nhìn ra ở đấy câu trả lời cho Alexei.

— Em nghe anh không đấy? - Anh nhắc lại một cách kiên nhẫn. - Có thể làm gì để giúp cháu bé?

— Em sợ là không gì cả, - chị nói như hụt hơi.

— Có nghĩa là sao?...

— Người ta không trả lại các con tin, như kinh nghiệm cho thấy.

— Và em có thể nói điều ấy bình thản thế ư?! Không thể lại không làm gì được. Anh không tin em. Đơn giản là em đã buông xuôi, và em không thể nghĩ ra gì nữa. Nào tỉnh lại đi, Naxtia, cần phải làm gì đó chứ!

— Im đi nào, - chị gặt gông. - Rõ ràng anh chưa biết em nếu anh nghĩ rằng em có thể buông tay. Cô bé đã quá lớn nên khó có thể cho nó về nhà. Nếu nó mới hai, ba tuổi thì còn cơ hội, bởi nó chẳng thể là nhân chứng. Nhưng một cô bé mười một tuổi sẽ nhớ hết bọn chúng và tả lại một cách chi tiết. Và sẽ kể, cháu được cho ăn gì, chúng đã nói với nhau điều gì, và thích dùng những từ ngữ nào trong khi trò chuyện, và phong cảnh ngoài cửa sổ ra sao, những tiếng động nào từ ngoài phố vọng vào, và nhiều điều khác nữa. Sau chuyện đó thì tìm ra chúng đơn giản là công việc của kỹ thuật. Chính vì thế chẳng bao giờ con tin được trả lại. Nhưng còn có một cái qui luật, và bọn em chỉ biết hi vọng là nó sẽ hoạt động.

— Qui luật gì?

— Sau một tuần cùng ở chung, bọn tội phạm khó giết nổi con tin. Họ đã quen với nhau, giữa họ hình thành những quan hệ nào đó, họ buộc phải tiếp xúc. Và càng giữ con tin lâu bao nhiêu, càng khó giết bấy nhiêu. Lúc ấy thì xuất hiện cơ hội, dù là nhỏ bé. Tất nhiên bọn chúng sẽ không đơn thuần thả cô bé, nhưng cũng không giết chết, ít ra là ngay lập tức. Larsev không chịu hiểu một chút nào, anh ấy đang tuyệt vọng và buộc phải tin chúng. Nếu đó là những tên tội phạm có kinh nghiệm, thì chính xác nhất, cô bé đã không còn sống nữa.

— Em là đồ quái vật. - Alexei thở dài. - Sao lười em có thể uốn một cách thản nhiên để xét đoán một điều như thế cơ chứ!

Anh còn sẽ nói em là quái thai về đạo đức nữa. Đơn giản là ở em nhiều sự lạnh lùng và sự xét đoán hơn so với Larsev thôi. Có thể, bởi vì em không có con, ở đây thì anh ta đúng. Và vì em biết, dầu bắt đầu rút tóc trên đầu, nước nở và gào thét, thì tiếc rằng tình thế vẫn không thay đổi. Nếu cô bé

đã chết, chúng ta có thể làm tất cả những gì chúng ta cho là cần thiết, nhưng với sự mạo hiểm, rằng Larsev sẽ đến giết anh em mình. Nếu nó còn sống, thì cần ngồi lạng hơn nước, thấp hơn cổ để cầu Chúa, không khiêu khích bọn tội phạm, và cầu nguyện để làm sao kéo dài hơn trò chơi này. Mỗi một ngày, giờ Nadia sống thêm với bọn chúng - tất nhiên đó là chấn thương đối với nó, nhưng những ngày giờ trải qua nỗi sợ hãi này lại chính là hi vọng rằng nó sẽ được sống. Vậy nên em đang cố suy nghĩ làm sao kéo dài thời gian mà không gây nghi ngờ cho bọn chúng. Còn anh thì đi gây sự với em bằng những tin tức mới của mình qua radio.

—Ồ xin lỗi nhé, bà già. Chúng ta tóm lại là đều không phải. Nhưng hãy đồng ý..

Alexei chưa kịp nói hết thì chuông điện thoại cắt ngang.

—Cô cảm thấy thế nào, bé Naxtia? - Coloboc hỏi đầy quan tâm.

—Tôi tệ ạ, thưa chú. Bác sĩ đã đến, cho giấy nghỉ ốm mười ngày, ra lệnh nằm im, ngủ và không cọ cựa.

—Cô thật sướng, - Gordeev thở dài với vẻ ghen tị. - Còn tôi thì bị đổ nước rác đầy tai.

—Ai đổ?

—Đầu tiên là Olsanxki. Anh ta, ghê chưa, bị phụ trách bộ phận điều tra gọi lên và đả phá vì vụ Victoria. Hét rằng nếu không biết cách phá án, vậy thì cứ trung thực thú nhận sự thiếu năng lực của mình và người ta ngừng vụ án lại, chứ đừng làm ra vẻ tích cực. Yêu cầu đưa hồ sơ đến, họ tự đọc nó, chọc mũi vào cái việc là trong hồ sơ sau ngày 6 tháng 12 không xuất hiện một tài liệu mới nào, họ mắng Olsanxki là kẻ vô tích sự và ra lệnh chuẩn bị ra quyết định. Tất nhiên Olsanxki đổ lỗi cho tôi và tôi đổ cho anh ta. Các thám tử của tôi đã nặng gánh ứ cổ, chẳng trông thấy trời đất gì nữa, còn những công tố viên như anh ta thì cứ dây dưa, tự mình không chịu làm

gì, chỉ cứ chờ cho đến khi các nhân viên tác chiến phá án cho họ. Và chúng tôi chia tay nhau ở đấy. Sau đó Goncharov, chỉ huy các nhân viên theo dõi vòng ngoài, đã bay đến làm âm lên. Gào lên rằng cậu ta không có đủ người và nếu tôi không chịu xin vị tướng kí vào báo cáo, cậu ta sẽ thu hồi người của mình khỏi các đối tượng của chúng ta. Vậy nên tất cả những người của chúng ta tham gia vụ Victoria sẽ không còn sự che chắn.

— Vậy thì chú hãy xin thiếu tướng kí giấy đi, có vấn đề gì đâu nào?

— Rồi. Và sao?

— Đến thế nào thì về thế ấy. Và còn nghe đủ về tôi lẫn về cô và về Đức mẹ thánh thần nữa. Có thể cô còn chưa nghe, chủ tịch ban quản trị nhà băng “Iunic” bị giết, nên giờ đây đó sẽ là nhiệm vụ số một của chúng ta, chúng ta ném tất cả lực lượng vào đó, còn điều tra việc giết từng ả điếm - đến quần cũng sẽ chẳng còn, thế nhưng lại với cả đồng cảnh cáo. Gần như kiểu thế đấy.

— Đẳng nhì, - Naxtia đồng cảm. - Đến chú cũng bị cạo.

— Điều đó thì chính xác. Nhưng con gái ạ, tôi chắc rằng có ai đó ở đâu đó ấn lên các phím đàn, để chúng ta ngừng vụ Victoria lại.

“Hông bét, - lập tức lạnh buốt người, Naxtia thầm nghĩ. - Quý xúi bậy ông nói điều này. Ông chẳng hiểu gì cả. Hay bác sĩ không truyền đạt gì cho ông. Mọi sự hỏng mất”.

— Và... bây giờ sẽ là gì? - Chị thận trọng hỏi.

— Chẳng gì hết. Chúng ta cũng đã định ngừng vụ này rồi, chính cô sáng nay nói với tôi rằng mọi khả năng đã cạn, rồi cả Olsanxki cũng đồng ý với điều đó về mặt nguyên tắc. Đơn thuần cả hai chúng ta đều không thích khi bị người khác cố ép. Tôi trở nên ngang bướng lúc về già. Khi ta tự có quyết định là một chuyện, và khi anh bị người ta trói buộc - hoàn toàn là chuyện

khác. Đã không còn là cái thời để nhai nghiền thứ bản thiêu như thế một cách ngon lành. Khi cấp trên ép buộc tôi, tôi lại cứ như bị chọc tức muốn làm ngược lại.

— Thôi đi chú, các sếp thời nay thì cũng như trước kia thôi, họ lấy từ đâu ra những thói quen mới. Nếu họ vẫn làm việc y như cũ. Đừng để ý, sức khoẻ quý hơn, - Naxtia khuyên.

— Còn nói gì nữa. Thế đấy, than vãn một hồi với cô, cảm thấy nhẹ người hơn.

— Cô có cần gì không? Có thể, thực phẩm, thuốc men?

— Cảm ơn chú, ở đây có Alexei, nên tôi được bảo đảm mọi thứ.

— Nghe này, có thể, đưa cô đến chỗ bố vợ tôi tư vấn chẳng? Dù sao cũng là bệnh tim, không đùa được đâu.

Bố vợ của Gordeev, giáo sư Voronxov là lãnh đạo một trung tâm tim mạch lớn và là bác sĩ có danh tiếng trên thế giới.

— Không cần đâu, tôi chưa đến nỗi chết, - Naxtia đùa. - Năm mấy ngày là mọi sự qua đi thôi.

— Liệu đấy. Cần gì thì gọi điện thoại nhé.

Đặt ống nghe, Naxtia ngồi ghé xuống đi-văng để làm dịu trái tim đập cuồn cuộn. Coloboc đã bắt đầu trò chơi. Đã đến lượt chị, Naxtia, dẫn nước đi của mình.

o O o

Morozov chia tay với Naxtia, thích thú chuyên tâm vào công việc một cách độc lập. Trước hết, anh vẫn quyết định tìm cho ra Diacov chẳng rõ biến đi đâu và vì thế anh đi đến khu bắc, nơi Diacov thường trú và là nơi

Morozov có người tin cậy cung cấp tin. Tên của người này rất khó hiểu - Nafanail, nhưng những người xung quanh vẫn gọi ông ta gọn hơn là Nafani. Với tuổi tác người ta gọi "ông" kèm cái tên ngộ nghĩnh đó.

Không tính nổi ông Nafani ngồi tù bao nhiêu lần, nhưng ông không thuộc giới trộm tinh hoa, chủ yếu ngồi tù vì tội say rượu quậy phá. Trong những khoảng ngắn tự do, ông làm việc tốt và uống cũng không kém tốt hơn. Tạo hoá ban cho ông sức khoẻ đáng nể, và bất chấp những cuộc say có hệ thống, ông không là kẻ nghiện rượu. Về già muốn được ở gần con cháu, và dù người thân chẳng yêu quý gì, nhưng ông vẫn hi vọng lúc già yếu sẽ không bị quăng ra vệ đường.

Bằng những vụ phiêu lưu của mình, ông Nafani không kiếm được tiền hưu, vì thế bất kể già nua, tùy theo sức mình, ông vẫn tiếp tục làm gác công ở ba chỗ khác nhau theo chế độ làm một ngày nghỉ ba ngày. Và còn làm gì đó nữa vất vả. Cũng phải trả nợ cho việc được có hộ khẩu Moskva với một đồng tiền án như thế. Morozov làm quen với ông khi anh còn là thượng úy, vì thế ông lão cứ gọi anh là anh "thượng". Quan hệ của họ thăm, ấm áp. Nafani không mang ơn ai gì, nhưng trong sổ công an vẫn lợi dụng sự trợ giúp của ông, chỉ mỗi anh "thượng" là duy nhất trả tiền, Thứ nhất, bao giờ cũng trả, thứ hai, bằng tiền mặt, và chủ yếu - trả ngay chứ không dùng dăng.

— Chào anh "thượng" - ông Nafani chào đại úy khi thấy dáng người quen thuộc ở tiền sảnh công sở nơi ông hôm ấy đang trực gác.

— Chào ông. - Morozov gật đầu niềm nở. - Vẫn sống và có thể chứ?

— Sống vẫn tốt, chứ có thể thì tôi, - Nafani đáp lại như mọi bận. - Có việc gì mà đến thế?

— Tán dóc, uống trà, ông tiếp chứ?

— Sao không, việc tốt mà. Hôm nay ngày ngắn, đến một giờ tất cả sẽ về nhà hết, vậy tôi với anh sẽ uống trà, và sẽ tán chuyện. Hay anh đang cháy?

Morozov nhìn đồng hồ. 12 giờ kém 15. Một mặt, tiếng rưỡi chả làm nên trò trống gì, thêm nữa, cuộc chạy đua với cô ranh không còn nữa, thế nhưng... Quý đùa bỡn thế nào ai biết được.

— Cháy thì chẳng cháy, nhưng có sém một chút, - đại úy thú nhận.

— Thế cơ đấy, - ông già khịt mũi khoan khoái. - Cứ khi sém cháy thì chạy đến lão, thiếu tôi các anh biết làm gì cơ chứ. Hãy ngồi lại đây, trên ghế này, mà anh xích lại gần tôi hơn đi, để chúng ta nói chuyện cho tiện và để tôi với được tay đến điện thoại. Ôi là sống! - ông lão mỉm cười trang trọng. - Công an cứ đến tôi như đến cuộc tiếp kiến, còn tôi thì đặt nó ngồi vào ghế. Cứ y như chủ tịch uỷ ban hành chính quận ở thời tốt nhất ấy. Nào, anh “thượng”, trình bày đi, anh bị sém ở chỗ nào.

Sự ba hoa già lão không thể đánh lừa Morozov. Anh đã biết Nafani quá lâu để xem là có ý nghĩa cái sượng sượng của lão khi đặt được công an lên ghế. Đại úy biết, đằng sau sự ba hoa thân thiện ẩn giấu sự suy nghĩ căng thẳng “anh thượng đến làm gì, có thể nói gì với anh ta cái gì - không thể, để không làm phía khác nổi điên”.

— Tôi tìm một gã thanh niên, Diacov. Biến đi đâu ấy chúng tôi không thể tìm ra.

— Thế tìm làm gì? Diacov này mắc lỗi gì hay đơn thuần vì tò mò vậ thôi?

— Thôi đi ông! Ông cũng biết tôi chuyên trách việc tìm người mất tích. Ai biến đi thì tôi tìm người đó, và tôi không hỏi, anh ta có lỗi gì và lỗi với ai. Nhiệm vụ của tôi là tìm cho ra.

— Thế sao anh lại tìm hấn ở đây?

— Thì hấn thường trú ở đây mà, ở khu bắc này. Đó là điều sơ đẳng của công an: cần phải bắt đầu từ nơi sinh sống, từ cha mẹ và bạn bè.

— Anh biến tôi thành thân sinh của hấn à? Hay bạn bè?

— Được rồi, ông lão ạ, đã đùa rồi thì thôi nhé. Ông có thể giúp gì không?

Ông Nafani lập tức xoá khỏi bộ mặt nụ cười ngô nghê. Cái tên Diacov không quen đối với ông, vì thế ông yên tâm và trở nên nghiêm túc cố suy nghĩ làm sao giúp được anh “thượng”.

— Hãy nói địa chỉ.

Nghe xong địa chỉ Diacov đăng kí, ông lão lập tức nêu cho đại úy mấy “điểm” mà đám thanh niên thường lui tới, cũng như tên của người vẫn “nằm” phần địa phận này và biết đủ mọi người mọi thứ. Người này, theo tin tức của ông Nafani, nhiều năm làm việc cho KGB, sau đó do sự không cần thiết người ta đã “quên đi”, còn ông ta vì phật ý đã bán mình đồng thời cho công an và mafia địa phương đang kiểm soát chợ đen phụ tùng xe hơi.

— Nếu anh ta không biết thì không một ai biết nữa, - ông lão cam đoan. - Nhưng anh đừng đại miệng nói anh là công an hoặc từ chỗ tôi đến. Đầu tiên anh đến gặp Xaida, ở chợ cậu ta là thủ lĩnh, anh có thể nói tôi giới thiệu, còn nếu cậu ta muốn thì sẽ đưa anh đi gặp gã đàn ông kia. Nhưng thoả thuận với Xaida hơi khó đấy, hấn đa nghi, và tôi đúng thực là không biết nghĩ ra gì nữa để cậu ta tiếp anh.

— Đừng lo, ông lão, tôi sẽ thuyết phục được Xaida của ông. Tôi đâu phải trẻ ranh. Hay ông quên là ông đã cho tôi bao nhiêu lần chỉ dẫn như thế rồi? Và chưa lần nào tôi bị mắc mớ cả. Và cũng chưa lần nào hại đến ông. Tôi đâu đến với họ bằng hai tay không, đâu phải là kẻ mới toe.

— Cũng phải, - ông Nafani gật đầu, khi cho trà Ấn Độ vào ấm và rót nước sôi. - Với anh, anh “thượng” ạ, bao giờ tôi cũng yên tâm, lời của anh là sắt thép. Anh là kiểu công an thời cũ, bây giờ người như thế hầu như không còn nữa, đã hỏng hết. Còn loại trẻ, lẽ nào họ biết cần làm việc ra sao? Không biết nói chuyện cả với chúng tôi, những lão già. Anh uống đặc chứ?

Ông lão rót trà ra cốc, pha thêm nước nóng, mở hộp đường, lấy ra cái túi bánh mì khô từ đâu đó phía dưới bàn.

— Ông làm tôi phật ý đấy, - Morozov nói về trách móc khi lôi từ túi thể thao ra một hộp tròn to bên ngoài vẽ những người trượt tuyết vui nhộn. - Chưa bao giờ tôi là kẻ ăn bám. - Mời ông bánh quy này.

— Hay đây. - Nafani sôi nổi lên. - Mọi người sắp về rồi, lúc ấy chúng ta thêm mấy giọt rượu nhân dịp Năm mới đang đến. Ngon lắm! - lão khen khi đã mở nắp hộp và đút luôn vào miệng vài cái bánh.

— Mời ông thoải mái, - Morozov mỉm cười. - Còn nói đến cánh trẻ - ở đây thì ông đúng trăm phần trăm. Không còn trường học cũ, họ không biết gì cả. Quý mới biết, hoặc người ta không dạy họ, hoặc họ không muốn học. Trước kia, khi cần tính hiệu quả của việc phá án thì chúng tôi phải cố rướn hết mình để phá cho được. Không đạt đủ phần trăm, anh sẽ bị cảnh cáo, có khi còn bị hạ cấp nữa. Anh bị cảnh cáo - sẽ mất phần thưởng. Năm lần cảnh cáo sẽ bị cắt lượt xếp hàng đợi phân nhà, và cứ thế. Chúng tôi bị giữ trong bàn tay sắt, và thế là chúng tôi cố gắng. Còn giờ đây người ta số toẹt vào tính hiệu quả của việc phá án, đã hết thời nhà ở không mất tiền, đảng bị thay đổi, còn sợ ai nữa? Thế nên họ mới làm việc nhì nhảnh, không muốn học gì cả. Mà còn nhìn chúng tôi, lớp già hơn, một cách kهنh kiệu.

— Thế, thế đấy, - ông lão đỡ lời, - anh thấy đúng lắm, họ không biết làm gì cả, nhưng chủ yếu - không muốn học hành gì. Đồn công an địa phương đã tới chỗ tôi đây, nói sẽ có một thanh niên đến, chỉ một tháng,

kiểu như thực tập. Nghĩa là, ông Nafani, hãy giúp cậu ấy hoàn thành chỉ tiêu để có bản đánh giá xuất sắc khi từ nơi thực tập trở về. Anh thử tưởng tượng, thế gian phải thay đổi như thế nào, nghĩa là, công an xin tôi, một kẻ nhiều tiền án, để tôi chỉ đơn giản vậy thôi giúp ai đó có được hiệu quả công việc phá án, để sau đó “chàng phá án” này khoảng một cái sẽ kiếm được một chỗ tốt vì những thành tựu xuất chúng trong công tác.

Thôi còn được, nếu người ta nhờ tôi dạy khôn cho cậu ta, chỉ dẫn về địa hình, nói cho cậu ta biết chỗ chúng tôi cái gì liên quan với cái gì, những sự phân bố lực lượng như thế nào, mách nước, nếu cần. Tóm lại, nếu cậu trai ấy đến chỗ chúng tôi làm việc và cần cho cậu ta nắm vững công việc - điều đó thì tôi còn hiểu được.

Nhưng giúp cho sự giả mạo hoàn toàn ư? Hoàn toàn đánh mất lương tâm rồi.

— Thế cậu bé thì sao? - Morozov tò mò. - Ông giúp nó chứ?

— Không phải, ơn Chúa.

— Sao lại thế?

— Cậu ta không đến. Người ta nói, từ ngày 1 tháng 12, mà đến giờ có thấy đâu. Có thể, họ đã nghỉ lại hoặc chuyển đi thực tập nơi khác. Thêm ví dụ nữa cho anh, - ông lão xúc động. - Họ thiếu trách nhiệm thế nào ấy. Đến, thoả thuận với tôi, rồi mất tích. Thì không cần tôi, chàng trai không đến thực tập, vậy hãy nhõm mông lên, đến gặp tôi và báo trước: cứ cho là, xin lỗi, có sự trục trặc, không cần đến sự giúp đỡ của ông nữa. Tất nhiên, tôi sẽ chẳng lo âu gì, không đến, thôi thì không cần, nhưng phải có nguyên tắc chứ. Anh “thượng”, anh xem thế nào?

Lời của ông Nafani đến được tai đại úy như xuyên qua một lớp bông. Anh nhớ lại, thực tập viên Meserinov đã nói: “Tôi rơi vào Petrovca vào phút chót. Nói chung lẽ ra tôi phải tập sự - ở khu bắc kia, ở đồn

“Timtriazhev”. Một học viên trường cảnh sát bình thường phải là ai mà được người ta quan tâm thế chứ? Chí ít, phải là con của bộ trưởng Bộ Nội vụ. Hay... Còn anh, đồ ngốc, anh ngạc nhiên thấy cô ranh từ chối khỏi vụ án, buông xuôi tay. Thế nhờ đâu, chính là tay thực tập làm cô ta sợ? Nhờ đâu gã, cũng y như chính anh, Morozov, giấu cô ta thông tin, chỉ có điều là với mục đích khác? Để làm gì? Lời đáp cho câu hỏi đó không đơn giản là khó chịu. Nó gây sợ hãi. Nhưng đại úy cảm thấy ngày mai còn đáng sợ hơn. Nếu những thế lực như thế quan tâm đến việc đình chỉ vụ án Victoria, thì anh, Morozov, có thể sẽ không còn trông thấy ngày mai. Anh xông vào bất chấp chướng ngại, tự khen bản thân vì khôn khéo, kiên nhẫn, vì kinh nghiệm truy tìm, biết cách đi đường vòng vượt qua cô ranh Naxtia. Còn hoá ra, anh đi trên mép vực thăm, và đơn giản là kì diệu cho đến giờ anh vẫn còn sống sót. Không hôm nay thì ngày mai, nhờ lão Nafani sẽ nói với ai cần, rằng có người quan tâm đến Diacov, sau điều ấy Morozov sẽ sống trên thế gian này nhiều nhất là một ngày. Xin lão già đừng nói ư? Lúc ấy lão lại càng báo tin cho kẻ che chở lão từ công an địa phương, mà có thể, không chỉ cho anh ta.

— Sao đấy, anh “thượng”? - ông lão gọi. - Nghĩ gì trầm ngâm thế?

— À, thế thôi, - đại úy đáp lại uể oải, - về cuộc sống. Đã đến lúc tôi về hưu, tôi mệt mỏi rồi. Có thành tích, còn kéo dài vô ích làm gì, dù sao thì với những người mới, lớp trẻ ấy, tôi sẽ chẳng thoả thuận nổi. Họ ép tôi hết sống rồi. Đấy, tôi đến ông tìm một thanh niên, mà chính mình thì nghĩ về một khoảnh vườn, cần dựng buồng tắm hơi, tự mình thì không biết làm, mà tiền lại không có để thuê công nhân. Mà nói chung thì...

Bước ra đường và hít thở không khí lạnh, Morozov bỗng hưng phấn hơn lên. Anh cố nhớ lại tất cả những gì anh biết về Meserinov, gã ta đi như thế nào, nói thế nào và làm việc ra sao.

Nhưng dù đại úy có căng óc đến đâu cũng không thể nhận ra một dấu hiệu nào của việc gã thực tập viên thế này hoặc thế kia chống lại công việc

của họ. Thế nhưng anh thấy rõ như trong phim, rằng cô ranh không tin một ai, kể cả tay thực tập.

Hoá ra, khi đó cô ta đã biết rằng gã - ở phía bên kia? Các ý nghĩ của đại úy rất chóng bị lệch hướng và rối loạn, anh không biết suy nghĩ những thế cớ rối rắm, anh không đủ sự mạch lạc và kỹ năng phân tích. Mảng bản thân vì sự ngốc nghếch, anh cố bắt đầu lại từ đầu tất cả và bỗng hiểu rằng điều đó là vô ích. Bọn tội phạm ngày nay đã không phải như trước. Và không thể chống lại chúng bằng những phương pháp cũ. Tất nhiên, nghĩa là có thể, nhưng giờ đây điều đó chưa đủ. Hiện giờ cần những người như Naxtia, người ngày ngày đọc kỹ sách tiếng nước ngoài và đọc đến ba lần vẫn mỗi một hồ sơ lưu trữ hai chục năm về trước. Còn anh, cái gốc cây già muốn tay không, đơn độc khám phá vụ giết người và xử trí với cái thế lực mà thậm chí có cả những học viên- thực tập viên của mình. Không, đích thực là kì diệu nếu anh vẫn sống.

Đại úy Morozov ngồi lên toa tàu metro, ra ở bến “Trekhov” và đi về Pelrovca 38.

o O o

Nhưng trước khi anh kịp bước lên băng tải tự động, thì thông tin về việc đại úy Morozov đang tìm Diacov đã đến những cái tai cần thiết, và từ thông tin này đã được rút ra những kết luận tương ứng. Lão Nafani trung thực trả công cho cái tuổi già yên bình của mình. Và khác với Morozov, từ lâu lão đã thích ứng với hệ thống hình sự mới.

Cặp mắt nhỏ sắc màu sáng của Arxen phóng ra những tia chớp. Ngay từ đầu lão đã cảm thấy rằng điều này không kết thúc tốt đẹp. Tất cả, tất cả đều không như ý, không tiến triển theo sơ đồ vạch sẵn, và đây là kết quả. Không nên, ôi rất không nên nhận lấy nó!

Sai lầm đầu tiên là lão đã tham gia vào vụ này quá muộn. Những người sử dụng dịch vụ của văn phòng không phải lần đầu tiên, biết rằng tốt nhất là đến với Arxen không phải sau khi phạm tội, mà là trước đó. Những nhà tư vấn có kinh nghiệm sẽ mách bảo phải làm gì và làm như thế nào để sau đó có thể thoát khỏi bằng áp lực tối thiểu và số lượng người tối thiểu. Càng ít việc càng ít thu nhập, nhưng sự mạo hiểm cũng ít hơn, điều này Arxen nắm rất vững. Vì thế những tư vấn loại này đòi tiền công rất lớn. Nhưng khách hàng lí tưởng xin ở lão chỉ dẫn cách làm thế nào, và cả thời gian bao giờ và ở đâu, và Arxen cắt cử thời gian và địa điểm phù hợp với lịch trực cho người của mình, những người sẽ đến chỗ xảy ra sự cố. Phương châm của Arxen - “hãy đón đầu” - đã luôn luôn được biện minh và ở mọi trường hợp. Nhưng với Gradov, lão tham gia vào việc mấy ngày sau khi đã xảy ra hai vụ giết người, sau đó lão còn biết thêm là trước vụ án mạng, cô gái đã bị giam giữ cả một tuần liền trong một ngôi nhà nông thôn. Tóm lại, người của Gradov làm việc thiếu chuyên nghiệp và để lại nhiều dấu vết mà chỉ kẻ mù mới không nhận ra. Đành phải hướng các nỗ lực cơ bản để lau rửa và xoá sạch những dấu vết này.

Arxen để xảy ra sơ sẩy thứ hai khi đồng ý sử dụng những người của Gradov. Lẽ ra không nên làm điều đó, đáng ra cần kiên quyết để nhóm của lão làm toàn bộ, chứ không phải là những thằng nhãi của Trécno-mo. Gradov keo kiệt, và đâu chỉ keo kiệt, đúng là tham lam, những đồng tiền hằn trả cho chú Colia, không thể nào làm như Arxen vừa lòng. Hẳn muốn tiết kiệm, thuyết phục rằng người của hẳn sẽ làm việc và Arxen đã bằng lòng. Và hoá ra là không đúng.

Sai lầm thứ ba Arxen để xảy ra là đã bỏ ngoài tai khi hẳn lái nhái đã vô ích dính vào văn phòng của lão.

Không phải một, những hai lần Gradov để lộ ra hẳn có cách tiếp cận nhóm phụ trách bộ phận điều tra của Viện Công tố và lí ra nên nhờ họ, chứ không phải nhờ Arxen. Ngay lần đầu tiên khi Gradov vừa thốt ra về điều

đó, đáng lẽ ngay tức khắc và gay gắt đặt hẳn về đúng chỗ, thậm chí còn có thể dạy cho hẳn một hài học. Arxen đã tốn bao công sức để tạo lập những hãng nhỏ độc lập với những trường hoạt động tuyệt đối không cắt nhau. Chỉ cần ai đó nghi ngờ rằng mạng lưới ôm trọn toàn bộ hệ thống các cơ quan bảo vệ luật pháp, thì không chỉ mỗi đơn vị nơi lão đang làm việc, - và tất cả mọi thứ sẽ bị đe dọa.

Arxen vừa được báo rằng thủ trưởng của Naxtia đã gọi cho cô ta, và theo nội dung cuộc trò chuyện có thể hiểu, Gradov đã cho khởi động những đòn bẩy nào đó, khi đã tỏ ý nghi ngờ khả năng của lão, Arxen, thực hiện công việc đến tận cùng. Thằng lão làm sao, hãy thử nghĩ mà xem! Không chỉ lợi ích mà cả lòng tự ái của Arxen bị xúc phạm. Lão biết trong trường hợp như thế nên lập tức huỷ bỏ hợp đồng với khách hàng, thậm chí có thể trả tiền đền bù cho khách hàng, cũng có thể không trả mà trừng phạt làm gương về sự vi phạm nguyên tắc an toàn để những kẻ khác đừng bắt chước. Với Gradov cần kết thúc không chậm trễ, nhưng đáng tiếc, Arxen buộc phải thú nhận rằng làm điều đó không phải đơn giản. Hành động tếu táo của Gradov dẫn đến những hậu quả nhất định, làn sóng các hậu quả này đã tràn đến Naxtia, và giờ đây cần gắng thoát ra khỏi tình thế với những tổn thất ít nhất. Cô ta cho rằng, kẻ đã giết Victoria đang gây áp lực với cô ta. Nếu bất ngờ áp lực đó ngừng lại khi không cho kết quả mong muốn, cô ta có thể hiểu rằng, cái kẻ tổ chức mọi thứ đó không có quyền lợi của chính mình. Cô ta sẽ hiểu là có những kẻ trung gian. Naxtia là cô bé thông minh, cho dù chưa có kinh nghiệm, nhưng cô ta có thể trở thành một nhà chuyên nghiệp cứng cựa, nếu cô ta được mài giũa thêm. Tất nhiên cô ta không biết làm gì cả, mấy ngày liền người của Arxen và của chú Colia bám sát gót cô ta mà cô ta không phát hiện ra một ai trong số họ. Nhưng cái đầu của cô ta sáng láng và được cấu tạo đúng, vì thế cần kết bạn với cô bé, ở Arxen xuất hiện những kế hoạch cho tương lai. Thượng đế ban cho cô ta trọn vẹn khả năng tư duy mạch lạc và sự khôn khéo. Nói chung, Arxen xác định con người theo mức chuẩn bao nhiêu phẩm chất họ được trời cho: một người

được cả một thùng to tướng, kẻ khác chậm chân và giật được một nhúm cón con. Còn người thứ ba lười nhác đứng xếp hàng và chẳng được gì cả...

Arxen không sợ phải gặp Gradov. Nếu ở Petrovca đào bới đến Gradov thì chắc từ lâu người ta đã nói chuyện với hắn hoặc chí ít cũng đã cho theo dõi vòng ngoài rồi. Nhưng không ai đến chỗ Gradov, mà người của Arxen cũng không phát hiện thấy những kẻ theo dõi. Tất nhiên Naxtia đã nghĩ thấy gì đó về năm 70, nhưng rõ ràng là không đủ để lần đến Gradov. Chú Colia lại là việc khác - cái thằng nhóc của lão, tay Diacov này, gần như chắc chắn đã lộ, nhưng điều đó hiện thời chưa đặc biệt quan trọng, nó chẳng biết gì về Gradov cả.

Arxen đến điểm hẹn chậm tám phút. Thực ra lão có mặt từ trước, chăm chú xem xét, kiểm tra, sau đó quan sát con đường sau khi Gradov đến và chỉ khi tin chắc không có những nhân vật đáng ngờ, mới ghé vào quán bar.

— Anh Gradov ạ, anh xử sự không đúng, - lão bình thản nói trong khi rót rượu liker từ chiếc li tí xíu vào tách cà phê.

— Ông có ý nói gì? - Gradov nhướn cặp lông mày đẹp.

— Anh biết quá rõ tôi có ý gì rồi. Tôi không định chửi bới và gây tai tiếng với anh, chúng ta hãy chia tay nhau một cách tốt đẹp.

— Nhưng tại sao? Chuyện gì đã xảy ra?

— Anh bạn thân mến ạ, anh cũng khá nhiều tuổi rồi để quên đi thói quen của một kẻ lang thang. Chỉ có những đứa trẻ nhỏ khi biết lỗi của mình là cứ lì lợm phủ nhận nó, hi vọng rằng người lớn không biết gì. Tôi không lừa dối, không diễn tả bằng ngôn ngữ tội phạm, không tóm cổ họng anh.

— Dù ông có giết, tôi vẫn không hiểu ông nói gì cả.

— Ý hay đấy! - Arxen mỉa mai. - Điều đó hẳn giải quyết luôn một thế được vô số vấn đề. Có thể, giết người - đó là biện pháp duy nhất buộc anh ngừng tính độc lập xuân ngọc của mình. Hơn nữa, anh vẫn kiên trì nói dối tôi. Tại sao anh giấu tôi câu chuyện với Nikiforov? Anh không tin tôi? Tuyệt lắm. Hãy tự mình xoay sở lấy, như anh biết cách, cùng với Trecnomo ngớ ngẩn của mình và với cái băng những kẻ tố giác của hắn. Tôi không định ghé mông mình ra đỡ cho đâu.

— Tôi không hiểu gì cả, - Gradov lặp bập bối rồi. - Tôi thề với ông... Tôi không làm điều gì có thể phương hại đến chúng ta...

— Anh Gradov, nói chuyện đã kết thúc. Bây giờ chúng ta chào và chia tay nhau, tôi hi vọng là vĩnh viễn. Ngay từ đầu anh quấy nhiễu tôi làm việc, anh giấu tôi thông tin quan trọng mà vì thế tôi và người của tôi mấy lần phải vội vàng thay đổi lại những phương án đã tính toán kĩ. Anh giúi cho tôi những con lạt đà gân bắp khi cam đoan với tôi rằng chúng là những kẻ thừa hành chuyên nghiệp và có kinh nghiệm, mà hoá ra chúng là những thành ngọc không đầu óc đã làm đổ vỡ toàn bộ vụ việc. Mọi sự là do anh tiếc tiền. Và tôi nghi ngờ, bây giờ anh vẫn kể chưa hết với tôi. Mà điều đó rất nguy hiểm đối với tôi, bởi vì, xin lỗi, do sự tham lam của anh mà tôi có thể rơi vào hoàn cảnh phức tạp. Anh không tin tôi, tôi không tin anh, vì thế tốt nhất chúng ta chia tay, và không chậm trễ. Hãy xem là hợp đồng của chúng ta đã hết hiệu lực.

— Nhưng thế... nhưng thế việc của tôi thì sao?

— Tôi không quan tâm thêm nữa.

— Nhưng tôi đã trả tiền cho ông! Arxen, ông không thể bỏ mặc tôi! - Gradov van vỉ. - Chính ông đã nói rằng, chỉ kéo thêm mấy ngày nữa, đến ngày 3 tháng 1 thôi, vậy sao ông bỏ mặc tôi? Nếu tôi sai ở đâu đó - thì tha lỗi cho tôi, nếu tôi làm gì đó không đúng - thì cũng không do ác ý. Ông Arxen ạ, tôi lạy ông, ông không thể như thế...

— Tôi ư? - Arxen kinh ngạc một cách lạnh lùng. - Tôi có thể làm tất cả. Thế này, hoặc không thế này, và bất kì thế nào. Tôi không quan tâm đến anh, tôi không cần anh. Rốt cục, hãy hiểu điều đó. Tôi có công việc của mình, sự nghiệp của mình, tôi làm nó với sự thích thú và tôi dám hi vọng, một cách không tồi. Sau đó anh xuất hiện và cố bắt tôi làm việc không như cách của tôi, và không phải với những người như tôi vẫn luôn cùng làm. Trong những điều kiện như thế mọi việc sẽ không kết dính, anh cản trở tôi, vậy thì vì cái gì mà tôi phải lặn lội và gắng hết sức chứ? Vì cặp mắt tuyệt diệu của anh ư? Anh, thưa ngài Gradov, có sức mạnh lớn trong Duma, nhưng đối với tôi anh chẳng là ai, không là gì và không thể gọi anh thế nào khác. Vì tiền công ư? Với tính tham lam nhỏ mọn của mình anh chỉ đạt được mỗi một điều: tôi sẵn sàng trả lại anh tất cả số tiền anh đã trả rồi, bởi vì tôi quý sự an toàn của tôi hơn. Có thể, anh nghĩ rằng, khi cắt hợp đồng với anh, tôi sẽ làm hỏng thanh danh của tôi trong cái thế giới đang sử dụng các dịch vụ của tôi? Tôi đoán chắc với anh, câu chuyện này sẽ có ích cho tôi. Ngay ngày mai tất cả những nhân vật có mối quan tâm sẽ biết rằng, thứ nhất, tôi đặt lợi ích an toàn cao hơn những tính toán tiền bạc, còn thứ hai, là cần nghe lời tôi và không được quấy nhiễu tôi, nếu khác, tôi sẽ bỏ mặc khách hàng của mình không một chút thương xót. Hãy nhớ cho, anh Gradov, chưa hề có khách hàng nào mà vì anh ta tôi chịu nhún nhường. Anh muốn nói gì chẳng?

— Tôi muốn... Tôi cần làm gì để ông tiếp tục công việc? Hãy nêu các điều kiện, tôi chấp nhận tất cả.

Arxen nhìn ngó với vẻ hiếu kì bộ mặt đẹp loại con dòng cháu giống của Gradov. Thậm chí trong bối rối và hoảng sợ nó vẫn không mất đi sự quyến rũ, chicó thêm một biểu hiện bi kịch nào đó. Thách giá với hãn chẳng? Tất nhiên, không thể có chuyện về một công việc gì tiếp theo, với những loại này cần phải cắt đứt ngay và không thoả hiệp, nhưng đơn thuần là thú vị, hãn sẵn sàng đi đến đâu. Nếu gọi mọi người trở về từ vụ Victoria,

án mạng có thể được phá sau một ngày, tối đa - hai ngày. Cũng tò mò, Gradov có hiểu điều này không?

Sự im lặng kéo dài và trở nên không thể chịu đựng nổi đối với Gradov. Hắn bị bung ra và không kìm chế được nữa.

— Tại sao ông không trả lời? Ông thích sự nhục nhã của tôi? Ông thích nhìn sự sợ hãi của tôi? Ông căm thù tôi, ông căm thù tất cả chúng tôi, bởi vì chúng tôi đã phá đổ cái hệ thống cũ của ông mà với nó ông có mẩu bánh mì với bơ và trứng cá đen, ông có quyền lực, còn giờ đây ông chẳng cần cho ai, chẳng ai sợ ông, vậy nên ông căm thù cả thế giới và chơi xỏ lại những người như tôi! Ông nghĩ rằng, ông rất hùng mạnh, hả? Ồ, đơn giản ông là con chuột nhỏ độc ác, chính là con chuột nhỏ hôi thối độc ác, đang nhai đồ thừa ở thùng rác của xã hội và là kẻ đầu tiên chạy khỏi con tàu ngay khi vừa bốc mùi nguy hiểm. Con chuột! Con chuột! Ôi Chúa ôi...

Gradov hai tay bưng mặt. Arxen lặng lẽ đứng dậy đi lại gần chủ quán, trả tiền cà phê và rượu đã uống, sau đó ngẫm nghĩ một chút, lấy từ ví thêm mấy tờ giấy bạc.

— Người này đang rất thất vọng, - lão nói, hất đầu về phía Gradov đang ngồi trong góc. - Rất tiếc, tôi buộc phải báo với anh ta một cái tin khó chịu, và anh ta đang đau khổ lắm. Nếu sau năm phút anh ta còn chưa đi khỏi, hãy mang cho anh ta hai trăm gam cônhắc. Loại ngon đấy nhé.

— Chúng tôi sẽ làm, - chủ quán gật đầu. - Thế nếu không cần đến cônhắc?

— Thì tiền là của anh.

Arxen chậm rãi bước ra đường và kinh ngạc phát hiện ra rằng cuộc trò chuyện với Gradov để lại trong lòng lão một cảm giác khó chịu. Qua quãng đời lâu dài của lão, Arxen có nhiều cuộc nói chuyện khó chịu, và lão đã quen thoát ra khỏi chúng thiếu những chấn động cảm xúc. Nhưng Gradov

đã xúc phạm lão bằng gì đó, đâu như là những ngờ vực về lòng thù hận đối với cả thế gian, đâu như là đã gọi lão là con chuột hôi thối... Nhưng giờ đây Arxen tuyệt đối tin chắc: lão đã làm đúng khi cắt đứt hợp đồng với Gradov. Con người dễ bộc phát và mất đi sự kiểm soát là mối nguy hại. Không thể có công chuyện với hắn được. Mà con chuột nhỏ hôi thối độc ác - biết sao được, lão sẽ còn cho hắn nhớ đến con chuột.

o O o

Trong phòng làm việc của công tố viên Olsanxki, đại tá Gordeev thận trọng đặt ống nói điện thoại, thở lấy hơi và lấy chiếc khăn mùi soa to tướng lau cái trán hói lấp lánh.

— Thế nào? - ông hỏi khi đứng lên và bắt đầu đi lại trong phòng làm việc âm đạm bề bộn.

— Chưa bao giờ tôi nghe trong một lần mà anh nói bấy nhiêu lời dối trá, - Olsanxki nhận xét. - Tôi thậm chí đã gập ngón tay để không tính sai.

— Và đã tính được bao nhiêu?

— Chuyện tôi quát anh - một. Chuyện anh cắn tôi - hai. Nếu trí nhớ không phản bội tôi, tôi đã quen anh hơn chục năm, và đã sống qua thời gian đó không có đụng độ gì đáng kể. Chí ít, chúng ta chưa hề cao giọng với nhau. Hay tôi lầm?

— Không, anh không lầm.

— Được, tiếp theo. Gontrarov không đến chỗ anh, về phần anh, cũng không đến chỗ thiếu tướng - đó là ba và bốn. Tài liệu cuối cùng trong hồ sơ hình sự về vụ giết hại Victoria được ghi ngày 6 tháng 12, - năm. Đủ chưa?

— Khá đủ. Anh không cảm thấy lạ là phải buộc làm mọi thứ đó vì lợi ích công lí ư? Tôi hỏi khác đi: anh có cảm thấy lạ rằng, cái nghề đòi hỏi ở

mọi người số lượng lớn nhất những điều đối trá, lại có mục đích là bảo vệ quyền lợi của công lí? Sự ngược đời thế nào ấy!

— Biết sao được, anh Gordeev, chiến tranh là chiến tranh. Chúng ta có phải chơi trò trẻ con với chúng đâu.

— Nhưng đó không phải là chiến tranh, ấy mới là chuyện! - Coloboc nổi nóng, bấu những ngón tay mủm mủm cứng răn vào lưng tựa của chiếc ghế mà lúc ấy ngáng lối ông đi. Cái ghế dưới sức nặng của đại tá đã cọt kẹt vể đê doạ. - Chiến tranh có nguyên tắc của mình, vốn là tất yếu đối với tất cả các bên tham chiến. Tất cả những người tham gia cùng ở trong những điều kiện pháp lí như nhau. Và sau đó, ít ra họ còn trao đổi tù binh. Còn chúng ta? Chúng bắn vào chúng ta, còn chúng ta cứ phức tạp từng phát súng, phí đi bao tấn giấy. Chúng có tiền, con người, vũ khí, ô tô với động cơ mạnh, kĩ thuật mới nhất, còn chúng ta - cách điều tra kiểu mẫu có từ sau chiến tranh, những giám định viên tự học, tiền mua xăng không có. Mà tôi kể với anh làm gì cơ chứ, cứ như anh không biết ấy! Trong chiến tranh bao giờ cũng có hi vọng là lực lượng của Liên Hợp Quốc sẽ giúp đỡ nếu như đã đến mức cùng quẫn. Còn ai sẽ giúp chúng ta? Tiểu đoàn tử thiện có uy tín nhất ư? Không, Olsanxki ạ, chúng ta, đáng tiếc, lại không đánh nhau. Chúng ta phòng thủ hết sức mình, cố bảo vệ những mẫu thảm hại sót lại của cái mà trước kia được gọi là niềm tự hào và danh dự nghề nghiệp.

Olsanxki trầm ngâm ngó nhìn Gordeev, trong thâm tâm đồng tình với ông, nhưng không muốn phát triển cái đề tài nguy hại. Thêm chút ít, và có thể phải nói về Larsev. Đại tá biết sự thật hay không? Tốt nhất không nên mạo hiểm.

— Anh nghĩ sao, vở kịch của anh sẽ khởi động chứ? - ông cố tránh về hướng khác.

— Thực muốn hi vọng.

Gordeev nặng nề hạ người xuống ghế, bật khoá “cặp ngoại giao”, lôi ra ống validol và nhét một viên xuống dưới lưỡi.

— Tôi đã rã rời thế nào ấy vào thời gian cuối, - ông than vãn về một mối. - Không ngày nào tim không nhói buốt. Còn gì liên quan đến Naxtia, thì tôi chỉ mong là cô ấy cũng gập ngón tay tính như anh. Chúng ta chẳng thể làm gì hơn, giúp đỡ hay mách nước cho cô ấy. Nếu hiểu ra - vinh quang và sự tán thưởng cho cô ấy, còn không - nghĩa là không vậy.

— Chúng ta cứ cho là cô ấy hiểu. Anh sẽ chờ những hành động gì từ cô ấy?

Coloboc cảm mắt vào công tố viên với vẻ không hiểu, trong khi vẫn tiếp tục máy móc xoa xoa phần ngực bên trái.

— Olsanxki này, có thể anh chưa hiểu Naxtia của chúng tôi là thế nào chẳng? Chính đó là sự khác biệt của cô ấy với tất cả những người còn lại, rằng các hành động của cô ấy là không thể đoán định. Chờ từ cô ấy gì đó, ngoài kết quả cuối cùng, là một việc vô nghĩa. Cô ấy sẽ cho kết quả nếu về nguyên tắc điều đó là có khả năng, nhưng cô ấy sẽ làm thế nào - chỉ có Chúa mới biết. Corotcov của tôi nói rằng không thể hiểu được đầu của cô ấy cấu tạo như thế nào.

— Anh đơn thuần là một chủ nô thế nào ấy! - Olsanxki cười phá lên khi tháo kính ra. - Naxtia của tôi, Corotcov của tôi. Thế tất cả nhân viên khác cũng của anh hay chỉ có hai người này?

— Anh cười thật vô ích, - Gordeev bác lại một cách nghiêm nghị. - Tất cả bọn họ là của tôi, họ là những đứa trẻ của tôi mà tôi có nghĩa vụ giáo dục và bảo vệ dù có gì xảy ra chẳng nữa. Chưa một ai trong số họ, anh nghe thấy không, chưa một lần phải bị khiển trách chỗ cấp trên, bởi vì tôi chịu hết cho mọi sơ suất và lỗi lầm của họ. Chính tôi đi, gây tai tiếng, thuyết phục, chứng minh, cầu xin. Tôi đối với bọn trẻ của tôi - là bức tường

đá mà đằng sau nó, họ có thể thanh toán làm việc, không bỏ phí thì giờ và năng lượng thần kinh vì những trách móc của cấp trên. Tôi yêu tất cả bọn họ và tin tất cả bọn họ. Vì thế họ là của tôi.

“Và cả Larsev?” Olsanxki thăm hỏi. Tất nhiên, Gordeev không nghe thấy câu hỏi. Nhưng ông nhìn thấy nó trong cặp mắt to đẹp của công tố viên không bị bóp méo và che đậy bởi mắt kính dày.

“Tại sao cậu không hỏi? Cậu đã đoán ra? Phải, cả Larsev cũng là của tôi, và việc cậu ta đã làm một sai lầm to lớn không thể sửa chữa, - một phần là lỗi của tôi. Tôi không thể bắt cậu ta tin rằng có thể đến chỗ tôi với điều ấy, và cậu ta thích tự mình vượt qua bất hạnh một cách đơn độc, không ngó về phía trước và không nghĩ về hậu quả. Trong chuyện này cả hai chúng ta đều có lỗi, và cả hai chúng ta phải trả giá. Từ cái điều là cậu ta có sai lầm, cậu ta vẫn không thôi là một trong những đứa trẻ của tôi mà tôi có trách nhiệm bảo vệ hết sức với khả năng của mình”, - đại tá thăm trả lời, còn tiếp tục nói thành lời:

— Vậy đó, Naxtia ngồi trong nhà và ít có thể làm được gì. Người ta đe dọa cô ấy bằng gì đó, và khá nghiêm trọng, vì thế cô ấy sợ làm những hành động thiếu thận trọng. Điện thoại của cô ấy bị nghe trộm, trên cầu thang có gã trai trẻ nào đó ngồi và theo dõi để cô ấy không bước ra ngoài và để không ai đến gặp cô ấy. Tôi hiểu thế này, chỉ cần cô ấy làm dù là một bước đáng ngờ nào đó, và mối đe dọa lập tức được biến thành hiện thực. Vì thế tôi với anh không thể cứ bất chấp trở ngại.

— Anh đã nói, sáng nay bác sĩ đến chỗ cô ấy. Thế người ta sao lại cho bà ta vào?

— Hẳn đó là một trong các điều kiện: cô ấy phải gọi bác sĩ và lấy giấy ốm để có cơ sở hợp pháp ngồi ở nhà và không đi làm việc.

— Thế làm sao chúng biết rằng người đến là bác sĩ, mà không phải là nhân viên của anh? Thế nào, chúng đã hỏi giấy tờ à?

Gordeev chết lặng. Mà thực sự, tại sao chúng cho bà Rascova vào nhà Naxtia khi chưa biết chắc bà ấy là bác sĩ hay không? Bà Rascova nói rằng kẻ theo dõi không hề che giấu, đã lên cầu thang và xem ai bấm chuông nhà Naxtia. Nhưng điều đó rõ ràng là chưa đủ để tin chắc rằng đứng cạnh cửa không phải là nhân viên điều tra hình sự, mà là bác sĩ đích thực từ phòng khám. Hay bà Rascova còn gì đó chưa nói hết? Quý thật, sao ông không nghĩ đến điều này nhỉ? Bắt đầu già rồi hay sao, đã mất đi cách nắm bắt, phản xạ đã không còn như trước, những thứ hiển hiện mà mắt lại bỏ sót...

Gordeev vợ lấy ống nói điện thoại.

— Jerekhov hả? Có gì chỗ chúng ta đang ấy không? Morozov hả? Được, cứ bảo đợi tôi, tôi sẽ về bây giờ Jerekhov ạ, tôi cần tư liệu về bà Rascova, đó là bác sĩ ngoại khoa ở phòng khám của chúng ta. Khẩn. Có điều hãy tinh tế để im hơi hơn tiếng muỗi kêu. Tôi sẽ có mặt sau nửa giờ.

Nhưng có gì đó cản trở Gordeev rời khỏi phòng làm việc của điều tra viên Olsanxki. Đau như nổi đau trong mắt Olsanxki, đau như nổi đau trong tim của chính Gordeev, nhưng ông biết rằng không thể, không nên bỏ đi bây giờ mà không nói và không hỏi gì cả. Nếu như tồn tại những luồng sóng truyền thông tin từ người này đến người khác không cần các thiết bị chuyên biệt, thì hẳn đại tá đã cầm đầu cảm cố chạy về Petrovca, cầu khẩn để đừng bị chậm trễ. Nhưng nếu tồn tại những làn sóng như thế, thì Gordeev không thuộc số người biết lọc bắt được chúng và giải mã, và vì thế ông, cố vượt qua cảm giác khó xử và sự thận trọng thông thường, đã lên tiếng nói về Larsev.

Cuộc trò chuyện chiếm trọn mười lăm phút, nhưng đã làm sáng tỏ nhiều điều đối với Gordeev.

— Nếu anh không nhầm lẫn và Larsev thực sự vui mừng khi anh chỉ cho cậu ta sự giả mạo các biên bản, thì điều đó chỉ có một ý nghĩa: cậu ta nặng nề bởi cái vai phải đóng dưới sự nhắc nhở của bọn tội phạm, và cho rằng, giờ đây khi những ảo thuật của cậu ta bị khám phá, chúng sẽ để cậu ta yên, bởi vì sử dụng cậu ta tiếp theo là mạo hiểm. Cậu ta có thêm tiền không?

— Từ đâu ra?

— Từ kia ra. Cậu ta không làm việc không công cho chúng chứ? Anh Olsanxki, anh biết Larsev từ lâu, hãy nói với tôi, có gì đó thay đổi trong cuộc sống của cậu ta mấy tháng gần đây không? Những đồ mua đắt tiền, những chi phí gì đó, tôi không biết...

— Và tôi cũng không biết. Tôi hi vọng là biết nếu có gì tương tự như thế xảy ra. Hôm qua tôi còn tin chắc khi nói với anh, nhưng hôm nay thì tôi không thể dám chắc điều gì cả, - Olsanxki nói lãnh đạm.

— Xin lỗi anh, tôi biết anh rất thân với Larsev, - Gordeev nói vẻ có lỗi. - Tôi không nên khơi ra cuộc trò chuyện này, mọi thứ đó đều nặng nề như nhau đối với tôi và anh. Nhưng mà còn đó Naxtia, đang bị đe dọa, và tôi không muốn gây hại cho cô ấy, vì thế tôi cần phải biết sao cho nhiều hơn, để hiểu tôi có thể và không thể làm gì. Tha lỗi cho tôi, - ông nhắc lại, nặng nhọc đứng lên khỏi ghế.

“Ta đã suy sụp quá rồi, - đại tá thầm nghĩ, những ngón tay cứng đờ cài khuy áo chiếc bành tô nặng vẫn chưa khô vì tuyết ướt. - Một sự uế oải thế nào ấy, tay tê dại, đứng lên - và đầu quay cuồng. Ta chỉ mới năm mươi tư tuổi, thế mà qua hai tháng đã biến thành một đồng đồ nát. Ái chà Larsev, sao cậu lại làm điều đó thế chứ? Tại sao không đến ngay chỗ tôi? Chúng quay cậu đến thế bởi gì chứ?”

Chống lại sự chóng mặt, ông đi xuống cầu thang, bấu chặt vào tay vịn và chăm chú nhìn dưới chân. Và chính thoáng giây đó ông hiểu ra, “chúng” đã dùng gì giữ Larssev. Và hiểu, cũng chính bằng cách ấy chúng, đã trói tay Naxtia. Ông đi nhanh hết mức có thể, đến chỗ viên trung sĩ đang trực cạnh cửa, kéo máy điện thoại lại gần.

— Jerekhov hả? Larssev ở đâu?

— Trong tù, hôm nay cậu ấy có hai cuộc hỏi cung.

— Hãy tìm ra cậu ta, Jerekhov ạ, gấp rút, tìm ngay lập tức.

— Anh đang đi đâu đấy, nhân thế? - Jerekhov hỏi cay độc. - Hứa về sau nửa tiếng. Không quên là Morozov đã đợi hoài rồi chứ?

— Quên. Tôi ra rồi. Đang đứng ở thềm. Anh ta còn trong phòng làm việc của anh chứ?

— Đi ra hút thuốc rồi.

— Anh xin lỗi thay tôi nhé, để cậu ta đợi tôi. Thực đấy, tôi đang đi đây.

Đường từ Viện Công tố đến Petrovca không dài, còn đại tá Gordeev cố đi nhanh hơn. Nhưng dẫu vậy, ông vẫn chậm.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Naxtia cởi áo khoác, mặc quần bò và áo len màu đen giản dị.

— Em sao đấy? - Alexei ngạc nhiên. - Đợi ai hả?

— Em đang tập trung với các ý nghĩ, - chị đáp gọn và đi vào buồng tắm.

Trong buồng tắm chị chải tóc lâu và tỉ mỉ, sau đó thắt chúng vào một cục chặt sau gáy và cài những chiếc cặp. Chăm chú nhìn hình mình trong gương, lấy từ trong tủ kính treo trên tường mấy cái hộp với đồ hoá trang.

“Ta là con ác điều độc ác, khắc nghiệt, xác xược tự thị, lạnh lùng và biết tính toán”, - chị nhắc lại khi chạm bút lông mềm rộng bản lên mặt bằng những động tác khê khàng. Công việc vốn chi li và phức tạp, và đến khi khuôn mặt đã “được làm”, thì những lời thần chú thốt ra đã có hiệu quả. Giờ đây từ tấm gương một phụ nữ lạnh lùng khắc nghiệt, mà cặp mắt không biết đến giọt lệ và trái tim - sự thương hại, còn trí tuệ - sự nghi ngờ, đang nhìn Naxtia. Chị đứng thêm một chốc trong buồng tắm, sau đó thận trọng đi vào phòng, cố để Alexei không trông thấy mặt chị, và đứng trước chiếc gương lớn. Hai vai vươn ra, lưng thẳng, cằm vênh lên, toàn thân như sợi dây căng thẳng. Chị nhắm mắt, cố lãng quên hình ảnh và chuẩn bị cho phù hợp với trạng thái tâm lí. “Mọi người là thứ bẩn thỉu, và vì sự bình an của mình có thể rẻ rúng họ. Ta không muốn để Larsev phát điên vì đau khổ sẽ bắn ta và Alexei, vì thế ta sẵn sàng phản bội tất cả mọi người và tất thấy mọi thứ, chỉ cần được sống. Ta bất kể con gái anh ta, nhưng ta hiểu, nếu với nó xảy ra điều gì, ta sẽ chẳng còn sống được. Ta cứu chính mình. Và ta chỉ

có việc với người chủ chốt nhất, còn tất cả những Larsev, Gordeev, Olsanxki và vân vân này - chỉ là loại vật vãnh cũng như bọn nhãi đang canh chừng ta bên ngoài cầu thang và dưới cống. Đồ vật, mà có thể khinh dễ vì việc cứu sống chính mình...”

— Chuyện gì với em thế? - Alexei hỏi vẻ ngẩn ngơ khi nhìn thấy bạn gái.

— Chuyện gì?

— Ở em toát ra khí lạnh như từ hầm tủ lạnh. Và bộ mặt thế nào ấy...

— Thế nào? - Chị không cho phép mình mỉm cười để không thoát ra khỏi cái tâm trạng khó lắm chị mới tạo nên được.

— Xa lạ. Hình như là mặt em đồng thời lại không phải là em. Bà chúa tuyết.

— Cần như thế. Thôi, em đi đây. Hãy ngồi yên, đừng can thiệp.

Chị tự tin mở cửa và đứng trên ngưỡng cửa, không làm thêm bước nào về phía cầu thang. Trong chớp nhoáng lập tức vang lên tiếng động nhẹ của bước đi, và chỗ giữa tầng xuất hiện cái đầu của gã tóc sáng đáng yêu với đôi mắt trong veo và cặp môi mọng. Khuôn mặt thiên thần không đánh lừa nổi Naxtia, chị lập tức nhận ra và khen sự mềm mại và nhẹ nhõm của bước đi, gân bắp săn chắc, cái cổ căng thẳng về e dè. “Lính dù”, - chị xác định và nói khẽ:

— Hãy đến gần hơn.

— Để làm gì? - gã tóc sáng cũng hỏi khẽ, nhưng không rời khỏi chỗ.

— Tôi bảo - lại đây.

Thép trong giọng nói là đủ để tên vệ sĩ nghe theo. Gã bước lên mấy bậc, sau đó móc súng lục và đi thêm hai bước.

— Hãy nói để người ta gọi cho tôi, - Naxtia vẫn nói lạnh lùng như thế.

— Nói với ai? - gã tóc sáng luống cuống.

— Không phải quan tâm của tôi. Tôi cần Diacov. Hãy để họ phải hấn đến.

— Để làm gì?

— Đó không phải là mối lo của cậu. Cậu - “con tốt đen” rẻ mặt, cậu chỉ được lệnh bảo vệ tôi. Cứ để họ gọi điện thoại, tôi sẽ giải thích tại sao cần Diacov. Tôi chờ mười phút.

Chị lùi lại phía sau, vào phòng ngoài và đóng cửa. Không quá đột ngột để cử chỉ đừng có vẻ bị kích động. Nhưng cũng không quá chậm.

— Naxtia, chuyện gì xảy ra thế? - Alexei ngáng đường chị, hỏi vẻ chất vấn.

— Im đi nào. - chị nghiêng qua kẽ răng khi đẩy Alexei ra, đi vào phòng và đứng bên cửa sổ.

— Naxtia!

— Em xin anh, đừng quấy rầy em. Em rất khó tập trung, anh làm em lẫn lộn, - chị nói lạnh lùng.

Alexei đi ra bếp, sập cánh cửa lại.

“Ác điếu, - Naxtia thầm nghĩ, - cô là loại cầm thú thế nào cơ chứ. Nhưng có thể, điều đó lại tốt hơn. Tiểu thư từ nhà hát tỉnh lẻ. Hãy vững vàng, cô bé, cô sẽ xin lỗi sau. Hai phút đã qua, còn lại tám. Thằng bé chạy

ra hiệu thuốc, chạy đi đâu đó ra sau góc. Có lẽ, đến điện thoại tự động, gọi điện. Mà có thể, đằng ấy gã có ô tô lắp điện đài liên lạc. Chúng ta sẽ kiểm tra, ta có đoán trúng không. Các nhân viên ngoại tuyến theo dõi kẻ đã kiểm tra ta trong phòng khám, nói rằng hẳn gọi điện thoại vào giờ quy ước nghiêm ngặt, nhưng không trò chuyện với ai cả. Một hệ thống truyền thông tin tinh ranh gì đó, thiếu sự tiếp xúc cá nhân. Cũng thú vị, cái hệ thống này giờ đây sẽ khởi động thế nào? Nếu ta không đúng, trong vòng mười phút chúng sẽ gọi cho ta. Thế sẽ là gì nếu ta đúng? Hãy quên con bé, quên Larsev, quên đi tất cả, cô đang giải bài tập, một bài toán thuần túy, hãy tập trung, đừng lo lắng, cô cứu cuộc đời mình, mọi người - rác rưởi, họ không đáng với những lo lắng của cô, hãy chỉ nghĩ về bản thân. Không có những từ như “công bằng”, “công lí”, “sự trả thù”, “tội phạm”. Cô đã quên những tội này, cô chưa bao giờ biết chúng. Chỉ có cô, có Alexei. Và cuộc sống. Đơn giản là sự sống. Hình thức tồn tại của protil. Bốn phút. Cô sẽ làm tất cả để vừa lòng chúng, dù cô có phải trả giá thế nào đi nữa. Cô là người đàn bà tư duy tinh táo và hiểu một cách rõ ràng rằng cô chẳng chống chọi nổi với chúng và vì thế, không nên đối chọi với chúng. Chúng nhiều, còn cô chỉ một. Không ai phán xét cô, không ai dám chỉ trích cô đâu. Năm phút...”

Chị không rời mắt khỏi cửa sổ. Sự bắn thiu nhớp nhúa ẩm ướt trên vỉa hè, quần áo sẫm ướt trên người qua đường, tia nước bắn vọt lên từ bánh xe chạy qua. Chẳng lẽ mới mười ngày về trước từng có mặt trời Địa Trung Hải rực rỡ, những lâu đài cột đá trắng, cây cối vĩnh viễn màu xanh, nước vòi phun xanh biếc, bà mẹ vui vẻ và giáo sư Kiun mê say bà, chả lẽ tất thấy mới qua mười ngày kể từ khi lần đầu tiên sau nhiều năm chị cảm thấy mình tự do và hạnh phúc? Có vẻ là chưa hề có điều đó. Chưa bao giờ. Cuộc đời chị luôn luôn - trong cái lạnh, cái bẩn, nỗi sợ hãi và nỗi đau. Thậm chí nếu đó là mùa hè. Thậm chí nếu không đau lưng. Dù sao đi nữa thì cuộc sống của chị cũng là cái lạnh, cái bẩn, nỗi sợ và nỗi đau. Bảy phút. Thăng bé đang chạy về. Chạy nhanh lắm, thăng chó con...

Chuông cửa vang lên, khi đến hết hạn Naxtia quy định còn lại một phút. Chị bật khoá và bệ vệ xuất hiện trên ngưỡng cửa.

Gã tóc sáng - lính dù, đứng hoàn toàn thành thạo cách cửa mấy bước: nếu những người sống trong căn hộ có ý định lôi tóm vệ sĩ và giật kéo vào phòng chắc họ vẫn không sao làm được.

Naxtia đứng im lặng, tỏa ra những luồng sóng kênh kiệu và khinh bỉ lạnh lùng. Trong mắt không nên có câu hỏi, chị tự tin vào bản thân và nắm rất vững tình thế.

— Người ta nhờ tôi xin lỗi chị, - gã tóc sáng nói giọng nhỏ đều đều. - Yêu cầu của chị sẽ được thực hiện sau hai mươi phút.

— Cậu bé, cậu lẫn lộn gì đó, - chị đáp với sự cao ngạo băng giá. - Đó không phải là yêu cầu, mà là đòi hỏi.

Chị cố ý ngó nhìn đồng hồ.

— Nhưng cậu đã phục vụ tốt, kịp trong mười phút. Hãy đi lấy trên ngăn giá cái bánh nướng đi, cậu rất xứng đáng.

Một bước ra sau, tiếng tách mềm của ổ khoá.

Chị dựa trán vào bậu cửa, không đủ sức động đậy. Bọn đều, chúng sẽ giữ chị trong trường lực thêm hai mươi phút nữa. Chị sẽ không trụ nổi. Hai mươi phút chờ đợi, còn sau đó cần tiến hành cuộc nói chuyện. Câu chuyện này sẽ rất ngắn gọn, chúng không dám nói chuyện lâu, và chị cần phải kịp đưa ra hết qua mấy phút này để chúng hiểu: chị đồng ý với tất cả, chị muốn làm sao cho tốt nhất đối với chúng. Chúng phải tin chị. Không còn cơ hội khác. Còn chúng không tin chị, nếu chị vẫn nguyên là một cô bé trí thức đáng yêu, bởi vì một cô bé trí thức đáng yêu với học vấn nhân văn tốt thì sẽ không bao giờ đi thoả thuận với bọn tội phạm. Chỉ một loại rác rưởi lạnh

lùng, tính toán và hoàn toàn vô lương tâm, như chị, Naxtia, phải trở thành, là có thể làm điều đó mà thôi.

Chị chậm chạp, dường như mang một bình pha lê đựng đầy đồ quý, dò dẫm đi qua gian ngoài, ngồi xuống chiếc ghế bành trước tivi, cố không làm tản mát trạng thái tinh thần được tạo nên một cách khó khăn như thế. Lấy điều thuốc lá, trầm ngâm xoay xoay trong tay, châm hút. Tại sao yêu cầu của chị sẽ được thực hiện sau hai mươi phút? Hoá ra, thằng bé lính dù chạy đi không phải để gọi điện thoại. Rõ ràng, thời gian cho buổi liên lạc chưa đến. Thế nó chạy đi đâu? Ai đó chờ gã sau góc, và kẻ này mới đi gọi cho người cần thiết khi thời gian đến. Kỉ luật của chúng đến thế cơ đấy! Nghĩa là, dù sao chị vẫn đúng, đó là một hệ thống liên lạc phức tạp, không tiếp xúc thế nào đó. Thôi được, ta sẽ suy nghĩ thêm về điều này, cần gì phải để mất thì giờ vô ích. Nếu chị, Naxtia, được yêu cầu tổ chức một hệ thống như thế, chị sẽ làm điều đó như thế nào? Chị khó nghĩ khi ngồi trong ghế bành, không có dưới tay chiếc bàn và bút giấy. Naxtia quen suy ngẫm những vấn đề phức tạp khi ngồi với tách cà phê và vạch trên giấy những sơ đồ rối rắm. Nhưng muốn cà phê thì phải đi ra bếp, mà ngoài đó, Alexei bị xúc phạm một cách không xứng đáng đang ngồi và bực tức với chị. Lúc này chưa phải là thời điểm làm sáng tỏ quan hệ với anh. Chị cần giữ được trong bản thân tính tình băng giá trịch thượng. Và thế, cần những gì để nhận được thông tin và đồng thời để không ai bao giờ có thể tìm ra anh, tất nhiên nếu chính anh không muốn điều đó?

Câu trả lời đơn giản đến kinh ngạc. Thật ra tổ chức được hệ thống thế này là rất phức tạp, nhưng ý tưởng lại đơn giản một cách phi lí. Như hai nhân hai. Và nếu tất cả giống như chị nghĩ ra, thì hoàn toàn dễ hiểu, tại sao những người Gordeev phái đi đã không thể phát hiện được chiếc xe đang nghe trộm điện thoại của chị.

Đơn giản là không tồn tại một chiếc xe như thế. Ngày nay đâu đâu cũng có những trang bị kĩ thuật mới tinh xảo nhất, khi đã hoàn toàn quên đi

rằng luôn luôn và trong mọi sự, con người vẫn là chủ yếu nhất. Tiền bạc và con người. Tiền và người sẽ có thể làm được cả những thứ mà thậm chí kĩ thuật hoàn hảo nhất không thể. Nếu theo đồng hồ, đã qua hai mươi ba phút. Không tốt, không đẹp khi bắt quý bà chờ đợi...

Khi điện thoại reo. Naxtia khoan khoái nhận thấy thậm chí chị không rùng mình. Chị làm chủ bản thân rất khá.

— Tôi nghe chị chăm chú đây, chị Naxtia.

Vẫn cái giọng như nhung ấy, nhưng căng thẳng thấy rõ. Chứ thế nào khác, vì sao bỗng dưng cô Naxtia bất kham, không khoan nhượng lại tự đề nghị chúng gọi điện thoại.

— Tôi sẽ ngăn gọn hết mức. - chị đáp khô khan. - Tôi còn khá trẻ, để còn sợ cái chết. Anh bạn Larsev của ông trong tâm trạng tồi tệ chính là mối đe dọa hoàn toàn cảm nhận được đối với sự sống của tôi. Vì thế tôi quan tâm một cách tha thiết nhất để với con gái anh ta không xảy ra điều gì. Tôi cần, để ông phái Diacov đến chỗ tôi. - Chị cần Diacov làm gì?

— Hẳn ngu ngốc lọt vào nhà Cartasov. Điều Tra viên trong những ngày còn lại có thể cố tiếp nhận những bước nào đó, kể cả việc ông ta cố làm cho Diacov bị sơ hở. Bởi tôi biết chính xác hẳn đã để lại những dấu vết gì trong căn hộ của Cartasov, tôi sẽ hướng dẫn hẳn, hẳn cần nói gì và nói thế nào nếu người ta lần đến hẳn. Ông đặt tôi vào cái tình trạng khi tôi cần quan tâm để không xảy ra sự vấp vấp nào cả. Ông hiểu tôi chứ?

— Tôi hiểu chị. Diacov sẽ được đưa đến cho chị trong vòng một giờ. Tôi mừng là chị đã trở thành đồng minh với chúng tôi.

— Chào ông, - Naxtia đáp một cách kiềm chế.

Số phận trở trêu làm sao! Vừa chưa lâu. Cartasov đã nói với chị đúng những lời như thế. Cũng mừng, rằng họ trở thành đồng minh. Và chúng sẽ

tìm Diacov bao nhiêu thời gian đây? Sau một giờ chúng sẽ không tìm ra hẳn, điều đó thì chính xác. Sau một giờ, giọng mướt dễ chịu với sự xót xa báo với chị rằng, buộc phải chờ thêm một thời gian nào đó để cậu bé cần tìm.

Cuộc trò chuyện này sẽ còn ngắn hơn, và đòi hỏi nỗ lực tối thiểu của Naxtia. Chỉ sự phật ý nhẹ. Cũng có thể, còn sự ngộ nhận về nguyên do là trong một tổ chức nghiêm túc nhường ấy mà người ta, khi cần, không thể nhanh chóng tìm ra một người. Có thể thư giãn được.

Ngoài bếp Alexei cố tình khua xoong chảo. Hẳn anh đang đói, nhưng bất kể sự phật ý, anh sẽ không ăn một mình. Sẽ chờ khi chị hạ cố cùng đến với anh. Không nên làm anh phật ý...

Naxtia hít thở sâu mấy cái, thả lỏng các cơ lưng và cổ căng cứng, lòng không theo như thường lệ và mở cửa phòng bếp. Alexei ngồi bên cái bàn ăn dọn sẵn và đọc sách, dựa quyển sách vào thấu đựng bánh mì và chai rượu ketsup.

— Nếu anh cho rằng em đã xúc phạm anh và cần phải bị trừng phạt, - em đồng ý. Nhưng xin anh dành những hoạt động giáo dục lại sau. Giờ đây em đang cần bộ óc của anh.

Alexei rời khỏi quyển sách và ngẩng cặp mắt giận dữ nhìn Naxtia.

— Em vẫn giữ anh như cũ cho những công việc tương tự ư?

— Anh yêu, em cần sự giúp đỡ của anh. Xin đừng giải thích gì lúc này. Cả cuộc đời chúng ta còn ở phía trước.

— Em tin chắc? Nếu xuất phát từ những lời giải thích của em, phía trước chúng ta sẽ không còn nhiều thời gian đâu. Anh bạn quý hoá điên khùng Larsev của em bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ở đây và bắt chúng ta. Nhưng thậm chí trong tình huống như thế, em vẫn tiếp tục xem

anh như một đồ làm bếp. Những cuộc đàm phán gì vậy của em với lũ chó cụt đuôi kia? Ai đã gọi cho em?

— Em sẽ giải thích hết với anh, nhưng trước hết hãy giúp em giải một bài toán đã.

— Thì nào... - Alexei thở dài.

o O o

Cái đầu tiên đập vào mắt Gordeev, khi ông đi lên cầu thang và quay vào dãy hành lang dài, là bộ mặt trắng bệch như phấn của Jerekhov. Sau đó ông trông thấy các nhân viên đang tụ tập quanh ông ta mà phía sau đầu họ đang nhoáng lên đèn nháy của máy ảnh. Không nói một lời, Gordeev lách qua đám đông và trông thấy một người với vết tử thương trên đầu nằm trên sàn phòng làm việc của vị phó phòng. Viên đạn đi chính xác vào giữa trán, và đại úy Morozov đã chết.

— Việc đó xảy ra như thế nào? - Gordeev hỏi qua kẽ răng.

— Cậu ấy ngồi trong phòng tôi và đợi anh. Người ta gọi điện thoại, nói để tôi ghé qua chỗ các cô bé ở ban thư kí nhận một tài liệu quan trọng. Chẳng lẽ đuổi chàng trai ra hành lang chỉ trong năm phút? Tôi khoá tất cả tài liệu vào két sắt và đi ra. Chỗ ban thư kí người ta không nghe gì về tài liệu mật và không gọi điện thoại cho tôi.

Tôi hiểu, có sự không hay rồi, và đã chạy trở về. Và là thế đấy... Không ai nghe thấy tiếng súng, có lẽ, tên giết người đã dùng súng giảm thanh.

— Rõ rồi. Morozov nói gì với cậu không? Tại sao cậu ấy chờ tôi?

— Không nói gì. Nhưng bị kích động mạnh. Không còn là chính mình nữa.

— Cậu ấy có mang theo gì không?

— Cái túi. Túi du lịch, - Jerekhov nói rõ hơn.

— Giấu cái túi cho xa hơn trong khi chưa ai mò đến nó. Khỏi tan, chúng ta sẽ xem, có thể ở đây có thư từ gì đó chẳng. Anh tìm được Larsev rồi chứ?

— Cậu ta đang đi đến đây.

— Hãy chạy ra công, bắt gặp cậu ta thì kéo thẳng đến đây qua cầu thang phụ.

Đừng dẫn qua phòng làm việc của anh và không một lời về Morozov.

o O o

Fictin, hẳn chính là chú Colia, theo diễn đạt một cách hình tượng của Arxen, cũng là con quỷ Trecnomo, đang trong cơn tuyệt vọng. Arxen ra lệnh tìm gấp Diacov và đưa ngay nó đến nhà Naxtia. Chú Colia cảm thấy đòi hỏi này là ngu ngốc và phi lí. Tệ hơn, xét mọi nhẽ, là không thể thực hiện nổi.

Lần đầu tiên Fictin vào tù năm 17 tuổi vì hành động côn đồ đặc biệt tàn bạo, ra sau ba năm, nhưng bởi trong tù chẳng học khôn được điều gì và hẳn cho biện pháp duy nhất biểu hiện sự không bằng lòng là đấm đá, thì ngay đó lại vào tù; lần này những tám năm, do gây thương tổn thân thể nghiêm trọng dẫn đến cái chết của người bị hại.

Kết quả của tuổi trẻ chiến chinh như thế là hẳn bị mất đi hộ khẩu ở Moskva và bị trục xuất ra km 101. Fictin sống trong kí túc xá, làm ở nhà máy gạch, uống nhiều, chửi tục như hát, và có vẻ như cuộc đời hẳn đã bị phán quyết. Nhưng hẳn gặp may và biết lợi dụng sự may mắn của mình đến 200%.

Có lần ở Zagorsk hẳn làm quen với một phụ nữ đến tham quan. Tonia làm việc ở ban quản lí nhà cửa mà trên địa bàn nó phụ trách có những toà nhà cao cấp với thiết kế hoàn thiện, ơn Chúa, vào thời trị trệ, thực tế các nhân viên ban quản lí nhà cửa đã được phân những căn hộ trên tầng hai của các ngôi nhà như vậy, nhờ thế một cô gái già cô độc, bất hạnh đã trở thành chủ nhân của căn hộ hơn cả là lịch sử. Đám cưới với người đàn bà Moskva cho phép khôi phục hộ khẩu đã bị mất, nhưng những động cơ vụ lợi rất chóng bị đánh bật bởi cái mà Fictin cho là tình yêu. Nếu hẳn đến với Tonia khi ép bản thân làm việc đó, thì sau một tháng hẳn hiểu rằng, cô là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời hẳn. Thời thơ ấu - sự chửi bới của bố mẹ do say rượu chen giữa những trận đấm đá, mười một tuổi - trong các trại cải tạo; các anh hẳn - kẻ ngồi tù, kẻ nghiện ngập, kẻ thì chết. Còn Tonia, một người đàn bà ấm áp, ngọt ngào yêu hẳn, thương và không đòi hỏi gì, tiếp nhận hẳn đúng như hẳn có. Sự khoái trá rụt rè ban đầu với cảm giác chưa từng biết trước kia của sự gần gũi và nổi dạn được thay bằng một tình yêu mãnh liệt, và Fictin sẵn sàng giết chết ngay bất kì ai dù chỉ là liếc xéo cô vợ hẳn.

Chuyển đến sống trong căn hộ của Tonia, Fictin xin được làm thợ hàn ngay trong ban quản lí nhà ở này. Cảnh điền viên gia đình, than ôi, không làm hẳn trở thành người tốt, và từ năm 1987, hẳn bắt đầu âm thầm tham gia vào nghề kinh doanh tội phạm, may là bạn bè của hẳn trong lĩnh vực này khá nhiều: bản thân hẳn lớn lên ở Moskva, mà thuở vị thành niên hẳn ngồi tù cũng với những người Moskva. Cuộc sống giờ đây đối với hẳn có vẻ là khá dễ chịu, dần dần tiền xuất hiện từng ít một và hẳn trải qua niềm khoan khoái tuyệt vời khi đưa về cho Tonia món quà tiếp theo kiểu vòng đeo tay, bộ trang phục hay hộp trang điểm đắt tiền và mỗi lần nhìn thấy sự bối rối và niềm vui được che giấu kếm của vợ. Từ đâu ra tiền, tất nhiên cô không biết. Fictin làm mụ đầu cô bằng những chuyện cổ tích rằng hẳn làm thêm bên ngoài, tại một xưởng sửa chữa ô tô.

— Ôi anh yêu, em không cần gì đâu, chỉ mong anh khoẻ và hạnh phúc thôi. Em không cần những món quà này, anh tốn bao công sức như thế trong cái xưởng của mình, không được nghỉ ngơi. Chúng ta có tất cả rồi, cần gì kiếm tiền thêm nữa, - Tonia nói, và vì những lời này trái tim gã Fictin hai lần tiền án dụ lại.

Có lần đêm khuya, Tonia bị mệt. Cô cố trụ để trông có vẻ tươi vui, coi sự mệt mỏi có lí do tự nhiên vì đang mang thai. Khi bắt đầu xuất huyết, cô đã sợ thực sự, còn gã chồng thì hoảng loạn. Sau ba chục phút vẫn chưa có xe cấp cứu và Fictin quyết định tự đưa vợ đi bệnh viện. Hồi ấy hẳn chưa tích đủ tiền mua xe riêng, định bắt xe tư nhân và với nỗi khiếp sợ nghĩ là Tonia sẽ làm dây bần máu ra ghế ngồi rồi sau phải giải thích thế nào với chủ xe. Vào thời điểm ấy hẳn sợ nhất trên đời là không giữ nổi đứa bé. Nỗi sợ thứ hai theo cường độ là hẳn không tìm được và tổng năm đâm vào mồm người lái xe, nếu người kia bắt đầu sừng sộ. Điều đó đe dọa bằng tiền án thứ ba, và toàn bộ cuộc sống gia đình đang êm ấm sẽ tan thành mây khói...

Lao theo cầu thang và phóng ra ngã ba với đôi tay giơ cao. Fictin suýt đâm vào chiếc Volga phanh kít đột ngột mà ngồi sau tay lái là Gradov, người sống trên tầng sáu, lập tức nhận ra người thợ hàn đã nhiều lần sửa trang bị vệ sinh nhập ngoại trong phòng hắn ta.

— Cậu sao thế, Fictin? - Gradov hỏi.

— Tôi cần đưa gấp vợ vào bệnh viện, đã gọi xe cấp cứu, không hiểu sao họ không chịu đến. Tôi sợ Tonia ra nhiều máu, đang muốn bắt xe ngoài.

— Tôi sẽ chờ đi, - Gradov nói không hề suy nghĩ. - Cô ấy tự ra hay chúng ta phải khiêng?

— Anh nói gì vậy, anh Gradov! - Fictin nói bối rối. - Cô ấy sẽ làm bần hết vỏ bọc...

— Vớ vẩn, đi thôi, - Gradov ra lệnh. - Đừng lo về vỏ bọc, làm hỏng thì cậu đền lại sau, sẽ sửa thiết bị trong gia đình tôi suốt đời vậy.

Gradov chở Tonia không phải đến một nơi tầm thường mà đến một phòng khám tốt, giới thiệu cô là người họ hàng. Vừa trông thấy sự sang trọng với phòng riêng, thiết bị không ngờ đến, những y tá tận tình và nhanh nhẹn, với trứng cá đen bữa sáng, Fictin rạng rỡ lên. Đã giữ được cái thai, và sau khi con trai ra đời, Fictin coi mình là con nợ vĩnh viễn của Gradov sống trên tầng sáu. Năm 1991 Gradov, khi cùng bạn bè trong nhà hàng, trở thành nhân chứng của một vụ thanh toán lẫn nhau khá ác liệt với dao găm và thậm chí có súng nổ. Mấy kẻ tham gia lại là quen biết với y.

Đi vào phòng làm việc của giám đốc mà y đã quen nhiều năm, Gradov hỏi, tại sao lại không gọi công an.

— Để làm gì? - giám đốc nhún vai. - Đó là cánh trẻ giữ trật tự ở đây. Họ xử lí với những kẻ hỗn láo khác nhau. Công an chẳng có việc gì ở đây cả.

— Hình như tôi đã trông thấy bọn trẻ này mấy lần cạnh nhà tôi, chúng trò chuyện với tay thợ hàn của tôi, với Fictin, - Gradov nói trầm ngâm.

— Thế anh không biết gì ư? - viên giám đốc ngạc nhiên chân thành. - Hẳn là trùm của bọn chúng. Chúng gọi hẳn là chú Colia.

Sau một thời gian, Gradov mời Fictin đến nhà và cẩn thận đề nghị hẳn thay đổi lĩnh vực hoạt động, Fictin vui mừng đồng ý ngay. Fictin cảm thấy là kiểm soát địa phận càng ngày càng khó khăn hơn. Hẳn may lắm vợ nhặt cho mình được một mẫu và níu giữ nó được một thời gian nào đó, nhưng dần dần xuất hiện những con cá sấu trẻ nhiều răng dài hơn, không thèm biết nguyên tắc trò chơi mà cạnh tranh với chúng thì Fictin không đủ sức. Trong những điều kiện mới đòi hỏi không chỉ sức mạnh cơ bắp mà còn trí não, cái thứ hơi thiếu ở chú Colia. Thoạt đầu từ bàn kiểm soát người ta chiếm mất

trạm nạp xăng, sau đó dãy nhà có các khách sạn, giờ đây chúng đang tiến đến bên metro với những quán bán hàng lân cận. Những cố gắng lập lại trật tự thường bị đung vào việc người ta cho chú Colia xem những giấy tờ tình quái nào đó về sở hữu của thị chính là không phải chịu nộp thuế, bởi vì chính quyền thành phố kiểm soát ngặt nghèo tất cả mọi thu nhập. Lời đề nghị của Gradov đến vừa khéo, nó cho phép, không mất mặt trước đám trẻ, rời bỏ việc trấn lột và chuyển vào việc khác được trả tiền nhiều hơn và công việc yên ả hơn. Rồi chính Gradov khẳng khẳng bắt dừng công việc kinh doanh tội phạm: y đang cố tiến thân trên chính trường, y cần người bảo vệ, giữ trật tự trong thời gian đảng của y tiến hành các hoạt động quần chúng, cũng như để thực hiện những nhiệm vụ bí mật khác nhau. Mọi người sẽ nhìn thấy bọn trẻ với y, vì thế không cần để chúng không dính vào những vụ thanh toán hình sự. Chú Colia mù mờ hình dung tính chất của công việc tương lai, nhưng sẵn sàng phục vụ Gradov bằng niềm tin và sự thật như một con chó trung thành.

Từ đó đã qua hai năm, và giờ đây chú Colia lần đầu tiên cảm thấy mỗi nguy hiểm. Nguy hiểm không bắt nguồn từ công an, điều cần phải thú nhận, có thể ép hẳn một món tiền đáng kể, mà từ Arxen. Chú Colia không thích lão ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên. Sao ông chủ lại mời cái lão hói nhăn nheo này cơ chứ?

Chú Colia đã làm tất cả như Gradov ra lệnh: thuê ngôi nhà mà trước kia hẳn từng sử dụng, tìm được cô bé, bọn trẻ nói với cô ta, kiểu, chúng là bạn của Bondarenco, ông ta không đưa cô đi gặp Xmelianov vào thứ hai được, vì thế nhờ họ đi với cô vào chủ nhật. Chúng đã chở họ đến một địa điểm thâm lặng, lấy từ cô tất cả những gì cô ta biết, thực ra, cô ta biết ít, chỉ cho được thông tin để tìm đến một Coxar nào đó. Bọn trẻ đã giết cả hai, đã đến nhà của họa sĩ, xoá băng ghi âm cú điện thoại của Coxar này và địa chỉ của Bondarenco, và dấu vết đã chìm dưới nước. Vậy thì cần gì Arxen? Ngoài ra, Arxen luôn luôn trách cứ hẳn. Ngay từ đầu lão đã biểu lộ sự không tin tưởng nhóm của Colia và cố bắt ông chủ trả tiền cho người của

lão. Ông chủ, thực ra, không làm mất mặt, cam đoan rằng người của ông - những người của hắn - hoàn toàn chuyên nghiệp và làm một cách tốt nhất tất cả những gì cần thiết. Từ những lời ấy lòng Fictin ấm áp hẳn lên, và sự hàm ơn và tận tụy đối với Gradov càng củng cố hơn. Nhưng mặc dù vậy, gặp bất kì trường hợp thuận lợi nào là Arxen lại dúm mõm hẳn vào đủ thứ bản thủ, làm nhục và nói gì đó khó hiểu. Chú Colia rất dẫn vật bởi rằng ông chủ trò chuyện với Arxen bằng một thứ ngôn ngữ nào đó chỉ họ hiểu, đồng ý với những mệnh lệnh và đòi hỏi của lão già bé nhỏ ấy. Còn hắn, Fictin, dù cố đến mấy cũng không thể nắm bắt được gì đó chủ yếu. Thế nhờ đâu ông chủ sẽ hiểu rằng chú Colia, như được gọi, không kéo nổi, và đuổi hắn, còn đồ thói tha Arxen sẽ chiếm chỗ của hắn? Tất nhiên. Fictin an ủi bản thân, ông chủ không thể đuổi hắn, bởi quá nhiều vụ không đẹp và thậm chí đẫm máu đã gắn kết họ. Nhưng sự an ủi đó là yếu ớt, chú Colia không muốn để Gradov, khi thấy sự phá sản của hắn, chỉ giữ hắn bên cạnh vì nỗi sợ. Lòng tự ái của Fictin rất lớn nên hắn không thể an phận với tình trạng này. Trong thời gian thương lượng, chú Colia cố hết sức để hiểu bản chất cuộc nói chuyện của ông chủ và Arxen, gắng không thể hiện nỗi sợ và nỗi tuyệt vọng cứ lớn dần và mỉm cười bằng nụ cười kì quặc của hắn. Đó là sự nhe nanh của con sơn cầu bị đẩy vào góc, biết rằng đối thủ mạnh hơn và sắp sửa là kết cục nhưng dẫu sao vẫn hi vọng làm đối thủ sợ....

Vào ngày hôm ấy, 30 tháng 12, Fictin hiểu rằng thời điểm quyết định đã đến. Arxen tuyên bố xé bỏ kí kết với ông chủ và sẽ không làm việc thêm cho ông nữa, dù vụ việc chưa kết thúc. Nhưng chú Colia vừa thở phào nhẹ nhõm thì Arxen đã dội cho hắn cái đòi hỏi tìm ra ngay lập tức Diacov. Để làm gì? Cần gì Diacov, nếu kí kết đã bị xé bỏ? Và sau nữa, chính Arxen đã lệnh cho hắn xử lí với nó kia mà. Chú Colia đã xử lí, lệnh cho Diacov đi đến thành phố khác và nín hơi lặng tiếng chừng ba, bốn tháng. Còn cứ nói với người nhà: đi công việc, sẽ trở về vào mùa xuân. Cũng ngay đó đã ra lệnh cho đồng bọn, để có người “đón” Diacov. Cho đến tháng tư người ta sẽ không tìm kiếm nó, còn đến khi tuyết tan, và trong khi nó được phát hiện

ra, được nhận diện... Lão già cau có này muốn gì? Thật ra, Arxen nhã nhặn giải thích cho Fictin:

— Cô Naxtia bắt Diacov đi đến chỗ cô ta. Cô ta sẽ chỉ dẫn cho nó phòng trường hợp "cháy".

— Cô ta đòi thiếu gì thứ! - chú Colia cấm cản. - Thế ngày mai cô ta đòi ông một triệu “xanh”, thì ông cũng chạy đi kiếm hả?

Hôm nay Arxen kiên nhẫn đến kinh ngạc và dường như không nhận ra sự công kích ác độc.

— Những đòi hỏi của cô ta hoàn toàn hợp lí và phải được thực hiện, - lão trả lời trầm tĩnh. - Tôi không bao giờ muốn gây lộn với hệ thống bảo vệ pháp luật tôi chung sống với nó. Tôi-chung-sống - lão nhắc lại, dẫn từng chữ. Hiểu điều đó chứ? Nếu tôi xích mích với nó chắc tôi đã không thể làm được điều mà tôi đang làm. Naxtia phải hiểu rằng, có thể liên kết với tôi và có thể tin cậy tôi. Chỉ có như thế tôi mới đạt được kết quả mong muốn. Để làm sao sau một giờ Diacov phải có mặt chỗ cô ta.

Âm sắc của Arxen là không thể cãi lại nên chú Colia không dám nói gì. Hắn cuống cuống gọi đến thành phố nơi Diacov đi tới, hi vọng rằng mệnh lệnh chưa được thi hành. Như trêu người, hắn không bắt gặp được một ai trong số người của hắn, hắn là tất cả đã tản đi chuẩn bị cho Năm mới. Cứ nửa giờ Arxen lại gọi điện thoại cho Fictin và bằng giọng nhỏ nhẹ và bình thản báo diềm dữ hơn hỏi về Diacov.

Cuối cùng Fictin đã quyết.

— Chỗ tôi nảy sinh những phức tạp nhỏ, cần phải gặp nhau, - hắn đề nghị.

Cuộc gặp gỡ với Arxen diễn ra nặng nề hơn nhiều so với Fictin chờ đợi.

— Đồ con dê mồm nhọn. - lão già rít lên với hắn. - rõ ràng, khi Chúa ban phát trí óc, anh đã đi đái. Anh sao đấy, không hiểu tiếng Nga hả? Tôi có lệnh cho anh giết Diacov đâu? Tôi bảo, cần xử lí với hắn cơ mà.

— Thì tôi đã xử lí.

— Xử cái con khi, cái đồ bị thọt! Anh và những thằng như anh, lũ ăn mày tội phạm, không hiểu luật pháp. Xử lí - đó nghĩa chính là xử lí, thấu hiểu vào vấn đề, làm rõ ai đúng ai sai, và đưa ra quyết định. Anh đã bao giờ tiếp xúc với trùm trộm đích thực chưa? Họ mới biết luật và không bao giờ lại tước đi sự sống của ai đó đơn thuần vậy đâu. Người ta nói với anh: “xử lí”, thế mà anh hiểu nó như cái lệnh vạ cổ hay chọc tiết vậy. Anh chả có thông minh hơn nổi. Để xử lí, cần phải căng óc, nghĩ kĩ, còn anh thì chẳng có gì mà căng. Đồ thối tha nhà anh, chứ không phải là Trecnomo. Anh không chỉ suy nghĩ, mà đi giết người tự mình cũng không thể, chỉ có phân phát lung tung những mệnh lệnh. Còn khi động tới sự việc, anh sẽ đứng, nắm chặt súng trong bàn tay đẫm mồ hôi và vãi đái ra quần vì sợ hãi. Giờ tôi biết nói gì với Naxtia? Cứ nói, Diacov bị giết mà tôi không biết hả? Vậy thì đó là cái tổ chức gì cơ chứ, nếu người của tôi bị giết mà tôi lại không biết? Cô ta sẽ không muốn có việc cùng với cái tổ chức không nghiêm túc như thế.

— Thì cứ kệ xác, - chú Colia kêu lên. - Dù sao thì ông cũng không làm việc thêm cho ông chủ nữa. Gì mà ông lo lắng như thế? Cô ta không muốn có việc với ông - thì cần quái gì.

— Không, dù sao thì anh vẫn là đồ mạt hạng trọn vẹn. Anh ít ra phải hiểu là cần cứu cái thân rữa của mình chứ?

— Cứu cái gì?

— Cái mạng anh, đồ đàn. Nếu Petrovca bầu vào cái xác của Diacov, thì đến anh chỉ còn một bước. Anh sao đấy, nghĩ rằng chỉ một mình anh là

kết quả của mỗi tình say đắm, còn tất cả được làm bằng một ngón tay thôi ư? Thế làm sao bây giờ, nếu bọn điều tra muốn hỏi cung Diacov về sự kiện đột nhập vào căn hộ của tay hoạ sĩ? Hẳn chúng sẽ không chờ đến mùa xuân, đừng hi vọng. Chúng đã bắt đầu tìm nó từ sáng hôm nay rồi. Nếu nó còn sống, cô ta hẳn dạy cho nó cần xử sự thế nào và nói điều gì, và chắc đạn thuỷ lôi sẽ trượt qua. Còn giờ đây chúng sẽ bắt đầu tìm kiếm nó, và thậm chí chỉ ra xuân mới tìm được, mặc dù thế chúng vẫn gẫn với ngày hôm nay. Và nếu chúng sẵn đến - vụ án lại được giao cho Naxtia. Vì thế tôi cần kết bạn với cô ta. Còn anh, như luôn luôn, đã làm hỏng tất cả. Anh nghĩ tôi không thấy anh căm thù tôi hay sao? Anh không tin một lời nào của tôi, dù tôi nói công chuyện và anh hẳn có lợi nếu học hỏi ở tôi. Bao lần tôi đã chỉ cho anh những lầm lỗi của anh? Bao lần đã giải thích cần làm gì và làm thế nào? Anh đã nghe tôi dù là một lần chưa? Anh chỉ có một tia sáng trong ô cửa sổ là Gradov yêu dấu của anh, chỉ lời của anh ta là có nghĩa với anh. Anh như một con chó ghẻ, chỉ hiểu lệnh khi nhận được một cú đập vào mõm. Nhưng Gradov của anh cũng là đồ ngu đần như anh thôi, và sẽ chẳng bao giờ nói được lời thông minh cho anh đâu. Anh sẽ chết mà vẫn không học khôn lên được, bởi vì không chịu học ở những người hiểu biết.

Chú Colia hẳn nài chịu tất cả, bởi vì giờ đây hẳn có mục đích. Giờ đây hẳn hiểu rằng cần phải giúp chủ nhân. Để làm điều đó thì phải buộc Arxen quay lại thực hiện giao kèo. Rõ ràng Gradov đã không thuyết phục nổi lão. Đào, hẳn, Fictin sẽ không thuyết phục đâu. Hẳn bắt buộc lão. Nhưng trước hết ít ra cần biết được gì đó về lão đã. Vì thế hẳn mời Arxen đến gặp khi đã chuẩn bị cho mình một cái thùng đựng những thứ bẩn thỉu.

Sau cuộc gặp, bọn trẻ sẽ theo sau lão để đầu tiên là tìm được địa chỉ của lão. Sau đó hẳn hay. Thật ra, cái thùng lại hơi to hơn so với sự chờ đợi của hẳn, và thứ bẩn thỉu lần này lại quá bẩn. “Không sao, - Fictin thầm nhấn mạnh khi trở về từ cuộc gặp, - tụi lão sẽ nhận cú đập vào cái mõm nhăn nheo bẩn thỉu của mình”.

Bằng cái óc nghèo nàn chú Colia thậm chí không hình dung nổi - Arxen và cái văn phòng của lão là gì.

o O o

Đại tá Gordeev nhìn ra cửa sổ. Không hiểu sao trong thời tiết mùa đông u ám, tất cả các đường phố trở nên giống y nhau, và ngay giữa trung tâm Moskva, trước mắt vẫn là cái cảnh tượng giống ở ngoại ô, trên xa lộ Siolcovxki nơi Naxtia sống.

Gordeev thấy vẫn những vĩa hè ướt át, bùn xám bắn tung từ các bánh xe, vẫn những áo bành tô và bludông sẫm màu vì tuyết ướt và mưa. Hay điều này xảy ra không thường xuyên mà chỉ hôm nay thôi? Vào cái ngày khi cả ông lẫn Naxtia đều buộc phải bằng nỗ lực ý chí ghê gớm để không còn là chính mình và biến thành những sinh thể độc ác và trơ tráo đáng ghét...

Gordeev nhìn ra phố qua cửa kính mờ đã lâu không được lau chùi và nghĩ rằng giờ đây ông sẽ dồn vào ngõ cụt một trong số những người mà ông đã yêu quý, tôn trọng và coi là “người của mình” nhiều năm nay, người mà ông đối xử như với con trai. Giờ đây ông sẽ phải làm cho sợ đến chết một người đã trải qua thảm kịch nặng nề và thiếu điều đó cũng đang sống một cuộc sống chẳng ngọt ngào gì. Ông phải làm cậu ta đau, thật đau, ông sẽ thử thách lòng trung thực và tính kiên cường của cậu ta, trí tuệ và sức chịu đựng của cậu ta, và tất thấy chỉ là để buộc cậu ta làm cái điều mà không thể nào làm được cả bằng những luận cứ logic lẫn sự thuyết phục. Ông, Gordeev, lại sẽ nói dối. Và là lần thứ mấy trong ngày hôm nay rồi? Ông cảm thấy ông đang ngập sâu vào sự dối trá như vào đầm lầy, với mỗi bước tiếp theo càng lún sâu hơn, khó quay trở hơn, và có cảm giác rằng đã không còn đường quay lại, cứ thế cả phần đời còn lại, ông sẽ lừa, lừa và lừa vợ, đồng nghiệp, cấp trên, bạn bè. Không bao giờ ông còn được trở lại là chính mình, ông sẽ thành người khác, con người được nghĩ ra, nhân tạo, giả trá...

Gordeev nghe tiếng cửa mở nhẹ nhưng không ngoái lại.

— Chú cho gọi ạ?

— Tôi gọi.

Ông chậm chạp quay khỏi cửa sổ, nặng nhọc thả người xuống ghế bành và uể oải vẫy tay mời Larsev ngồi.

— Xin lỗi là buộc phải giật cậu ra khỏi cuộc hỏi cung.

— Không sao đâu, nói chung tôi đã kịp kết thúc tất cả.

— Thế à, thế à, - Gordeev gật gật đầu. - Tôi muốn bàn với cậu, cậu là nhà tâm lí học giỏi nhất trong Phòng của chúng ta mà. Chúng ta có bất hạnh lớn, con trai ạ. - Chuyện gì thế? - Larsev hỏi vẻ căng thẳng. Trên mặt anh không động đậy một cơ nào, nó thản nhiên như hoá đá. Và đằng sau vẻ hoá đá này Gordeev nhìn thấy sự căng thẳng nội tâm ghê gớm của một người mà mọi thứ của anh ta đều tòi tệ đến nỗi không còn sức để thể hiện xúc cảm.

— Tôi sợ Naxtia của chúng ta đã bị bẻ gãy.

“Chúa ôi, tha lỗi cho tôi, sao lười tôi có thể thốt ra nỗi điều như thế? Naxtia bé bỏng của ta, sao mà ta, thằng già ngốc, có thể cho phép để sự việc đi xa đến thế? Đã tính hết, đoán hết, ngờ vực, trì hoãn, hi vọng là sẽ qua đi. Ấy thế mà không, không qua khỏi. Đó là cô luôn luôn nhắc với tôi rằng trong cuộc sống của chúng ta, mọi cái rồi sẽ tự qua và tự tan biến đi”.

Larsev im lặng, và trong mắt anh, đại tá trông thấy nỗi kinh hoàng đông cứng.

— Mới hôm qua cô ấy còn có những ý tưởng thú vị về vụ án Victoria, thế mà sáng nay cô ta tuyên bố với tôi rằng, không nhìn thấy tiền đồ phá án,

tất cả các giả thuyết của cô đã nổ bụp và cô ta không thể nghĩ ra nổi gì mới mẻ. Và nói chung, cô ta cảm thấy bản thân tồi tệ và đã làm giấy nghỉ ốm. Như thế nghĩa là gì?

Larsev vẫn im lặng như cũ, chỉ có điều nỗi khiếp sợ dần dần thay đổi bằng nỗi tuyệt vọng.

— Từ đó có nghĩa là, - Gordeev tiếp tục giọng đơn điệu, ngó di đâu đó xa xa, - hoặc cô ta đã nhận tiền của bọn tội phạm, hoặc cô ta bị đe dọa và đã sợ, lập tức đầu hàng. Cả điều này lẫn điều kia đều tởm lợm như nhau cả.

— Chú Gordeev, chú nói gì vậy, không thể có chuyện đó, - cuối cùng Larsev thối ra bằng một giọng quá cao không phải của mình và thò tay vào túi lấy thuốc lá.

‘Tất nhiên, không thể, - đại tá thầm nghĩ. - Điều đó thì cậu nói đúng. Duy cậu không nghĩ như thế về toàn bộ trò ảo thuật. Cậu biết rất rõ là cô ấy bị đe dọa. Cậu nói sự thật hoàn toàn về Naxtia. và đồng thời lại nói dối. Cuộc đời quẳng ra lăm trò như thế đấy! Thôi được. Nghĩa là, cậu không muốn thú nhận. Tôi đã cho cậu cơ hội, nhưng cậu lại coi thường. Nỗi khiếp sợ của cậu trước bọn chúng mạnh hơn so với lòng tin đối với tôi. Nào, hãy lấy thuốc ra, bây giờ cậu sẽ tìm bật lửa cả nửa giờ, sau đó phải bật nó hăm năm lượt. Hãy kéo dài thời gian, hãy nghĩ cách thuyết phục tôi rằng Naxtia trung thực nhưng yếu đuối. Nói đi, con trai, hãy thuyết phục, tôi sẽ không chống cự đâu. Tôi sẽ vờ văt óc suy nghĩ và có thể sẽ đồng ý. Tôi cũng ớn bản thân lắm rồi, và sẵn sàng đồng tình với bất cứ điều gì.’

Cuối cùng Larsev đã châm thuốc, rít sâu, thêm mấy giây tìm chiếc gạt tàn.

— Tôi có cảm tưởng là chú phóng đại đấy. Đó là vụ án trực tiếp đầu tiên của cô ấy, cô ấy đã vật vã với nó thánng rười nay, không có kết quả, và tự nhiên thôi, cô ấy đã mệt. Từ trước đến giờ cô ấy đã làm gì nào? Ngồi

trong phòng làm việc và phân tích thông tin, sắp xếp những con số, tính phần trăm. Còn thì chưa bao giờ cô ấy thấy mặt một kẻ tội phạm sống nào. Thế nên khi làm việc ngang với mọi người, lập tức cô đã hiểu rằng những tìm kiếm về mặt lí thuyết của cô chẳng có ích gì, với chúng thì không phá án nổi. Ấy thế nên cô ấy bị kích động thần kinh. Ai thèm gây áp lực cho cô ấy? Cô ấy có thể đào được gì đặc biệt trong vụ giết người này? Một vụ án sơ đẳng, nạn nhân là con nghiện, ai cần cô ả chứ? Có mafia nào lại có thể quan tâm đến cô ả? Không, điều đó hoàn toàn không giống sự thật. Còn Naxtia của chúng ta là cô gái dễ kích động, nhạy cảm, chẳng nổi trội về sức khoẻ, nên kết quả, theo tôi, khá là hợp quy luật. Không nên nghĩ xấu về cô ấy.

“Không tốt, con trai ạ, không tốt. Hay cậu quên cô ấy đã qua một đêm như thế nào mặt đối mặt với tên Gall giết thuê, kẻ đã đến để giết cô ấy. Mà có thể, cậu không biết, hai tháng trước cô ấy đã phá một băng tội phạm vô cùng nguy hiểm mà hàng ngày cô ấy tiếp xúc với chúng, và những kẻ đã giết đến mười lăm mạng người? Cậu chẳng quên gì đâu, đồ chó, nhưng cậu uốn theo hướng của mình, và tôi hiểu cậu. Nếu khác, thì cậu không thể. Cậu phải thuyết phục được tôi rằng, không ai làm Naxtia sợ, rằng việc từ chối điều tra vụ án là quyết định hoàn toàn tự nguyện. Thôi đành tuôn ra đi, cố lên. Cậu vẫn giữ mối quan tâm của mình và đồng thời cố lôi thông tin từ tôi. Cậu chờ khi nào thì tôi sẽ kể cho cậu điều gì đó đặc biệt mà cô ấy đã đào ra trong vụ án mạng Victoria? Chờ, chờ đấy”.

— Chú Gordeev à, vụ án thum thum, điều đó đã rõ ngay từ đầu. Một cô gái nghiện rượu mất thăng bằng, chập thần kinh, có thể đi khỏi nhà với bất cứ ai và đi bất cứ đâu, ta sẽ chẳng tìm nổi ngọn nguồn đâu. Nhưng Naxtia đánh giá mình quá mức, đã bầu víu vào những giả thuyết thông thái của mình, mất bao nhiêu công sức mà kết quả nhận được là cơn co giật thần kinh và một lỗ hõm trong đầu. Tôi hiểu cô ấy, vụ án độc lập đầu tiên, tất nhiên, cũng muốn để nó là hóc búa thế nào đó, với sự uẩn khúc kiểu mafia. Nhưng hãy đừng quên rằng, bất chấp sự lớn mạnh của tội phạm có tổ chức,

một nửa số vụ giết người, nếu không nói là nhiều hơn, dấu sao vẫn chỉ là “chuyện thường nhật”. Ghen tuông, trả thù, tiền bạc, ganh ghét, đụng độ gia đình - tóm lại, những tình cảm con người giản dị. Và thậm chí ở đây chả có mafia nào gần cả. Naxtia không muốn chấp nhận điều đó, cô ấy cần một vụ giết người ồn ã, cô ấy bèn nghĩ ra giả thuyết này thông thái hơn giả thuyết kia và đã tiêu hết sức lực và thời gian để kiểm tra chúng.

— Không, Larsev ạ, tôi không tin rằng mọi thứ đơn giản thế, - Gordeev lắc đầu. - Tôi với cậu biết cô ấy không phải một năm, kỹ năng của cô ấy vững lắm, Naxtia không bao giờ buông tay. Phải, cô ấy có thể bị kích động thần kinh và đau ốm, nhưng cô ấy không lùi đâu. Có chết cũng cắn răng giữ chặt, nhưng sẽ làm công việc. Không, tôi không tin. Ở đây có gì đó không sạch sẽ, con trai ạ, tôi cảm thấy. Rồi đây cô ấy khoẻ lại, đi làm, và tôi sẽ báo cáo về nhóm, để xác định kết quả điều tra công vụ. Tôi sẽ đòi hỏi để đuổi cô ta khỏi cơ quan. Dù tôi yêu quý cô ta như mỗi người trong số các cậu, nhưng tôi không chịu được sự phản bội và sự hèn nhát.

“Xong, Naxtia, tôi đã trao cô với cả ruột gan. Bây giờ sẽ xem Larsev của chúng ta là thế nào, khát máu hay đôn hậu. Tất nhiên cậu ta sẽ không cho phép đuổi cô. Cuộc điều tra này đối với cậu ta chả là gì. Bây giờ cậu ta phải làm ra vẻ vật vã làm người cao thượng và sẽ khuyên tôi chuyển cô từ công việc tác chiến sang một chỗ nào đó bình lặng hơn. Thú vị đấy, cậu ta đã ngăn cho cô chức vụ gì? Dường như cậu ta trở nên nhẹ nhõm hơn, cậu ta hiểu cần giữ đường hướng nào rồi. Bây giờ tôi sẽ trấn an cậu ta hoàn toàn, cứ để cho cậu ta xả hơi trước cú đánh cuối cùng, còn sau đó hăng hay... Được làm vua thua làm giặc. Ôi, Naxtia, con gái, nếu cô biết giờ tôi đau như thế nào, trái tim đang vỡ nát. Thương Larsev, cậu ta chẳng còn ai trên đời quý hơn con gái. Tôi đang đánh vào điều thiêng liêng, tôi thực đáng nguyên rủa!”

— Gì mà chú phải thế, chú Gordeev, sao lại đuổi. Không nên bẻ gãy cuộc đời cô gái. Chú đúng, cô ấy không hợp với công việc tác chiến, hơi

yếu nơi đầu gối. Nhưng cô ấy không thể là không trung thực, tôi cam đoan với chú đấy, tôi sẵn sàng lấy đầu ra bảo đảm. Dễ chịu nhất - chuyển cô ấy vào bộ tham mưu, vào Cục phân tích thông tin, cứ để cô ấy ở đấy sắp xếp những con số yêu quý của mình. Ở đấy ích lợi từ cô ta sẽ nhiều hơn, mà công việc cũng bình lặng hơn, không bị quá tải thần kinh.

— Tôi không biết, không biết.

Gordeev đứng lên từ ghế bành và bắt đầu đi lại chậm chậm trong phòng làm việc. Đối với các thuộc cấp của ông, đó là dấu hiệu chính xác rằng thủ trưởng đang trong quá trình tiếp nhận một quyết định phức tạp. Ông chỉ dừng lại khi đã có quyết định.

— Cần làm rõ điều này. Vẫn còn thời gian cho đến lúc hết thời hạn hai tháng, cho nên khép vấn đề lại là quá sớm. Chính tôi sẽ tự làm điều này. Hoặc giao cho ai đó khác. Cứ nói là cho cậu chẳng hạn, cậu bắt đầu vụ án, vậy con bài trong tay cậu.

— Tất nhiên, thưa chú Gordeev. Nếu trong vụ Victoria có gì đó, tôi sẽ bới ra, còn không - tức là không. Dù tôi tin chắc vụ này là tầm thường.

Gordeev nhìn đồng hồ. Đã qua nửa giờ từ khi Larsev xuất hiện. Đại tá kịp sắp xếp trong thời hạn mà ông đã thoả thuận với Jerekhov. Ông bắt đầu nói những câu chung chung không nhất thiết gì đó khi cánh cửa đột ngột mở tung.

— Thưa thủ trưởng, chỗ chúng ta có trường hợp khẩn cấp. Đại úy Morozov đã bị giết trong phòng làm việc của Jerekhov!

o O o

Khi từ đám đông tụ tập cạnh văn phòng của Jerekhov thiếu tá Larsev tách ra và đi về hướng cửa, hai người ngồi trong chiếc xe đỗ trên sân trong của toà nhà Tổng cục Nội vụ đã nhận được tín hiệu “sẵn sàng”. Giữ một

khoảng cách đáng kể, họ theo dõi đối tượng đến bến metro, rút ngắn khoảng cách trên băng chuyền, ngồi cùng anh trong một toa tàu. Larsev ra khỏi metro không xa nhà mình, mua bao thuốc lá ở quầy, đi lên phía trước một chút tới cái công viên nhỏ, ngồi lên ghế băng và hút thuốc.

Những người theo dõi nhận được lệnh bám sát xem Larsev có ý định liên lạc với ai không. Trên đường đi mấy lần anh đụng vào người qua đường và hành khách và xin lỗi ngắn gọn, khó mà hiểu, đó có phải là sự tiếp xúc quy ước không. Anh không gọi điện thoại, không ghé vào đâu và không hề trò chuyện với ai. Đơn giản chỉ ngồi trên ghế và hút thuốc.

Những người theo dõi đã mua mỗi người vài chiếc bánh và trầm ngâm nhai chúng, mắt không rời khỏi thân hình bất động trong công viên.

Thiếu tá Larsev đã mua đến bao thuốc “Davudof ’ thứ năm ở quầy cạnh metro, bằng cách ấy bản tín hiệu quy ước về sự liên lạc khẩn cấp cần thiết, và bắt đầu quan sát cái quầy hàng.

Nói chung anh không có ý định tiếp xúc với những kẻ đang tống tiền anh. Vụ giết hại Morozov làm anh choáng váng. Naxtia đã làm tất cả như chúng muốn, tại sao chúng vẫn vi phạm lời hứa? Tại sao chúng giết Morozov? Hoá ra, không thể tin những lời của chúng là Nadia sẽ được trả về lập tức ngay khi làn sóng dịu xuống và mối hiểm nguy qua đi, có thể đó là sự lừa dối. Có thể con bé đã không còn sống? Anh không còn quyền chờ đợi, anh cần tìm ra chúng và tự cứu đứa con của mình. Sẽ không còn thêm thương thuyết và lời hứa nào nữa, hoá ra không thể dựa vào chúng. Cần theo dõi ai sẽ gửi tín hiệu, và tóm cổ hãn. Và thế, theo dây xích, có thể đến được tên chủ chốt, và anh sẽ dứt được đứa con gái ra khỏi hãn, thậm chí nếu phải giết hãn.

Larsev chăm chú nhìn về phía các quầy hàng, nhưng hiện giờ chưa xảy ra điều gì thú vị cả. Người bán hàng không đi đâu, những người khác cũng thế. Hi vọng là tín hiệu cần phải có ai đó nhận trong số những người

có mặt thường xuyên trong khu vực buôn bán, nghĩa là người bán hàng cần ra và gọi điện thoại để báo tin hiệu. Trong trường hợp người đó không phải là chủ quán mà là khách mua hàng và chủ quán đơn giản nói rằng Larsev đã mua thuốc “Davudof”, toàn bộ trò bày ra sẽ mất đi ý nghĩa. Anh không thể theo dõi hết các khách hàng. Nhưng đầu sao vẫn có hi vọng... Anh chết cóng trên cái ghế ướt lạnh, theo dõi các quán hàng và nghĩ về Nadia. Nó thế nào đằng ấy? Nó có được ăn không? Có ốm không?

Các ý nghĩ của anh chuyển hướng tới việc là bọn tổng tiền anh, thực tế đã nắm toàn bộ thông tin có thể xảy ra về con bé: nó đi đâu và bao giờ đi, khi nào ốm và bị bệnh gì, nhận những điểm nào, kết bạn với ai. Chúng liên tục theo dõi Nadia, nhưng không phải theo dõi ngoại vi thông thường luôn có thể cho loại thông tin này.

'Có vẻ, cả giáo viên, cả bác sĩ từ phòng khám, cả cha mẹ các bạn gái của nó đều cung cấp thông tin cho bọn này. Dù Larsev hiểu rằng đơn giản là không thể có chuyện như thế. Làm sao chúng đạt được điều ấy?

Bất chợt anh căng người. Một người đàn bà. Tuổi ngoài bốn mươi, khoẻ mạnh, hơi đầy đà với bộ mặt chất phác, quần áo không cầu kì và hơi cầu thả, tóc hoe vàng mượt mà đã điểm bạc, được buộc sau gáy bằng sợi dây cao su giản dị. Một năm rưỡi nay anh thường xuyên trông thấy bà ta tại mỗi buổi họp phụ huynh. Khi vợ mất, Larsev chuyển con gái sang trường học gần nhà nhất để cháu không phải đi qua đường nhiều lần. Trước kia Natasa đưa đón nó, vì thế họ cho phép điều xa xỉ là để Nadia học trong trường chuyên Pháp. Giờ đây đối với Larsev chủ yếu là cái khác - nhà gần với trường học, và cô bé đã học một năm rưỡi ở ngôi trường bình thường mà đi bộ từ đó về nhà mất mười phút và chỉ qua một ngã tư. Anh đi họp phụ huynh đều đặn nhưng không làm quen với ai ngoài cha mẹ các bạn gái của con.

Anh cảm thấy việc nhớ mặt mọi người ở những cuộc họp như thế là vô nghĩa bởi vì, thứ nhất, không phải tất cả các bậc cha mẹ đều coi là cần thiết

phải đến thăm trường học, thứ hai, đến đó khi thì mẹ khi thì bố hoặc bà. Các cuộc họp diễn ra vào mỗi thứ năm, và lần nào Larsev cũng gặp những khuôn mặt mới. Chỉ có người đàn bà này... Bà ta luôn luôn có mặt trong các cuộc họp. Và luôn luôn ghi chép gì đó. Điều này hoàn toàn không giống với những người còn lại, những người công khai tỏ ra buồn chán, bởi vì không cần gì họ cũng đã biết hết rồi, họ thì thầm bình phẩm lời của giáo viên chủ nhiệm, một số phụ nữ ngồi đan, giúi các cuộn len sâu hơn vào trong ngăn bàn, các ông bố, như thường lệ đọc báo hoặc truyện trinh thám giấu trên đầu gối. Và chỉ người đàn bà này chăm chú lắng nghe. Cuối cùng Larsev nắm bắt và hình thành nên một ấn tượng mơ hồ: tất cả bố mẹ đang chịu đựng sự quy định, còn bà ta thì làm việc. Càng nghĩ nhiều bao nhiêu về bà ta, từ kí ức càng nổi lên nhiều chi tiết kì quặc.

... Anh đi họp muộn và khi bước vào phòng, đã không rón rén đến cái bàn trống phía cuối, mà ngồi ngay cạnh cửa, bên bà ta. Như thường lệ, bà ta đang viết gì đó, nhưng Larsev vừa xuất hiện, bà ta liền cất cuốn sổ đi. Lúc đó anh còn cười thầm, nghĩ rằng bà ta, hẳn cũng buồn chán như tất cả những người còn lại, nhưng bà ta nghĩ ra công việc và sáng tác gì đó, có thể là viết thư hoặc làm thơ. Vì thế mà giấu điều đã viết...

.. Giáo viên chủ nhiệm tuyên bố với các phụ huynh kết quả cuộc thi thành phố về tiếng Nga.

— Các vị muốn xem, các cháu viết tốt đến mức nào không? - cô giáo hỏi khi định phát các quyển vở cho phụ huynh.

Người đàn bà húng hắng ho, áp khăn lên môi và đi ra khỏi lớp.

...Sau cuộc họp tất cả các bậc cha mẹ tùm tùm kéo đến bàn của giáo viên chủ nhiệm nọp tiền ăn sáng. Tất cả, trừ người đàn bà này, người đã lập tức đi ra cửa...

...Anh bước ra khỏi trường sau cuộc họp và trên phố ngay cạnh, sau góc, trông thấy người đàn bà này ngồi lên chiếc ô tô vào chỗ của tài xế. Mác VAZ-99 màu nhựa đường bóng, với bộ đèn pha chống mù cực mạnh, lốp xe ngoại, vỏ bọc ghế đắt tiền từ da cừu tự nhiên.

“Chà, - Larsev lúc đó đã thầm nhận xét, - một người đàn bà có vẻ tầm thường thế kia mà đi trên cái xe sang quá”.

Nhìn kĩ, anh nhận thấy ngay một cái túi to trên ghế sau, đôi ủng chống bùn và chiếc áo bludông thợ săn với các băng đạn...

Larsev tự mắng mình vì trước kia đã không để ý đến bà ta. Tất nhiên gần như tất cả thông tin về Nadia đến từ những cuộc họp quý quái này. Người ta dẫn Nadia làm thí dụ, rằng đến giờ học thứ hai đã học kém, vì thế buổi sáng cha mẹ cần cho trẻ ăn no. Người ta nói về Nadia khi đề nghị cha mẹ không cho trẻ em đưa đồ chơi đến trường, bởi vì những đồ chơi này đôi khi rất đắt, không phải trẻ nào cũng có thể có, và từ đó mà xảy xung đột.. “Nadia mới đây suýt đánh nhau trong giờ học với Rita vì Rita đưa búp bê Baby đến trường, cho Nadia mượn chơi, nhưng khi muốn lấy lại, Nadia đã không thể rời con búp bê đẹp”. Người ta nhắc đến Nadia khi nghiêm khắc nhắc nhở cha mẹ rằng, không được đưa trẻ ốm đi học, vì chúng có thể là tác nhân gây bệnh truyền nhiễm. Ôi, nếu trước đây anh để ý đến tất cả những điều ấy! Anh bật lên khỏi ghế băng và đi nhanh về phía metro. Đi qua hai bến, chuyển sang tuyến khác và đi đến bến “University” nơi có Hội thợ săn và câu cá Moskva.

Khi theo đề nghị của anh người ta đưa ra khoảng ba chục cuốn sổ theo dõi các nữ Thợ săn với ảnh và địa chỉ anh lập tức nhận ra khuôn mặt quen thuộc, nhanh chóng nhớ địa chỉ và tên, anh xếp các sổ lại một xấp, trả lại cho cô nhân viên Hội thợ săn và câu cá Moskva, không hề ghi chép gì cả.

— Anh đã tìm được cái cần tìm chưa? - cô ta hỏi khi khoá các sổ vào két sắt.

— Đã tìm được, cảm ơn.

Và thế, Dakhno, Đại lộ Lenin, nhà 19, căn hộ 84.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 15

— Ngồi yên, Sezar! - Larsev nghe thấy phía sau cửa một giọng hách dịch. Nghe thấy tiếng bước chân, cửa mở ra. Chính người đàn bà ấy đứng ở cửa.

— Chào chị, chị nhận ra tôi không? Chúng ta vẫn gặp nhau ở các buổi họp phụ huynh của trường số 64. Chị nhớ chứ? Tôi là bố của Nadia.

Người đàn bà kêu ôi lên và tựa vào cửa.

— Anh muốn nói là bố dượng? - bà ta hỏi cho rõ hơn.

— Ồ không, đúng là bố. Mà tại sao lại phải là bố dượng chứ?

— Nhưng sao lại thế được... - bà ta máy mắt bối rối. - Tôi nghĩ, bố của Nadia...

— Chị nghĩ gì? - Larsev hỏi gắt khi đi vào phòng và đóng cửa lại.

Người đàn bà bật khóc.

— Xin lỗi, vì Chúa, tha lỗi cho tôi, tôi đã biết rằng điều này sẽ kết thúc chẳng tốt đẹp gì, tôi đã cảm thấy... những số tiền như thế... tôi đã cảm thấy.

Sự lấp bắp của bà ta luôn luôn bị cắt ngang bởi những tiếng sục sục, sau đó bà ta lục tìm thuốc valocordin, run rẩy uống nước, nhưng cuối cùng Larsev cũng sắp xếp lại từ những lời tán mạn được gằn như một câu chuyện.

Năm ngoái có một người nhờ bà ta đi họp phu huynh ở trường 64, trong lớp có Nadia học. Ông ta là bố của Nadia, nhưng đã chia tay với vợ do một vụ tai tiếng nặng nề, cô vợ không muốn nghe gì về ông ấy và không muốn cho ông ấy đến gần con gái. Mà ông ấy lại rất muốn được biết dù chỉ là gì đó về cô bé, về việc học của nó, nó xử sự thế nào ở trường, nó có những vấn đề gì, có ốm hay không. Ông ấy có vẻ là một ông bố chân thật, đau khổ và yêu con đến mức không thể từ chối nổi ông ấy. Hơn nữa, ông ấy còn đưa ra số tiền thưởng khá lớn vì sự giúp đỡ không vất vả là bao.

— Ông ta là ai? - Larsev hỏi.

— Tôi không biết, - Dakhno lại khóc.

— Ông ta tìm chị bằng cách nào?

— Chúng tôi cùng xếp hàng trong cửa hàng. Hàng dài, chúng tôi đã nói chuyện, ông ấy than vãn về vấn đề gia đình... Chỉ có thế. Và tôi không gặp lại ông ta thêm nữa. Ông ta tự gọi điện thoại cho tôi.

— Thế chị nhận tiền của ông ta bằng cách nào?

— Ông ấy bỏ chúng trong phong bì và cho vào thùng thư của tôi, sau mỗi buổi họp, ngày hôm sau. Buổi tối sau cuộc họp ông ấy gọi cho tôi, tôi kể hết với ông ấy, còn ngày hôm sau - phong bì trong thùng thư. Anh nên hiểu cho tôi, - Dakhno sụt sịt, - tôi là thợ săn, mà điều đó đòi hỏi một số tiền khổng lồ. Cần xe để chở trang bị, cần vũ khí, đạn, giấy phép... Còn tôi không thể không đi săn, tôi sẽ chết nếu thiếu nó. Tôi sinh ra ở Xibir, ở khu bảo tồn, bố tôi là thợ săn chuyên nghiệp, đã dạy tôi quen với nghề săn từ bé. Tước nó đi, tôi sẽ chết khô trong thành phố.

Dakhno biện bạch, thỉnh thoảng tay ôm lấy ngực, uống thuốc trợ tim, sụt sùi và hỉ mũi. Họ ngồi trong căn phòng rộng nhưng không ấm cúng, với đồ gỗ nhiều kích cỡ khác nhau, rõ ràng được mua tình cờ vào những thời gian khác nhau, thiếu phong cách và ý nghĩa thống nhất. Tất cả các bức

tường căn hộ ba phòng rộng được treo những chiến tích thợ săn và vũ khí. Con chó doberman tuyền chủng to lớn có tên Sezar nằm trịnh trọng trên ngưỡng cửa dẫn ra phòng ngoài.

— Gắng bình tĩnh lại, chị Dakhno, - Larsev nói nhẹ nhàng. - Chúng ta thử phục hồi lại tất cả ngay từ đầu những gì chị nhớ về người này. Đừng vội, hãy suy nghĩ.

— Anh cần gì người ấy? - Dakhno bỗng hỏi với vẻ ngờ vực.

— Chị thấy đấy, con gái tôi bị bắt cóc, và chính hẳn đã tổ chức vụ bắt cóc này.

— Sao?! - Dakhno lại ôm lấy tim. - Trời ơi, khủng khiếp làm sao, khủng khiếp làm sao! - Bà ta rên rầm, ôm lấy đầu và lắc lư trên ghế. - Lỗi tại tôi, con đàn cả tin, đã chạy theo tiền, đã tin đồ đều giả...

Và tất cả lại bắt đầu: nước nở, thuốc trợ tim, nước, những lời ăn năn, dấm ngực. Larsev trở nên thương cảm tuyệt vọng người đàn bà không còn trẻ này, người đầu tiên, như con thiêu thân, bị cuốn hút bởi ánh sáng thành phố, sau đó đã bị bóng. Cô bé từ khu bảo tồn vùng Xibia bắt đầu nghệt thở trong thành phố lớn bằng đá đầy bụi bặm, đặc khổi và sự xả hơi duy nhất của cô ta trong tất cả những năm ấy là đi săn, như ngậm khí lạnh và sự trong sạch của tự nhiên.

o O o

Từ bến “University” Larsev đến nhà Dakhno bằng metro, nhưng khi chuyển sang tuyến vòng tròn thì những người theo dõi đã để sống mất anh. Giờ cao điểm, mọi người kẹt vào nhau, thúc đẩy, cản đường, quành qua vô số quây và sạp sách báo xuất hiện khắp các đường ngầm và lối qua lại.

— Ta quay lại ngay Hội thợ săn và câu cá Moskva, - người thấp và lớn tuổi hơn ra lệnh. Cặp đôi với ông ta là một chàng trai trẻ tóc sẫm dễ mến,

khéo léo ngoằn ngoèo thoát ra khỏi đám đông và hoà vào dòng người ngược chiều, lấy mình tạo đường cho người lớn tuổi hơn.

Ngày làm việc đã hết và cô nhân viên của Hội thợ săn và câu cá Moskva từng nói chuyện với Larsev, đã đi khỏi đấy. Lấy địa chỉ của cô chỗ người trực, những người theo dõi báo cáo về Petrovca cho Jerekhov, và phóng đi Kungevo. Khó lắm mới thuyết phục được người phụ nữ lên xe và quay lại chỗ làm việc. Không giấu vẻ bức tức, cô mở két và vớt ra bàn các sổ thống kê.

Cô có những kế hoạch khá xác định cho tối ấy, và những người công an kì quặc chạy theo nhau chẳng gây cho cô gì hơn ngoài sự bức tức.

— Anh ta quan tâm đến ai đó phải không? - Chàng trai cao hỏi nhã nhặn khi lật các phiếu với ảnh các nữ thợ săn.

— Không biết. Anh ta không ghi chép gì cả. Chỉ nhìn qua thôi.

— Xin chị nhớ lại cho, có thể anh ta ngó sổ nào đó lâu hơn, hỏi chị gì đó? Chúng tôi cần bất cứ chi tiết nào.

— Chẳng có gì như thế cả. Đơn thuần nhìn qua một cách chăm chú tất cả các sổ, cảm ơn và đi khỏi.

— Vậy có thể là anh ta không tìm được điều cần tìm? Chỉ cảm thấy thế nào?

— Tôi hỏi anh ta, anh ta đáp là đã tìm được. Các anh còn giữ tôi lâu không đây?

— Bây giờ chúng tôi sẽ đi, chỉ viết lại các địa chỉ nữa thôi. Này, - người trẻ chột nói với người già hơn, - phần lớn những người phụ nữ này làm việc ngay tại đây, ở Hội. Nếu Larsev không ở lại đây và không làm rõ

điều gì, nghĩa là anh ta quan tâm đến một người không phải trong số họ. Những phụ nữ làm việc ở nơi khác không nhiều.

— Đã nhẹ hơn - người lớn tuổi mừng rỡ. - Cậu khá lắm. Chúng ta ghi nhanh các địa chỉ, vạch kế hoạch đi một vòng và xin Jerekhov cho thêm người giúp.

Địa chỉ đầu tiên trong kế hoạch là ở phố Domodedovo, thứ hai là nhà trên phố Liublin để làm xong phần phía Nam Moskva và đi tiếp qua trung tâm, đầu tiên về phía đông, sau đó về phía bắc. Địa chỉ Dakhno ở đầu đại lộ Lenin là thứ ba trong kế hoạch. Đã tám giờ kém hai mươi tối.

o O o

Đến bảy giờ tối Gradov cuối cùng đã hiểu rằng sự việc của y là hoàn toàn tồi tệ. Vào khoảng hai giờ rưỡi khi y chia tay với Arxen và khi ngồi trong quán bar, cố lập lại trật tự tương đối của các ý nghĩ, y bỗng chợt loé hiểu ra. Đã xảy ra sự hiểu nhầm nào đó! Arxen nhắc đến Nikiforov, và Gradov đã sợ đến nỗi hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ chứ chưa nói gì đến chống lại sự tấn công của Arxen. Giờ đây, khi nhớ lại các chi tiết cuộc nói chuyện, y nhớ lại rằng Arxen trách y tự ý hành động. Lão có ý gì? Y, Gradov, không hề cho phép bản thân tự ý làm gì cả. Đó là sai lầm, sai lầm đáng bực cần làm rõ, và Arxen sẽ quay lại với giao kèo và tiến hành công việc đến cùng. Cần phải gấp rút liên lạc với lão.

Gradov vội vã ra khỏi bar, ngồi lên xe và đi về nhà. Y gọi mấy lần từ điện thoại gia đình theo số quy ước và bắt đầu chờ tín hiệu trả lời để thoả thuận về địa điểm và thời gian gặp gỡ. Nhưng không có chuông đáp trả. Y lặp lại, nhưng vẫn không kết quả. Gradov bắt đầu bị kích động và liên lạc với người quen của mình ở Bộ Nội vụ với đề nghị kiểm tra xem số điện thoại mà y quan tâm được mắc ở đâu và cho ai. Lời đáp đến nhanh và y thất vọng: cái điện thoại như thế không đăng kí tên ai và trong suốt 1 năm trước đây vẫn tự do.

Vẫn còn một cách, mà nhờ nó lần đầu tiên y đến gặp Arxen.

Gradov gọi điện thoại cho người đã cho y cách tiếp cận lần đầu với văn phòng.

— Chào anh Piotr, tôi là Gradov đây, - y nói hấp tấp. - Xin mách giùm, làm sao để tôi liên hệ gấp được với người quen của anh?

— Gradov ư? - một giọng trầm kêu to vẻ ngạc nhiên. - Tôi không nhớ. Ai giới thiệu ông?

— Sao lại thế được, anh Piotr, hai tháng trước tôi đã gọi cho anh và anh từng cho tôi số điện thoại để liên hệ với người có thể giúp trong một chuyện tế nhị. Tôi cần gấp người này.

— Tôi không hiểu ông nói cái gì. Có thể ông lẫn số điện thoại chẳng?

Gradov cũng hoàn toàn không nghi ngờ rằng Arxen thận trọng và nhìn xa, ngay sau cuộc nói chuyện với y đã gọi cho Piotr và nói:

— Nếu anh bạn cậu dám đi tìm kiếm tôi, hãy giải thích với hắn là hắn không đúng.

Gradov hoảng sợ nghĩ rằng mọi sự đã hỏng. Y không tìm nổi Arxen. Không bao giờ. Chỉ còn lại một hi vọng cuối cùng. Hi vọng cuối cùng đó là Fictin.

Gradov lớn lên là một đứa trẻ được âu yếm nuông chiều. Hắn thật tình đau khổ vì tất cả bạn bè của hắn đều có người bố bên cạnh, còn bố hắn chỉ thỉnh thoảng mới qua lại, cũng không ít khi ông bố tới thì mẹ đã đuổi hắn ra sân chơi. Bố luôn luôn đến với quà tặng, đồ chơi, mẹ yêu ông ta điên cuồng và luôn mồm nói: Bố của chúng ta là tốt nhất, đơn giản bố có vợ khác với hai đứa con mà ông là người trung thực nên không thể bỏ họ. Về phần bố thì ông đoán chắc với hắn: con trai ạ, nếu có chuyện gì - bao giờ bố cũng sẽ

giúp, bố không bỏ con trong hoạn nạn, con có thể dựa vào bố, con và mẹ là những người yêu thương nhất của bố. Nhiều lần Gradov gây ra những trò ngu ngốc kiêu trẻ con thông thường, nhưng chưa bao giờ bị trừng phạt vì chúng, ngược lại, bố và mẹ, cảm thấy có lỗi trước đứa trẻ vì thiếu đi một gia đình toàn vẹn, đã tự dàn xếp tình hình và không mắng con, thậm chí còn có vẻ như thương xót.

Cùng với năm tháng, ở Gradov đã phát triển sự thiếu kỹ năng và không mong muốn tuyệt đối nghĩ về các hậu quả của những hành động của bản thân, dù là nhìn xa trước chỉ một bước. Hẳn làm tất cả những gì hẳn cho là cần, dành cho bố mẹ cái vinh dự sửa chữa những bước thiếu suy nghĩ và đôi khi nguy hại của hẳn. Kết quả chính là điều mà các nhà tâm lý học gọi là sự rối loạn kích động của tư duy. Trong tình huống stress, đầu óc Gradov mù mịt, hẳn lĩnh hội tồi, bắt đầu nói và làm những điều phi lý. Mà bất cứ sự thay đổi hoàn cảnh nào đòi hỏi sự chú ý, suy ngẫm, phản ứng, tiếp nhận quyết định cũng trở thành stress đối với hẳn. Một sự căng thẳng tâm lý nhỏ nhất y cung không thể chịu đựng nổi.

Sau quân ngũ, ông bố đã sắp xếp cho Gradov vào trường Đại học Quan hệ quốc tế. Học ở MGIMO nơi đa số là con cái của những phụ huynh quyền cao chức trọng mà nhiều người đủ các mối quan hệ để “dự thi” cho quý tử của mình ngay sau tốt nghiệp phổ thông, vì thế có không nhiều sinh viên đã qua quân đội. Họ thu hút bởi sự trưởng thành, tri thức, lối sinh hoạt quân đội, những chuyện tiểu lâm thô tục, những câu chuyện về đàn bà và gái say rượu, những người bán thiu rất giống lũ trẻ mồ côi. Người ta tìm kiếm sự chú ý của họ, kính trọng họ, nghe theo lời họ.

Từ nhóm của mình, Gradov đặc biệt tách riêng Nikiforov, kẻ hoàn toàn khác bản thân hẳn. Nikiforov lớn lên ở nước ngoài trong gia đình một nhà ngoại giao, thời trẻ sống với sách vở, piano và học ngoại ngữ, tiếp xúc chủ yếu với mẹ, được nuôi dưỡng giữa một nhóm người Xô viết ít ỏi. Học xong lớp mười ở Moskva và lập tức thi vào đại học. Thoát khỏi gia đình,

Nikiforov rơi trọn vẹn vào ảnh hưởng của Gradov, dường như dứt ra khỏi xiềng xích. Cha mẹ cậu ta lại đi công tác dài hạn ở nước ngoài, để lại cho con trai căn hộ, cấp tiền và quần áo một một cách đều đặn.

Sau chuyện xảy ra trong rừng, Gradov và Nikiforov dễ dàng giải quyết vấn đề trả tiền cho chồng của nạn nhân, lần lượt bán cái này cái nọ từ những thứ đồ bố mẹ của Nikiforov gửi về. Nhưng Gradov, không có khả năng lấy tiền của mẹ, không muốn vĩnh viễn mắc nợ gã công tử no đủ.

Ý đồ thoát khỏi kẻ tống tiền dai dẳng là của hắn. Eremina là người quen của hắn, và hắn không khó gì thuyết phục Lusnicov sau lần chuyển tiền thường lệ, cả ba cùng đi uống, ngồi một lát ở chỗ “một cô ả ngọt ngào”. Eremina bị chuốc say nhanh đến trạng thái không chịu trách nhiệm một cách trọn vẹn về hành động và được đặt nằm ngủ; với Lusnicov phải vất vả hơn nhưng cuối cùng cả anh ta cũng được đưa đến giường của Eremina. Chúng chém bằng dao làm bết theo thứ tự. Sau đó ngồi ngoài bếp và chờ khi Eremina tỉnh lại. Nikiforov nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa và muốn bỏ đi sao cho nhanh hơn, nhưng Gradov giải thích một cách đầy uy tín rằng nhất thiết phải đợi cho tới khi Eremina phát hiện ra tử thi, và đóng một màn kịch trước cô ta nhằm thuyết phục cô ta rằng, chính Eremina, uống say đến mất trí, đã giết chết chàng trai. Nếu khác, thì chưa rõ sự thể sẽ quay trở thế nào.

— Không được bỏ tình huống ngoài tầm kiểm soát, - Gradov tuyên bố với vẻ quan trọng khi lấy thêm khoai tây và bánh mì. Vụ giết người vừa gây ra không đánh mất sự ngon miệng của hắn. Hắn thậm chí không để ý đến đứa con gái Victoria ba tuổi của Eremina đang lạng lẽ loay hoay dưới gầm bàn và thở phì phò với những vấn đề trẻ em của mình.

Chúng chờ lâu. Cuối cùng từ phòng vọng đến những tiếng động, thoát đầu khó hiểu, nhưng rất chóng chuyển thành tiếng hét man dại. Trên ngưỡng cửa xuất hiện Eremina xanh xám vì kinh hãi với hai tay đầy máu. Máu nhỏ giọt từ các ngón tay, và cô ta nhìn tay mình vẻ ngơ ngác, như

người bị mất trí, chùi tay lên bức tường quét vôi. Cảnh tượng khủng khiếp đến nỗi Nikiforov khó lắm mới tìm được nôn mửa. Hắn rất không muốn mất mặt trước người bạn tốt nhất, và để phô trương sự tự chủ, hắn vớ lấy cục phấn thợ may màu xanh lơ từ cái hộp và vẽ cái cần đàn violon ngang qua các vạch máu để lại trên tường. Vào thời điểm ấy hắn cho hành động của mình là độc đáo và bất tuân nguyên tắc và đã cười to vẻ thoả mãn. Hắn có thể tự hào về bản thân. Tiếp theo mọi sự diễn ra như Gradov đã nghĩ. Với tiếng la: “Đ. mẹ, cô đã làm gì cơ chứ, cô đã chém anh ta! - chúng lao ra cầu thang, kéo sự chú ý của các hàng xóm và tạo nên, như Gradov diễn đạt, dư luận quần chúng. Công an đến, những gã trai trẻ cho lời khai, và ngay đó Nikiforov chột tình ngộ:

— Họ ghi địa chỉ và nơi học của chúng ta. Thế nhờ ra họ gửi điện báo về trường, rằng chúng ta chơi cùng con say giết người? Chỉ sau ba giây người ta sẽ tổng cổ chúng ta ra khỏi trường.

Gradov không lường trước chuyện đó. Nhưng vẫn không sợ hãi lắm. Có bố, rồi cuộc thì bao giờ ông cũng giúp.

Gradov bèn trình bày với bố cái giả thuyết mà hắn đã nói với các nhân viên công an. Nhưng Popov quá biết rõ con trai nên đâu nuốt nổi sự lừa dối như thế.

— Đó là chúng mày làm hả? - ông hỏi không úp mở.

— Vâng ạ, nhưng sao bố đoán được? - Gradov nhìn thẳng vào mắt bố với vẻ thách thức. Hắn đã trở nên vô lương tâm tuyệt đối, và sự thiếu trừng phạt thường xuyên đã làm mất đi những dấu vết cuối cùng của nỗi sợ trước cơn thịnh nộ của cha mẹ.

Ông bố giảng giải cho con trai trong những diễn đạt cô đọng, ngắn gọn, hình tượng nhưng khá cụ thể, rằng hắn đã gây ra một hành động khá xấu xa. Nhưng đâu sao vẫn hứa giúp. Và đã giúp.

Sau khi tốt nghiệp đại học, đường đi của Gradov và Nikiforov đã tách ra. Popov tiến nhanh trên bậc thang Đảng, đã sắp xếp cho con trai vào thành uỷ Moskva. Với những chuyến xuất ngoại thì không xong vì Gradov lười học ngoại ngữ, học các thứ tiếng chẳng đâu vào đâu nên khó hi vọng. Gradov tự thoả mãn với sự phân công, không vội vàng xây dựng con đường công danh. Đến khởi đầu của cải tổ, hắn đã mở rộng vô số mối quan hệ và nghĩ một phương cách kiếm ngoại tệ dễ dàng, khi đã tổ chức tại Paris một đồng văn sĩ và dịch giả trẻ đói nghèo trong giới di tản và cấp cho họ vật liệu để nhào nặn văn chương và viết những truyện trinh thám buốt xé lòng người.

Sau vụ bạo động năm 1991, khi một đảng đã chết trọn vẹn và thay vào chỗ của nó, như đám nấm, xuất hiện vô số các đảng và phái mới, Gradov với sự phấn khích được củng cố bởi nền tảng vật chất ngoại tệ, đã bắt đầu xây đắp một trang mới trong cuộc đời mình. Và ở đây, trên đường đi của hắn sau nhiều năm tách biệt bỗng lại xuất hiện Nikiforov...

Nikiforov đã sống hoàn toàn khác qua 18 năm sau sự phân công, ở năm cuối đại học gã cưới một nữ sinh cũng của trường này, một cô gái gầy, không cao với cặp vú nhỏ gợi cảm và những kì vọng lớn, từ một gia đình rất tốt và với một tính cách rất tồi. Sau câu chuyện xảy ra trong rừng, theo bản năng, gã tránh né những người đàn bà kiểu Nga điển hình, to con, tóc sáng, mắt xám và mặt tròn, đơn giản là gã không thể tưởng tượng nổi, làm cách nào đụng đến họ, chứ chưa nói chuyện ngủ cùng. Tự gã - thanh nhã, dáng cao, với khuôn mặt đẹp dịu dàng, cuốn hút các cô gái, nhưng trong tất cả các ứng cử viên gã đã lựa chọn Lena - người ít giống nhất với những mỹ nhân Nga. Nikiforov, từ nhỏ đã thuộc nhiều ngoại ngữ, với sự thích thú nghiên cứu tiếng Hà Lan trong trường đại học, điều đã giúp gã thông qua bạn gái Hà Lan nhận được đề cử sang Hà Lan với tư cách đại diện của một trong những Công ty Ngoại thương. Cô vợ hết sức hân hoan. Mọi thứ diễn ra như cô ta tưởng tượng khi lấy Nikiforov. Họ sinh được một bé gái.

Nhưng đường công danh vừa bắt đầu sáng chói bỗng mắc nghẽn. Nikiforov đều đặn uống rượu và rơi vào sầu não, nghe nhạc buồn và lí giải về ý nghĩa cuộc sống, tội lỗi và sự vớ vẩn khác. Cô vợ bắt đầu bị kích động, cô lấy chiếc cặp ngoại giao của gã và cho rằng gã phải làm việc, lấy lòng những người cần thiết, đi đến các cuộc tiếp kiến, nhưng thay vào đó gã cứ giả vờ như một thằng ngốc. Còn sau đó, tại một cuộc tiếp kiến vô cùng quan trọng, Nikiforov say mềm, mất mặt, nói những điều ngu xuẩn - tóm lại, đã xử sự không đúng. Đề tài chủ yếu của những phát biểu này lúc say của gã là gã cần làm việc, ý rằng tất cả chúng ta ở đây là những kẻ nô nê và thành đạt và chúng ta làm ra vẻ là mọi thứ đều ổn thỏa, nhưng thực sự mỗi người chúng ta đi đến đây qua những xác chết và trên mỗi xác đó để lại tội lỗi. Trong vòng một ngày gã bị gọi về Moskva. Gã bị cấm xuất ngoại, không còn những chuyến đi nước ngoài, vì thế vợ gã, không nghĩ ngợi lâu, đã ôm con gái và những gì kiếm được qua thời chung sống và rời bỏ chiếc giường vợ chồng không một chút thương tiếc. Đó là năm 1977. Đến năm 1980 Nikiforov uống rượu đủ để bị đuổi khỏi ngành Ngoại thương và từ đấy sống trong nhà xuất bản “Tiến bộ” như một dịch giả. Năm 1981 khi bố mẹ từ nước ngoài đã về hẳn, cuộc sống của gã trở nên hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. Gã không thể kiếm đủ tiền mua căn hộ riêng, vì thế hàng ngày phải nghe những lời rên rỉ và trách móc của bố mẹ. Gã chịu đựng hết mức có thể, sau đó cưới một cô hầu bàn và đến sống với cô ta. Suốt những năm ấy gã chỉ gặp anh bạn tâm tình Gradov có một lần, vào năm 1983, tại cuộc gặp gỡ sinh viên tốt nghiệp khoá 1973, nói qua một đôi lời, trao đổi số điện thoại, gã cảm thấy bấn loạn và rời ngay hội. Gã chẳng có gì để huênh hoang.

Những hoạt động liên doanh càng xuất hiện, công việc của Nikiforov càng tiến triển tốt hơn, gã được mời dịch trực tiếp tại những cuộc thương thuyết nghiêm túc và không nghiêm túc.

Năm 1991, gã được mời đi dịch tại các cuộc thương thuyết với một doanh nhân Hà Lan nào đó. Ông Hà Lan ngay lập tức đã để mắt tới cô thư

kí Victoria xinh đẹp, người bê cà phê và đồ uống, và sau kết thúc phần trọng thể đã mời cô ta đi hiệu ăn. Nhân thể cũng gọi cả Nikiforov, bởi vì không thể trò chuyện với cô mà thiếu sự giúp đỡ của Nikiforov. Trong nhà hàng, mọi người uống đủ, và nhà doanh nghiệp chở họ về chỗ mình ở khách sạn, vào căn hộ sang trọng hai phòng. Trong khi ông ta giải trí với Victoria, Nikiforov kip ngủ trên divăng ở phòng bên. Ông Hà Lan ra khỏi phòng ngủ với nụ cười mệt mỏi và mời Nikiforov món ăn thừa từ bàn ăn lãnh chúa. Cô gái đẹp khác thường, và Nikiforov nguyên rủa trong bụng vì sự yếu đuối và vượt qua sự tởm lợm của chính mình, đã tiếp nhận. Victoria gọi gã mơ hồ nhớ tới một ai đó, và gã hỏi họ tên cô, hi vọng đã gặp cô ở đâu đó. Nghe thấy cái tên Eremina, gã rùng mình và chết lặng, nhưng lập tức tự trấn an rằng cái họ này phổ biến và đây hẳn chỉ là một sự trùng lặp mà thôi.

Nhưng hoá ra không đơn giản thoát khỏi sự quan tâm bệnh hoạn tới Victoria, vì thế Nikiforov tự xin đưa cô từ khách sạn về nhà, ghé vào chỗ cô và ở lại đến sáng. Ngay giữa đêm cô tỉnh dậy với tiếng kêu thét, cả người đầm mồ hôi nước mắt, nhồm lên khỏi giường, rót vodka ra cốc uống một hơi và kể với Nikiforov về giấc mơ vẫn luôn làm cô sợ. Sau đó cô nức nở, đầm ngực như bị thần kinh, cô nôn mửa, Nikiforov lau nước mắt cho cô và với nỗi kinh hoàng nghĩ rằng, chính là gã với Gradov có lỗi trong cuộc đời bị bật gốc và tâm lí bị bẻ gãy của cô gái. Gã thương Victoria đến đau đớn dầy vò và cũng dẫn vạt dầy vò như thế. Sau hai chục năm, những ăn năn về điều đó đã là giọt cuối làm tràn miệng chén.

Đến sáng gã gọi cho Gradov và nói những lời quanh co, ý là chúng phải giúp Victoria, chúng có lỗi trong chuyên cuộc đời cô bị bẻ gãy, tội ác đè nặng lên chúng. Một thời gian sau đó Gradov đã trấn an được anh bạn cũ.

— Cậu bây giờ là một trợ thủ thế nào cơ chứ? - Gradov ngọt ngào thuyết phục, - ngay cậu không sống nổi một ngày thiếu rượu. Đầu tiên

chúng ta giúp cậu ổn định đã, sau đó ta sẽ nghĩ cách giúp cô bé. Tớ sẽ đưa cậu đến chỗ bác sĩ của mình, ông ấy sẽ chạy chữa cho cậu, rồi khi đó chúng ta sẽ quyết định.

Những lời khuyên nhủ làm gã yên tâm được một thời gian, nhưng sau đó Nikilorov càng gọi điện thoại thường xuyên hơn cho Gradov về đêm với những ý tưởng mê sảng như tự tử và để lại bức thư sám hối, hoặc đến gặp cha cố xưng tội, hoặc thú nhận tất cả với Victoria và xin cô tha thứ. Gradov hiểu rằng Nikiforov đã trở nên nguy hiểm. Và Gradov có quyết định, như thông thường, thô lỗ và triệt để.

o O o

— Con bé thế nào? - Arxen hỏi nhỏ, co rúm vì lạnh và thở hơi sương hai tay cóng lạnh.

Trong phòng mờ tối, máy điện tâm đồ kêu khê, máy tự động vạch những đường cong bí ẩn mà trong đó là lời đáp cho câu hỏi được đặt ra.

— Tạm thời chưa có gì, còn chịu được, - bác sĩ đáp, tách dây điện khỏi người cô bé và xếp dụng cụ vào chiếc vali nhỏ. - Nhịp tốt, mạch lạc.

— Nhưng không tiếp tục giữ lâu được như thế chứ? - Arxen hỏi cho rõ thêm.

— Biết nói sao với ông... - bác sĩ dài giọng không xác định. - Ông hãy nói với tôi ông cần gì, và lúc ấy tôi sẽ nói cần làm thế nào cho tốt hơn.

Ông ta ngần ngại nhìn vào mặt Arxen, để làm điều đó ông ta phải cúi thấp đầu, bởi vì lão già thấp hơn nhiều.

— Đừng có dựa vào tôi, - Arxen nói gay gắt. - Anh là bác sĩ, vậy thì hãy nói với tôi tuyệt đối chính xác, còn có thể giữ con bé bao lâu bằng

thuốc mà không nguy hiểm đến sức khỏe của nó. Anh hãy nêu thời hạn cuối, và lúc đó tôi sẽ có quyết định phù hợp với nó.

— Ông thấy đấy. - ông ta bối rối. Ông rất muốn lấy lòng Arxen, và ông ta cố hiểu, lão kia thích nghe lời đáp như thế nào. - Nói chung... Điều đó phụ thuộc vào trạng thái hoạt động của tim... Nói chung thì cô bé khỏe như thế nào, gần đây có bị bệnh gì nặng không.

— Đừng làm đầu tôi rối lên đi, - Arxen nổi nóng. - Tôi làm việc với vợ ông dễ hơn. Cô ấy luôn luôn đánh giá rõ ràng cả tình huống, cả khả năng của mình, và không sợ nói ý kiến riêng. Nếu tôi có thể tự giải quyết được các vấn đề y học, tôi đã không trả cho anh những món tiền khổng lồ vì sự giúp đỡ. Vậy xin anh hãy làm việc cho xứng đáng một cách trung thực. Đấy, anh vừa tiêm cho con bé. Nó sẽ đủ cho bao lâu?

— Cho mười hai giờ.

— Tức ngày mai vào tám giờ sáng cần làm mũi tiếp theo?

— Về nguyên tắc, thì vâng.

— Về nguyên tắc nghĩa là sao?

— Điều đó đã là nguy hiểm. Mũi tiêm tiếp theo có thể giết chết nó. Con bé có thể sẽ không tỉnh dậy nữa.

— Thế, đã có chút rõ ràng, - Arxen khịt mũi. - Thế có thể là cả mũi tiêm sau cũng không làm hại nó?

— Tất nhiên. Thì tôi nói, điều đó phụ thuộc vào sức khỏe, tim của nó...

— Nghĩa là tình huống trông có vẻ thế này, - Arxen kết luận. - Sáng mai anh khám cho con bé và báo với tôi, có thể làm mũi tiêm tiếp hay

không. Nếu có thể - hãy cứ làm. Nếu không - tôi sẽ có quyết định, đánh thức con bé hay vẫn cứ tiêm thuốc. Cho đến sáng tôi còn đủ thông tin để có một quyết định.

— Nhưng ông hiểu cho rằng, sau mũi tiêm ngày mai nó có thể... - bác sĩ ngắc ngứ và nuốt nước bọt.

Arxen ngẩng đầu lên một chút và cảm cặp mắt nhỏ rất sáng của mình vào mặt người bác sĩ. Lão kéo dài khoảng im lặng, và sự im lặng của lão còn đầy biểu cảm và đe dọa hơn nhiều so với bất cứ những lời nghiêm khắc và chửi rủa nào. Cuối cùng tia sáng dữ tợn trong mắt cũng mờ đi, bộ mặt của lão già lại trở nên bình thường và chẳng có gì đáng kể.

— Hoàng đế sống thế nào? - lão hỏi gần như vui vẻ khi nghiên cứu lịch trình các chuyến tàu nội hạt lấy trong túi ra.

— Sezar ấy à? - tuyệt, ăn gấp hai, làm nũng gấp ba, thế nhưng tính hung dữ trong nó đủ cho cả chục con chó khác, - trong giọng bác sĩ vang lên nốt nhẹ nhõm không giấu diếm. Ông ta không chỉ muốn lấy lòng Arxen. Ông sợ lão khủng khiếp.

— Tôi không hỏi về cậu con, tôi biết về nó. Vợ khoẻ không?

— Cảm ơn, mọi chuyện chỗ chúng tôi ổn cả.

— Sao chỗ anh lạnh quá đấy, - lão già lại co rúm. - Con bé sẽ không bị cảm lạnh chứ?

— Nó được ủ ấm. Mà nói chung thì trong phòng nên thoáng dăng. Trong phòng nóng khó chịu đựng nổi giấc ngủ say do ma túy, - bác sĩ giải thích một cách có uy tín, - Ông thấy đấy, ở đây chỉ có một hệ thống sưởi ấm, thế là đủ, còn ở phòng bên, nơi bọn trẻ của ông ngồi, ấm hơn nhiều. Ở đấy có hai hệ thống sưởi và thêm nữa bếp ga bật thường xuyên, họ luôn đun nước sôi.

— Thôi được, bạn ạ, đã đến lúc tôi đi, - cuối cùng Arxen đã chọn được chuyến tàu thuận tiện và chuẩn bị đi. - Sáng mai anh xem con bé, và 8 giờ 15 tôi đợi điện thoại của anh. Nếu tôi có quyết định không tiêm tiếp, hãy nói với đám võ sĩ để chúng đưa nó về thành phố và bỏ ở công viên nhỏ, chúng biết đó là ở đâu rồi.

— Thế nếu... - bác sĩ hỏi rụt rè.

— Lúc ấy hãy tiêm. Và đừng nhét vào đầu đủ thứ ngốc nghếch khác nhau.

Arxen ra khỏi phòng, xuống thềm và giẫm lên lớp tuyết lạo xạo dưới chân. Nơi đây, ở ngoại ô, là mùa đông thực sự. Tuyết không tan dưới chân và bánh xe mà nằm thành một lớp băng phẳng trắng muốt như đường. Lão già biết rằng từ trại thiếu niên vắng người về mùa đông (đó là trước kia, còn giờ đơn giản là trại trẻ) đến đường tàu, đi vừa phải thì mất đúng hai mươi ba phút.

Lão ra đi trước năm ba phút khi tàu đến để không một giây thừa tại bến tàu và không lộ mình một cách vô ích.

Cuộc trò chuyện với bác sĩ đọng lại trong lão, như thường xuyên, một cảm giác khinh dễ. Già nua nhưng hèn nhát và nịnh bợ, dù tuyệt đối trung thành, ông ta làm Arxen ít thích hơn nhiều so với vợ ông ta. Chính cô ta mới là vật tìm được đích thực. Đơn giản là báu vật. Nhưng cũng không thể thiếu tay bác sĩ, cần giữ ông ta trên dây dắt ngắn, hoàn toàn không được làm ông ta sợ. Đây, ông ta đã giúp trong việc với con bé. Arxen hiểu rõ rằng trả lại Nadia là nguy hiểm, nó đã biết tất cả và có thể giúp sờ nắn được những mối dây nào đó dẫn đến lão. Và đồng thời cần phải trả về để không làm mất ảnh hưởng đối với Larsev, cả đối với Naxtia. Phương án đánh thuốc mê con bé đã giải quyết vấn đề một cách lí tưởng: con bé không thấy không nghe gì cả, vì thế có thể trả nó về không một chút mạo hiểm gì, nhưng ông bố ương bướng sẽ hiểu rằng nếu xử sự tồi, thì lần sau người ta

sẽ đối xử khác đi với con bé. Thực tiễn chỉ ra rằng, sự thế không bao giờ xảy ra đến lần thứ hai, những bậc cha mẹ cương cường sẽ trở nên lạnh hơn nước, thấp hơn cỏ, nổi kinh hãi đã trải qua thời gian vắng đứa trẻ đủ cho họ trong quãng đời còn lại. Việc bắt cóc Nadia là lần thứ năm trong hoạt động của Arxen và văn phòng của lão, và trong những vụ này bác sĩ là người tuyệt đối không thể thay thế.

Arxen bước lên sân ga ngay vào thời điểm khi trước mặt lão cánh cửa tự động của toa tàu mở ra. Lão bước vào toa tàu ấm áp, ngồi vào một góc, tựa đầu vào tường và nhắm mắt.

o O o

Đại tá Gordeev suy ngẫm các tin tức mà Meserinov đưa về từ bà goá Nikiforov. Hôm qua, 29 tháng 12 Gordeev nhận được thông tin đầu tiên về sự đồng phạm của Gradov trong việc xảy ra ở căn hộ của Eremina. Tiếc rằng điều tra viên Xmelianov không nhớ các thanh niên được cấp tốc “dọn” khỏi hồ sơ vụ án hình sự, đã học ở trường nào. Trong khi Naxtia “tính ra” Gradov, tìm ra hãn qua sự trùng hợp địa chỉ của một trong số những kẻ bị tình nghi của vụ án này, trong khi thu thập cứ liệu và làm sáng tỏ hãn đã học ở trường đại học nào, đã qua đi không ít thời gian. Trong tính toán thông thường đó chỉ là mấy giờ, sự vớ vẩn nhất, nhưng trong cuộc đời của các nhân viên tác chiến, mấy giờ này biến thành vực thẳm không thể vượt qua, Gordeev đã không kịp bước qua nó: khi trước ông có tài liệu của hai năm trước về việc phát hiện ra thi thể Nikiforov, Naxtia đã ở nhà, và không thể gọi điện thoại cho chị. Giờ đây Gordeev thật tình tiếc về điều này, bởi vì trong các tài liệu đó chứa đựng một chi tiết rất quan trọng. Hồi ấy, hai năm trước, cái chết của Nikiforov được công nhận là trường hợp tai nạn. Thiếu gì chuyện kẻ say rượu chết khi không thể chống chọi nổi với sự cuốn hút đến với hơi men, bắt chấp sự ngăn ngừa nghiêm khắc nhất của bác sĩ cai nghiện? Các nhân viên công an đã làm tất cả một cách trung thực, nhưng đã không thể tìm ra kẻ thù nào của tay dịch giả nghiện ngập, cũng

không thể hiện những động cơ vụ lợi. Nhưng hôm nay cái chi tiết này được bao bọc bởi tất cả những gì đã xảy ra qua hai tháng gần đây, đã rọi ánh sáng lên hoàn cảnh cái chết của Nikiforov. Vì thế, ngay hôm qua Gordeev đã ra lệnh cho thực tập viên Meserinov đến nhà bà vợ goá của người chết.

Gordeev không thể biết rằng, lập tức sau khi nhận nhiệm vụ, Meserinov đã báo cáo hết với Arxen.

— Hãy đi, nhưng trước khi báo cáo lên Gordeev, hãy liên lạc với tôi, tôi sẽ định hướng cho cậu, - lão già ra lệnh.

Buổi tối Meserinov không gặp người đàn bà, bà làm hầu bàn và không thể thoát khỏi công việc trước một giờ rưỡi đêm, mà quấy rầy bà vì một vấn đề tế nhị như thế thì tay thực tập viên không dám. Hắn xuất hiện chỗ bà vào buổi sáng, làm rõ mọi điều hắn quan tâm, và mô tả tất cả một cách sinh động với Arxen. Đến thời điểm đó thủ lĩnh văn phòng đã biết rằng Gordeev vừa gọi điện thoại cho Naxtia và than vãn về áp lực tích cực từ “trên”. Thông tin về Nikiforov chỉ củng cố lão trong quyết tâm cắt đứt với Gradov, để mặc hắn tự mình tháo gỡ.

“Ái chà, Gradov của chúng ta đúng là đồ đểu”, - Arxen ngẫm ngợi với sự giễu cợt khi nghe câu chuyện ngắn gọn rõ ràng của tay thực tập. Còn ít là đã giấu chuyện xưa với vụ giết Lusnicov, thế mà lại còn im cả về kẻ đồng loã của mình. Hoàn toàn coi Arxen già nua là kẻ ngốc. Thủ lĩnh văn phòng đã quen là những người nhờ cậy lão hoàn toàn tin lão như bệnh nhân tin bác sĩ. Lẽ nào một người bình thường sẽ nghĩ chuyện che giấu bác sĩ một nửa những triệu chứng bệnh tật và sau đó hi vọng rằng người ta sẽ giúp cho anh khoẻ mạnh lại? Nếu Gradov không hiểu những điều giản đơn như thế, thì hẳn chả có hi vọng gì ở văn phòng và về lão, Arxen.

— Có thể kể cho thủ trưởng của anh mọi thứ như nó có, - lão cho phép Meserinov với vẻ ban ân.

o O o

Nếu đại tá Gordeev biết sự thật, hẳn ông sẽ cười nhạt rằng, khi gây ra sai lầm và tin tay thực tập, kết quả lại nhận được thông tin xác thực. Nhưng vào thời điểm ấy ông chưa biết sự thật, vì thế đã không nghĩ sâu về sự đan xen phức tạp của cuộc chiến giữa chân lí và giả trá.

Bà goá Nikiforov kể rằng, tháng cuối trước khi chết, chồng bà đã uống nhiều hơn bình thường và đêm đêm hay gọi cho Gradov nào đó, khóc, nhắc đến tên “Victoria”. Người phụ nữ không biết Victoria và Gradov là ai, và hai năm trước đây đi tìm họ giữa Moskva nhiều triệu dân là điều không thể. Mà để làm gì cơ chứ, nếu cái chết của Nikiforov trông không có vẻ hình sự? Ngoài ra, bà kể rằng, chồng bà nhiều lần khơi chuyện với bà về những đứa trẻ.

— Em nghĩ thế nào, - ông hỏi, - bọn trẻ ba tuổi có hiểu những chuyện gì xảy ra xung quanh không? Mà em nghĩ sao, khi lớn lên chúng có nhớ về những gì đã từng có khi chúng còn bé không? Đấy, em nhớ mình vào tuổi trẻ con không? Sao có sự quan tâm nóng bỏng như thế đến tâm lí trẻ nhỏ, Nikiforov không bao giờ giải thích. Nhưng một lần đã buột miệng rằng, anh ấy nói, rất muốn biết, con gái sẽ nhớ anh ấy khi lớn lên hay không. Bà vợ đầu của anh ấy mang theo đứa bé và gây dựng gia đình mới, đã gạch toẹt anh ấy khỏi cuộc đời con bé.

Sự giải thích có vẻ khá thuyết phục đối với bà vợ thứ hai, nhưng hoàn toàn không thoả mãn Gordeev, người nắm được sự mô tả về cuộc sống chi tiết của nhà ngoại giao không thành, lập tức hiểu ngay rằng, vào thời điểm li hôn, con gái của Nikiforov không phải lên ba mà mới một tuổi rưỡi.

Chi tiết quan trọng nhất lại chính là nhân thân của người qua đường đã tình cờ phát hiện ra thi thể Nikiforov trong một ngách tối gần toà nhà ga metro. Ông ta tình cờ vấp phải một người nằm bất động, đã định chạy đi gọi xe cấp cứu khi nghĩ rằng người kia có thể vẫn còn sống, nhưng trông

thấy chiếc xe tuần tra chạy ngang qua đó, đã vẫy hai tay gọi công an đến giúp. Tên của người qua đường ấy là Fictin.

o O o

Gordeev ghé qua chỗ Jerekhov. Mọi việc chỗ phòng ông này đã kết thúc, thi thể Morozov đã được khiêng đi. Các giám định viên đã làm tất cả những gì cần thiết và đi rồi, để lại sau mình mùi nhẹ của các chất phản ứng.

— Larsev thế nào? - đại tá hỏi từ ngoài cửa.

— Đã đến Hội chợ sắn và câu cá, sau đó cánh trẻ để mất cậu ta, bây giờ đang cố tìm cho ra.

— Jerekhov này, Larsev sờ được gì đó rồi. Cậu ta đang tìm một người nào đó cụ thể, hãy cử thêm người theo sau cậu ấy. Cần bảo hiểm cho cậu ta. Do tuyệt vọng Larsev có thể bị cùn nhụt đi cảm giác nguy hiểm.

— Tôi sẽ làm, - Jerekhov gật đầu.

— Tin tức về bác sĩ Rascova?

— Không có gì đáng ngờ. Sống với chồng nghỉ hưu. Chồng say mê tem thư. Không thấy có sự dư giả trong nhà. Con cái sống riêng. Không có gì để có thể bám vào.

— Thôi được, nghĩa là tôi sợ quá hoá cần trọng thừa, hoàn toàn mất sự nhạy cảm. Giờ là chuyện khác. Tăng cường việc theo dõi Fictin. Điều này có thể là rất thú vị.

— Anh Gordeev, hãy nghĩ anh đang nói gì! - Jerekhov lắc đầu vẻ buồn bực. - Lấy người ở đâu? Chỗ chúng ta thử hỏi có mấy người. Nếu sự vụ do bộ trưởng kiểm soát, lúc ấy hẳn chúng ta sẽ nhận được bao nhiêu lực lượng và phương tiện mà chúng ta xin. Còn vụ này thậm chí không nằm trong sự

kiểm soát của Cục trưởng Cục điều tra hình sự Moskva. Vậy tôi để ra mọi người chắc? Hôm nay để kiểm tra tình hình cạnh nhà Naxtia và thực hiện nhiệm vụ về bác sĩ Rascova mà anh giao, tôi đã gỡ việc theo dõi Fictin. Bây giờ anh lại cần người chạy theo Larsev. Tôi sẽ làm việc đó. Còn lấy ở đâu ra người theo dõi Fictin - tôi không nghĩ ra nổi. Gontsarov ngày hôm nay đã trách tôi ba lần rồi, và lần sau đau hơn lần trước. Và anh ta, dẫu thế, vẫn đúng, anh Gordeev ạ. Chúng ta không có một kế hoạch rõ ràng, chúng ta lắc lư từ bên này sang bên nọ, làm những cử động cơ thể co giật khi hoàn toàn không hiểu điều gì sẽ xảy ra vào phút tiếp theo. Nhưng đó là những khó khăn của anh và của tôi. Chẳng thông thái gì việc Gontsarov nổi điên. Chúng ta xáo đi xáo lại vô tận người của anh ta, thay đổi nhiệm vụ khi chưa kịp thực hiện chúng cho ra hồn...

— Rồi có lúc tôi sẽ giết anh mất thôi, - Gordeev nổi đóa. - Và anh chết vẫn chỉ là kẻ bảo thủ và cau có. Anh sao đấy, không có bạn bè ở các đồn công an hử? Anh sao đấy, năm đầu tiên sống ở Moskva, chưa thiết lập được các mối quan hệ hay sao? Hãy gọi điện thoại, cầu khẩn, hứa cả tét vodka và toa tàu thức nhắm, anh có lăn quay ra đấy cũng mặc nhưng sau nửa giờ Fictin phải có “đuôi”. Hết, Jerckhov ạ, kết thúc. Tôi biết anh không thể chịu nổi khi phải làm không đúng quy định, lại càng không thích yêu cầu ai đó vi phạm sự chỉ dẫn.

— Hãy xô toẹt vào cái điều anh thích và không thích. Cứ coi đó là mệnh lệnh. Nếu có gì không đúng - tự tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Nặng nề thở dài, Jerckhov với tay đến điện thoại.

o O o

Bọn trẻ do chú Colia phái đi theo dõi Arxen, tuyệt vọng ngó theo chuyến tàu đi xa dần. Chúng có nhiệm vụ làm rõ địa chỉ của lão già, nhưng từ chỗ gặp gỡ với chú Colia, lão đi ra ga Iaroxlav và lên tàu nội hạt. Bọn trẻ đi cùng với lão đến ga lão cần. Lão già bước đi chậm rãi về phía rừng trên

con đường hoàn toàn vắng vẻ. Đi theo sau lão ở khoảng cách nhỏ là mạo hiểm, vì thế bọn trẻ vớ được một bà béo với túi xách linh kinh cạnh sân ga đã xuống từ chính đoàn tàu đó.

— Thưa cô, làng ở phía kia ạ? - chúng hỏi, chỉ tay về hướng Arxen vừa đi.

— Không, làng ở phía này cơ, - người phụ nữ giải thích sốt sắng. - Còn phía các chú chỉ, không có gì, chỉ có một trại thiếu nhi thôi.

— Thế đến trại có xa không?

— Chừng nửa giờ thôi. Các chú trẻ, có thể cần ít hơn.

— Cảm ơn cô ạ, - bọn trẻ cảm ơn.

Quyết định được chấp nhận là đơn giản. Khi đã không thể đi theo Arxen ở khoảng cách gần, vì đường vắng và đi sau lão ở khoảng cách xa là vô nghĩa, bởi đã tối hoàn toàn và không trông thấy gì, phải thả lão và đi đến trại muộn hơn. Lão cũng chẳng thể đi đâu nổi ngoài đến trại.

Sự tính toán hóa ra đúng. Ở lại trại và chịu lạnh cóng chừng ba mươi phút, bọn trẻ thấy lão già ra khỏi cổng và bằng bước tự tin đều đặn đi về phía nhà ga. Chúng để lão đi xa hơn để khỏi nghe thấy tiếng lẹt xẹt của bước chân trên tuyết, và đi phía sau giữ nhịp theo Arxen. Sai lầm khi phía xa vang lên tiếng còi và tiếng gõ của bánh tàu, Arxen lúc đó chỉ cách sân ga ba mươi mét. còn bọn trẻ - còn cách xa hơn nhiều. Chúng dấn bước, sau đó lợi dụng tiếng ồn của đoàn tàu đang đến gần, chuyển sang chạy. Dầu vậy vẫn không kịp. Vào giây chót chúng bị đoàn tàu đi ngược lại chặn ngang. Hội ý chớp nhoáng, bọn trẻ của chú Colia quay trở lại trại, thận trọng di vòng quanh khu nhà và phát hiện ra trong dãy nhà khu quản trị có hai gã đàn ông ngồi trong bóng tối ở văn phòng giám đốc. Nói chung không đâu có ánh sáng, chúng chỉ nhận thấy điểm sáng yếu ớt của máy lò sưởi điện.

— Sự quý quái gì đây, - gã trai không cao, tóc vàng hoe tên là Xlavic, trước kia vốn là vô địch đua ô tô, nhún vai về phân vân. - Tao không hiểu có bao nhiêu đũa trong đó. Ba đũa phải không?

— Hình như hai, - kẻ đi cùng hẳn, một tên không cao, cằm bạnh, tóc sáng thì thào về lưỡng tự khi đang căng thẳng ngó qua cửa sổ vào căn phòng mờ tối. - Quý mới biết, chả thấy gì cả.

— Bọn chúng khóc đấy, - Xlavic đánh giá. Đang trốn ai đó chẳng?

— Chẳng, chẳng cái khi gió, - gã tóc sáng giấu lại một cách cay độc. - Có thể, không phải trốn ai mà đang canh giữ ai đó. Hoặc bày trò phục kích và đang rình.

— Chúng rình ai? - Xlavic lo lắng. - Rình chúng ta chẳng?

— Ôi, đồ ngu. Cậu có thể nói dù chỉ một câu thiếu chữ “chẳng” của cậu không?

— Cút mẹ mày đi - cựa vô địch đua ô tô ném ra hờ hững. - Chúng ta sẽ làm gì tiếp?

— Phải gọi điện thoại cho chú Colia, để ông ấy chỉ đạo, - gã tóc sáng đáp khi sửa lại khẩu súng máy cửa nòng dưới tấm áo khoác rộng. - Và có gì ăn cũng không tồi. Dù sao thì chúng ta cũng để xống mất lão già, vậy chẳng đi đâu mà vội. Khi nào thì chúng ta vẫn kịp nhận lời chửi rửa của chú Colia.

— Điều đó thì chính xác, - Xlavic tiếp lời. - ông sẽ bắt chúng ta dựa vào tường.

Chúng đi tới sân ga, đi đến làng và tìm được bưu điện mà từ đó có thể gọi điện thoại về Moskva.

Chú Colia không bằng lòng tột độ, nhưng không để mất thì giờ cho việc quát tháo. - Bỏ xống lão già là điều tồi tệ. Thế nhưng tìm được những kẻ nào đó của lão, đó đã là tốt. Hôm trước Arxen nói gì về quần ướt và tay dầm mồ hôi ấy nhỉ? Cứ để bây giờ sẽ biết rằng Fictin luôn nhớ sự xúc phạm. Và không chỉ nhớ đơn thuần, mà sẽ trả lại đủ vì chúng. Tất nhiên, Fictin muốn thanh toán với lão già có hại và nguy hiểm, nhưng lúc này điều đó không phải là chủ yếu.

Quan trọng nhất làm Arxen sợ, cho lão hiểu rằng trong tay chú Colia có một lực lượng mạnh, rằng hẳn không ngu dân và đơn giản như thoát nhìn. Chủ yếu - bắt lão già nhăn nheo phụ thuộc mình và bắt thực hiện thoả thuận với chủ nhân. Cứu chủ nhân và củng cố địa vị của hẳn - đó là nhiệm vụ tiên quyết.

— Hãy quay về thành phố, lấy xe và thêm hai người nữa, rồi đi đến trại và sắp xếp lại trật tự. Đừng để sự bẩn thỉu lại, hãy mang theo và ném vào rừng, xuống rãnh, - hẳn ra lệnh.

Dấu sao thì đầu óc của Fictin cũng nghèo nàn, giết người và ném xác vào rừng là đỉnh cao tối đa trong tầm bay trí tưởng tượng của hẳn.

o O o

Dakhno lại tiếp tục xáo lộn trong túi tìm valocordin, không quên sụt sịt đúng lúc, và lạnh lùng suy nghĩ về việc không thể để cho vị khách thoát ra khỏi nhà. Mụ cần cấp tốc liên lạc với Arxen, nhưng lúc này một mình mụ, không chồng, không con, không thể làm điều đó. Đành phải kéo dài thời gian, cho đến lúc có ai đó trở về. Tiếc rằng, tình huống có thể kéo dài chỉ với một thời hạn không xác định, ông chồng đi ra ngoài ô đến nơi Arxen giam giữ con gái của Larsev, và có thể không chóng quay về. Con trai thì nói chung không rõ bao giờ trở về, cô thế sau một phút, mà có thể, vào lúc nửa đêm.

Mụ cảm thấy rằng vợ kịch đã thành công và ông bố bất hạnh đã tin mụ. Mụ có một linh cảm khác thường, ngửi thấy mùi của sự bi phẫn và sự ngờ vực, như một động vật, và điều đó cho phép mụ đánh giá không hề nhầm lẫn và xác định chính xác cái giới hạn mà sau nó là bắt đầu sự mạo hiểm nguy hại, nhưng có thể diễn cho đến điểm đó. Arxen đặc biệt đánh giá phẩm chất này của mụ và lặp lại nhiều lần:

— Khi Chúa trời phân phát cảm giác mức độ và khả năng tiếp cận với sự mạo hiểm hợp lí, có lẽ cô đứng ở hàng đầu. Còn nhờ việc đi săn cô còn thêm được kĩ năng cảm giác mỗi nguy hiểm và sức chịu đựng. Vì thế tôi tuyệt đối tin vào linh cảm của cô.

Dakhno đúng là người Xibia, sinh trưởng trong gia đình thợ săn, chi tiết mụ không nói dối Larsev. Thi vào trường đại học Y khoa Moskva, tốt nghiệp với học bổng Lenin, học bản, tham gia đội xạ thủ của trường và liên tục thắng trong các cuộc thi, sau đó là thực tập sinh, trợ lí, nghiên cứu sinh, sự cất nhắc vào làm việc tại phòng khám đa khoa của KGB. Mụ lấy chồng là một người học cùng khoá, người đã không đạt được đường công danh rực rỡ khi làm công việc bác sĩ gây mê ở một bệnh viện thành phố. Dakhno, vốn là sĩ quan KGB kiếm được tiền nhiều hơn chồng, bằng cách ấy bắt ông ta lâm vào tình thế bị phụ thuộc, sự phụ thuộc càng trở nên sâu thêm bởi sự yếu đuối của bản thân và bởi sức mạnh đạo đức khó so bì của mụ. Một điều tệ hại, họ không có con. Dakhno lợi dụng mạng lưới quan hệ rộng trong ngành y, đã qua những cuộc chữa chạy có thể và không thể, nhưng chẳng gì giúp được mụ. Khi không còn hi vọng về việc sinh được đứa con của mình, vợ chồng Dakhno đã tìm cách nhận ai đó làm con nuôi, nhưng người ta từ chối yêu cầu đó vì điều kiện nhà ở không phù hợp: họ sống trong căn hộ một phòng cùng ông bố chồng già, và dù họ đã đứng xếp hàng nhận phân nhà, nhưng đến lượt họ phải cả chục năm nữa, không sớm hơn.

Bất hạnh rơi xuống Dakhno chỉ trong vòng một giờ. Ngay trước đó, sau một khoá chữa chạy đau đớn, phán quyết cuối cùng đã dành cho mục: mục không bao giờ có con nôi. Các loại vô sinh như thế không chữa chạy nôi ở đâu trên thế giới này, và mọi cố gắng tiếp theo chỉ làm hao tổn sức lực mà thôi.

Mục đã khóc suốt đêm, buổi sáng nuốt thuốc an thần và lê người đến nơi làm việc. Đầu như nứt ra, tim đau, thỉnh thoảng nước mắt lại ứ lên, cuộc sống có vẻ đã mất đi mọi ý nghĩa. Nhưng ngay đó, một vị thiếu tướng, Phó Cục trưởng của một Cục, với da dẻ đỏ đờng đọc vì rượu, với hơi men và giọng trầm kiêu chỉ huy. Ghê chưa, hông ông ta đau. Không sao, đau một chút rồi khỏi, - bác sĩ phẫu thuật Dakhno bực dọc nghĩ trong khi kê đơn thuốc đau thận cho vị tướng và hẹn ông ta sau ba ngày đến khám lại.

Sau ba ngày vị tướng đến, có phần nhợt nhạt, nhưng vẫn đầy mùi rượu như thế. Và chết. Ngay trong phòng làm việc của hác sĩ phẫu thuật Dakhno. Hoá ra, vị tướng bị đau ruột thừa dần dần chuyển sang viêm ruột thừa, nhưng ông ta phải chịu đựng suốt bốn ngày, khi kìm nén nỗi đau không thể chịu đựng bằng phương cách dân dã từ lâu đã được thử thách. Kết luận của uỷ ban y khoa nói rằng, các triệu chứng bệnh đau ruột thừa là hiển hiện ngay tại thời điểm bệnh nhân gặp bác sĩ Dakhno lần đầu tiên, nhưng bác sĩ không tiến hành những khám xét cần thiết và chỉ định sự điều trị không đúng, bằng cách ấy thể hiện sự thờ ơ tội lỗi kéo theo cái chết của bệnh nhân. Viễn cảnh mất tự do đã lấp ló rất gần, Dakhno đã cảm thấy trên mặt mình hơi thở của nó. Và bỗng xuất hiện Arxen.

— Tôi muốn giúp cô, cô Dakhno ạ, - lão nói ngọt ngào, - bởi cô là người tốt, một bác sĩ tuyệt vời, đơn thuần là số phận ngáng chân cô, và cô vấp phải nó. Vào tù phải là những tên tội phạm đích thực, những kẻ đều giả lì lợm, chứ không phải những người đứng dẫn dắt nỗi bất hạnh. Cô đồng ý với tôi không?

Dakhno lặng lẽ gật đầu và chùi nước mắt.

— Hôm nay tôi giúp cô, còn ngày mai cô sẽ giúp tôi, thoả thuận nhé? - trong khi đó Arxen tiếp tục. - Tôi với cô sẽ cứu những người tốt, những người xứng đáng không may bị rơi vào bất hạnh, Nếu cô trở thành chiến hữu của tôi, cô sẽ có một căn hộ tốt, và tôi sẽ giúp cô có con nuôi. Cô sẽ có không phải một đứa trẻ thừa vớ vẩn nào đó với gen của bố mẹ say rượu, mà là một đứa con tốt nhất, khoẻ mạnh nhất, thông minh tài giỏi nhất nếu có thể tìm ra nổi. Thật ra, đó không phải đứa trẻ sơ sinh, phải là trẻ vị thành niên, mà tôi với cô cần phải biết chắc về sức khoẻ, tâm lí và trí tuệ của nó, chứ với những trẻ sơ sinh thì có thể sai lầm. Ngoài ra, cô sẽ có được khả năng chuyên chú vào trò đi săn ưa thích của mình. Thế nào, cô đồng ý chứ?

Dĩ nhiên mục đồng ý. Mà cũng chả thế nào khác được. Arxen không bao giờ cố gắng thu phục những người mà lão chưa để mắt đến từ trước. Tất cả những gì lão biết về Dakhno chứng tỏ một cách không bàn cãi rằng mục chính là người cần thiết. Và lão đã không nhầm.

Sau những điều khó chịu với vị tướng, đành phải bỏ nghề y. Arxen bố trí cho mục công việc ở Phòng thống kê và quản lí của một trong những đầu mối điện thoại Moskva. Lương như nước mắt muối, nhưng những nhiệm vụ của Arxen được trả hào phóng đến độ chả bao lâu những mơ ước thầm kín nhất của Dakhno và chồng đã trở thành hiện thực. Họ có căn hộ tuyệt vời, ô tô, vũ khí đắt tiền, tiếp theo là nhà nghỉ mà tất cả tiền được bỏ vào đó để làm nó thành một lâu đài đích thực giữa thiên nhiên. Không phải Dakhno không yêu quý căn hộ thành phố của mình, đơn thuần mục không muốn phô trương sự giàu sang với những người Moskva quen biết. Thế nhưng mục với chồng đã bỏ toàn tâm vào nhà nghỉ. Và họ đã dạy dỗ con trai như ý muốn của Arxen...

Dakhno ném ánh mắt nhìn đồng hồ. Đã gần chín giờ tối. Mục còn kéo dài được bao lâu để không gợi nghi ngờ ở nhân viên tác chiến? Đã hai lần mục ở ngưỡng ngắt xiut, lần thứ ba thì đã là thừa, mục sẽ không bao giờ thắng nổi. Cần cố khơi gợi cho Larsev nói chuyện.

— Vợ anh có lẽ đang tuyệt vọng, - mụ nói bằng giọng có lỗi. Tôi không bao giờ tha thứ cho bản thân... Không có nỗi đau nào hơn nỗi đau người mẹ.

— Vợ tôi mất rồi, - Larsev buông ra kiệt lời. - Và dấu sao, chị Dakhno ạ, ta hãy cùng một lần nữa cố hồi phục lại tất cả những gì chị biết về người đó.

Ổ khoá cửa có tiếng chìa ngoáy, cửa sập lại.

— Mẹ ơi, mẹ có nhà không? - Larsev nghe thấy. Anh cảm thấy một giọng mơ hồ quen thuộc.

Anh ngoái lại phía cửa và cấm mắt vào cái đầu hươu nhồi trên tường. Và chính thời điểm đó anh chợt hiểu rằng, anh đã sai lầm kinh khủng không thể cứu chữa. Người đàn bà trò chuyện với anh đã hai giờ đồng hồ, không thể là thợ săn được. Nước mắt, lời rên rỉ và sự ngất xỉu mà anh được cho ăn đầy rẫy nơi này không thể nào là của người đàn bà quen hàng mấy giờ liền kiên nhẫn chờ đợi, đứng bất động trong rừng mùa đông trong sự cô đơn tuyệt đối và chờ khi nào con lợn rừng nổi đoá xông vào người, người đàn bà bơi trên thuyền trong những bụi lau sậy cao hai mét trong thời gian săn vịt trời, khi rất dễ mất định hướng và bị lạc, người đàn bà đã quen giết chim thú và làm đổ máu. Và con chó trong căn hộ cũng không phải chó săn, mà là chó cảnh sát, loại doberman thuần chủng vẫn thực hiện chức năng vệ sĩ, không cho phép làm phật ý chủ nhân và không cho vị khách không mong muốn vào nhà. Nếu người thợ săn đích thực có thể nuôi chó, thì anh ta tất nhiên sẽ kiếm một con laica, setter hay gì đó từ loài terier. Còn nếu người thợ săn giữ một con doberman, điều đó có nghĩa là trong cuộc sống của anh ta có những thứ nghiêm trọng và nguy hiểm hơn nhiều so với việc đi săn... Anh, Larsev, đã cho phép bị đánh lừa. Trong anh, kẻ bị dày vò và suy sụp, bị mù do nỗi sợ cho đứa con gái mười một tuổi, nhà chuyên nghiệp đã thức tỉnh một cách quá muộn màng. Larsev vớ lấy súng lục,

nhưng Meserinov bước vào phòng đã kịp giật khẩu súng săn treo trên tường. Tiếng súng nổ vang lên cùng một lúc.

GIẤC MƠ BỊ ĐÁNH CẤP

Alexandra Marinina
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tám năm về trước... Arxen gọi điện thoại và thông báo bằng một giọng thoải mái:

— Cô Dakhno này, tôi đã tìm được cho cô một thằng đểu nhỏ đầy quyến rũ. Mười ba tuổi, thông minh, tuyệt đối khoẻ mạnh về thể lực và tâm hồn, chẳng hề có những điều vớ vẩn và kiểu cách trí thức dỏm nào trong cái đầu trẻ thơ của nó. Hãy đi ngay, giám đốc đang chờ cô đấy.

Dakhno lập tức hiểu và phóng nhanh đến trại trẻ mồ côi nằm ở tỉnh bên. Giám đốc đã nhận trước tiền thưởng hào phóng vì đã cho các bác sĩ và các nhà tâm lí học từ Moskva đến gặp thằng bé, với hai tay dang rộng đón Dakhno và sẵn sàng đưa cho mẹ xem tất cả giấy tờ về Meserinov.

— Nó từ một gia đình rất tốt, - giám đốc trại mồ côi xun xoe, bởi người ta đã ám chỉ khá rõ với bà rằng, nếu Dakhno chịu nhận Meserinov làm con nuôi, điều đó sẽ không bị bỏ quên thiếu sự chú ý và phần thưởng. - Cha mẹ là những cán bộ khoa học, là những tiến sĩ, đã mất cách đây hai năm trong cuộc thám hiểm vùng núi cao ở Pamtr. Trong gia đình không có ai bị bệnh mãn tính, không uống rượu. Cậu bé được giáo dục tốt. Ở cậu hình thành một tính cách tuyệt vời, trầm tĩnh, hoà hiếu. Nói chung, ở đây Meserinov là cậu bé nhã nhặn, có giáo dục nhất. Chị cô muốn tôi gọi cháu đến không?

— Hãy gọi đi, - Dakhno gật đầu.

Mẹ rất hồi hộp. Dakhno khá thông minh đủ để hiểu một cách rành rẽ: mẹ có trách nhiệm nhận đứa bé này, thậm chí mẹ dứt khoát không thích nó,

bởi vì đây là lệnh của Arxen. Và mặc cho vẻ ngoài đó giống như mối quan tâm về mẹ, và mặc cái vẻ là sự giúp đỡ trong việc tìm kiếm đứa trẻ để nhận làm con nuôi, Dakhno không hề cố tự đánh lừa bản thân. Mẹ hiểu rất rõ gì là gì. Nếu mẹ không thích thằng bé, mẹ vẫn nhận nó làm con, nhưng điều đó sẽ biến thành cây thánh giá nặng trĩu trong suốt cuộc đời.

Cửa thận trọng mở ra, một trẻ vị thành niên cao, vai rộng với mái tóc sáng, cái nhìn thẳng thắn và chiếc cằm cương nghị bước vào.

— Chào bà ạ, - hẳn nói không một chút bối rối. - Cháu là Oleg Meserinov, Giám đốc bảo là bà muốn gặp cháu.

Dakhno trong tích tắc đã trông rõ cả sự căng thẳng dày vò, cả nỗ lực ý chí không hề trễ thơi mà thằng bé cố đè nén sự xúc động hay ít ra là giấu được nó.

— Chào Oleg, mẹ mỉm cười. - Có lẽ người ta đã nói với cháu là cô muốn nhận cháu làm con. Nhưng dĩ nhiên, cần sự đồng ý của cháu. Vì thế cháu hãy quyết định, cháu có muốn đến ở chỗ cô một thời gian và làm quen gần hơn với cô và chồng cô không, hay cháu thấy là đủ, nếu ngay ở đây cô lập tức trả lời tất cả mọi câu hỏi của cháu?

— Nhà bà có trẻ con không ạ? - Oleg hỏi chẳng dẫu vào dẫu.

— Không, - Dakhno lắc đầu.

— Nghĩa là nếu bà nhận cháu làm con nuôi...

— cháu sẽ là đứa con duy nhất của gia đình, - Dakhno kết thúc thay cho gã.

— Cháu bằng lòng làm con nuôi ạ, - thằng bé đáp một cách cứng cỏi.

— Nhưng cháu hoàn toàn chưa biết gì về cô, - mẹ bối rối. - Thậm chí cháu không hỏi tên cô, cô làm gì và làm ở đâu... Cháu tin chắc rằng có thể có quyết định ngay ở đây à?

— Cháu rất muốn được gọi bà là mẹ, - Oleg nói nhỏ và mạnh dạn nhìn thẳng vào mắt mẹ.

Và trong thời điểm đó Dakhno hiểu nhiều điều về Oleg Meserinov mười ba tuổi. Cứ cho là không phải tất cả đi, nhưng rất, rất nhiều. “Không vô cớ Arxen gọi mày là thằng đểu nhỏ. Người đúng là một thằng đểu, và đã không còn là nhỏ nữa. Người thông minh, đọc nhiều, thằng đểu lớn trước tuổi. Với tuổi mười ba của mình người đã biết nhìn người một cách không tồi. Thấy rõ, trong gia đình với cha mẹ, người đã rất sướng, người đã được thoải mái và đầy đủ tiện nghi, được yêu, được nuông chiều âu yếm, được tặng vô số quà. Hay có thể, người ta đã không nuông chiều và không âu yếm, mà đối xử với sự trân trọng với những điều người say mê và những điều kì quặc nhỏ nhỏ của người, đã không sẵn đón với những lời giáo huấn, không làm tình làm tội bằng sự sẵn sóc quá đáng, không chèn ép, không trách cứ vì những điều vặt vãnh. Người lớn lên là người trầm tĩnh vì có nghị lực, người hoàn toàn biết rõ là cần cái gì trong cuộc sống này, và sẵn sàng đạt cho được cái của mình, dù điều đó đáng giá thế nào đi nữa. Người không yêu cha mẹ của mình một cách điên cuồng và vô tận đơn giản vì đó là cha mẹ. Người yêu họ, như người ta yêu món ăn ngon, cái ghế thoải mái, quyển sách hay. Họ đối với người là nguồn của sự thoải mái và tiện nghi, còn khi họ mất đi và theo ý muốn của số phận người rơi vào trại trẻ mồ côi, người đã quyết rằng, người sẽ làm tất cả mọi điều có thể để làm sao nhanh nhất lại được rơi vào một gia đình, lại nhận được khẩu phần ăn của mình với món xúp gia đình, chiếc giường ấm và áo quần không phải của nhà kho. Người đã hỏi, trong gia đình ta có trẻ con hay không. Tất nhiên, đối với người quan trọng là để người trở thành kẻ duy nhất, để sự chú ý và tình yêu của chúng ta không bị chia sẻ giữa người và thêm ai đó khác. Chúng ta không phải là những kẻ từ thiện, chúng ta là cha mẹ không con cái, và điều

đó có nghĩa là người sẽ đặt ra các nguyên tắc của trò chơi, còn chúng ta sẽ nhẫn nhục tuân theo chúng.

Người muốn gọi ta là mẹ ư? Điều đó là tốt, có điều chớ nghĩ rằng từ những lời này ta đã tan ra và đánh mất khả năng tư duy tỉnh táo. Người quá khôn đối với tuổi của mình. Và một tên đều hơi quá lớn so với thằng đều thông thường ở lứa tuổi này. Nhưng dù sao ta vẫn nhận người làm con nuôi. Bởi vì ta cảm thấy: ta với người có chung một loại máu...”

— Cô rất mừng là chúng ta thích nhau, - Dakhno mỉm cười mềm mỏng. - Cô hi vọng cô sẽ nhanh chóng thu xếp xong mọi thủ tục, và nếu cháu không nghĩ lại, thì chỉ sau hai, ba ngày là chúng ta đã cùng sống với nhau. Nhưng Oleg này, cô sợ những quyết định quá chóng vánh. Dầu sao cháu cũng nên suy nghĩ thêm. Và nếu cháu nghĩ lại, cô có thể hiểu được cháu và không phật ý đâu.

— Cháu không suy nghĩ lại đâu, - thằng bé đáp nhỏ và nghiêm túc.

— Đã thế thì chúng ta tạm chia tay bây giờ, và cô sẽ bắt đầu lo thủ tục nhận con nuôi. Trong thời gian gần nhất chúng ta sẽ đưa cháu ra khỏi đây. Tạm biệt nhé, Oleg.

— Chào... mẹ, - gã thốt lên có phần gượng gượng và nói tiếp dễ dàng hơn: - Có thể, cho con hôn mẹ trước khi chia tay không ạ?

“Ái chà, đồ chết giẫm! - Dakhno thầm nghĩ với sự khâm phục khi chìa má cho Oleg hôn. - Người học ở đâu ra thế? Rõ một điều: người cư xử như ta muốn. Bất cứ người đàn bà nào mong có con nuôi đều muốn đứa trẻ xử sự chính như người đang thể hiện.”

Mụ vừng vàng lái xe trên xa lộ, suy ngẫm đến cuộc nói chuyện sắp tới với chồng. Cần tạo cho ông cái ấn tượng là người ta xin lời khuyên của ông ấy, dù Dakhno đã quyết định rồi: Mụ sẽ nhận Oleg làm con nuôi. Trái tim mụ không háo hức lao đến đón gặp thằng bé như đã có lúc mụ cảm thấy

trong những ước muốn khi mục hình dung một thiên thần nhỏ tóc xoăn với lúm đồng tiền trên hai má và cặp mắt xanh biếc, toả hơi sữa và sự vô tội trẻ thơ.

Từ Oleg toả ra ý chí, trí tuệ lạnh lùng và hiểm hoạ. Nhưng ông chồng không nên biết điều đó.

Khi mục bước vào căn hộ, ông chồng đang say sưa xem bóng đá trên truyền hình.

— Bà đã ở đâu, - ông hỏi thờ ơ, mắt không rời khỏi màn hình.

— Tôi sẽ kể hết với ông, - mỉm cười bí ẩn, Dakhno đáp. - Ta hãy đợi cho hết hiệp một, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện. Tôi ăn tối đã.

Mục đã tính đúng: ông chồng sẽ dễ dãi và dễ thuyết phục để cảm ơn việc mục đã thể hiện sự chú ý và không dứt ông khỏi những đam mê bóng đá.

— Hôm nay tôi đã đến trại trẻ, - mục bắt đầu thận trọng khi ông chồng bước ra bếp trong lúc giải lao.

— Tại sao không có tôi? - ông chồng kêu lên vẻ không bằng lòng. - Hình như không chỉ mỗi một bà muốn nhận con. Đó cũng là việc của tôi nữa chứ.

— Xin lỗi ông nhé, nhưng ông nói rằng hôm nay ông có cuộc phẫu thuật phức tạp. Tôi quyết định không quấy quả ông. Ông biết không, thằng bé mà tôi đã thấy, rất khác thường. Thông minh, tự lập, khoẻ mạnh, được giáo dục tốt. Nhưng đồng thời, nó đã trải qua một bi kịch hãi hùng, cùng một lúc mất cả bố lẫn mẹ, vậy nên tâm trạng của nó là không đơn giản. Nói chung, tôi không biết nên quyết định thế nào. Ông khuyên tôi làm gì đây? Ông nói sao, tôi làm vậy.

— Thằng bé mấy tuổi?

— Mười ba.

— Lớn thế ư? - ông chồng kinh ngạc.

— Tìm đứa nhỏ thì khó hơn, - Dakhno nhả nạt giải thích. - Chính ông vẫn nhớ, chúng ta đã khổ sở thế nào khi tìm kiếm một đứa nhỏ. Để tìm trẻ vị thành niên hơn, người ta không hứng thú lắm nhận chúng về nhà. Vậy ông sẽ nói gì với tôi?

Ông chồng hỏi vô số câu mà Dakhno đã trả lời chúng một cách cặn kẽ. Một lúc nào đó mẹ bỗng hiểu rằng đã dồn ông vào ngõ cụt: như thường lệ, ông cố lấy lòng mẹ và nói điều mẹ muốn nghe nhưng ông không sao có thể hiểu, mẹ muốn chính là gì từ ông. “Bà ấy thích thằng bé hay không? Bà ấy muốn nhận nó làm con hay đang tìm cách để từ bỏ điều đã nghĩ?” Còn mẹ, về phần mình, không hề có chút biểu hiện chân thực nào đối với Oleg, để ông chồng, cầu trời, nảy sinh ngờ vực rằng mẹ thúc ép và trói buộc quyết định của mình cho ông.

Còn thực tế, mẹ có thích Oleg không? Dakhno biết tuyệt đối chính xác rằng, thằng bé không có gì chung với hình ảnh đứa con mà mẹ nâng niu và bao bọc trong tâm hồn bị dày vò bởi những hi vọng không thành.

Nhưng mẹ biết điều khác nữa: đích thân Arxen đã chọn thằng bé và đã lựa chọn vì một số phận hoàn toàn xác định.

Nhiệm vụ của mẹ, Dakhno - dạy dỗ thằng bé như Arxen ra lệnh, biến từ nó thoát đầu là một trợ thủ, sau đó là người cùng chí hướng, sau nữa là chiến hữu. Và việc mẹ thích hay không thích Oleg, muốn hay không muốn trở thành mẹ của nó đều không hề có ý nghĩa gì. Chỉ có một ý nghĩa: thằng bé có hợp hay không cho cái số phận mà Arxen đã định sẵn cho nó. Và mẹ đến trại mồ côi không phải để chọn con trai, mọi thứ đó chỉ là những trò chơi lễ nghi với đề tài “giúp đỡ nhận con nuôi”, ngõ hầu dù chút ít che giấu

sự trợ trên ghê sợ của liên minh giữa mẹ và Arxen. Mẹ đi đánh giá ứng cử viên sẽ giữ chức nhân viên của cơ quan Bộ Nội vụ, làm việc cho các cơ cấu tội phạm. Biết sao được, ứng cử viên nhận được điểm rất cao. Giờ đây cần thực hiện thêm một trò nghi lễ, lần này là với chồng, theo kịch bản “ông trong nhà là chủ, nên ông quyết định”.

Trong bất cứ trường hợp nào cũng không được làm chồng phật ý, Arxen đã kiên quyết đòi hỏi điều này, điều mà chính Dakhno cũng hiểu một cách tuyệt vời. Ông chồng yếu đuối, dễ rơi vào sự phụ thuộc, chỉ cần nhớ lại rằng, nhờ sự nhiệt tình và sự mạnh bạo mẹ đã cưới được anh chàng đẹp trai, thiếu ý chí và trầm tư này như thế nào. Đó chính là mẹ, một trong số những nữ sinh viên ít thú vị nhất, để khỏi nói là xấu xí trong khoá học, không tiền và không nhà ở Moskva! Vậy nên xử sự với chồng cần đặc biệt dè dặt, đừng đẩy ông ấy ra xa, đừng xúc phạm để ông ấy khỏi trở thành miếng mồi ngon cho người đàn bà khác. Ông chồng biết quá nhiều, để có thể thả ông ra khỏi gia đình, mà chính xác hơn, khỏi móng vuốt cấu chắc của Arxen. Và ông chồng có chuyên môn cần thiết có giá trị - bác sĩ gây mê. Arxen không thể thiếu một chuyên gia như thế, còn tìm và mua chuộc một bác sĩ mới thì phức tạp và không thiếu nguy hiểm.

“Cần cho ông ấy hiểu rằng mình thích thằng bé, còn khác đi, ông ấy sẽ không bao giờ quyết một điều gì cả”, Dakhno thầm nghĩ và nói: - Ông này, với thằng bé cần đối xử rất chăm chút để giúp nó phục hồi lại sau một bi kịch tinh thần như thế.

Tôi có cảm giác là tôi biết cách làm điều đó. Ông nghĩ thế nào? Và ông chồng thở phào nhẹ nhõm...

o O o

...Sáu năm trước... Mẹ chạy trên vỉa hè trơn, suýt nghệt thở vì hồi hộp và tình cảm dịu dàng. Trên ngực, dưới lớp áo lông cừu non, động đập một cục nhỏ bé ấm áp - chú chó cún hôm nay mẹ vừa mua được. Trong cả đàn,

mụ chọn chính nó, bởi vì chỉ nhìn nó một cái, trong ngực mụ đã lan toả một làn sóng yêu thương đến mất trí.

— Hãy xem, mẹ đem gì về này! - mụ kêu lên long trọng khi bay vào phòng và cởi áo lông.

Trên mặt Oleg là sự ngộ nhận thờ ơ, sau đó là vẻ quan tâm lịch sự. Gã không thích chó. Thế nhưng sau nửa giờ gã đã cùng Dakhno bò quanh con cún, xúc động, chiều chuộng, chọc ngón tay vào bụng nó, hôn vào cái trán thẳng và cái mũi ướt.

— Mẹ, con có thể đi dạo với nó được không?

— Có thể, con ạ, nhưng chỉ sau mấy tháng nữa. Nó còn bé lắm, chưa thể ra đường, đầu tiên cần tiêm chủng đã.

— Thế có thể, con sẽ tự cho nó ăn? Con sẽ mua các sách chuyên môn và sẽ làm nghiêm ngặt theo khoa học. Được chứ?

— Tất nhiên, con ạ, - Dakhno mỉm cười, vì sự thay đổi bất thần trong tâm trạng của thằng bé không giấu nổi mụ. Thứ nhất, nó không thích chó, điều đó thì đã rõ từ trước, và cả những phút đầu tiên nó đã không thể che giấu sự không bằng lòng vì sự xuất hiện một thành viên mới của gia đình. Thứ hai, nó muốn là đối tượng duy nhất của sự chú ý, và trong bất kì trường hợp nào nó cũng không thể thích cái sự kiện xuất hiện trong căn hộ thêm một sinh thể đòi hỏi sự săn sóc chăm bẵm. Nhưng nó đã trấn áp được điều đó. Nó đã làm được. Trong tuổi mười lăm của mình đã có thể vượt qua chính bản thân và trở thành người mà bà mẹ nuôi muốn nhìn thấy. Kẻ bắt chước. Niềm mơ ước hiện thân. Từ hấn sẽ có ích lợi...

o O o

...Bốn năm trước... Dakhno trở về từ cuộc đi săn, kéo theo người một ba lô lớn. Ông chồng chưa bao giờ khích lệ sự đam mê của mụ. Nói thật,

ông thờ ơ sâu sắc trước việc bà vợ tiêu phí thì giờ vào những trò tiêu khiển, nhưng còn hậu quả... Phải chặt thịt đưa về từ cuộc săn, phải lột da thỏ, phải vặt lông vịt. Đó là công việc nặng nhọc, bắn thiu, vấy máu mà sau đó cả bếp, từ sàn đến trần, vấy máu và những mụn nội tạng. Mùi thịt sống cũng khá đặc trưng, phải lâu lắm mới quen được với nó. Ông chẳng bao giờ giúp Dakhno xử lí với thịt, ông đơn giản bỏ đi khỏi nhà đến chỗ bạn bè hoặc thoả thuận trước để ngày hôm đó ông sẽ trực ở bệnh viện.

Mọi sự thay đổi với sự xuất hiện của Oleg. Hẳn quan tâm một cách sôi nổi những chuyện kể về việc đi săn, đặt các câu hỏi, chung cảm xúc với mẹ, kêu ối a ở những chỗ đặc biệt kịch tính, an ủi theo kiểu hoàn toàn người lớn khi có lần Dakhno trong đêm tối đã giết nhầm một con thiên nga và đã sàu nã đến nỗi thậm chí không đưa những con thú săn được về nhà, bỏ lại tất cả cho những người đi săn. Nhưng cái cốt yếu - hẳn không tránh né công việc bếp núc bắn thiu, giúp Dakhno chặt thịt và xếp gọn gàng, nhẩn nại nhổ lông thú lông chim, lau các vũng máu, chùi tường và đồ gỗ trong bếp. Đôi khi tình cờ bằng khước mắt mù trông thấy Oleg khi hẳn thả lỏng và không kiểm soát vẻ mặt, và lúc đó mù hiểu, hẳn cần một nỗ lực lớn nhường nào để không biểu lộ cái sự tởm lợm vì mùi và sắc máu. Hẳn là trợ thủ quên mình và can đảm của người mẹ trong các việc đi săn của mù.

Và lần này, mù mang về một con lợn rừng. Con lợn rừng khổng lồ xông thẳng đến mù. Dakhno bắn cách hai chục bước và trúng vào trán con thú, nhưng tốc độ của nó lớn đến mức nó vẫn tiếp tục lao về phía trước, và chắc khối thịt nửa tấn sẽ đè bẹp người đàn bà. Dakhno không nhớ đã bắn lần thứ hai như thế nào, và hoàn toàn không hiểu, làm thế nào trong trạng thái mất trí trọn vẹn vì khiếp sợ vẫn bắn trúng vào mắt con vật. Thế nhưng mù nhớ rất rõ cái nỗi kinh hoàng đã trải qua. Chân vẫn run thậm chí ngay cả bây giờ, khi đã ngồi trong bếp và đang uống trà với Oleg. Tất nhiên, hẳn mù thích gì đó mạnh hơn thay cho trà, nhưng không thể uống trước mắt thằng trai mười bảy tuổi. Tại sao ấy mù ngại làm lộ sự yếu đuối của mình.

— Mẹ đã sợ lắm nhỉ? - Oleg hỏi, ngó vào mắt mẹ.

— Phải, con ạ, có gì mà giấu. Cho đến giờ vẫn chưa hồi lại, - Dakhno trả lời trung thực.

Oleg đứng lên, mở tủ lạnh và lấy chai vodka đã mở nắp.

— Chúng ta làm mỗi người một li nhé, mẹ? Mẹ cần thư giãn, không thì sẽ chẳng ngủ nổi đâu, - gã con trai nói khi lấy ly trong tủ và làm đồ nhắm bằng bánh mì cặp thịt.

— Cảm ơn, Oleg yêu quý, - mẹ thở phào đầy biết ơn. - Mẹ thực rất muốn uống nhưng đã ngại.

Oleg bỏ dao xuống, đi lại gần Dakhno, áp má vào má mẹ.

— Con là con trai của mẹ. Không bao giờ mẹ cần e ngại vì con, nghe chưa? Bởi vì mẹ là mẹ của con, và mẹ luôn luôn là người tốt nhất, xứng đáng nhất, đúng đắn nhất, thông thái nhất đối với con, dù mẹ có gây ra điều gì đi nữa.

— Cảm ơn, con ngoan. - Mẹ âu yếm vỗ lên mái tóc rậm, vuốt má và vai của hắn. - Mẹ đánh giá cao thái độ của con đối với mẹ. Nhưng có thể, con không nên uống cùng mẹ chẳng?

— Thứ nhất, uống một mình là bất nhã, đó là dấu hiệu của sự nghiện rượu, - Oleg cười to. - Còn thứ hai, con sợ không ít hơn mẹ đâu khi tưởng tượng điều gì có thể xảy ra. Mẹ là người dũng cảm, nhưng dẫu sao mẹ cũng cần giữ mình. Con không muốn còn lại mà thiếu mẹ.

Dakhno cảm thấy một cách vật chất, tâm hồn mẹ tách đôi ra như thế nào. Một nửa hiểu rằng đó là trò chơi khéo, sự bắt chước cái điều mà vào thời điểm này người cùng trò chuyện đang chờ từ Oleg. Thăng bé là nhà tâm lí học hiếm có, tinh tế nhất năm bắt được tâm trạng của những người

khác và trong nháy mắt tổ chức hướng hành vi của bản thân phù hợp với những chờ đợi đòi hỏi cao nhất, với những tiêu chí cao nhất. Không vô cơ tất cả, không có ngoại lệ, đều yêu quý hẳn. Qua bốn năm - không một hành vi, không một lời mà vì chúng có thể phủ nhận hẳn.

Nhưng nửa thứ hai của tâm hồn mục thực muốn tin làm sao, rằng tất cả mọi thứ đó là sự thật, rằng Oleg đích thực là đứa con dịu dàng, quan tâm, nhạy cảm, sùng mộ mẹ, rằng hẳn là một cậu bé tài năng, có chí hướng, đứng đắn, trung thực!

“Chớ yếu mềm, - Dakhno luôn luôn tự tay giặt bản thân, - không thể tin hẳn, chính người hiểu rất tuyệt rằng hẳn là thứ gì rồi. Hẳn là kẻ do người giáo dục, nhưng không bao giờ hẳn trở thành con của người. Hẳn diễn vai con yêu chỉ để buộc người trở thành bà mẹ ân cần thôi. Nhưng sao mà muốn tin vào...”

o O o

Hai năm trước... Lần đầu tiên Dakhno đem theo Oleg đến trường bắn.

Thường thường mục đi tập một mình, con trai sống theo lịch riêng và học bắn vào thời gian khác và ở những nơi khác, về các thành tích thể thao của Oleg, Dakhno chỉ biết từ những lời của hẳn, và từ những giấy khen và cúp mà hẳn vẫn hay đưa về nhà. Ngoài bắn súng còn có bơi, vật, cờ vua.

Kết quả của cuộc tập bắn chung làm mục choáng váng. Oleg bắn không chỉ đơn thuần là tốt. Hẳn bắn tốt hơn cả mục. Nhưng Dakhno bị chấn động hơn bởi một cảm giác hoan hỉ trước đây chưa hề biết, rằng có ai đó lại bắn tốt hơn so với mục. Trong nhóm người quen chưa bao giờ có người nào sánh ngang mục, mục luôn luôn là thứ nhất, tốt nhất, đã là nhà vô địch, mục là thước đo. Và ý nghĩ rằng sớm hay muộn sẽ tìm được người sẽ phá các kỉ lục của mục làm mục khó chịu. Hoàn toàn bất ngờ, mục đã tìm ra con người ấy, và còn bất ngờ hơn nữa là mục lại thật sự muốn khóc vì sung sướng. Sung

sống trước cái điều là có ai đó vượt hơn tài nghệ của mình chỉ có thể là những người thầy chân chính và các bậc cha mẹ thương yêu con.

— Cảm ơn con, - mẹ lấp bắp, ôm Oleg và giấu mặt để che đi những giọt nước mắt túa ra.

— Vì gì ạ? - gã kia kinh ngạc.

“Vì rằng đã cho ta khả năng trải qua cảm giác sung sướng và tự hào không thể tưởng này về con. Vì rằng, có lẽ ta thực sự yêu quý con”, - Dakhno thầm nghĩ, nhưng nói đùa thành tiếng:

— Vì đã không làm hổ danh người mẹ vô địch.

— Ôi, mẹ nói gì vậy, con còn xa mới với đến mẹ. Đó là hôm nay quý ru con, đơn giản là gặp may thôi. Lần thứ hai con sẽ không có kết quả như thế đâu. Nhưng con đã rất gắng, nói thật đấy ạ. Con luôn luôn muốn giống được như mẹ, vậy nên những kết quả của mẹ - đối với con đó là lí tưởng cần vươn tới.

o O o

... Một năm trước... Lần đầu tiên sau nhiều năm Dakhno đã phản bội chồng. Và không phải đơn thuần phản bội, mà say mê đến mất trí, si đến mức nhiều khi mất cả sự thận trọng.

Sớm hay muộn điều đó cũng sẽ xảy ra. Mẹ đi với tình nhân đến nhà nghỉ của mình, vốn tin chắc rằng chồng đang trực ban, còn con đang ở những giờ học tại Học viện Công an. Khi trên thềm vang lên những bước chân và giọng nói, Dakhno đã chết lặng. Ông chồng không nên biết mẹ có tình nhân, điều này có thể trở thành tai họa đối với tất cả. Từ khi còn là sinh viên, Dakhno đã biết cách gợi lên cho ông ý nghĩ về những ưu thế khác thường về tình dục và gây sợi dây đàn ấy, nhanh chóng biến anh bạn cùng khoá thoát đầu thành tình nhân, sau đó là chàng rể, còn sau nữa là thành

chồng. Thực tế, ông là người không đặc biệt khoẻ, nhưng tồi tệ hơn - ông là một bạn tình vụng về và không muốn học gì cả. Mà cần gì phải học cơ chứ khi vợ đoán chắc rằng mọi việc tuyệt vời đến thế - thực không cần mong gì tốt hơn.

Rơi vào mạng lưới dối trá, Dakhno nhẫn nại chịu đựng những nghĩa vụ vợ chồng, luôn bày tỏ niềm khoái lạc và sự thoả mãn, bởi mụ nhớ: có thể bất cứ là gì, chỉ không có sự cắt đứt và li dị. Không, không, trong bất kì trường hợp nào cũng không được cho phép điều đó, ông ấy biết quá nhiều về văn phòng và quá cần cho Arxen. Trong trường hợp đựng độ đành phải “dọn” ông ấy đi.

Dakhno dồn mọi sự can đảm đáng khen của mình, khoác áo choàng và nhảy từ buồng ngủ ra phòng ngoài. Trên cửa là Oleg và một tiểu thư đáng yêu mặc bành tô da dài với chiếc khăn quàng cổ xanh ngọc bích quấn buông thả. Trên mặt tiểu thư hiện rõ nụ cười giấu cợt không che giấu. Dakhno đến đây bằng xe của tình nhân, và cái cảnh là cạnh nhà có chiếc xe lạ, còn từ phòng ngủ nhảy ra một mụ xồn xồn trung niên đầu bù tóc rối trong cái áo choàng cài cúc sơ sài và với bộ mặt méo xệch vì hoảng hốt không để lại khả năng cho sự lí giải mập mờ. Rõ ràng tiểu thư buồn cười với ý nghĩ rằng, người đàn bà xấu xí không còn trẻ này cũng làm tình y chang các chủ nhân trẻ tuổi với những thân hình thanh thoát và tuyệt mỹ.

— Oleg, hãy đưa bạn vào phòng khách, mời cô ấy uống gì đó và hãy vào phòng làm việc của bố. Chúng ta cần nói chuyện, - Dakhno nói lạnh lùng.

Mụ ngồi trên chiếc ghế hành sâu trong phòng làm việc của chồng và cố tập trung ý nghĩ. Bằng bất cứ giá nào cũng phải kéo cho được Oleg về phía mình, hứa với hắn tất cả những gì hắn muốn, chỉ mong nhận được sự im lặng của hắn. Có thể, bịa vội ra một sự dối trá nào đó, viện đến nhiệm vụ của Arxen?

Oleg vào phòng và im lặng đứng lại trước mẹ.

Chỉ mấy tích tắc thôi họ không nói một lời, nhìn vào nhau, nhưng mấy tích tắc ấy là đủ cho hẳn hiểu tâm trạng bà mẹ và nhanh chóng định hướng. Hẳn quỳ gối xuống trước ghế bành, cầm lấy tay Dakhno.

— Mẹ, con rất mừng cho mẹ. Qua bảy năm chưa lần nào con thấy mẹ đẹp với cặp mắt rực sáng thế này! Mẹ là một phụ nữ khác thường, thế mà mẹ thấy cái gì trong đời mình? Ông bố buồn chán, công việc buồn chán, con buồn chán. Bố của chúng ta là người tuyệt vời, ông đôn hậu, đứng đắn, trầm tĩnh, nhưng mẹ đôi khi ít ra cũng cần giải trí, nếu khác, mẹ sẽ hoàn toàn chán ngấy. Nói thật, con rất mừng là đã tìm được một người biết đánh giá mẹ, trí tuệ của mẹ, vẻ đẹp của mẹ, sự phi phàm của mẹ. Và mẹ có thể hoàn toàn yên tâm, bố sẽ không biết gì đâu. Hơn thế, nếu sau này con có thể có ích gì cho mẹ, mẹ có thể dựa vào con.

Trên đời chưa sinh ra người đàn bà nào mà không thể mua được bằng sự tâng bốc. Vấn đề chỉ ở mức độ tinh tế của sự tâng bốc ấy. Một thằng đều trẻ tuyệt vời. Hiện thân ước mơ của người mẹ.

o O o

...Một tháng trước

— Con đã hỏi ý kiến của bác Arxen chưa?

— Rồi. Bác nói rằng cần phải làm một người trung bình cứng. Từ chối việc thực tập tại Tổng cục điều tra Moskva là ngu ngốc, điều đó sẽ đập ngay vào mắt. Nhưng cần làm sao để nhận xét về kì Thực tập là đáng khen, nhưng để cho họ sau nửa năm không nhận con về làm việc.

— Tại sao?

— Con cần cho bác Arxen ở khu Bắc. Thậm chí nếu con qua thực tập ở Cục điều tra Moskva, dù thế con vẫn sẽ nhận sự phân công ở khu Bắc. Bác ấy có kế hoạch của mình.

— Biết làm sao, bác Arxen rõ hơn...

o O o

... Một tuần trước...

— Hãy bớt sự khéo léo đi, con yêu. Không cần trông có vẻ quá thông minh. Xét qua thông tin mà chúng ta có, Naxtia nói chung không mặc kệ đâu. Liệu đừng để cô ta nhìn ra con.

— Mẹ bảo con giảm vòng quay?

— Chính thế đó.

— Tuân lệnh, thưa tướng quân! Ôi, sự nhạy cảm của mẹ đúng là...

o O o

Những tiếng súng vang lên cùng một lúc. Larsev rũ xuống như bị phạt ngang, còn Oleg khụy xuống từ từ, người dựa vào thành cửa. Dakhno chưa kịp nhận thức điều gì xảy ra thì chuông cửa đã vang lên. Tiếng sửa dĩa lộn của Sezar lập tức đáp lại. Ông chồng có chìa khoá, nên đó không phải là ông ấy. Mụ không định mở cửa cho bất cứ một ai.

Chuông lại réo lên lần nữa, Sezar sửa to hơn, sau đó có tiếng đập cửa, vọng vào những giọng nói:

— Hãy mở ra, công an đây!

Sau mấy giây những cú đập càng dữ hơn, Dakhno hiểu ra rằng, công an chẳng rõ xuất hiện từ đâu đang phá cửa. Tại sao họ ở đây? Chẳng lẽ

Oleg? Đâu đó đã lầm lẫn, bị lộ, gây ra ngờ vực và kéo theo “đuôi”? Ôi Oleg, con yêu, sao con lại thế chứ! Mẹ muốn hét lên. Mẹ quá thường xuyên nhìn thấy cái chết, như một bác sĩ và như một thợ săn. Oleg đã chết, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Oleg, kẻ được mẹ dạy dỗ mà với thời gian mẹ đã xem như con ruột, mà sau đó đã yêu như con, đứa đã cho mẹ sống những phút giây hạnh phúc với những cảm giác sâu sắc, với niềm tự hào, cho mẹ cảm thấy sức quyến rũ đặc biệt của tình bạn và tình chiến hữu giữa mẹ và con. Qua tám năm này mẹ đã trải qua bao nhiêu niềm vui, mà trong toàn bộ cuộc đời quá khứ của mẹ không thể gom nổi. Chưa bao giờ có ai như Oleg biết cách yểm trợ vào những phút nghi ngờ, an ủi những phút đặng cay, vào thời điểm cần thiết nói những lời cần thiết. Và cứ mặc mọi điều dù nó không thật, cứ mặc đó là trò chơi khéo léo, tinh vi, nhưng mà đã từng có, từng có! Và đã từng vui sướng làm sao!...

Nhưng trừ Oleg vẫn còn ông chồng, và có cả chính mẹ, và cả ba chục năm cuộc đời mà mẹ cần được sống trong những điều kiện bình thường chứ không phải trong hang hốc.

Cánh cửa bị phá rên lên ken két. Tiếng sủa của con Sezar trở nên khản đặc và khò khè. Dakhno thực muốn tru lên và kêu khóc. Mẹ cảm thấy một nỗi đau sắc ngọt trong ngực và ngất xỉu.

o O o

Đêm khuya ngày 30 tháng 12, Naxita với vẻ thỏa mãn khi xác định được rằng trò chơi của Coloboc và chị đã cho một số kết quả. Con người với giọng hung mượng đã gọi điện thoại đều đặn, lịch sự xin lỗi vì đã không thể phái Diacov đến chỗ chị, hỏi có cần gì đó thêm để kết thúc tốt nhất vụ án hay không, và không nói gì có ý chỉ trích.

Thính giác nhạy cảm của Naxtia nắm bắt trong giọng lão ta sự căng thẳng tăng dần mà lão che giấu khá khéo léo. Hiện thời mọi thứ trôi chảy

như chị đã nghĩ: kéo dài thời gian, phô trương sự sẵn sàng hợp tác trọn vẹn nhằm cứu sự sống của mình khỏi Larsev đang nổi cơn điên.

Nỗi hoảng sợ bao trùm lấy chị trong những ngày gần đây, đã tan đi dưới những tia sáng nóng bỏng của cường lực, không phải của con người mà trong đó tình thế quay trở bất ngờ đã kìm giữ Naxtia. Chị đã sẵn sàng làm tất cả bất kì điều gì, chỉ làm sao cho không xảy ra chuyện gì với Nadia. Bất kì chuyện gì. Mặc cho án mạng không phá nổi, mặc cho bọn tội phạm thoát khỏi trách nhiệm, mặc cho người ta đuổi việc chị, chỉ mong sao không hại đến đứa bé.

Nhưng Naxtia sẽ không phải là Naxtia, nếu cho phép xúc cảm chèn ép trọn vẹn những lợi ích nghề nghiệp. Có thể làm thế nào để vụ tội phạm đầu sao vẫn bị phá hay không? Có thể hay không, khi làm tất cả những gì có thể và không thể cho cô bé, mà vẫn tóm được ít ra là một tên giết người?

Giải xong một bài toán lại để ra nhu cầu giải bài tiếp theo. Cùng với Alexei chị phác họa ra một sơ đồ cho phép thực hiện mối liên lạc không tiếp xúc. Chị cảm thấy tối ưu là cái sơ đồ mà trong đó đã khởi động một số nhân viên của đầu mối liên lạc (theo ước tính của họ, không quá bốn người) và thêm một nhân vật sống ở địa phận của đầu mối này phục vụ. Bắt đầu óc lo giải quyết bài toán đơn thuần để giết thời gian, Naxtia đi đến một kết luận đáng buồn là chị đã rơi vào những nỗi lo sợ tồi tệ nhất. Tạo một hệ thống như thế để chống lại sự điều tra chỉ một vụ án hình sự là điều hết sức phi lí như bao năm dẹt một tấm thảm treo tường với bao hình vẽ phức tạp rồi chỉ một lần đem nó gói rác trong nhà để vứt đi. Nghĩa là Larsev không nhằm, chị có việc với kẻ trung gian, kẻ không có mối quan tâm máu thịt trong vụ án Victoria.

Kẻ trung gian này là ai đây? Tên phụ trách câu lạc bộ “Variac” mà Diacov phụ thuộc ư? Hoàn toàn có thể. Gradov quen với hắn, chúng sống chung một toà nhà, điều tự nhiên là trong tình huống cấp thiết, Gradov đã

nhờ chính hắn. Còn nếu không phải là hắn thì là ai đây? Và trong trường hợp ấy Fictin với bọn Variac của mình có vai trò gì?

Ý nghĩ làm Naxtia lo lắng là chị có thể làm quần trí kẻ trung gian được bao lâu bằng những đòi hỏi tìm cho được Diacov. Vào một thời điểm nào đó sự lừa dối của chị sẽ bị phanh phui. Còn điều gì xảy ra sau đó - mới nghĩ đã ghê sợ.

Diacov bị bắt và bị giấu kín một cách chắc chắn trong xà lim ngay thời điểm khi hắn lên tàu để rời khỏi Moskva. Các nhân viên chuyên trách hắn đã nhận được thông tin là Diacov đã cho tất cả mọi người biết việc hắn đi và báo trước rằng hắn sẽ không có mặt ở nhà ba, bốn tháng. Kẻ đi trốn sẽ không xử sự như thế, họ xét đoán, rất giống rằng đơn giản nhất là người ta định khử Diacov và chuẩn bị cơ sở để mọi người không lao đi tìm hắn ngay. Vì thế gã trai được kèm chu đáo tới toa tàu, cho những kẻ đưa tiễn, nếu như có những kẻ như thế, tin chắc là hắn lên tàu thuận lợi, và một phút trước khi tàu chuyển bánh, họ đã đưa hắn qua chỗ nối toa không làm việc trên tuyến về phía khác của đường ke đón khách.

Khi Gordeev qua điện thoại bắt đầu hát với chị về việc “ai đó đang ép chúng ta từ trên xuống”, Naxtia lĩnh hội được rằng Coloboc cũng cảm thấy ý tưởng về kẻ trung gian có khả năng và đã có ý đồ làm tên này xích mích với Gradov. Còn chị, về phần mình, đã thử thúc đẩy kẻ trung gian với Fictin, buộc chúng tìm kiếm Diacov một cách vô hiệu quả. Trong khi người ta tìm hắn, có thể cho rằng Nadia vẫn được an toàn. Tất nhiên nếu người ta chưa làm gì ngay với cháu bé. Nhưng vào bất kì phút nào cũng có thể nổi lên sự thật về việc bắt giữ Diacov, và kẻ trung gian sẽ hiểu rằng Naxtia đang dặt mũi hắn. Chị không thể không biết về sự bắt giữ, vì điều đó xảy ra khi chị chưa bị cách li nghiêm ngặt như hôm nay. Giờ đây toàn bộ hi vọng chỉ trông nhờ Gordeev, nhờ rằng ông có thể ngăn chặn sự rò rỉ thông tin về Diacov, dù chỉ một Chúa biết, ông sẽ làm nổi điều đó bằng cách nào, nếu tại Petrovca những kẻ đưa tin của tên trung gian gần như ở mỗi phòng làm

việc, cứ cho là, chí ít trên mỗi tầng và ở mỗi đơn vị. “Có thể, mọi thứ chưa chắc đã đáng sợ như thế, - chị tự an ủi, có thể, Larsev do hoảng sợ đã phóng đại số lượng của chúng, tất nhiên có chúng, điều đó miễn nghi ngờ, nhưng nhóm người gồm những tên quái thai này dẫu sao thì cũng ít hơn nhiều”. Nhưng trong khi chúng còn chưa tìm ra Diacov, điều đó gieo được phần nào hi vọng. Chí ít, cho Naxtia thời gian nghĩ được thêm gì đó để kéo dài.

Chị không hề có ý nghĩ rằng cháu bé bị giữ trong trạng thái hôn mê và mọi thứ diễn ra “với sự chính xác đến ngược lại”. Nếu tới sáng không tìm được Diacov, Arxen sẽ có chỉ thị làm cho con bé một mũi tiêm nữa. Trong khi Diacov là mối nguy hiểm nặng đối với lão, lão cần giữ đòn bẩy tác động đến Larsev. Mũi tiêm ngày mai có thể sẽ là cuối cùng đối với con bé. Nếu như Naxtia biết được điều này...

o O o

Trong đêm 30 tháng 12, Fictin cấp tốc rời căn hộ của mình, ngồi lên chiếc Gurguli tầm tầm và phóng đến phố Xtalevarov, nơi Xlavic tay đua xe đang sống. Nửa giờ trước đó bọn trẻ mà hấn phải đi xử lí với những người của Arxen đang ẩn trong cái trại đóng cửa nghỉ đông, gọi điện thoại cho hấn và bối rối báo rằng đã phát hiện thấy ở đây có một đứa bé bị ốm. Thoạt đầu chúng đã nghĩ là nó ngủ, nhưng không thể đánh thức được, rõ ràng nó đang bất tỉnh.

“Con tin, - Fictin lạnh người. - Giờ thì ta sẽ bắt người nhảy nhót, đồ nhăn nheo hôi thối. Người sẽ ăn một cái dép vào mồm!”

— Hãy đưa con bé đến chỗ Xlavic, nó sống một mình, - chú Colia ra lệnh.

Cả đêm hấn ngồi canh cô bé, cố làm nó hồi tỉnh, nhưng hoàn toàn không kết quả. Mạch chậm, nhưng đều. Nó không mở mắt và không có

phản ứng đối với tiếng nói.

Đến sáng Fictin định gọi cấp cứu, hăn đã dừng lại chỉ vì thiếu một huyền thoại: đứa trẻ là thế nào và từ đâu nó lại có mặt ở nhà Xlavic. Kể về cái trại thì khác gì tự sát: ở đấy bao nhiêu là máu, cứ như ở lò mổ súc vật ấy. Có thể nói rằng người ta nhặt được nó ngoài đường, nhưng trường hợp quá là lạ, cầu Chúa để người ta không báo với công an, mà thu xếp với công an thì hiện giờ Fictin không tiện.

Hăn đã gần như rơi vào tuyệt vọng khi cô bé bắt đầu hơi nhúc nhích, đến khoảng 9 giờ sáng, nó mở mắt và cố nói gì đó, nhưng cặp môi của nó chỉ phát ra tiếng khe khẽ không nghe nổi. Chú Colia phấn khởi lên chút ít. Hăn khó tưởng tượng họ giúp cô bé bằng cách nào, nhưng đã đọc ở đâu đó rằng sau khi bị đánh thuốc mê (mà hăn không nghi ngờ gì rằng đó là thuốc mê hoặc gì đó rất giống) cần uống nước thật nhiều để thuốc cùng với chất lỏng thoát ra khỏi cơ thể. Những chai nước khoáng đã sẵn sàng, chú Colia đã cử Xlavic đi lấy nó từ rạng sáng.

Cho cô bé khi thì nước, khi thì trà ấm, hăn đã có thể lấy được những lời đầu tiên từ cô bé:

— Bố cháu đâu?

— Thế bố cháu là ai, bé con? - Fictin hỏi ngọt ngào.

— Công an, - cô bé thì thào. - Bố làm ở Petrovca, trong điều tra hình sự. Gọi bố để bố đến đón cháu đi.

— Chú sẽ gọi bây giờ. - Fictin đón lấy ngay. - Hãy nói số điện thoại và tên bố.

Đó là cơ hội không tồi. Con tin của Arxen - con gái của cán bộ công an. Nghĩa là, lão ta làm các việc của lão như thế đấy. Chà, giờ thì hăn, Fictin, sẽ thay Arxen ra lệnh cho những gã công an này và áp đặt ý chí của

mình cho họ để giúp chủ nhân. Nếu may ra thách giá được với công an, Gradov trăm năm sẽ không quên rằng chú Colia làm được điều mà lão già cau có không thể.

Số điện thoại do con bé cho, không có người trả lời.

— Thế thì cần gọi đến nơi làm việc, cô bé mấp máy khó khăn và đọc số điện thoại khác.

Nhưng ở cơ quan cũng không có bố của Nadia.

— Anh ấy sẽ đến muộn hơn, - người ta trả lời Ficlin. Ai hỏi anh ấy ạ?

— Người quen. Anh ấy đề nghị tôi gọi sáng nay.

— Hãy để số điện thoại của anh lại, anh ấy sẽ gọi sau.

— Anh ấy biết số của tôi, - chú Colia nói dối. - Thế khi nào có thể gọi để gặp được anh ấy?

— Tôi không thể nói với anh, tôi không biết.

Fictin rót thêm trà nóng vào cốc cho Nadia và nói về an ủi:

— Đừng thất vọng, bé ạ, bố đi làm việc ở đâu đó. Rồi sẽ gọi được cho bố, và bố sẽ đến đón cháu.

Nhưng con bé cảm thấy tồi tệ, khi thì nó bị nôn, khi thì đi tả, nó bất chợt xanh tái người và đấm mồ hôi. Rõ ràng, những phương tiện trợ giúp y tế kiểu xó bếp là không đủ. Còn chỗ ông bố làm việc người ta vẫn trả lời:

— Hiện giờ chưa có anh ấy. Anh ấy sẽ đến muộn hơn.

Dần dần Fictin đã từ giả với hi vọng tìm ra đòn bẩy tác động đến cán bộ điều tra tội phạm. Hắn có cảm giác rằng con bé sắp chết đến nơi trên tay

hắn, nhưng cần phải cố thách giá được gì đó từ nó. Dù chỉ một chút nhỏ nhoi. Mà cần phải làm điều này sao cho nhanh nhất trong khi còn có thể giúp nó. Không được để đứa bé chết. Biết sao được, khi đã không thoả thuận được với công an, có thể thử thoả thuận với Arxen. Trao đổi con tin lấy lời hứa thực hiện hợp đồng và giúp chủ nhân.

Fictin lao về câu lạc bộ, bởi vì hắn chỉ có thể nối liên lạc với Arxen từ đó. Mấy lần hắn cố làm điều này từ những máy điện thoại khác, nhưng không đạt được gì. Chỉ cú chuông từ câu lạc bộ dẫn đến việc là sau một khoảng thời gian Arxen sẽ gọi lại cho hắn. Fictin rất vội, bởi vì thời gian liên lạc đã được thoả thuận chính xác. Nếu hắn cần chuyển thông tin khẩn, cần gọi trước sáu phút mỗi giờ chẵn. Trên đồng hồ đã 13h45. Nếu sau mười phút hắn không kịp gọi, thì lời đáp cho bất cứ cú gọi nào cũng chỉ đến không sớm hơn sau một giờ. Nếu kịp thì hắn sẽ nói chuyện được với Arxen chỉ sau hai mươi phút. Chú Colia đã kịp. Khi hắn quay số, là 13h54 trên đồng hồ điện tử đặt trên bàn trong căn phòng phía sau gian thể thao.

Lúc 14 giờ 15 điện thoại reo, và Fictin chồm lên nhắc ống nghe.

— Anh không sao tìm ra Diacov nhi? - vang lên giọng giễu cợt của lão già.

— Ông nhầm. Tôi đã tìm được con tin của ông. Và tôi có đề nghị với ông. Tôi trả lại cho ông con bé, rõ ràng, ông rất cần nó cho những việc gì đó. Đổi lại, ông sẽ làm đến cùng công việc của sếp tôi.

— Con bé nào? - Arxen kinh ngạc không vờ vĩnh. - Anh ba hoa gì thế?

— Con bé từ trại trẻ, - chú Colia thốt ra khoái trá. - Và với những kẻ canh giữ nó, tôi đã thu xếp xong. Giờ đây ông tìm chúng lâu đấy. Vậy thế nào, ông tiếp nhận đề nghị của tôi chứ?

— Tôi không biết con bé nào cả và không biết trại trẻ nào, - Arxen nói nhỏ và rành rẽ vào ống nói. - Và nói chung, Trecnomo, đã đến lúc cúp mẹ mày đi cho rồi chẳng?

Điều đó được nói chính xác với ngữ điệu y như trong các gia đình thượng lưu Anh người ta vẫn nói: “Hôm nay thời tiết tuyệt thật, phải không ạ?”

Những tiếng tút ngẩn trong ống nghe đã làm Fictin tỉnh lại. Cả ở đây cũng hồng, hấn nghĩ trong tuyệt vọng.

Hấn đã nhần nhục với việc là hấn không còn hiểu nổi Arxen và hành động của lão, bây giờ hấn chỉ nghĩ làm sao đồng thời giúp được chủ nhân và đưa bé. Và hấn quyết định quay lại chỗ Xlavic để một lần nữa cố gắng tìm ra ông bố công an của Nadia.

o O o

Điều Fictin nói chẳng có gì là mới đối với Arxen. Đến sáng, không chờ nổi điện thoại của bác sĩ, chính lão đã đến trại và nhìn thấy những dấu vết của vụ chém giết. Cô bé trốn mất. Đoán đó không phải do bàn tay công an mà của chú Colia và bọn trẻ của hấn không phức tạp mấy. Hấn công an đã phục kích trong trại. Arxen vừa trở về nhà thì Dakhno gọi điện thoại và kể về thảm kịch ngày hôm qua. Oleg chết, Larsev bị thương.

Mụ với chồng bị giữ cả đêm tại Petrovca, người ta hỏi cung, làm sáng tỏ điều đó đã xảy ra thế nào. Mụ cố chịu đựng với sự lạnh lùng đồ mọi sự cho Oleg. Nói ý là Larsev đi đến gặp gã chứ không phải đến gặp mụ. Y làm gì, mụ không biết. Đơn gian nói là cần Oleg, và chờ hấn hai giờ mà không hề giải thích gì cả. Dẫu sao thì thằng bé cũng không còn nữa.

— Cô nghĩ sao, Larsev có sống nổi không? - Arxen hỏi.

— Chắc gì. Vết thương quá nặng. Nhưng thậm chí nếu người ta làm phẫu thuật thành công cho hẳn, tối thiểu hẳn cũng bất tỉnh cả tuần, còn sau đó sẽ là sự tàn phế, - cựu bác sĩ phẫu thuật tuyên bố một cách đầy uy tín.

— Thôi thì chí ít, nghĩa là tôi với cô có tối thiểu một tuần để cô với chồng có thể tạm thời thu xếp mọi chuyện, - Arxen bình phẩm. - Nếu Larsev sau một tuần có thể nói gì, điều đó đã không còn có thể giúp được gì nữa. Được, cô bé, đến chiều tôi sẽ rõ mọi sự, lúc ấy chúng ta sẽ quyết cần hành động thế nào. Còn hôm nay hãy phái thợ điện đi gỡ bỏ cái gì không cần thiết đi.

Valer là kĩ sư chính của trạm điện thoại và cũng được nuôi dưỡng từ máng ăn của Arxen.

Vì những sự kiện ấy Arxen không thêm lo về Nadia nữa. Khi Larsev vắng mặt còn lâu, nếu không là vĩnh viễn, bị bật khỏi cuộc chơi, thì lão, Arxen, không cần con bé thêm nữa. Mặc Fictin làm điều gì hẳn muốn với nó. Hôm nay sau bữa trưa cái số điện thoại mà qua đó chú Colia và Gradov chủ của hẳn nối liên lạc với lão sẽ không còn hoạt động. Hôm qua Gradov cả buổi tối cố liên lạc với văn phòng, nhưng Arxen đã không trả lời những cú chuông của y. Gradov năng nổ thậm chí đã cố thông qua bè bạn công an của mình làm sáng tỏ, cái số điện thoại kia là gì và đặt ở đâu, nhưng Dakhno, như luôn luôn, vẫn là cao tay. Chỉ mỗi một mục chịu trách nhiệm về sự phân bố và thống kê những số điện thoại trống tại trạm và cũng chỉ mục cho những giải đáp chính thức. Chỗ mục toàn bộ tài liệu nằm trong một trật tự mà không thể đào bới được gì và không lần ra nổi. Về nguyên tắc, lẽ ra đã có thể bỏ đi từ hôm qua, thông thường Arxen làm điều đó ngay lập tức sau khi kết thúc mỗi hợp đồng, nhưng lão cần giữ liên lạc với Fictin phòng trường hợp hẳn tìm được Diacov. Giờ đây số điện thoại này không cần thêm nữa.

Thậm chí người ta bắt Fictin hay Gradov, chắc nhất sẽ xảy ra điều đó, không ai có thể tìm nổi Arxen bí ẩn, và tất cả những chuyện kể của họ -

Petrovca sẽ trông có vẻ mê sảng, được nghĩ ra để thanh minh và chối bốt một phần trách nhiệm.

Thế nhưng cuộc trò chuyện với Fictin đã làm Arxen bực mình đến mức không còn là trò đùa. Cái tay tội phạm này cho phép hắn điều gì nhỉ? Nghĩ chuyện buôn bán với ta chắc! Ôi, hắn muốn gì cơ chứ! Đồ cút đá răng sắt. Đã lâu không ngửi mùi nhà đá, hắn đã quên rằng chỗ của hắn là cạnh cầu tiêu.

Arxen bước ra phố, dạo đến chiếc máy điện thoại tự động gần nhất, nhắc ống nói và bấm số 02.

— Anh cán bộ chỗ các vị, thiếu tá Larsev, bị người ta bắt mất con gái. Đó là do Fictin, kẻ có hai tiền án đã làm, hắn sống ở địa chỉ: Đại lộ Liên bang, nhà 16 dãy 3, - và cúp máy.

o O o

Cú điện thoại về con gái Larsev đến Petrovca khi chú Colia còn chưa kịp rời câu lạc bộ. Bộ phận theo dõi vòng ngoài báo rằng cả đêm và một phần lớn của ngày hắn ở địa chỉ trên phố Xtalevarov. Nhóm vây bắt được phái đến ngay. Một giờ sau cuộc trò chuyện với Arxen, Fictin và chủ nhà Xlavic tay đua xe hơi bị bắt, còn Nadia Larseva được đưa vào bệnh viện.

o O o

Từ sáng sớm ngày 31 tháng 12, Gradov đã tìm kiếm chú Colia. Tonia nói rằng hắn đã đi đâu đó giữa đêm và cho đến giờ vẫn chưa về.

— Khi hắn về, hãy liên lạc ngay với tôi, - Gradov đề nghị.

Nhiều giờ qua đi mà Fictin không xuất hiện, trong câu lạc bộ cũng không có hắn, và không ai biết hắn ở đâu. Những linh cảm xấu đê nặng Gradov và y hiểu rằng mọi sự đang diễn ra có liên quan với sự từ chối của

Arxen khỏi việc thực hiện hợp đồng. Khoảng năm giờ chiều y lại gọi điện thoại về nhà cho Fictin.

— Thưa anh Gradov, - Tonia nức nở - người ta bắt Colia đi rồi.

Trong thời điểm hoảng hốt, Gradov lĩnh hội kém, và y cần ít nhất cũng mấy phút để hiểu rằng Fictin là ranh giới cuối cùng giữa y, Gradov và các cơ quan luật pháp. Nên Fictin bị bắt, thì người cuối cùng sẽ là Gradov. Theo thói quen cố hữu Gradov cố xác định trong nhóm thân cận của mình cái người mà y có thể đưa vào và sẽ thu xếp tất thảy. Từ hồi bé y đã có người bố hiền hậu che chở gần như đến tận ngày cưới, sau đó xuất hiện các thư kí, trợ lí, chuyên viên, bọn thợ đỡ, cuối cùng là Arxen. Tất cả những người này cùng chung một giọng khẳng định: “Đừng lo, chúng tôi sẽ thu xếp mọi sự, tất cả sẽ ổn thoả thôi”. Giờ đây y buộc phải nhìn thẳng vào một sự kiện khó chịu: sẽ không có ai chịu gánh giúp những vấn đề của y cả.

Ý nghĩ tiếp theo đến trong đầu Gradov là phải chăng vấn đề có phức tạp và không thể giải quyết như y cảm thấy hay không? Có thể, nó hoàn toàn chả là gì? Cứ mặc nó, điều đó chẳng đe dọa y một cách đặc biệt khủng khiếp. Thêm mấy phút suy nghĩ căng thẳng dẫn Gradov đến một kết luận không được an ủi, rằng không thể tránh thoát việc bị bắt và nhà tù. Chú Colia tất nhiên là con chó trung thành, nhưng như thế cũng chẳng nhẹ nhàng hơn. Hẳn có thể làm gì trong sự trung thành vô hạn với sự thông minh nghèo nàn của mình? Phương án thứ nhất: co lại trong sự im lặng ngạo nghễ và không đưa ra một lời khai nào. Nhưng đối với bọn thám tử Petrovca thì sự im lặng đã là dấu hiệu của sự đồng ý. Bằng cái vẻ vô tội bị xúc phạm không thể lừa nổi họ. Khi đã im - nghĩa là sợ cung khai, khi sợ nói - nghĩa là giấu giếm gì đó. Hay bao che cho ai đó. Phương án hai: chú Colia sẽ nghĩ ra cách nói dối khéo léo mà với nó gánh chịu tonà bộ tội lỗi, còn Gradov không hề có một chút dính líu nhỏ nhất đối với toà bộ thứ ấy. Điều đó hẳn là lí tưởng, nhưng tonà bộ bất hạnh là ở chỗ, Fictin ngu đần dù rất cố gắng thì đơn thuần vẫn không đủ khả năng nghĩ ra sự dối trá khéo léo

được thêu dệt kỹ và chắc chắn. Vậy nên không có hi vọng với phương án này. Thứ hai, Fictin, con chó lang thang, đồ bỏ đi không nhớ, ngay giây phút đầu tiên sẽ phun ra tất cả những gì hắn biết về Gradov. Ở đây thì mọi sự rõ ràng và không thể có hai ý kiến được. Hoá ra, theo suy nghĩ tinh táo, từ ba phương án có thể thì chỉ có hai là hiện thực, và cả hai đều dẫn đến việc bị bắt và ra tòa. Vậy, với điều đó thì tất cả cũng dễ hiểu.

Nhưng có thể, việc bị bắt và bản án, điều đó không đáng sợ lắm? Có thể, vẫn chịu đựng nổi?

Gradov biết một cách chắc chắn rằng y không thể chịu nổi cả xà lim lẫn trại cải tạo. Điều đó không cần phải bàn cãi. Sự phản cảm đầu tiên dấy lên khi y còn là đứa bé mười một tuổi, lần đầu tiên được đi trại hè thiếu nhi ở ngoại ô Moskva. Thời ấy đó là một trại hè tốt, một trong số trại hè tốt nhất dành cho con em giới tinh hoa của Đảng, và thậm chí kể cả đối với bố của Gradov, kiếm được vé cũng không phải đơn giản. Ngay ngày đầu khi vào buồng vệ sinh của trại, Gradov nhìn thấy bệ xí vấy bẩn, hít phải mùi lẫn lộn của clo, nước tiểu và phân. Hắn bị nôn thốc nôn tháo. Khi không thể chịu nổi, hắn cố thử lại, nhưng mọi sự còn tồi tệ hơn: không những hắn bị nôn mà còn bị đá sún ướt cả quần. Mỗi một phút ở trại thiếu nhi đối với thằng bé là sự tra tấn, bọn trẻ nhạo cợt hắn là kẻ đá dầm, mấy lần đánh bại hắn. Gradov không thể ăn, cái mùi nhà xí bám riết lấy hắn khắp nơi, kể cả trong nhà ăn, hắn luôn cảm thấy lờm lợm. Hắn không thể đi vệ sinh bình thường, mỗi lần hắn buộc phải nhịn đến cùng, còn sau đó đứng trước sự lựa chọn đau khổ: hoặc nôn trong nhà vệ sinh hoặc chạy khỏi trại cố ra đến khu rừng nhỏ gần nhất, hoặc tìm chỗ kín đáo trong địa phận trại với sự mạo hiểm rằng có ai đó bắt gặp và sẽ đổ lên đầu bao lời nhục nhã lúc xếp hàng chào cờ buổi sáng. Tất cả các vấn đề còn lại mờ đi trước vấn đề chủ chốt này, mà vấn đề thì có ít đâu. Gradov hoàn toàn không thể sống trong tập thể, trở thành như tất cả mọi người, thức dậy cùng với tất cả, đi đều tập thể dục, sau đó xếp hàng chào cờ, ăn thứ cháo loãng khó chịu, những mẩu gân mẩu thịt rưới đầy chất béo hỗn hợp.

Sau mười ngày bố mẹ đón Gradov đi khỏi trại. Ấn tượng đọng lại mạnh đến nỗi nghe đến chữ “trại” là cậu bé run lên. Đến thời kì vào quân đội hẳn đã vững vàng hơn cả về mặt thể lực lẫn tinh thần. Hẳn đã không còn bị nôn khi thấy nhà xí công cộng và ngửi mùi của nó, hẳn đã có thể ép bản thân nuốt thức ăn tập thể và tránh thoát những lời chế nhạo và phỉ báng. Nhưng dẫu sao thì hẳn vẫn cảm thấy và dần vật từng phút một trong suốt hai năm bất tận của quân ngũ. Thêm nữa, hẳn không gặp may: trong đơn vị nơi hẳn phục vụ, sự sa đọa khá phát triển nên buộc phải chịu đựng vì nó cũng không ít.

Trải qua địa ngục quân ngũ, Gradov tự nhủ một cách cứng rắn: “Bất cứ là gì, chỉ trừ nhà tù!” Y đã mang theo nỗi ghê sợ trước “trại” qua cả quãng đời người lớn, và với năm tháng, nỗi kinh sợ này không những không yếu đi, trở nên quen thuộc mà, ngược lại, càng củng cố chắc thêm. Tự do báo chí đã đem theo vô số những ấn phẩm cả văn học lẫn tư liệu về điều gì “ở kia, trong trại giam”. Gradov với sự hiểu kì bệnh hoạn trộn lẫn với sự khủng khiếp và tởm lợm đọc sự thật ghê sợ về chế độ trong các cơ sở lao động cải tạo và rùng mình vì rằng mọi thứ hoá ra còn tệ hại hơn so với những gì y có thể mơ thấy trong những cơn ác mộng kinh hoàng nhất. Còn sau đó chú Colia đầy kinh nghiệm ngồi tù đã khẳng định: tất cả là như thế, chỉ có điều trong thực tế còn quái đản hơn, bởi vì không tiện viết ra lắm về một số thứ. Ví dụ trong một phòng cách li điều tra có đến 30 - 40 người, ngủ thành ba ca và sử dụng hố xí ngay trước mắt nhau.

Gradov sợ nhà tù đến nỗi không còn sợ gì khác nữa trong cuộc đời này. Khi hình ảnh nhà tù lấp ló lần đầu tiên, y không chút chần chừ, quyết định giết Lusnicov. Bằng chính tay mình y nhét Eremina bất hạnh vào tù. Tất cả thứ ấy đối với y là những điều vớ vẩn nhỏ mọn không đáng gì so với nỗi sợ hãi đang thiêu đốt y. Đến lượt nhà tù lấp ló lần thứ hai, khi thẳng góc Nikiforov kia bắt đầu sẵn đến với những ý tưởng mê sảng thú nhận tất cả và ăn năn. Lại đành phải dọn gã khỏi đường đi để không quần lấy dưới chân.

Sau đó mỗi đe dọa nảy sinh từ phía Victoria, con gái của Eremina. Gradov lại đã tiêu diệt cả cô, như thường lệ, dứt dứt sợi chỉ nối giữa y với cái nhà tù đầy thù ghét.

Hôm nay, 31 tháng 12, ngay trước Năm mới 1994, Gradov chợt nhận thức rằng y lại cố tìm xem còn có thể giết ai đó để một lần nữa thoát khỏi xà lim. Và hoá ra rằng, ngoài y, chẳng còn giết ai được nữa.

Những phẩm chất xấu của Gradov thì có thể liệt kê lâu, bởi y là kẻ vô đạo đức sâu sắc. Nhưng thậm chí những kẻ vô đạo cứng rắn nhất cũng buộc phải thừa nhận rằng, trong số những phẩm chất ấy, y không hề có tính lương tự.

Sau hai giờ ngồi trong ghế bành ở ngôi biệt thự ấm áp của mình, Gradov, tên sát nhân trực tiếp của Lusnicov và Nikiforov và là kẻ tổ chức các vụ sát hại Victoria và Coxar, lần cuối cùng nhìn nòng súng lục nắm chặt trong tay và từ từ nhắm mắt lại. Hai mươi ba năm y mang theo mình cái đó. Y không bị sự ăn năn gậm nhấm, lương tâm không bị dẫn vật, chỉ đôi khi có những mối lo ngại khuấy động, rằng đến lúc nào đó sẽ nổi lên bề mặt cái bí mật ghê sợ về căn hộ của Eremina. Một nửa bí mật đã chết cùng Nikiforov hai năm trước. Nửa thứ hai sẽ chết bây giờ. Sau mấy giây hăn từ từ nhấn cò súng.

o O o

Đến giữa ngày 31 tháng 12, khó khăn lắm Naxtia mới trấn tĩnh nổi. Kẻ trung gian không gọi thêm lần nào nữa, từ Gordeev chẳng có tin tức gì, và chị cảm thấy là đã đánh mất trọn vẹn định hướng trong khi sự kiện đang diễn ra. Chị nằm trên đi-văng quay mặt vào tường, cố vứt bỏ sự ớn lạnh thần kinh, và tính các phương án.

Chuyện gì có thể xảy ra? Chúng đã biết về Diacov chẳng? Nếu thế, có thể chờ là sắp có chuông cửa và Larsev điên loạn với khẩu súng trong tay

sẽ xông vào phòng. Còn có thể xảy ra gì nữa?

Như cố ý, những hồi chuông điện thoại cứ đổ dồn: bạn bè và người quen chúc chị nhân dịp Năm mới. Chị rung mình với mỗi hồi chuông như bị điện giật, tim bắt đầu đập thon thót đầu đó trong cổ họng, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Còn chúng thì mãi vẫn không gọi...

Khoảng tám giờ tối, rốt cuộc Coloboc cũng xuất hiện. Giọng của ông buồn buồn:

— Công việc thế nào rồi, Naxtia?

— Bình thường ạ, - chị đáp sao cho bình thản nhất. - Thế chỗ chú?

— Chỗ bọn tớ thì tồi tệ. Morozov đã chết. Thực tập viên Meserinov của cô cũng vậy. Larsev bị thương nặng, tôi sợ không qua nổi.

— Ôi Chúa tôi...

Hai chân của Naxtia khụy xuống, chị buộc phải tì tay vào tủ để không ngã. - Khủng khiếp làm sao! Chuyện gì xảy ra thế, chú Gordeev?

— Kể thì dài lắm. Nào con gái, hãy đem theo thiên tài tóc hoe của mình và đến chỗ chúng tôi. Nadia của tôi đã nướng và nấu cho cả một đại đội lính, dù sao cũng là ngày lễ mà.

— Thưa chú Gordeev, tôi không thể, nói thực đấy.

— Có thể, Naxtia yêu quý ạ. Không còn ai canh giữ cô nữa đâu.

— Thế nào... Chú nói gì.... - chị lấp bắp kinh ngạc.

— Thế đấy. Ficlin đã bị bắt, con gái của Larsev được giải thoát rồi, còn nghị sĩ Duma Gradov đã tự giải quyết số phận của mình, không cần sự trợ giúp của chúng ta.

— Nghĩa là?

— Tự tử.

— Vậy nghĩa là xong ư? Mọi sự đã kết thúc?

— Đã kết thúc. Hoàn toàn không như chúng ta muốn, nhưng đã kết thúc. Sao cô lại im lặng thế?

— Tôi đang khóc ạ, - Naxtia thốt ra qua nước mắt. Sự căng thẳng vượt quá sức người đã bùng tha chị khỏi móng vuốt chặt cứng của nó, và xuất hiện phản xạ.

— Thôi được, cứ khóc đi. Rồi sau đó mặc quần áo và hãy đến. Ở đây chúng ta sẽ thảo luận mọi thứ.

Buổi đón mừng Năm mới trong nhà của đại tá Gordeev khá buồn. Gordeev với bà vợ và Naxtia với Alexei đã uống sâm banh và uế oải chọc nĩa vào những đĩa thức ăn ngon. Không ai cố làm ra vẻ là mọi sự đều ổn thoả. Bà Nadia có ba chục năm thâm niên làm vợ của nhà thám tử, hiểu tất cả không cần giải thích và trong bất kì trường hợp thuận tiện nào đều rời khỏi bàn.

— Các vị hãy thổ lộ hết lòng mình đi, còn tạm thời chúng tôi với Alexei đi xem phim. Hôm nay người ta đưa đến cho tôi cuộn băng của những người được giải- Oscar nào đó.

Naxtia ngẩng đầu và ánh mắt bắt gặp mắt của Alexei. Khuôn mặt anh rất căng thẳng.

— Cứ để anh Alexei ở lại, - chị đề nghị Gordeev. - Anh ấy có quyền biết.

Không ai dám khởi đầu cuộc nói chuyện. Cả Naxtia lẫn Gordeev đều cảm thấy nặng nề và khó xử như nhau.

— Diacov và Fictin đã cung khai, - cuối cùng Gordeev thốt ra. - Diacov, thằng nhóc, toàn bộ chỉ thế, mỗi gân bắp thoi, về tình huống trong căn hộ của họa sĩ vẫn giữ giả thuyết cũ, hẳn nói, ý là, một người đàn ông nào đó đã đưa chìa khoá cho hẳn và hứa trả tiền nếu hẳn mang đến một lá thư từ căn hộ của Cartasov. Tiếp nữa là theo một sơ đồ: tôi không biết, tôi không nhớ, không trông thấy. Với cách bố trí như thế thì chả quy kết được gì cho hẳn, nếu như hẳn nói y như đã nói với Cartasov, ý là, đã đến ăn trộm, có thể buộc hẳn tội có ý đồ ăn cắp với việc đột nhập vào nhà ở. Mà sự đột nhập vào nhà với mục đích tìm lá thư không có giá trị vật chất, - làm gì được với hẳn? Thằng Cuzin mà ở nhà hẳn người ta đã tìm thấy Nadia, hoá ra là chủ nhân của chiếc xe được sơn chính xác y như màu của chiếc xe đã chèn Coxar, nên có thể thử may từ cái lò sưởi này để gỡ mỗi những kẻ còn lại. Fictin thì có cứng đầu hơn. Bắt đầu cò kẻ thách giá, hứa trao cho chúng ta một Arxen đầy quyền năng nào đó, kẻ đã tổ chức tất cả các vụ giết người và bắt cóc cô bé. Đó là tạm thời hẳn bao che cho ông bạn Gradov của mình. Rồi tôi sẽ báo cho hẳn rằng Gradov tự tử để xem hẳn sẽ cất lên bài ca gì. Tất nhiên chúng ta không tìm ra nổi một Arxen nào cả.

— Nhưng mà lão có thực cơ mà, - Naxtia nói nửa như hỏi.

— Có, tất nhiên, - Gordeev thở dài. - Nhưng kiếm lão như gió trên đồng trống. Đã tan biến như bóng ma lúc bình minh. Cả số điện thoại mà Fictin liên lạc với lão, cũng không tồn tại. Chỉ còn hi vọng vào Larsev. Nếu cậu ấy qua khỏi thì có thể sẽ kể được gì đó. Ví dụ, cậu ấy đến nhà của tay thực tập viên làm gì? Và tại sao họ lại bắn nhau?

— Tay thực tập viên là người của Arxen, - Naxtia nói chắc chắn. - Giờ thì tôi khẳng định. Chính là hẳn lấy mẫu chùm chìa khoá của tôi khi tôi từ Italia trở về và lần đầu tiên nói đến Brizac. Đó là hẳn đã ở chỗ bà goá

Coxar, lấy sổ ghi chép chỗ bà ấy và không trao cho tôi, bởi vì trong đó có sổ điện thoại của Bondarenco. Hẳn nói dối là đánh mắt.

— Và thế thì sao? Larsev đã không chia sẻ điều gì với hẳn?

— Có thể, Larsev biết được rằng Meserinov là người của lão Arxen không bao giờ bị bắt kia, và nghĩ rằng hẳn có liên đới đến việc bắt cóc cháu Nadia? - Chị đề xuất.

— Có thể là cậu ta đã nghĩ, - Gordeev đồng tình. - Nhưng nếu thế, tại sao chưa trò chuyện với hẳn, cố thử tìm hiểu con bé ở đâu, mà đã bắn ngay? Mẹ của Meserinov nói rằng họ không hề trao đổi lời nào. Còn một phương án; Larsev có thể biết chính là Meserinov đã giết Morozov, vì thế đến để thanh toán với hẳn như với một tên phản bội. Ở đây thì không cần những cuộc nói chuyện. Và đúng là bực mình: cánh trẻ của chúng ta chỉ chậm mất nửa phút, ngay từ cầu thang họ đã nghe tiếng súng.

— Tôi không tin, - Naxtia lắc đầu. - Đến để giết ngay trước mắt người mẹ ư? Ai cũng được, chỉ không phải là Larsev.

— Và tôi cũng không tin. Trước khi đi đến chỗ Meserinov, Larsev đã đến Hội chợ sắn và câu cá. Chắc nhất, cậu ấy cần gấp địa chỉ của Meserinov, còn hẳn có lẽ đã nói với cậu ta rằng mẹ của hẳn là thợ sắn, và hẳn sống trên đại lộ Lenin. Khả năng đi tìm địa chỉ như thế là đơn giản và hiệu quả hơn so với việc quay về Petrovca và chờ tay thực tập viên hoặc thông qua Văn phòng địa chỉ Trung tâm xác định địa chỉ. Còn những giả thuyết nào nữa không?

— Tạm thời không ạ. Nhưng tôi sẽ suy nghĩ. Tôi có cảm giác không tốt thế nào ấy, rằng chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết nổi toàn bộ sự thật trong chuyện này. Thế chuyện gì xảy ra với Morozov ạ?

— Naxtia ạ, với Morozov nổi lên câu chuyện không đẹp lắm. Trong túi cậu ấy có cuốn sổ với những ghi chép về vụ Eremina. Hoá ra, cậu ta tiến

hành điều tra độc lập, đã giấu cô thông tin, có lẽ muốn tự tìm ra kẻ sát nhân. Cô thì bị lún bùn, còn cậu ta rõ tất. Trong những ghi chép này có đủ tất thấy những gì trói Fictin và băng của hắn vào tội giết Victoria, vậy nên ít ra cũng cảm ơn cậu ta vì điều đó. Nhưng rõ ràng, hôm qua đã xảy ra gì đó và cậu ta trở thành cực kì nguy hiểm cho lão trung gian. Chính là gì thì giờ đây chẳng bao giờ chúng ta biết được. Cậu ta không kể gì với Jerekhov, suốt thời gian chỉ chờ tôi. Dù người ta không nói xấu về những người đã khuất, nhưng cậu ta là thẳng ngốc. Không thể vi phạm nguyên tắc trò chơi, nếu anh chơi trong một nhóm. Điều đó bao giờ cũng kết thúc tồi tệ. Hãy lưu ý, chúng đã giết cậu ta, thậm chí không thử làm rõ, cậu ta đã chia sẻ khám phá tiếp theo của mình với ai đó hay chưa. Cô hiểu điều đó có nghĩa là gì không?

— Đó là biện pháp giáo dục định nhằm chống lại cả tôi trong số đó, - Naxtia đáp. - Ý rằng, chúng tôi không ném lời theo gió, cô đã hứa là không còn ai thêm nữa định làm gì đó thêm về vụ án mạng Eremina, và đã không thực hiện. Vậy đây là bài học trực quan cho cô. Chúa ơi, sao chúng quái vật đến thế, nếu có khả năng giết người chỉ để chứng minh điều gì với ai đó! Meserinov đã giết Morozov ư?

— Theo mọi nhẽ, có thể thế. Chí ít, đã tìm thấy khẩu súng lục giảm thanh chỗ tên Thực tập viên, tuy vậy sự giám định mãi sau tết mới chuẩn bị xong. Trời ơi, trời ơi, - Gordeev lắc đầu và mệt mỏi áp trán vào nắm tay, - chả lẽ tôi đã không hợp cho công việc này nữa? Với thằng bé thực tập tôi không nhìn ra kẻ thù. Đã để lỡ Larsev. Mà chính bằng hai tay mình tôi đẩy cậu ấy vào mồm con quái vật, mà không bảo hiểm nổi. Vẫn cứ hi vọng vào tính chuyên nghiệp của cậu ấy và vào những người theo dõi vòng ngoài. Nếu họ không để lạc mất cậu ấy, có thể mọi sự xoay chuyển khác đi chẳng? Tôi không tha thứ cho mình cho đến khi chết. Không phải lần đầu tôi để mất người, nhưng chưa bao giờ lại sai lầm thô thiển đến thế.

— Không đáng tự hành hạ mình đến mức ấy, chú Gordeev ạ, - Naxtia cố an ủi ông. - Nếu chú có đủ các trợ lí và sau khi bỏ mất Larsev, chắc chú đã cử người đi đến cả chục địa chỉ cùng một lúc, hẳn đã ngăn chặn được bị kịch. Chứ thế này...

— Cô biết lúc này tôi đang nghĩ gì không? - Gordeev bỗng sôi nổi lên. - Tại sao Meserinov luôn luôn cản trở chúng ta xác định sự thật, đã vội kể với tôi toàn bộ sự thật về Nikiforov?

— Tại sao vậy?

— Ồ tại vì tôi với cô chơi trò mò mẫm, thế mà vẫn đá thủng gôn. Chúng ta đã gây ra xích mích giữa Gradov với kẻ trung gian, và lão đã không giúp y thêm nữa. Cô nghĩ, chúng ta tình cờ hai tháng giẫm chân tại chỗ, còn sau đó trong vòng một ngày đã tóm hết tất cả ư? Kẻ trung gian rời bỏ công việc, và đó là kết quả. Chúng ta gây xích mích kẻ trung gian với Fictin, và nhờ thế cứu được cháu bé, dù là bằng bàn tay của chú Colia.

— Hoá ra, thưa chú Gordeev, chúng ta cũng là những kẻ giết đây điều khiển bù nhìn, như kẻ trung gian kia. Vậy chúng ta có gì tốt hơn lão?

— Câu hỏi đau, Naxtia ạ! Dù thừa nhận điều đó khó thế nào đi nữa, nhưng trong công việc của chúng ta, không thể giữ được sự trong sạch đạo đức. Cần nhìn thẳng vào sự thật, bởi vì những mẫu cổ tích đạo đức, chỉ tốt đối với bọn ngốc thôi. Còn tôi với cô không là những tên ngốc. Mafia tất nhiên là bất tử, nhưng những thám tử am hiểu hiện giờ vẫn chưa hết sạch. Và sẽ chẳng bao giờ hết. Có thể, trong đó có một quy luật sinh học xã hội nào đó chẳng? Alexei, dẫu sao anh cũng là một giáo sư, hãy phán xét hộ chúng tôi với.

Theo quan niệm chọn lọc tự nhiên, mafia sẽ trở nên cáo già còn các thám tử sẽ vững vàng thêm. Những kẻ yếu nhất sẽ chết, kẻ mạnh nhất sẽ sống sót, - Alexei đáp rất nghiêm túc. - Còn theo quan niệm toán học, các

vị sẽ luôn luôn tồn tại song song. Và sẽ không bao giờ giao nhau. Không bao giờ. Chúng không bẻ gãy được các vị. Nhưng các vị cũng không đè bẹp được chúng.

— Ôi xin cảm ơn, đã làm tôi vui hơn, - Gordeev cười mỉa không vui.

Rascova cắt một miếng thịt thăn nướng ướp gia vị ngon lành và đặt lên đĩa cho chồng.

— Cảm ơn, bà nó ạ, ông chồng nói và nâng cốc rượu. - Nào chúng ta cùng uống chúc Năm mới, mong nó vẫn tốt như năm vừa rồi. Tôi với bà đã già rồi, không muốn nhiều lắm từ cuộc sống. Cầu Chúa cho sức khỏe và những niềm vui bình lặng là quý rồi, phải không bà?

— Phải lắm ông ạ, - Rascova đồng tình. - Nào, chúc Năm mới và chúc cho chúng ta. Dẫu sao cũng bốn chục năm với nhau, dễ đùa đâu. Dù ông là người nghiện tem thư điên rồ, nhưng tôi vẫn yêu ông.

— Và tôi cũng yêu bà, Arxen mỉm cười và bằng những ngụm nhỏ uống cạn cốc rượu.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)